

ALAN BRADLEY

Plăcinta e bună la sfârșit

Dacă plăcinta nu ar fi dulce la sfârșit,
Cui i-ar mai păsa că e crocantă?
William Kinc: Arta culinara

UNU

Întunericul din dulap era la fel de negru ca sângele încheșat. Mă băgaseră înăuntru și încuiaseră ușa. Respiram cu dificultate pe nas, luptându-mă cu disperare să rămân calmă. Am încercat să număr până la zece între fiecare inspirație a aerului și până la opt în timp ce expiram încetișor în întuneric. Din fericire pentru mine, îmi puseseră călușul atât de strâns în gura deschisă, încât nările îmi erau lăsate libere și puteam să inspir încetișor aerul închis și stătut.

Am încercat să-mi arcuiesc unghiile pe sub eșarfa de mătase care îmi ținea mâinile legate la spate, însă, pentru că întotdeauna mi le rodeam din carne, nu puteam agăța nimic cu ele. Noroc că îmi amintisem să îmi unesc degetele, folosindu-le drept mici baze ferme pentru a-mi îndepărta palmele în timp ce ele îmi legaseră nodurile strâns.

Mi-am răsucit încheieturile, presându-le una de alta până am simțit că legătura slăbește, folosindu-mi degetele mari pentru ca mătasea să alunece până ce nodurile se aflară în palme – și apoi între degete. Dacă ar fi fost suficient de deștepte să se gândească să-mi lege și degetele mari, nu aș fi reușit să scap niciodată. Ce idioate fuseseră!

Cu mâinile în sfârșit libere, m-am descotorosit repede de căluș.

Acum, ușa. Însă înainte, ca să fiu sigură că nu mă pândeau, m-am lăsat pe vine și m-am uitat prin mansardă pe gaura cheii. Slavă Domnului că luaseră cheia! Nu se vedea nimeni: în afara harababurii perpetue de umbre, vechituri și bibelouri triste, mansarda era pustie. Drumul era liber.

Întinzând mâna deasupra capului către partea din spate a dulapului, am deșurubat una dintre agățătoarele de sârmă aflate pe un suport de lemn. Vârând partea curbată în gaura cheii și mânuind cu grijă capătul celălalt, am modelat un cârlig în formă de L pe care l-am introdus în profunzimile vechii încuietori. Pescuitul iscusit și joaca chibzuită cu încuietoarea mă răsplătiră cu un păcănit încântător. Era aproape prea ușor. Ușa s-a dat de perete, iar eu m-am eliberat.

Am coborât în salturi treptele mari din piatră, până în antreu, oprindu-mă în fața ușii de la sufragerie suficient pentru a avea timp să-mi azvârl cozile împletite pe spate în poziția lor regulamentară.

Tata încă insista să fie servită cina la oră fixă și luată la masa masivă, lungă și îngustă de stejar aflată în sufragerie, la fel ca atunci când mama era încă în viață.

— Ophelia și Daphne nu au coborât încă, Flavia? întrebă el cu iritare în glas, ridicându-și privirea din cel mai recent număr al revistei The British Philatelist, ce stătea deschis lângă farfuria cu friptură și garnitură de cartofi.

— Nici nu mai știu de când nu le-am mai văzut, am zis.

Era adevărat. Nu le mai văzusem de când îmi puseseră călușul în gură și mă legaseră la ochi, apoi mă târăseră legată fedeleș pe scările ce duceau la mansardă și mă încuiaseră în dulap.

Tata mă săgeta cu privirea pe deasupra ochelarilor timp de patru secunde regulamentare, înainte de a se întoarce și a molfăi deasupra comorilor lui lipicioase.

Am schițat un zâmbet larg: un zâmbet suficient de larg care să-i ofere o priveliște corespunzătoare a sârmelor aparatului dentar ce îmi țineau dinții ca într-o cușcă. Cu toate că mă făcea să arăt ca un dirijabil fără învelișul de pânză, tatei îi plăcea întotdeauna să i se reamintească că el era cel care plătea toate aceste lucruri. Însă, de data asta, era prea preocupat pentru a mai observa.

Am ridicat capacul platoului din porțelan Spode pe care se aflau legume și, din adâncurile de zmeură și fluturași pictați manual, am scos la iveală o porție generoasă de mazăre. Folosind cuțitul pe post de ghid și furculița pe post de împunsător, am aranjat boabele de mazăre în așa fel încât acestea să formeze niște rânduri și coloane meticuloase de-a lungul farfuriei: rând după rând de sfere mici și verzi, despărțite cu o precizie care ar fi încântat inima celui mai precis ceasornicar elvețian. Apoi, începând cu partea din stânga-jos, am străpuns prima boabă de mazăre și am mâncat-o.

Era numai vina Opheliei. Ea avea, la urma urmelor, șaptesprezece ani și, prin urmare, era de așteptat să posede cel puțin minimum din maturitatea pe care ar fi trebuit să o aibă ca persoană adultă. Faptul că se înhăitase cu Daphne, care avea treisprezece ani, nu era corect. Vârstele lor adunate însumau treizeci de ani. Treizeci de ani! – în defavoarea celor unsprezece ai mei. Nu numai că era lipsit de fair-play, mai era și de-a dreptul mârșav. Iar acest lucru cerea, pur și simplu, răzbunare.

Dimineața următoare eram ocupată cu retortele și carafele din laboratorul meu de chimie de la ultimul etaj din aripa de est, în momentul în care Ophelia năvăli fără prea mare tam-tam.

— Unde mi-e colierul de perle?

Am ridicat din umeri.

— Nu sunt păstrătoarea gablonțurilor tale.

— Știu că tu l-ai luat. Au dispărut și bomboanele mentolate care se aflau în sertarul meu cu lenjerie și am observat că bomboanele mentolate care lipsesc din această casă par întotdeauna să sfârșească în aceeași gură murdară.

Am potrivit flacăra spirtierei care încălzea un pahar cu lichid roșu.

— Dacă insinuezi că igiena mea personală nu e la același standard ridicat ca a ta, poți să te duci și să-mi lingi galoșii.

— Flavia!

— Așa să faci. M-am saturat să fiu acuzată de tot ce se întâmplă rău, Feely.

Însă indignarea mea îndreptățită fu brusc întreruptă în momentul în care Ophelia se zgâi miop la retorta ce conținea o substanță rubinie și care tocmai începuse să clocotească.

— Ce e chestia aia lipicioasă de pe fund?

Unghia ei lungă și cu manichiura făcută lovi ușor sticla retortei.

— E un experiment. Ai grijă, Feely, e acid!

Ophelia se făcu albă la față ca varul.

— Alea sunt perlele mele! Au fost ale lui Mami!

Ophelia era singura din fetele Harrietei care făcea referire la ea drept „Mami”: singura dintre noi suficient de mare care avea o amintire reală a femeii în carne și oase ce ne purtase în pânțele ei, lucru pe care Ophelia nu obosea niciodată să ni-l reamintească. Harriet murise într-un accident de alpinism când aveam doar un an și nu prea se vorbea des despre ea la Buckshaw.

Oare eram geloasă pe amintirile Opheliei? Oare îmi dis plăceau? Nu cred, era ceva mai mult de atât. Într-un fel ciudat, disprețuiam amintirile Opheliei despre mama noastră.

Am ridicat încetișor privirea de la îndeletnicirea mea, astfel încât lentilele rotunde ale ochelarilor mei să proiecteze raze albe înspre ea. Știam că, ori de câte ori făceam asta, Ophelia avea

impresia înfiorătoare că se afla în prezența unui savant german nebun dintr-un film alb-negru produs de compania Gaumont.

— Bestie!

— Cotoroanț! am ripostat. Însă nu înainte ca Ophelia să se răsucescă pe călcâie.

— Cu destulă dibăcie, am gândit – și să iasă val-vârtej pe ușă.

Răzbunarea nu se lăsă mult așteptată, însă la Ophelia, chiar așa era. Ophelia nu era, așa ca mine, o persoană care făcea planuri pe termen lung și care credea că supa răzbunării trebuie lăsată să fiarbă la foc mic până ce avea să atingă perfecțiunea.

Foarte repede după cină și după ce tata se retrase în liniște în biroul lui ca să se desfete cu colecția lui de bucăți de hârtie, Ophelia așeză jos încetisor cuțitul de unt din argint, în care, asemenea unui peruș, își studiase propria imagine reflectată timp de un sfert de oră. Fără nici un fel de introducere, zise:

— Știi, eu nu sunt chiar sora ta... și nici Daphne nu e. De aceea suntem atât de diferite de tine. Și bănuiesc că nu ți-a trecut niciodată prin minte că ai fost adoptată.

Am scăpat lingura din mână cu un zornăit.

— Nu e adevărat. Sunt bucățică ruptă din Harriet. Toată lumea spune asta.

— Te-a luat de la Casa pentru Mame Necăsătorite din cauza asemănării izbitoare, zise Ophelia, făcând o mutră dezgustată.

— Și cum putea fi asemănare dacă ea era adult, iar eu bebeluș?

Eram destul de perspicace.

— Pentru că îi aminteai de ea în pozele de când era bebeluș. Dumnezeuule Mare! Chiar le-a luat cu ea și le-a pus lângă fața ta pentru a face comparație.

Am apelat la Daphne, al cărei nas era bine înfipt într-un exemplar legat în piele al Castelului din Otranto.

— Nu e adevărat, nu-i așa, Daffy?

— Mi-e teamă că e adevărat, zise Daphne, întorcând cam în dorul lelii o pagină subțire ca o foaie de ceapă a cărții pe care o citea. Tata a zis întotdeauna că ar fi un șoc pentru tine. Ne-a pus pe amândouă să jurăm că nu-ți vom spune niciodată. Sau cel puțin până nu faci unsprezece ani. Ne-a pus să facem legământ.

— O geantă Gladstone verde, zise Ophelia. Am văzut-o cu ochii mei. Am văzut-o pe mama îndesând propriile poze cu ea de când era bebeluș într-o geantă verde Gladstone și a cărat-o cu ea la Casa Copilului. Cu toate că aveam doar șase ani pe atunci – aproape șapte – nu o să uit niciodată mâinile ei albe și degetele ei pe încuietorile de alamă.

Am sărit de la masă și am rupt-o la goană din cameră cu ochii în lacrimi. Nu m-am gândit cu adevărat la otravă decât abia a doua zi dimineață la micul dejun.

Și, la fel ca toate marile planuri, și acesta era unul simplu.

Buckshaw fusese căminul familiei noastre, reședința celor din familia de Luce, din vremuri de mult uitate. Actuala casă în stil georgian* fusese construită pentru a înlocui o casă elisabetană originală arsă din temelii de sătenii care îi bănuiau pe cei din familia de Luce că ar fi fost simpatizanți ai Ordinului Portocaliu*. Faptul că fuseserăm catolici înflăcărați timp de patru sute de ani și că rămăseserăm așa nu însemnase nimic pentru cetățenii stârniți din Bishop's Lacey. „Casa Veche”, așa cum era numită, se făcuse scrum și noua casă care o înlocuise se afla acum la cel de-al treilea centenar.

Doi strămoși de Luce de mai târziu, Antony și William de Luce, care dezaprobaseră Războiul din Crimeea, stricaseră liniile structurii originale. Fiecare adăugase ulterior o aripă, William aripa de est și Antony pe cea de vest.

Fiecare deveni un pustnic în propriul său dominion, și fiecare interzise celuilalt să pună piciorul peste linia neagră care pusese să fie trasată chiar în centru; de la vestibulul din față, de-a lungul foaierei și direct prin veceul majordomului din spatele scărilor de serviciu. Cele două anexe din cărămidă galbenă, flagrant de victoriene, se strângeau la fel ca aripile unui înger care, în ochii mei, dădeau ferestrelor înalte și obloanelor părții din față a casei Buckshaw în stil georgian aspectul formal și uluit al unei servitoare bătrâne a cărei bonetă e prea strâmtă.

Un de Luce de mai târziu, Tarquin – sau Tar, cum era numit – în urma unei căderi nervoase extraordinare a eșuat complet în ceea ce promitea să fie o carieră strălucită în chimie și a fost exmatriculat de la Oxford în vara Jubileului de Argint* al Reginei Victoria.

Tatăl cel indulgent al lui Tar, îngrijorat de sănătatea mentală șubredă a flăcăului, făcuse tot ce-i stătuse în putință pentru a utiliza un laborator la ultimul etaj al aripii de est a Buckshaw-ului: un laborator plin ochi cu sticlărie nemțească, microscop nemțesc, un spectroscop nemțesc, un cântar de laborator din alamă, adus de la Lucerna, și un tub Geisler nemțesc, cu o formă complexă și făcut de maeștri sticlari, la care Tar atașase niște bobine electrice pentru a studia felul în care diverse gaze devin fluorescente.

Pe o masă, lângă fereastră, se afla un microscop Leitz, a cărei alamă încă strălucea cu aceeași opulență caldă ca în ziua când fusese adus cu o șaretă trasă de un ponei de la trenul ce oprise în Halta Buckshaw. Oglinda reflectantă putea fi aranjată în așa fel încât să surprindă primele raze pale ale soarelui de dimineață, în timp ce, în zilele noroase sau pentru utilizarea după lăsarea întunericului, era echipat cu o lampă cu parafină produsă de Davidson & Co din Londra.

Era chiar și un schelet uman articulat cu un suport prevăzut cu roți, care îi fusese dăruit lui Tar, când avea doar doisprezece ani, de către marele naturalist, Frank Buckland, al cărui tată mâncase inima mumificată a regelui Ludovic al XIV-lea.

Trei pereți ai acestei camere erau căptușiți de la podea până în tavan cu vitrine, două din ele umplute raft după raft cu preparate chimice ținute în borcane de sticlă asemănătoare cu cele ale spițerilor. Eticheta fiecărui borcan era încadrată într-o plăcuță de cupru și purta scrisul îngrijit al lui Tar de Luce care, în cele din urmă, se împotrivise sorții și trăise mai mult decât ele. Murise în 1928, la vârsta de șaiszeci de ani, în mijlocul regatului său chimic, unde fusese găsit într-o dimineață de menajera lui, cu unul din ochii săi morți încă privind prin mult iubitul său microscop Leitz. Se zvonise că studiasse descompunerea de gradul întâi a pentaoxidului de azot. Dacă acest lucru era adevărat, era prima cercetare științifică înregistrată a unei reacții ce avea să ducă, în cele din urmă, la perfecționarea bombei atomice.

Laboratorul unchiului Tar fusese încuiat și păstrat într-o tăcere sufocantă, de-a lungul a mulți ani prăfuiți, până când ceea ce numea tatăl meu „straniile mele talente” începură să se manifeste și l-am putut revendica de drept al meu.

Încă tremuram de bucurie ori de câte ori mă gândeam la toamna ploioasă când chimia apăruse în viața mea.

Escaladam rafturile cu cărți din bibliotecă, pretinzând că eram o alpinistă renumită, când mi-a alunecat piciorul și o carte grea a căzut pe podea. În timp ce o ridicam pentru a-i îndrepta paginile îndoite, am văzut că era plină nu doar cu cuvinte, ci și cu zeci de desene. În unele dintre ele, mâini desprinse de trupuri turnau lichide în niște recipiente de sticlă cu forme ciudate, ce arătau de parcă ar fi fost instrumente muzicale dintr-o altă lume.

Titlul cărții era Un studiu elementar de chimie și, în câteva clipe, m-a învățat că termenul iod provine dintr-un cuvânt ce înseamnă „violet” și că termenul brom era derivat dintr-un cuvânt grecesc care însemna „miros greu”. Asta a fost tot ce mi-a trebuit să aflu! Am strecurat volumul roșu și gros sub pulover și l-am luat cu mine sus, și abia mai târziu am observat numele H. De Luce scris pe forțaț. Cartea îi aparținuse Harrietei.

Curând, m-am pomenit studiindu-i cu atenție paginile în fiecare clipă liberă pe care o aveam. Erau seri când de-abia așteptam să vină ora de culcare. Cartea Harrietei devenise prietenul meu secret.

În ea erau detaliate toate metalele alcaline: metale cu nume extraordinare, cum ar fi litiu și rubidiu; elementele alcalino-pământoase, cum ar fi stronțiu, bariu și radiu. Am ovaționat zgomotos când am citit că o femeie, Madame Curie, descoperise elementul numit radiu.

Și apoi erau gazele otrăvitoare: fosfina, arsina (o singură bulă din acestea se dovedea a fi fatală), peroxidul de azot, acidul hidrosulfuric... și listele continuau și continuau. Când am descoperit că se dădeau instrucțiuni precise pentru a alcătui acești compuși, am fost în al nouălea cer.

De îndată ce am învățat să pricep ecuații chimice cum ar fi $K_4FeC_6N_6 + 2 K = 6KCN + Fe$ (care descrie ceea ce se întâmplă atunci când cianida galbenă de potasă e încălzită împreună cu potasiul pentru a produce cianida de potasiu), întreg universul s-a deschis înaintea mea: era ca și cum aș fi dat peste o carte de rețete ce aparținuse odinioară unei vrăjitoare din pădure.

Ceea ce mă intriga mai mult decât orice era faptul că descopeream felul în care totul, toată creația – toată! – era ținută laolaltă de legături chimice invizibile, și am găsit o alinare ciudată și inexplicabilă în a afla că undeva, cu toate că nu puteam vedea acest lucru în propria noastră lume, exista o stabilitate adevărată.

Nu am făcut conexiunea, evidentă de la început, între carte și laboratorul abandonat pe care îl descoperisem copil fiind. Însă, în momentul în care am făcut-o, viața mea s-a trezit la viață – dacă chestia asta are vreun sens.

Aici, în laboratorul unchiului Tar, una lângă alta, se aflau cărțile de chimie pe care le adunase cu atâta dragoste și curând am descoperit că, doar cu puțin efort, majoritatea dintre ele nu erau prea departe de puterea mea de înțelegere.

Următorul lucru au fost experimentele simple și am încercat să-mi amintesc să urmez instrucțiunile ad literarii. Ca să nu mai spun că nu puține au fost duhurile și exploziile, însă cu cât spun mai puțin despre aceste lucruri, cu atât mai bine.

Și, cu cât trecea timpul, cu atât se făceau mai groase caietele mele de notițe. Activitatea mea deveni și mai sofisticată în momentul în care misterele chimiei organice mi se revelară și m-am bucurat de nou-descoperitele cunoștințe a ceea ce poate fi atât de ușor extras din natură.

Pasiunea mea aparte era otrava.

Am îndepărtat frunzișul cu un baston de bambus șterpelit dintr-un suport de umbrele în formă de picior de elefant ce se afla în antreu. Aici, în spate, în grădina de legume, zidurile înalte de cărămidă roșie nu lăsaseră să pătrundă soarele cald; totul era încă îmbibat cu apă de la ploaia care căzuse în timpul nopții.

Croindu-mi drum prin încâlceala de iarbă netăiată de anul trecut, am împins cu bățul de-a lungul bazei zidului până ce am găsit ceea ce căutam: un petic de frunze de culoare deschisă al căror luciu cărămiziu făcea ca ciorchinele cu trei frunze să fie mai ușor de zărit printre celelalte plante agățătoare. Punându-mi în mâini o pereche de mănuși de grădină din bumbac, pe care mi le vârașem la curea, și lansându-mă într-o interpretare fluierată și răsunătoare a „Bibbidi-Bobbidi-Boo”, m-am pus pe treabă.

Mai târziu, în siguranța sanctum sanctorum-ului meu, al locului celui mai sfânt dintre cele mai sfinte – dădusem peste această expresie încântătoare într-o biografie a lui Thomas Jefferson și am adoptat-o ca fiind a mea – am îndesat frunzele colorate într-o retortă de sticlă, având grijă să nu-mi scot mănușile până ce frunzișul lor lucios nu era în siguranță îndesat acolo.

Astupând retorta, am conectat-o la un capăt la un balon în care apa fierbea deja, și la celălalt la un balon spirală de răcire, al cărui capăt deschis stătea suspendat deasupra unui pahar gol. În timp ce apa clocotea cu furie, am privit cum aburul își găsea drumul prin rețeaua de mici conducte de sticlă

și ajungea în balon printre frunze. Ele începuseră deja să se încrețească și să se înmoaie în timp ce vaporii fierbinți de apă deschideau micile buzunare dintre celulele lor, eliberând uleiurile care erau esența plantei vii.

Acesta era felul în care vechii alchimiști își practicaseră arta: foc și abur, abur și foc. Distilare. Cât de mult iubeam această activitate.

Distilare. Am zis cu voce tare:

— Dis-ti-la-re! Am privit cu venerație, în timp ce aburul se răcea și se condensa în balonul spirală, și mi-am frânt mâinile în extaz când prima picătură clară de lichid rămase suspendată, apoi căzu cu un „pleosc” limpede în recipientul ce aștepta.

Când apa se evaporă și operația fu completă, am stins flacăra și mi-am pus bărbia în palme urmărind cu fascinație cum fluidul din pahar se sedimentează în două straturi distincte: apa clară distilată la fund, iar deasupra plutind un lichid cu o tentă galben-deschis. Acesta era uleiul esențial al frunzelor. Se numea urushiol* și fusese folosit, printre alte lucruri, la producerea lacurilor și vopselelor.

Băgând mâna în buzunarul puloverului, am scos un tub auriu subțire. L-am tras capacul și nu m-am putut împiedica să nu zâmbesc în momentul în care un vârful roșu ieși la iveală. Rujul Opheliei, șutit din sertarul măsuței ei de toaletă, împreună cu perlele și bomboanele de mentă. Iar Feely – Domnișoara Fâs – nici măcar nu observase că dispăruse.

Aducându-mi aminte de bomboanele mentolate, am vârât una în gură, strivind-o cu zgomot între măsele.

Miezul rujului a ieșit destul de ușor și am reaprins spirtiera. Era nevoie doar de o încălzire ușoară pentru a transforma chestia ceroasă într-o masă lipicioasă. Dacă Feely ar ști că rujul ăla era făcut din solzi de pește, am gândit, s-ar putea să fie ceva mai puțin dornică să și-l împrăștiie pe toată gura. Trebuie să-mi amintesc să-i spun. Am zâmbit răutăcios. Mai târziu.

Cu o pipetă am extras câțiva mililitri din uleiul distilat care plutea în pahar și apoi, picătură cu picătură, l-am lăsat să se prelingă în acea mazăgă ce era rujul topit, amestecând viguros cu un apăsător din lemn pentru limbă.

Prea subțire, am gândit. Am dat jos un borcan de pe unul din rafturi și am adăugat o bucățică de ceară de albine pentru a-l aduce la consistența inițială.

Era timpul să-mi pun din nou mănușile – și era timpul pentru matrița din fier pentru gloanțe pe care o șterpelisem de la destul de mulțumitorul muzeu de arme din Buckshaw.

Ciudat, nu-i așa, că miezul rujului are exact dimensiunea unui glonte cilindric de calibrul 45. O informație utilă, pe bune. Mi-am zis că va trebui să mă gândesc la ramificațiile sale mai extinse atunci când o să mă duc la culcare. În acest moment, eram mult prea ocupată.

Scos din mulajul său și răcit sub jet de apă, miezul roșu al rujului refăcut se potrivea din nou perfect în interiorul dispozitivului său auriu.

L-am deșurubat și înșurubat de câteva ori pentru a mă asigura că funcționa cum trebuie. Apoi am pus la loc capacul. Feely dormea până târziu dimineața și obișnuia să întârzie la micul dejun.

— Unde mi-e rujul, jigodie mică ce ești? Ce ai făcut cu el?

— E în sertarul tău.

— Am zis. L-am observat când am șutit perlele. În scurta mea viață, hăituită de două surori, simțisem nevoia să-mi ascut cu măiestrie limba.

— Nu e în sertar. Tocmai m-am uitat și nu e acolo.

— Ți-ai pus ochelarii? am întrebat cu un zâmbet superior.

Cu toate că tata ne dotase pe toate cu ochelari, Feely refuzase să-i poarte pe ai ei, iar ai mei erau ceva mai mult decât sticlă obișnuită de geam. Îi purtam doar în laborator pentru a-mi proteja ochii sau pentru a obține compasiune.

Feely pocni cu podul palmelor în masă și ieși val-vârtej din cameră.

M-am întors să sondez profunzimile celui de-al doilea castron al meu de Weetabix*.

Mai târziu, am scris în caietul meu:

Vineri, 2 iunie 1950, 9:42 dimineață. Înfățișarea subiectului normală, însă morocănoasă. (Oare nu e întotdeauna așa?) Erupția poate varia de la 12 la 72 de ore.

Doamna Mullet, care era mărunță, cărunță și rotundă ca o piatră de moară și care, sunt foarte sigură, se credea un personaj dintr-un poem de A. A. Milne, era în bucătărie preparând una dintre plăcintele ei cu cremă de culoarea puroiului. Ca de obicei, se lupta cu cuptorul Aga ce domina bucătăria mică și înghesuită.

— Oh, domnișoară Flavia! Ajută-mă cu cuptorul ăsta, drăguță.

Însă, înainte de a mă gândi la un răspuns potrivit, tata se afla deja în spatele meu.

— Flavia, vreau să stau de vorbă cu tine.

Vocea lui era la fel de încărcată precum greutatea de plumb din bocancii unui scafandru de mare adâncime.

Am aruncat o privire către doamna Mullet, ca să văd cum interpretează ea acest lucru. Ea întotdeauna își lua tălpășița la cel mai mic semn că aveau să urmeze lucruri neplăcute și, odată, când tata a ridicat vocea, s-a înfășurat într-un covor și a refuzat să iasă de acolo până ce nu am trimis după bărbatu-său.

Doamna Mullet închise încet ușa cuptorului, de parcă ar fi fost făcută din cristal de Waterford.

— Trebuie să plec, zise ea. Prânzul e în cuptorul pentru încălzit.

— Vă mulțumesc, doamnă Mullet, zise tata. Ne descurcăm.

Noi ne descurcam întotdeauna.

Ea deschise ușa bucătăriei – și scoase un țipăt brusc ca de bursuc încolțit.

— Oh, Dumnezeule mare! îmi cer iertare, domnule colonel de Luce, însă ah, Dumnezeule mare!

Tata și cu mine am fost nevoiți să ne dăm puțin într-o parte ca să vedem după ea.

Era o pasăre, un sitar – și era mort. Stătea pe spate în pragul ușii, cu aripile lui țepene întinse de parcă era un pterodactil, cu ochii cam neplăcut de tulburi și cu ciocul negru și ascuțit îndreptat în aer. Ceva înfipt în el fâlfâia în briza dimineții – o mică bucată de hârtie.

Nu, nu era o bucată de hârtie, era o marcă poștală.

Tata se aplecă ca să se uite mai îndeaproape, apoi icni încetișor. Și brusc duse mâinile la beregată, acestea tremurându-i asemeni frunzelor de plop, toamna, iar chipul i se făcu de culoarea cenușei ude.

DOI

Mi-a înghețat, așa cum se spune, sângele în vine. Pentru o clipă, m-am gândit că avusese un atac de cord, așa cum au adeseori tații sedentari. Acum zbiară la tine să mesteci fiecare îmbucătură de douăzeci de ori și în clipa imediat următoare citești despre ei în Daily Telegraph:

Calderwood Jabez, de la Casa Parohială din Frinton. Brusc, sâmbătă, la reședința sa de la numărul 14. La vârsta de cincizeci și doi de ani. Fiul cel mai mare al etcetera... etcetera... etcetera... i-au rămas în urmă fiicele sale Anna, Diana și Trianna...

Calderwood Jabez și neamul lui aveau obiceiul să plece la ceruri ca omuleții pe arcuri, lăsând în urmă, pentru a se descurca singure, un detașament de fiice care își strigau jalea.

Oare eu nu pierdusem deja un părinte? Cu siguranță tata nu ar recurge la un truc atât de mârșav.

Sau ar recurge?

Nu. Acum inspira cu zgomot aer pe nas ca un cal care a tras la șaretă, în timp ce întindea mâna către chestia din pragul ușii. Degetele lui, ca niște clești lungi, șovăitori și albi, extraseră cu delicatețe

timbrul de pe ciocul păsării și apoi vârâă repede bucata ruptă de hârtie într-unui din buzunarele vestei. Arată cu un deget tremurător înspre micul stârv al păsării.

— Scapă de chestia asta, doamnă Mullet, zise el cu o voce gătuită care sună de parcă era a altcuiva: vocea unui străin.

— Oh, domnule colonel de Luce, zise doamna Mullet. Oh, domnule colonel, eu nu... eu cred... adică vreau să spun...

Însă el deja o pornise înspre biroul său, împleticindu-se și pufăind ca un mărfar.

Iar când doamna M se duse, cu mâna la gură, după făraș, am tulit-o la mine în dormitor.

Dormitoarele de la Buckshaw erau spațioase, întunecate precum hangarele de zepeline, iar al meu, aflat în aripa de sud – sau aripa Tar – cum o numeam, era cel mai mare dintre toate. Tapetul său din epoca victoriană timpurie (de un galben-muștar, cu o erupție de chestii ce arătau ca niște cheaguri de sânge) îl făcea să pară și mai mare: o întindere rece, nemărginită și expusă curentului. Chiar și vara deplasarea prin cameră către lavoarul îndepărtat, de lângă fereastră, era o experiență care probabil l-ar fi descurajat până și pe Robert Falcon Scott; era exact unul dintre motivele pentru care săream peste treaba asta și mă urcam direct în baldachinul meu unde, înfășurată într-o cuvertură de lână, puteam sta picior peste picior până la Sfântu' Așteaptă, cugetând la viața mea.

Mă gândeam, de exemplu, la momentul când folosisem un cuțit pentru unt ca să răzuiesc mostre din tapetul meu icteric. Mi-o aminteam pe Daffy căscând ochii mari pe când repovestea una dintre cărțile lui AJ. Cronin în care un nătărău amărât s-a îmbolnăvit și a murit după ce a dormit într-o cameră în care unul din colorantul principal al tapetului fusese arsenicul. Plină de speranță, am dus ceea ce răzuisem în laborator, pentru analiză.

Nu fusese vechiul și plicticosul test Marsh în ceea ce mă privește, nu mulțumesc! Eram în favoarea metodei prin care arsenicul era mai întâi transformat în trioxidul său, apoi încălzit împreună cu acetat de sodiu pentru a produce oxidul de cacodil, care era nu numai cea mai otrăvitoare substanță cunoscută vreodată pe această planetă Pământ, însă era și una cu avantajul suplimentar de a degaja cel mai incredibil miros respingător: ca duhoarea de usturoi putrezit, însă de un milion de ori mai neplăcută. Descoperitorul său, Bunsen (cel cu lampa de gaz care îi poartă numele), a observat că o singură boare a chestiei respective nu va face doar să te furnice mâinile și picioarele, ci și să-ți apară pe limbă o peliculă neagră și respingătoare. Oh, Dumnezeule Mare, cât de încălcite îți sunt căile!

Vă puteți închipui dezamăgirea mea când am văzut că eșantionul meu nu conținea deloc arsenic: fusese colorat cu o vopsea organică simplă, foarte probabil una făcută din comunul Kilmamock (Salix capreaf sau vreo altă vopsea vegetală inofensivă și extrem de plictisitoare.

Într-un fel, chestia asta a făcut ca gândurile mele să se întoarcă la tata.

Ce anume îl speriasă atât de tare în fața ușii bucătăriei? Și oare fusese într-adevăr frică ceea ce văzusem pe chipul său?

Da, nu mă îndoiam deloc în privința asta. Nu avea ce altceva să fie. Eram deja prea familiarizată cu mânia lui, cu iritarea, cu oboseala, cu bruștele lui dispoziții mohorâte: toate erau stări ce se schimbau din când în când pe chipul lui asemeni umbrelor norilor ce treceau pe deasupra dealurilor noastre englezești.

Lui nu îi era frică de păsări moarte, asta știam sigur, îl văzusem înfigând de multe ori cuțitul într-o găscă de Crăciun și învărtindu-l împreună cu furculița la fel ca un asasin oriental. Cu siguranță nu avea cum să fie din cauza penelor? Sau a ochiului fără viață al păsării?

Și nu avea cum să fie din cauza timbrului. Tata iubea timbrele mult mai mult decât își iubea odraslele. Singurul lucru pe care îl iubise vreodată mai mult decât dragele lui bucăți de hârtie fusese Harriet. Iar ea, așa cum am spus, era moartă.

La fel ca sitarul ăla.

Oare acesta putea fi motivul reacției sale?

— Nu! Nu! Pleacă!

Vocea aspră se auzi la fereastra mea deschisă, făcând ca trenul gândurilor să deraieze și să se spulbere.

Am aruncat pătura deoparte, am sărit din pat, am fugit prin cameră și m-am uitat în jos în grădina de zarzavaturi.

Era Dogger. Se lipise de gardul grădinii, cu degetele lui negre și bătucite, răsfirate pe cărămizile de un roșu decolorat.

— Nu veni lângă mine! Pleacă de aici!

Dogger era omul lui tata: omul lui de încredere. Și era singur în grădină.

Se spunea, așa ca o bârfă – doamna Mullet era cea care o spunea, trebuie să admit acest lucru – că Dogger supraviețuise doi ani într-un lagăr japonez pentru prizonieri, cărora le urmaseră alte treisprezece luni de tortură, înfometare, subnutriție și muncă forțată la Calea Ferată a Morții între Thailanda și Burma unde, se credea, fusese obligat să mănânce șobolani.

— Ia-l ușor, îmi spusese ea. Nervii lui sunt cam zguduiți.

Am privit la el cum stătea pe parcela cultivată cu vrejurile de castraveți, cu părul lui des și prematur încărunțit ce i se făcuse măciucă în cap; cu ochii îndreptați în sus, aparent fără să vadă nimic, către soare.

— E în regulă, Dogger, am strigat. I-am văzut de aici de sus.

Pentru o clipă, am crezut că nu mă auzise, apoi chipul lui se întoarse încetitor, ca o floarea-soarelui, către sunetul vocii mele. Mi-am ținut răsuflarea. Nu știi niciodată ce poate face cineva într-o astfel de stare.

— Liniștește-te, Dogger, am strigat. E în regulă. Au fugit.

El plecă brusc șchiopătând, ca cineva care ținuse un fir electric în mână și din care curentul tocmai fusese întrerupt.

— Domnișoară Flavia? zise el cu vocea tremurată. Dumneavoastră sunteți, domnișoară Flavia?

— Vin jos, am zis. O să fiu acolo cât ai zice pește.

Am luat-o la goană pe scările din spate, val-vârtej și am intrat în bucătărie. Doamna Mullet plecase acasă, însă plăcinta ei cu cremă era pusă la răcit la fereastra deschisă.

Nu, am gândit: Dogger avea nevoie de ceva de băut. Tata își ținea scotch-ul bine încuiat într-un dulap în biroul lui și nu puteam pătrunde ca o intrusă acolo.

Din fericire, am găsit un urcior cu lapte rece în cămară. Am turnat niște lapte într-un pahar înalt și am zbughit-o în grădină.

— Uite, bea asta, i-am zis, întinzându-i paharul.

Dogger îl luă cu ambele mâini, se uită la el un răstimp îndelungat, de parcă nu știa ce să facă cu el, și apoi îl duse nesigur la gură. Bău cu aviditate până ce laptele dispăru. Îmi întinse paharul gol.

Pentru o clipă, păru că se află într-o ușoară stare de beatitudine, ca un înger de Rafael, însă impresia trecu repede.

— Ai o mustață albă, i-am spus. M-am aplecat către castraveți și, rupând o frunză mare și de un verde întunecat din vrej, am folosit-o ca să-i șterg buza superioară.

Lumina îi revenea în ochii lui pustii.

— Lapte și castraveți..., zise el. Castraveți și lapte...

— Otravă! am strigat, sărind în sus și în jos și dând din aripi ca un pui de găină, pentru a-i arăta că totul era sub control. Otravă mortală! Și amândoi am râs.

El clipi.

— Dumnezeule! zise el, privind în jurul lui de parcă era o prințesă care se trezise din cel mai profund somn. Nu-i așa că o să fie o zi minunată?!

Tata nu apăru la prânz. Pentru a mă liniști, am lipit urechea de ușa biroului său și am ascultat câteva minute zgomotul pe care îl făcea când dădea paginile clasorului filatelic și când își dregea ocazional glasul. E nervos, mi-am zis.

La masă, Daphne stătea cu nasul în Walpole (Horace)* și cu sandvișul cu castraveți lângă ea, înmuiat bine și uitat pe o farfurie. Ophelia, oftând fără încetare, încrucișându-și, descrucișându-și și iar încrucișându-și picioarele, privea fix și inexpressiv în spațiu, iar eu puteam doar să presupun că ea cocheta în minte cu Ned Cropper, meșterul-bun-la-toate de la Treisprezece Rățoi. Era prea absorbită în reveria ei încrezută pentru a observa că mă aplecasem să privesc mai îndeaproape la buzele ei în timp ce întindea absentă mâna după un cub de zahăr, îl vâră în gură și începea să-l sugă.

— Ah, am remarcat, așa într-o doară, ce de coșuri or să-ți apară mâine dimineată.

Ea se repezi la mine, însă picioarele mele erau mai rapide decât labelle ei de găscă.

Când m-am întors în laboratorul meu, am scris:

Vineri, 2 iunie 1950, la ora 01:07 după-amiază. Nici o reacție vizibilă până acum. „Răbdarea e unul din ingredientele trebuincioase unui geniu” – (Disraeli)

Nu puteam să adorm. De cele mai multe ori, când se stinge lumina, adorm buștean, însă în seara asta era altfel. Am stat cu fața în sus, cu mâinile sub cap, revăzând în minte ceea ce se întâmplase în timpul zilei.

Mai întâi fusese tata. Ei bine, nu, nu e chiar adevărat. Mai întâi fusese pasărea moartă din pragul ușii – și apoi fusese tata. Ceea ce credeam că văzusem pe chipul lui era frică, însă, cu toate astea, era un mic colțișor în mintea mea care nu părea să creadă acest lucru.

Pentru mine – pentru noi toate – tata era neînfricat. Văzuse o grămadă de lucruri în timpul războiului: lucruri oribile care nu pot fi niciodată descrise în cuvinte. Supraviețuise oarecum dispariției Harrietei și a presupusei sale morți. Și, în ciuda tuturor acestor lucruri, rămăsese de neclintit, neșovăitor, încăpățânat și de nezdruccinat. Incredibil de britanic. Insuportabil de scorțos. Însă acum...

Și apoi fusese Dogger: Arthur Wellesley Dogger, ca să-i dau „patronimul complet” (așa cum își spunea el în zilele lui mai bune). Dogger venise la noi ca valetul lui tata, însă după aceea, deoarece „toate vicisitudinile acelei slujbe” (erau cuvintele lui, nu ale mele) i-au căzut pe umeri, a considerat că e „mult mai satisfăcător” să devină majordom, apoi șofer, apoi omul bun la toate de la Buckshaw, apoi din nou șofer pentru o vreme. În ultimele luni, pendulase ușor, ca o frunză purtată toamna de vânt, înainte de a-și găsi odihna în postul actual de grădinar, iar tata îi donase furgoneta noastră Hillman ca premiu.

Bietul Dogger! Asta era ceea ce credeam, cu toate că Daphne îmi spusese că nu trebuia să spun niciodată chestia asta despre nimeni: „Nu numai că e condescendent, însă îi distruge și viitorul”, zisese ea.

Cu toate astea, cine putea uita privirea lui Dogger în grădină? O huidumă de om simplu și neajutorat care stătea pur și simplu acolo, cu părul și uneltele în dezordine, cu roaba răsturnată cu roțile în sus și cu o privire pe chip de parcă... de parcă...

Un foșnet îmi ajunsese la urechi. Am întors capul și am ascultat.

Nimic.

E o realitate că se întâmplă să posed un auz ascutit: regele auzurilor, mi-a spus tata odată, lucru care îi permite posesoarei sale să audă cum pânzele de păianjen, ce se țin pe la colțuri, răsună precum potcoavele de cai pe caldarâm. Și Harriet posedase un astfel de auz și, uneori, îmi place să-mi închipui că sunt, într-un fel, o bucatică cam ciudată din ea: o pereche de urechi fără trup umblând pe holurile bântuite de la Buckshaw, auzind iururi pe care uneori e bine să nu le auzi.

Însă ascultă! Se auzea din nou! O voce se răsfrângea; puternică și dogită, ca o șoaptă într-o cutie goală de tablă.

M-am strecurat jos din pat și am mers tiptil, în vârful picioarelor, până la fereastră. Având grijă să nu mișc perdelele, am aruncat pe furiș o privire afară, în grădina de zarzavaturi, chiar în momentul în care luna ieșea amabilă de după un nor pentru a lumina scena, exact ca într-o producție de primă clasă a Visului unei nopți de vară.

Însă nu era nimic altceva de văzut în afară de lumina sa argintie dansând printre vrejurile de castraveți și tufele de trandafiri.

Și apoi am auzit o voce: o voce mânioasă, ca bâzâitul unei albine vara târziu, încercând să treacă prin fereastra închisă.

Am pus pe mine unul din capoatele japoneze de mătase ale lui Harriet (unul din cele două pe care le salvasem de la Marea Epurare), mi-am vârât picioarele în mocasinii indieni fălțuiți, care serveau de papuci, și m-am strecurat până în capul scărilor. Vocea venea de undeva din interiorul casei.

Buckshaw avea două scări mari, fiecare dintre ele șerpuind în jos într-o imagine sinuoasă în oglindă a celeilalte, de la primul etaj, ajungând la parter chiar lângă linia trasată cu vopsea neagră ce despărțea foaierul acoperit cu două culori de marmură ce arăta ca o tablă de șah. Scara mea, din aripa de est sau „aripa Tar”, se termina în acel hol mare unde răsună ecoul de dedesubt care, în opoziție cu aripa de vest, era muzeul de arme și, în spatele lui, se afla biroul tatei. Din acea direcție se făcea auzită vocea. M-am strecurat înspre acel loc.

Am lipit urechea de ușă.

— Și în afară de asta, Jacko, zicea o voce vulgară de cealaltă parte a ușii, cum ai putut trăi în lumina descoperirii? Cum ai putut să mergi mai departe?

Pentru o clipă am crezut că George Sanders* venise la Buckshaw și îi ținea o prelegere tatei în spatele ușilor închise.

— Ieși afară, zise tata, cu o voce nu mânioasă, însă cu acea tonalitate controlată și egală care îmi spunea că era furios. Îi puteam vedea în minte fruntea cutată de riduri, pumnii încleștați și mușchii maxilarului întinși ca un arc.

— Oh, las-o mai moale, bătrâne, zise vocea grosolană. Suntem băgați împreună în chestia asta – am fost mereu în asta și vom fi mereu. O știi la fel de bine ca mine.

— Twining avea dreptate, zise tata. Ești o jigodie dezgustătoare și vrednică de dispreț.

— Twining? Bătrânul Cuppa? Cuppa e mort de treizeci de ani, Jacko – ca și Jacob Marley. Da', cum zicea Marley, stafia lui supraviețuiește. După cum probabil ai observat.

— Și noi l-am omorât, zise tata, cu o voce înghețată și joasă.

Oare auzisem bine? Cum putuse el...

Luându-mi urechea de la ușă și aplecându-mă ca să mă uit pe gaura cheii, pierdusem următoarele cuvinte ale tatei. Stătea lângă biroul lui, cu fața la ușă. Străinul era cu spatele la mine. Era exagerat de înalt, cam de un metru nouăzeci și cinci, am bănuț. Cu părul roșu și cu costumul lui gri deschis, îmi amintea de cocostârcul ce stătea împăiat într-un colț întunecat al muzeului cu arme de foc.

Am pus din nou urechea pe ușa de lemn.

— ... nu am de ce să mă rușinez, zicea vocea. Ce înseamnă vreo câteva mii pentru tine, Jacko? Trebuie că ți-a revenit o bucațică bună când a murit Harriet. Ei bine, doar asigurarea...

— Tacă-ți gura spurcată! strigă tata. Ieși afară până nu...

Brusc, am fost înhățată de spate și o mână aspră îmi fu pusă peste gură. Aproape mi-a sărit inima din piept.

— Întoarceți-vă înapoi în pat, domnișoară Flavia, îmi șopti o voce în ureche.

Era Dogger.

— Asta nu e treaba dumneavoastră, șopti el. Întoarceți-vă înapoi în pat!

Își slăbi strânsoarea, iar eu m-am zvârcolit ca să mă eliberez. I-am aruncat o privire ucigătoare. În întuneric, de aproape, am văzut cum strânge puțin din ochi.

— Ștergeți-o, șopti el.

Am șters-o.

Întoarsă în camera mea, am mers de colo-colo un timp, așa cum fac adeseori când planurile îmi sunt date peste cap.

Mă gândeam la ceea ce auzisem. Tata criminal? Era imposibil. Era probabil o explicație destul de simplă. Dacă măcar aș fi auzit și restul conversației dintre tata și străin... dacă Dogger nu m-ar fi luat prin surprindere în întuneric. Cine se credea?

O să-i arăt eu lui, m-am gândit.

— Nu mai fă atâta tam-tam! am zis cu voce tare.

L-am desfăcut pe Jose Iturbi* din învelișul lui de hârtie verde, am învârtit bine gramofonul portabil și am dat drumul la a doua parte din Poloneza lui Chopin în La bemol pe platan. M-am aruncat de-a curmezișul patului și am fredonat:

— DA – da – da – da, DA – da – da – da, DA – da – da – da, DA – da – da – da...

Muzica suna de parcă fusese compusă pentru un film în care cineva încerca să pornească un Bentley vechi ce pârlia: nu prea era o alegere care să te facă să plonjezi în lumea viselor...

Când am deschis ochii, niște zori de ziuă de culoarea stridiilor se iveau la ferestre. Ceasul deșteptător din alamă arăta ora 03:44. Vara, se lumina devreme și, în mai puțin de un sfert de ceas, soarele avea să se ivească sus pe cer.

M-am întins, am căscat și m-am dat jos din pat. Gramofonul se oprise, înghețase la mijlocul Polonezei, acul său zăcând mort în șanțulețele plăcii. Pentru un scurt moment, m-am gândit să-l răsucesc din nou pentru a trezi toată casa pe acorduri de Poloneză. Și apoi mi-am amintit ce se întâmplase cu doar câteva ore în urmă.

M-am dus la fereastră și am privit în grădină. Am văzut mica seră cu gemulețele de sticlă acoperite de rouă și, mai încolo, o umbră cu muchii ascuțite care era roaba întoarsă a lui Dogger, uitată din cauza celor întâmplate în ajun. Hotărâtă să o așez cum trebuie, să mă dau bine pe lângă el pentru ceva de care nu eram nici măcar sigură, m-am îmbrăcat, am coborât în liniște scara din spate și am intrat în bucătărie.

În timp ce treceam pe lângă fereastră, am observat că din plăcinta cu cremă a doamnei Mullet fusese tăiată o bucată. Ce ciudat, m-am gândit: cu siguranță, cel care o luase nu fusese dintre cei din familia de Luce.

Dacă era vreun lucru în privința căruia eram cu toții de acord – un lucru care ne unea pe toți ca familie – era aversiunea noastră comună față de plăcintele cu cremă ale doamnei Mullet. Ori de câte ori se abătea de la plăcinta noastră preferată, cu rubarbă sau cu agrișe, pentru a face groaznică plăcintă cu cremă, de cele mai multe ori ziceam pas, ne prefăceam că ne îmbolnăvim în grup și o trimiteam cu plăcinta acasă la pachet, cu instrucțiuni binevoitoare de a i-o servi, împreună cu complimentele noastre, bunului ei soț, Alf.

Pe când ieșeam afară, am văzut că lumina argintie a zorilor transformase grădina într-un luminiș magic, umbrele sale fiind întunecate de fâșia subțire de lumină de dincolo de ziduri. Rouă scânteietoare se așezase peste tot și nu ar fi trebuit să fiu deloc surprinsă dacă un unicorn ar fi ieșit din spatele unei tufe de trandafiri și ar fi încercat să-și așeze capul în poala mea.

Mă îndreptam către roabă în momentul în care m-am împiedicat brusc și am căzut în față sprijinindu-mă în mâini și genunchi.

— La dracu! am zis, uitându-mă în jurul meu pentru a mă asigura că nu mă auzise nimeni. Eram mânjită acum de noroi negru și ud.

— La dracu, am zis din nou, ceva mai încet.

Răsucindu-mă pentru a vedea de ce anume mă împiedicaseram, am zărit imediat ceva alb proiectându-se în afară din parcela cultivată cu castraveți. Timp de o clipă șovăitoare, o parte din mine se lupta cu disperare să creadă că era o greblă mică: o unealtă mică și iscusită de grădină cu dinți albi și curbați.

Însă îmi reveni rațiunea și mintea admise că era o mână. O mână în prelungirea unui braț: un braț ce zăcea în parcela de castraveți.

Și acolo, la capătul său, colorat într-un verde îngrozitor de la frunzișul întunecat și acoperit de rouă, era un chip. Un chip ce semăna exact cu al Omului Verde din legenda pădurii.

Mănată de o voință mai puternică decât mine, m-am pomenit lăsându-mă mai jos în mâini și genunchi lângă această apariție, în parte ca reverență și în parte pentru a arunca o privire mai îndeaproape.

Când aproape că am dat nas-în-nas cu chestia respectivă, ochii acesteia începură să i se deschidă.

Eram prea șocată pentru a mișca un singur mușchi măcar.

Trupul din parcela cu castraveți se cutremură și trase cu putere aer... apoi, într-un singur cuvânt, încetișor și puțin trist, mi-l suflă direct în față.

— Vale, zise.

Nările mi se strânseră în mod reflex în momentul în care îmi ajunse în ele izul unui miros ciudat – un miros al cărui nume îmi stătu, pentru o clipă, pe vârful limbii.

Ochii, la fel de albaștri ca păsările din modelul Willow, privă într-ai mei de parcă ar fi privit dintr-un trecut întunecat și plin de fum, de parcă în adâncimile lor ar fi recunoscut ceva sau pe cineva.

Și apoi se stinseră.

Îmi doresc să pot spune că inima mi-a fost cutremurată, însă nu a fost așa. Îmi doresc să pot spune că instinctul m-a îndemnat să fug, însă acest lucru nu ar fi adevărat. În loc de asta, am privit cu înfiorare, savurând fiecare detaliu: degetele tremurânde, paloarea metalică aproape imperceptibilă ce îi apăru pe piele, de parcă, chiar în fața ochilor mei, moartea însăși i-o suflase.

Și apoi, tăcerea absolută.

Îmi doresc să pot spune că mi-a fost teamă, însă nu mi-a fost. Dimpotrivă. Acesta a fost de departe cel mai interesant lucru care mi s-a întâmplat vreodată în toată viața.

TREI

Am rupt-o la goană în sus, pe scări. Primul meu gând a fost să-l trezesc pe tata, însă ceva – vreun magnet mare și invizibil – m-a oprit pe fâgașul meu. Daffy și Feely nu erau bune de nimic în cazuri de urgență; nu ar fi bine să le chem pe ele. Cât de repede și de discret am putut, am fugit în spatele casei, spre cămăruța din capătul scărilor dinspre bucătărie, și am bătut ușor la ușă.

— Dogger! am zis în șoaptă. Sunt eu, Flavia.

Nu se auzi nici un sunet dinăuntru, așa că am repetat bătaia în ușă.

După vreo două minute și jumătate, care mi se părură o eternitate, am auzit papucii lui Dogger târșâindu-se pe podea. Încuietoearea slobozi un „clic” greoi în momentul în care zăvorul fu tras și ușa se deschise prudent câțiva centimetri. Puteam vedea în lumina zorilor că fața îi era trasă, de parcă nu ar fi dormit.

— E un cadavru în grădină, am zis. Cred că ai face bine să vii cu mine.

În timp ce eu mă bățâiam de pe un picior pe altul și îmi rodeam unghiile, Dogger îmi aruncă o privire care putea fi descrisă doar ca una de reproș, apoi dispăru în întunericul camerei sale pentru a se îmbrăca. Cinci minute mai târziu, stăteam împreună în picioare pe poteca ce ducea către grădină.

Era evident că lui Dogger nu-i erau străine cadavrele. De parcă toată viața făcuse acest lucru, îngenunche și își puse două degete, pentru a simți pulsul, pe unghiul de așezare al maxilarului. După privirea sa inexpressivă și absentă, îmi puteam da seama că nu simțea deloc pulsul.

Ridicându-se încet în picioare, își scutură mâinile, de parcă, într-un fel, ar fi fost contaminate.

— Îl voi informa pe domnul colonel, zise el.

— Nu ar trebui să sunăm la poliție? am întrebat.

Dogger își trecu degetele lungi peste bărbia nerasă, de parcă ar fi cugetat la o întrebare al cărei răspuns ar fi avut o consecință cutremurătoare. La Buckshaw, erau restricții severe în privința folosirii telefonului.

— Da, zise el în cele din urmă, cred că ar trebui.

Intrarăm împreună, mult prea încet, în casă.

Dogger ridică receptorul telefonului și îl puse la ureche, însă am văzut că ținea degetul apăsător în furcă. Gura i se deschise și i se închise de câteva ori și apoi se îngălbeni la față. Brațul începu să-i tremure și, pentru o clipă, am crezut că avea să scape receptorul din mână. Se uită la mine neajutorat.

— În regulă, am zis, luându-i instrumentul din mână. Am să sun eu.

— Bishop's Lacey 221, am zis în receptor, gândindu-mă în timp ce așteptam că Sherlock ar fi zâmbit la această coincidență.

— Poliția, zise o voce oficială la celălalt capăt al liniei.

— Constable Linnet? am zis. La telefon Flavia de Luce de la Buckshaw.

Nu mai făcusem niciodată acest lucru și a trebuit să mă bazez pe ceea ce auzisem la radio și pe ceea ce văzusem la cinema.

— Aș dori să anunț moartea cuiva, am zis. Probabil că ați putea trimite un inspector aici.

— Solicitați o ambulanță, domnișoară Flavia? zise el. Nu trimitem un inspector decât dacă circumstanțele sunt suspicioase. Așteptați să iau un creion...

Fu o tăcere înnebunitoare, timp în care l-am auzit scotocind printre obiectele de papetrie, înainte de a spune:

— Acum, spuneți-mi numele persoanei decedate, încet, mai întâi numele de familie.

— Nu-i știu numele, am zis. E un necunoscut.

Îsta era adevărul. Nu-i știam numele. Însă știam, și o știam chiar foarte bine, că trupul din grădină – trupul cu păr roșu, trupul îmbrăcat în costum cenușiu – era acela al bărbatului pe care îl văzusem pe gaura cheii. Bărbatul pe care tata...

Însă nu prea puteam să le spun asta.

— Nu-i știu numele, am repetat. Nu l-am mai văzut niciodată în viața mea.

Făcusem denunțul.

Doamna Mullet și poliția sosiră în același timp, ea pe jos, din sat, iar ei cu un Vauxhall sedan de culoare albastră. Pe când oprea cu un scârțit pe pietrișul de pe alee, portiera din față se deschise și un bărbat păși afară din mașină.

— Domnișoară de Luce, zise el, de parcă prin pronunțarea numelui meu cu voce tare m-ar fi avut în puterea lui. Pot să-ți spun Flavia?

Am dat din cap în semn de încuviințare.

— Sunt inspectorul Hewitt. Tatăl tău e acasă?

Inspectorul era un bărbat cu un chip destul de atrăgător, cu păr ondulat, ochi verzi și o atitudine oarecum de bulldog, care îmi amintea de Douglas Bader, pilotul, ale cărui fotografii le văzusem într-unui din numerele din The War Illustrated care se aflau așezate în teancuri albe în salon.

— Este, am zis, însă e cam indispus.

Era un cuvânt pe care îl împrumutasem de la Ophelia.

— O să vă conduc chiar eu la cadavru.

Doamna Mullet rămase cu gura căscată și cu ochii bulbucați.

— Oh, Doamne Dumnezeule! Mă scuzați, domnișoară Flavia, Doamne Dumnezeule!

Dacă ar fi purtat un șorț, și l-ar fi tras peste cap și și-ar fi luat tălpășița. În loc de asta, merse clătinându-se prin ușa deschisă.

Doi bărbați în costume albastre, care, de parcă ar fi așteptat instrucțiuni, rămăseseră înghesuiți pe bancheta din spate a mașinii, își făcură acum apariția.

— Detectiv sergent Woolmer și detectiv sergent Graves, zise inspectorul Hewitt.

Sergentul Woolmer era o matahală de om, cu nasul turtit ca de boxer; sergentul Graves era un pirpiriu blond, voios și cu gropițe în obraji, care îmi zâmbi în momentul în care îmi strânse mâna.

— Și acum, dacă sunteți amabilă, zise inspectorul Hewitt.

Detectivii sergenți își descărcară trusele din portbagajul Vauxhall-ului, iar eu i-am condus într-o procesiune solemnă prin casă și apoi în grădină.

După ce le-am arătat locul unde zăcea cadavrul, am urmărit cum sergentul Woolmer își scoase aparatul de fotografiat și îl montă pe un trepied din lemn, și cum degetele lui, groase ca niște cârnați, făceau niște ajustări surprinzător de delicate și microscopice la micile butoane argintii. În timp ce lua niște cadre ale grădinii, acordând o atenție deosebită parcelei plantate cu castraveți, sergentul Graves deschise o geantă uzată din piele în care erau așezate îngrijit, pe rânduri, niște sticlute și în care am zărit un pachet de hârtii pergaminate.

Am făcut nerăbdătoare un pas în față, aproape salivând, pentru a privi mai îndeaproape.

— Mă întreb, Flavia, zise inspectorul Hewitt, pășind cu prudență în parcela de castraveți, dacă ați putea ruga pe cineva să ne facă un ceai.

Probabil că îmi văzuse privirea.

— Ne-am trezit cam de dimineață. Crezi că poți pregăti repede ceva de mâncare?

Deci asta era. Cum era la naștere, așa și la moarte. Fără măcar un sărută-mă-repede-și-ocupă-te-de-marmeladă, singura femeie care le apare în cale trebuie să o ia din loc și să vadă dacă a fiert apa. Să pregătească repede ceva de mâncare, firește! Da' drept ce mă ia el... vreun cowboy sau ce?

— O să văd ce pot aranja, domnule inspector, am zis.

Cu destulă răceală în glas, sper...

— Îți mulțumesc, zise inspectorul Hewitt. Apoi, în timp ce o porneam către ușa bucătăriei, el strigă:

— Oh, domnișoară Flavia...

M-am întors spre el, în expectativă.

— O să intrăm noi înăuntru. Nu e nevoie să vii din nou aici. Ce tupeu! Ce tupeul naibii!

Ophelia și Daphne erau deja așezate la masă pentru micul dejun. Doamna Mullet lăsase să transpire vestea macabră și avuseseră suficient timp ca să-și compună o atitudine de prefăcută indiferență.

Buzele Opheliei încă nu reacționaseră la micul meu preparat chimic, iar eu am notat în minte să înregistrez momentul observației mele și rezultatele mai târziu.

— Am găsit un cadavru în parcela cu castraveți, le-am spus.

— Cât de tipic pentru tine, zise Ophelia și continuă să-și penseze sprâncenele.

Daphne terminase Castelul din Otranto și se apucase acum cu strășnicie de Nicholas Nickleby. Însă am observat că își mușca buza inferioară în timp ce citea: un semn sigur că nu era atentă la ceea ce citea.

Se lăsă o tăcere ca la operă.

— Și a fost mult sânge? întrebă Ophelia în cele din urmă.

— Deloc, am zis. Nici măcar o picătură.

— Al cui era cadavrul?

— Nu știu, am zis, ușurată că aveam ocazia să mă ascund în spatele adevărului.

— Moartea unui necunoscut, proclamă Daphne cu cea mai bună voce a ei de crainică BBC, luându-și atenția de la romanul lui Dickens, însă ținând un deget ca semn de carte.

— De unde știi că e un necunoscut? am întrebat.

— E o chestie elementară, zise Daffy. Nu sunt eu, nu ești tu și nu e Feely. Doamna Mullet e în bucătărie, Dogger e în grădină cu sticleții, iar tata era sus acum cinci minute, bălăcindu-se în cadă.

Eram cât pe ce să-i spun că pe mine mă auzise în cadă, însă m-am decis să nu o fac: orice fel de menționare în legătură cu baia ducea în mod inevitabil la împunsături în legătură cu igiena mea personală. Însă, după evenimentele întâmplare în grădină în cursul dimineții, simțisem brusc nevoia de a face o baie.

— A fost probabil otrăvit, am zis. Necunoscutul, vreau să spun.

— E întotdeauna vorba de otravă, nu-i așa? zise Feely scuturându-și pletele. Cel puțin în acele romane polițiste sinistre și cu coperti galbene. În acest caz, probabil că a făcut greșeala fatală de a mânca ceea ce a gătit doamna Mullet.

În timp ce ea împingea deoparte resturile lipicioase ale unui ou fiert, ceva îmi veni brusc în minte ca un tăciune care pocnește în șemineu, însă, înainte de a putea examina acel lucru, șirul gândurilor îmi fu întrerupt.

— Ascultați asta, zise Daphne, citind cu voce tare. Fanny Squeers scrie într-o scrisoare:

Tata e plin de vânătăi albastre și verzi, hau rămas urme și pe turul pantalonilor. Am fost nevoiți să-l ducem jos în bucătărie, unde zace acum... După ce nepotul dumneavoastră, pe care ni l-ap recomandat ca profesor, i-a făcut asta tatei și a sărit la el cu picioarele și cu niște cuvinte cu care nu vreau să-mi pângăresc pana descriindu-le, s-a repezit și la mama cu furie groaznică, a trântit-o la pământ și i-a înfundat pieptul în cap la câteva șchioape adâncime. Încă puțin și-i intra în scăfârlie. Avem certefecat că așa a fost și că pieptul i-ar fi atins creierul *

— Acum ascultați și următorul fragment:

Eu și cu fratele meu am fost pe urmă victimele furiei și de atunci ne doare rău, ceea ce ne-a dus la încredințarea nestrămutată că suntem răniți pe dinăuntru fiindcă pe dinafară nu se văd urme. Eu țip de durere tot timpul cât scriu... *

Mie mi se părea un caz clasic de otrăvire cu cianură, însă nu prea aveam chef să îmi împărtășesc cunoștințele cu aceste două mitocance.

— Îmi vine să urlu tot timpul acum când scriu, repetă Daffy. Imaginează-ți!

— Cunosc sentimentul, am zis, împingându-mi farfuria deoparte și, lăsându-mi micul dejun neatins, mi-am croit drum, urcând încet scările aripii de est ce duceau la laboratorul meu.

Ori de câte ori eram supărată, mă îndreptam către sanctum sanctorum-ul meu. Aici, printre sticlețe și pahare, aveam să-mi dau voie să mă las învăluită de ceea ce consideram eu a fi Spiritul Chimiei. Aici, uneori, aveam să repun în scenă, pas cu pas, descoperirile marilor chimiști. Sau aveam să iau cu multă dragoste din raftul de cărți un volum din prețioasa bibliotecă a lui Tar de Luce, cum ar fi traducerea în limba engleză a Tratatului elementar despre chimie al lui Antoine Lavoisier, tipărit în 1790, însă ale cărui pagini, chiar și după o sută șaiszeci de ani, erau încă la fel de foșnitoare ca și hârtia de împachetat de la măcelărie. Cât de mult cinsteam eu denumirile învechite care abia așteptau să fie culese dintre paginile sale: Unt de Antimoniu... Flori de Arsenic.

„Otrăvuri de rând” le numea Lavoisier, însă eu mă desfătam cu denumirile lor ca un purcel la SPA.

— Galbenul împăratului! ziceam cu voce tare, rotind cuvintele în gură – savurându-le în ciuda naturii lor otrăvitoare.

— Cristalele lui Venus! Licoarea Fumegândă a lui Boyle! Uleiul Funicilor!

Însă, de data asta, nu funcționa: mintea mea continua să zboare înapoi la tata, gândindu-mă într-una la ceea ce văzusem și auzisem. Cine era acest Twining – „Bătrânul Cuppa” – bărbatul pe care

tata pretindea că îl omorâseră ei? Și de ce nu apăruse tata la micul dejun? Chestia asta mă îngrijorase cu adevărat. Tata insista întotdeauna că micul dejun era „banchetul trupului” și, din câte știam eu foarte bine, nu exista nimic pe lumea asta care să-l determine să-l rateze.

Apoi, m-am gândit și la pasajul din Dickens pe care Daphne ni-l citise: cu vânătăile albastre și verzi. Oare tata se luptase cu necunoscutul și suferise niște răni care nu puteau fi ascunse la masă? Sau oare suferise niște răni în interior precum cele descrise de Fanny Squeer: răni care nu lăsau nici un fel de urme externe de violență. Probabil asta era ceea ce se întâmplase cu bărbatul cu părul roșu. Ceea ce ar trebui să explice de ce anume nu văzusem sânge. Oare ar putea fi tata un criminal? Din nou?

Mi se învârtea capul. Nu mă puteam gândi la nimic altceva mai bun pentru a mă calma decât la Dicționarul Explicativ Englez Oxford. Am luat volumul cu V-uri. Care era acel cuvânt pe care necunoscutul mi-l suflase în față? „Vale”! Țsta era.

Am răsfoit paginile: vagabondaj... vagabond... van... și iată: vale: la revedere, rămas-bun, adio. Era persoana a doua singular imperativ a verbului latin valere, a fi sănătos.

Ce lucru ciudat ca un muribund să spună asta cuiva pe care nu-l cunoștea.

O larmă bruscă venind din hol îmi întrerupse gândurile. Cineva bătea în gongul ce anunța cina, cu un dangăt profund și puternic. Acest disc uriaș, care semăna cu un vestigiu din deschiderea unui film de J. Arthur Rank, nu mai fusese bătut de ani de zile, ceea ce putea explica de ce am fost atât de speriată de zgomotul său cutremurător.

Am fugit afară din laborator și în jos pe scări și m-am pomenit față în față cu un bărbat supraponderal care stătea în fața gongului cu ciocănelul încă în mână.

— Coronerul, zise el, și eu am presupus că se referea la el.

Cu toate că nu a catadicsit să-și dea numele, l-am recunoscut pe dată ca fiind dr. Darby, unul din cei doi parteneri din Bishop's Lacey care practica medicina.

Doctorul Darby era bucățică ruptă John Bull: fața roșie, bărbii duble și o burtă care se umfla ca o velă în vânt. Purta un costum maro, cu o vestă galbenă în carouri, și avea cu el tradiționala geantă neagră de doctor. Dacă mie îmi amintea de fata a cărei mână i-o cususe cu un an înainte, după incidentul cu bucățica năbădăioasă de sticlărie de laborator, el nu dădu nici un fel de semn vizibil de recunoaștere, ci rămase acolo, în expectativă, ca un copoi ce adulmecă o urmă.

Tata încă nu se vedea nicăieri, și nici Dogger. Știam că Feely și Daffy nu ar binevoi niciodată să răspundă la sunetul unui gong („E atât de extrem de pavlovian”, zicea Feely), iar doamna Mullet rămânea întotdeauna în bucătăria ei.

— Poliția e în grădină, i-am spus. Vă arăt eu drumul.

Pe când ieșeam afară, în lumina soarelui, inspectorul Hewitt își ridică privirea de la niște șireturi pe care le examina și care proveneau de la un pantof negru ce se ițea din parcela de castraveți, într-o manieră destul de neplăcută.

— Neața, Fred, zise el. M-am gândit că e mai bine să vii să arunci și tu o privire.

— Aha, zise doctorul Darby.

Deschise geanta și cotrobăi înăuntru câteva clipe înainte de a scoate o pungă albă de hârtie. Băgă două degete în pungă și scoase un singur cristal mentolat, pe care îl vârî în gură și începu să-l sugă cu o savoare zgomotoasă.

Câteva clipe mai târziu, își croise deja cu greu drum prin frunziș și înghenunchea lângă cadavru.

— Cineva cunoscut? întrebă el, molfăind bomboana mentolată.

— Nu prea, zise inspectorul Hewitt. Buzunarele sunt goale... nu are nici un fel de act de identitate... cu toate astea, avem motive să credem că s-a întors de curând din Norvegia.

S-a întors de curând din Norvegia? Cu siguranță asta era o deducție demnă de însuși marele Holmes – iar eu o auzisem cu propriile mele urechi! Eram aproape gata să îl iert pe inspector pentru grosolănia lui de mai devreme. Aproape... însă nu de tot.

— Am lansat o anchetă, escale și așa mai departe.

— Ai dracu' norvegieni! zise doctorul Darby, ridicând geanta și închizând-o. Se strâng aici ca păsările la far, își dau duhul și ne lasă pe noi să facem curat. Nu e corect, nu-i așa?

— Ce să pun ca moment al morții? Întrebă inspectorul Hewitt.

— E greu de spus. Întotdeauna e greu. Ei bine, nu întotdeauna, însă adeseori.

— Cu excepția?

— Nu-ți poți da seama după cianoză: durează ceva ca să afli dacă apare sau trece, știi. De la opt până la douăsprezece ore, așa zice. Voi putea să-ți spun mai multe după ce-l urcăm pe prietenul nostru pe masă.

— Și asta ar fi...?

Doctorul Darby își ridică mâneca și se uită la ceasul de la mână.

— Ei bine, să vedem... acum e 8:22, deci asta înseamnă nu mai curând de aproximativ aceeași oră seara trecută și nu mai târziu, să zicem de miezul nopții.

Miezul nopții! Trebuie că am tras cu zgomot aer în piept, de vreme ce atât inspectorul Hewitt, cât și doctorul Darby se întoarseră și se uitară la mine. Cum puteam să le spun că, doar cu câteva ore înainte, necunoscutul din Norvegia își dăduse ultima răsuflare în fața mea?

Soluția era una simplă. Am luat-o la sănătoasa.

L-am găsit pe Dogger curățând tufele de trandafiri din răzorul cu flori de sub fereastra bibliotecii. Aerul era încărcat de parfumul lor: aroma delicioasă a lăzii pline cu frunze de ceai din Orient.

— Tata nu a coborât încă, Dogger? am întrebat.

— Trandafirii din soiul „Lady Hillingdon” sunt deosebit de frumoși anul ăsta, domnișoară Flavia, zise el cu un aer nevinovat; de parcă întâlnirea noastră tainică din timpul nopții nu ar fi avut niciodată loc.

Foarte bine, am gândit, voi face jocul lui.

— Deosebit de frumoși, am zis. Și tata?

— Nu cred că a dormit bine. Presupun că mai vrea să lenevească puțin în pat.

Să lenevească puțin? Cum putea el să stea în pat când locul ăsta colcăia de reprezentanți ai legii?

— Cum a reacționat când i-ai spus despre – știi tu – chestia din grădină?

Dogger se întoarse și mă privi direct în ochi.

— Nu i-am spus, domnișoară.

Întinse mâna și, cu un gest brusc retează cu foarfecele de grădină o inflorescență mai puțin perfectă. Aceasta căzu cu zgomot pe pământ, unde rămase cu chipul său galben și îndoit privind în sus la noi din umbra frunzișului.

Ne zgâiam amândoi la trandafirul decapitat, gândindu-ne fiecare la următoarea mișcare, când inspectorul Hewitt veni de după colțul casei.

— Flavia, zise el, așa vrea să am o vorbă cu tine.

În casă, adăugă el.

PATRU

— Și persoana de afară cu care vorbeai? Întrebă inspectorul Hewitt.

— Dogger, am zis.

— Numele mic?

— Flavia, am zis. Nu m-am putut abține.

Stăteam așezați pe una din sofalele în stil Regence din Camera cu Trandafiri. Inspectorul închise pixul pe care îl ținea în mână și se întoarse cu fața către mine.

— Dacă nu îți dai încă seama, domnișoară de Luce.

— Și eu bănuiesc că îți dai seama.

— E vorba de investigarea unei crime. Nu voi tolera nici un fel de atitudine neserioasă. Un om e mort și e datoria mea să descopăr de ce, când, cum și cine. Și, după ce am făcut asta, e tot datoria mea să explic aceste lucruri Coroanei. Adică regelui George al VI-lea, și regele George al VI-lea nu e un bărbat neserios. Mă fac oare înțeleș?

— Da, domnule, am zis. Numele lui de botez e Arthur. Arthur Dogger.

— Și e grădinar aici, la Buckshaw?

— E acum, da.

Inspectorul deschisese un carnețel cu coperti negre și luă notițe cu un scris microscopic.

— Nu a fost întotdeauna grădinar?

— E meșterul-bun-la-toate, am zis. A fost șoferul nostru până l-au lăsat nervii...

Cu toate că mă uitam în altă parte, simțeam intensitatea privirii ochilor lui de detectiv.

— Războiul, am zis. A fost prizonier de război. Tata a simțit că... a încercat să...

— Înțeleș, zise inspectorul Hewitt și vocea i se înmuie brusc. Dogger e cel mai fericit în grădină.

— E cel mai fericit în grădină.

— Ești o fată extraordinară, știi, zise el. În majoritatea cazurilor, ar trebui să aștept să vorbesc cu tine doar în prezența unui părinte, însă dacă tatăl tău nu se simte bine...

Nu se simțea bine? Oh, bineînțeleș! Aproape că uitasem de mica mea minciună.

În ciuda scurtului moment de încurcătură pe care o citise în privirea mea, inspectorul continuă:

— Ai pomenit că Dogger a încetat să mai fie șofer. Tatăl tău mai are încă mașină?

Avea, de fapt: un Rolls-Royce Phantom II vechi, care era parcat în garaj acum. Fusesse, de fapt, al Harrietei și nu mai fusese condus din ziua când vestea morții ei ajunsese la Buckshaw. Mai mult chiar, cu toate că tata nu conducea, nu permitea nici altcuiva să se atingă de mașină.

Prin urmare, caroseria acestui magnific și bătrân pursânge, cu capota sa alungită și neagră și cu radiatorul său palladian înalt și placat cu nichel, cu niște R-uri, fusese de mult mâncat de șoarecii de câmp care își croiseră drum prin podelele de lemn și își făcuseră culcuș în cutia de mahon pentru mânuși. Chiar și în această decrepitudine a sa, se vorbea încă uneori despre el ca „Rollsul”, așa cum adeseori oamenii de calitate numesc aceste vehicule.

— Doar un țăran l-ar numi Rolls, zisese odată Feely, când uitasem pentru moment că mă aflam în prezența ei.

Ori de câte ori voiam să fiu singură într-un loc unde eram sigură că nu puteam să fiu deranjată, aveam să mă cațăr în întunericul Roller-ului Harrietei acoperit de praf, unde aveam să stau ore întregi într-o căldură ca de incubator, înconjurată de tapițeria lăsată de pluș și de pielea crăpată și roasă.

La întrebarea neașteptată a inspectorului, gândul îmi zbură înapoi la ziua întunecată și ploioasă a toamnei trecute, o zi cu o ploaie torențială și rafale nebune de vânt. Din cauza riscului de cădere a crengilor care făcuseră să fie prea periculoasă o plimbare în pădurea ce înconjura Buckshawul, m-am strecurat pe nesimțite afară din casă și mi-am croit cu greutate drum prin rafalele puternice de vânt până la garaj ca să cad pe gânduri acolo. Înăuntru, Phantomul lucea prăfuit în întuneric în vreme ce furtuna urla, țipa și bătea în geamuri ca un trib de năluci înfometate. Aveam deja mâna pe mânerul portierei mașinii înainte de a-mi da seama că în interior era cineva. Aproape că am sărit din bocanci de frică. Însă mi-am dat apoi seama că era tata. Stătea acolo pur și simplu, cu lacrimile șiroindu-i pe chip, fără să țină seama de furtuna de afară.

Timp de câteva minute, am rămas perfect nemișcată, fiindu-mi teamă să mă mișc și de-abia îndrăznind să respir. Însă, când tata a întins încet mâna către mânerul portierei, a trebuit să mă las în

tăcere în mâini ca un gimnast și să mă rostogolesc sub mașină. Cu colțul ochiului, am văzut una din cizmele lui Wellington perfect lustruite coborând de pe scara automobilului și, în timp ce se îndepărta încet, am auzit ceva ca un fel de hohot cutremurător pe care îl lăsase să-i scape. Un timp destul de îndelungat am stat acolo privind în sus la podeaua Rolls-Royceului Harrietei.

— Da, am spus. E un Phantom vechi în garaj.

— Și tatăl tău nu conduce.

— Nu.

— Înțeleg.

Inspectorul puse jos pixul și carnețelul cu foarte mare atenție, de parcă erau făcute din sticlă venețiană.

— Flavia, zise el (iar eu nu am putut să nu observ că nu mai eram „domnișoara de Luce”) am să-ți pun o întrebare foarte importantă. Modul în care răspunzi e crucial, înțelegi?

Am încuviințat.

— Știi că tu ai fost cea care a raportat acest... incident, însă cine a descoperit primul cadavrul?

Mintea mi-a fost cuprinsă de o panică generală. Oare, spunând adevărul, acest lucru l-ar incrimina pe tata? Oare poliția știa deja că îl chemasem pe Dogger în parcela de castraveți? Evident că nu: inspectorul tocmai aflase identitatea lui Dogger, deci părea rezonabil să presupun că încă nu-l chestionaseră. Însă, când aveau să o facă, cât de mult avea să le spună el? Pe care din noi ar trebui el să protejeze: pe tata sau pe mine? Era oare aici un nou test prin care ei și-ar da seama dacă victima era încă în viață când am descoperit-o eu?

— Eu, am lăsat să-mi scape. Eu am găsit cadavrul. Mă simțeam precum Cocosul Robin.

— Exact ce credeam și eu, zise inspectorul Hewitt.

Și atunci urmă una dintre acele tăceri incomode. Fu întreruptă de sosirea sergentului Woolmer, care își folosisese trupul masiv ca să-l aducă pe tata în cameră.

— L-am găsit în garaj, domnule, zise el. Pitit într-o mașină veche.

— Cine sunteți, domnule? Întrebă tata.

Era furios și, pentru o clipă, am surprins o frântură din bărbatul care fusese odinioară.

— Cine sunteți și ce faceți în casa mea?

— Sunt inspectorul Hewitt, domnule, zise inspectorul, ridicându-se în picioare. Îți mulțumesc, sergent Woolmer.

Sergentul făcu doi pași înapoi până ce ajunse în pragul ușii, apoi dispăru.

— Ei bine? zise tata. E vreo problemă, domnule inspector?

— Mi-e teamă că da, domnule. S-a găsit un trup în grădina dumneavoastră.

— Cum adică un trup? Un trup neînsuflețit?

Inspectorul Hewitt încuviință.

— Da, domnule, zise el.

— Al cui este? Trupul, vreau să spun.

În acel moment, mi-am dat seama că tata nu avea nici o vânătăie, nici o zgârietură, nici o tăietură, nici o julitură... cel puțin niciuna vizibilă. Am observat, de asemenea, că începuse să se albească la față, cu excepția urechilor care începuseră să aibă culoarea plastilinei roz.

Și am observat că și inspectorul zărise acest lucru. El nu răspunse imediat la întrebarea tatei, ci o lăsase suspendată în aer.

Tata se întoarse și trecu printr-o arcadă lungă ce ducea la dulapul cu băuturi, atingând cu vârful degetelor suprafața orizontală a fiecărui obiect de mobilier în timp ce trecea pe lângă el. Își făcu un amestec de Votrix și gin și îl dădu peste cap pe tot cu o eficiență rapidă și fluidă care sugera mai multă practică decât îmi imaginasem că era posibil.

— Nu am identificat încă persoana, domnule colonel de Luce. De fapt, speram să ne puteți da o mână de ajutor.

La asta, chipul tatei se albi și mai tare, dacă e posibil, decât înainte, iar urechile se înroșiră și mai mult.

— Îmi pare rău, inspectore, zise el, cu o voce care aproape că nu se auzea. Vă rog să nu-mi cereți să... vedeți dumneavoastră, nu prea sunt obișnuit să văd morți.

Nu era prea obișnuit să vadă morți? Tata era militar, iar militarii erau obișnuiți cu moartea; trăiau pentru moarte; trăiau de pe urma morții. Pentru un soldat profesionist, lucru cât se poate de ciudat, moartea era viață. Chiar și eu știam asta.

Mi-am dat imediat seama că tata tocmai spusese o minciună și, brusc, fără avertisment, undeva în interiorul meu, un mic fir se rupse. Am simțit de parcă îmbătrânisem puțin și ceva bătrân mă înșfăcase.

— Înțeleg, domnule, zise inspectorul Hewitt, însă, dacă nu se prezintă altă cale... Tata scoase o batistă din buzunar și își șterse fruntea, apoi gâtul.

— E un șoc destul de mare, știți, zise el, toată chestia...

El flutură o mână nesigură și, în momentul în care făcu asta, inspectorul Hewitt luă carnețelul, dădu coperta pe spate și începu să scrie. Tata merse încet către fereastră, unde lăsă impresia că admiră priveliștea, una pe care o puteam vedea perfect cu ochiul minții: lacul artificial; insula cu construcția stranie și dărăpănată; fântânile, acum secate, care fuseseră închise de la izbucnirea războiului; dealurile din depărtare.

— Ați fost acasă toată dimineața? întrebă inspectorul, fără nici un fel de preliminarii.

— Poftim? zise tata, răsucindu-se pe călcâie.

— Ați mai ieșit afară din casă de seara trecută?

Trecu un moment lung până ce tata vorbi.

— Da, zise el în cele din urmă. Am ieșit în dimineața asta. Am fost în garaj.

A trebuit să-mi înăbuș un zâmbet. Sherlock Holmes remarcase odată despre fratele său, Mycroft, că nu prea era posibil să-l găsești afară din Clubul Diogenes la fel cum nu era posibil să întâlnești un tramvai pe un drum de țară. Ca și Mycroft, tata avea șinele lui și mergea pe ele. Cu excepția bisericii și a fugii ocazionale și irascibile la gară pentru a participa la o expoziție filatelică, tata scotea rar nasul din casă, dacă nu chiar deloc.

— Și la ce oră s-a întâmplat asta, domnule colonel?

— Probabil pe la patru. Poate ceva mai devreme.

— Și vă aflați în garaj de...

Inspectorul aruncă o privire la ceasul de la mână.

— ... cinci ore și jumătate? De la patru dimineață până acum?

— Da, până acum, zise tata. Nu era obișnuit să fie chestionat și, cu toate că inspectorul nu observă acest lucru, eu simțeam cum iritarea începea să-i crească în glas.

— Înțeleg. Și ieșiți des la această oră din zi?

Întrebarea inspectorului păru una obișnuită, aproape amicală, însă eu știam că nu era așa.

— Nu, nu chiar, nu, nu ies, zise tata. Unde vreți să bateți?

Inspectorul Hewitt își lovi vârful nasului cu pixul, de parcă ar fi formulat următoarea întrebare în fața unui comitet parlamentar.

— Și ați mai văzut pe altcineva prin preajmă?

— Nu, zise tata. Bineînțeles că nu. Nu era nici țipenie de om.

Inspectorul Hewitt încetă să-și mai lovească nasul suficient de mult timp pentru a nota ceva în carnețel.

— Pe nimeni?

— Pe nimeni.

Ca și cum ar fi știut de la bun început acest lucru, inspectorul Hewitt încuviință trist și îndelung. Părea dezamăgit și oftă în timp ce-și vâră carnețelul într-un buzunar interior al jachetei.

— Oh, o ultimă întrebare, domnule colonel, dacă nu vă supărați, zise el brusc, de parcă tocmai îi trecuse prin minte. Ce făceați în garaj?

Tata privi pe fereastră și mușchii maxilarului i se încleștară. Apoi se întoarse și îl privi pe inspector drept în ochi.

— Nu sunt pregătit să vă spun asta, inspectore, zise el.

— Foarte bine, atunci, zise inspectorul Hewitt, cred că...

Și chiar în acel moment, doamna Mullet deschise ușa cu fundul ei mare și intră legănându-se în cameră cu o tavă plină.

— V-am adus niște biscuiți delicioși cu cereale, zise ea. Biscuiți cu cereale, ceai și un pahar cu lapte bun pentru domnișoara Flavia.

Biscuiți cu cereale și lapte! Uram biscuiții cu cereale ai doamnei Mullet la fel cum Sfântul Pavel urase păcatul. Poate chiar mai mult. Voiam să mă cațăr pe masă și, cu un cârnat în vârful unei furculițe drept sceptru, să strig cu cea mai bună voce a lui Laurence Olivier: „Oare nimeni nu o să ne scape de acest preparat deranjant?”

Însă nu am făcut-o. Am păstrat tăcerea.

Cu oarecare curtoazie, doamna Mullet își așează povara în fața inspectorului Hewitt, apoi îl zări brusc pe tata care stătea în picioare la fereastră.

— Oh! Domnule colonel de Luce. Speram să apăreți. Voiam să vă spun că am scăpat de pasărea aia moartă pe care am găsit-o în pragul ușii, ieri.

Doamna Mullet prinsese de undeva ideea că astfel de schimbări ale frazei nu erau doar neobișnuite, ci și poetice.

Și înainte ca tata să schimbe cursul conversației, inspectorul Hewitt luase taurul de coarne.

— O pasăre moartă în pragul ușii? Povestiți-mi despre asta, doamnă Mullet.

— Ei bine, domnule, eu, domnul colonel și domnișoara Flavia aici prezentă eram în bucătărie. Tocmai scosesem o delicioasă plăcintă cu cremă din cuptor și o lăsasem să se răcească la fereastră. Era acel moment al zilei când mintea mea începe de obicei să se gândească la a mă întoarce acasă la Alf. Alf e soțul meu, domnule, și lui nu-i place ca eu să umblu haihui când e vremea ceaiului. Zice că îi provoacă gaze dacă digestia nu are loc la timpul ei. De îndată ce digestia se declanșează, e totul numai lapte și miere. Toate bune și frumoase și așa mai departe.

— Ora, doamnă Mullet?

— Era în jur de unsprezece sau unsprezece și un sfert. Vin pentru patru ore dimineața, de la opt la douăsprezece, și trei după-amiaza, de la unu la patru, deși, zise ea, de-a dreptul surprinzător și cu o uitătură destul de urâtă către tata, care se uita prea insistent pe fereastră ca să o observe, sunt de obicei ținută peste timpul meu cu una și cu alta.

— Și pasărea?

— Păsărea era în pragul ușii, moartă de-a binelea. Era un sitar. Dumnezeu știe că am gătit destui din ăștia la viața mea ca să fiu sigură de asta. M-a speriat, să știți, cum stătea el acolo pe spate și cu penele fâlfâind în vânt, de parcă pielea îi era încă vie în timp ce inima îi murise deja. Asta i-am spus și lui Alf. „Alf, i-am zis, pasărea aia zăcea acolo de parcă pielea îi era încă vie...”

— Aveți un ochi foarte ager, doamnă Mullet, zise inspectorul Hewitt, iar ea se umflă în pene ca un porumbel, aprinsă la chipu-i de un roz incandescent. A mai fost și altceva?

— Ei bine, da, domnule, a fost un timbru înfipt în cioc, aproape ca și cum l-ar fi cărat în cioc, așa cum o barză duce un bebeluș într-un scutec, dacă știți ce vreau să spun, însă în alt fel, deloc asemănător.

— Un timbru, doamnă Mullet? Ce fel de timbru?

— Un timbru poștal, domnule – însă nu ca cele pe care le vedeți în zilele noastre. Oh, nu – nu era deloc la fel. Timbrul ăsta avea capul Reginei pe el. Nu Actuala Sa Majestate, Dumnezeu să o binecuvânteze, ci vechea Regină... Regina care a fost... Regina Victoria. Sau cel puțin ar fi trebuit să fie pe timbru, dacă ciocul păsării ăleia nu ar fi străpuns locul unde ar fi trebuit să-i fie fața.

— Sunteți absolut sigură în legătură cu timbrul?

— Să mă trăsnească dacă vă mint, domnule. Alf avea o colecție de timbre când era flăcău și încă păstrează ce a mai rămas din ea într-o cutie veche de biscuiți Huntley and Palmer's, sub patul de la etaj. Nu le scoate la fel de mult cum le scotea atunci când eram tineri amândoi – îl întristează, zice el. Cu toate astea, recunosc un Penny Black când văd unul, fie că e vârat sau nu în ciocul unei păsări moarte.

— Vă mulțumesc, doamnă Mullet, zise inspectorul Hewitt, servindu-se cu un biscuit cu cereale, mi-ați fost de mare ajutor.

Doamna Mullet se înclină cu multă curtoazie și se duse către ușă.

— E ciudat, i-am zis lui Alf, nu prea vezi de obicei sitari în Anglia până prin septembrie/' Mulți au fost sitarii pe care i-am pus la frigare și i-am servit pe o bucățică de pâine prăjită. Domnișoarei Harriet, Dumnezeu să-i binecuvânteze sufletul, îi plăceau la nebunie...

Se auzi un geamăt în spatele meu și m-am întors exact la timp ca să-l văd pe tata aplecându-se în față, ca un scaun pliant, și alunecând la podea.

Trebuie să spun că inspectorul Hewitt era foarte bun la chestia asta. Într-o clipă fu lângă tata, lipindu-și urechea de pieptul său, slăbindu-i cravata, verificând cu un deget lung ca nu cumva să existe o obstrucție a căilor respiratorii. Puteam vedea că nu dormise la orele de acordare a primului ajutor. O clipă mai târziu, deschise larg fereastra, își duse primul și al patrulea deget la buze și slobozi un fluierat pentru care aș fi dat o guinee* să-l învăț.

— Domnule doctor Darby! strigă el. Aici sus, vă rog. Repede! Aduceți-vă și trusa.

În ceea ce mă privește, eu încă stăteam cu mâna la gură când doctorul Darby păși repede în cameră și îngenunche lângă tata. După o examinare în doi timpi și trei mișcări, scoase un mic flacon albastru din trusa sa.

— Sincopă, îi spuse el inspectorului Hewitt; și către mine și doamna Mullet – asta înseamnă că a leșinat. Nu aveți de ce să vă îngrijorați.

Pfiu!

Destupă flaconul și în cele câteva clipe înainte de a-l pune la nările lui tata, am detectat un miros familiar: era vechiul meu prieten Carb. Amon., Carbonatul de Amoniu, sau, așa cum îl numeam când eram singuri în laboratorul meu, Sare Volatilă sau, uneori, doar pur și simplu Sare. Știam că partea „amon” a denumirii sale venea de la amoniac, care fusese denumit așa din pricina faptului că fusese prima oară descoperit nu departe de altarul zeului Amon din Egiptul Antic, în urină de cămilă. Și știam că, mai târziu, la Londra, un bărbat pe gustul meu patentase un mijloc prin care sărurile mirositoare puteau fi extrase din guano patagonian.

Chimia! Chimia! Ce mult o iubeam!

În timp ce doctorul Darby îi ținea flaconul la nări, tata slobozi un fornăit ca un taur la coridă și ploapele i se ridicară precum jaluzelele. Însă nu rosti nici un cuvânt.

— Ha! înapoi printre cei vii, văd, spuse doctorul în timp ce tata, confuz, încercă să se sprijine în cot și privi în jurul său în cameră. În ciuda tonului său jovial, doctorul Darby îl puse jos pe tata de parcă ar fi fost un nou-născut. Așteaptă puțin până îți vii în simțiri. Stai un minut pe vechiul covor Axminster.

Inspectorul Hewitt rămase grav în picioare până ce fu momentul să-l ajute pe tata să se ridice.

Sprijinindu-se cu greutate de brațul lui Dogger – Dogger fusese convocat – tata își croi cu precauție drum în sus pe scări, spre camera lui. Daphne și Feely își făcură o scurtă apariție: nu erau altceva, zău așa, decât două fețe albe ca varul în spatele balustradei.

Doamna Mullet, gonind către bucătărie, se opri pentru a-mi pune o mână îngrijorată pe braț.
— A fost bună plăcinta, iubire? întrebă ea.

Uitasem de plăcintă până în acel moment. Am luat o foaie din carnetul doctorului Darby.
— Hmmm, am zis.

Inspectorul Hewitt și doctorul Darby se întorseseră în grădină în momentul în care am urcat încetîșor scările către laboratorul meu. Am urmărit de la fereastră cu puțină tristețe și aproape cu un sentiment de pierdere în timp ce doi brancardieri sosiră de după casă și începură să pună rămășițele pământești ale necunoscutului pe o targa de pânză. Undeva în depărtare, Dogger își croia drum, pe lângă fântâna Balaclava, pe peluza din partea de est, decapitând cu un aer preocupat și mai mulți trandafiri Lady Hillingdon.

Toată lumea era ocupată: cu puțin noroc, puteam face ceea ce trebuia să fac și să mă întorc înainte ca cineva măcar să-și dea seama că plecasem.

M-am strecurat jos și am ieșit pe ușa din față, am tras-o pe Gladys, vechea mea bicicletă, din locul de unde stătea, sprijinită de un ghiveci mare din piatră și, câteva minute mai târziu, pedalam cu furie și intram în Bishop's Lacey.

Care era numele pe care tata îl pomenise?

Twining. Ăsta era. „Bătrânul Cuppa.” Și știam precis unde să-l găsesc.

CINCI

Biblioteca cu acces liber din Bishop's Lacey se afla pe Cow Lane, un drum îngust, umbros, cu copaci de-o parte și de alta a sa, ce cobora din High Street până jos către râu. Clădirea inițială era o casă modestă în stil georgian din cărămizi negre, a cărei fotografie apăruse odată în culori pe coperta revistei Country Life. Fusese dăruită oamenilor din Bishop's Lacey de către Lordul Margate, un băiat de prin partea locului care reușise (la fel ca modestul și bătrânul Adrian Chipping) să devină celebru și făcuse avere ca unic furnizor de Beefchips, o conservă de carne de vită invenție proprie, pentru guvernul Maiestății Sale în timpul Războiului Anglo-Bur.

Biblioteca existase ca un fel de oază de tăcere până în 1939. Apoi, în timp ce era închisă pentru renovări, luase foc când un morman de zdrențe murdare de vopsea suferiseră o combustie spontană chiar în momentul în care domnul șambelan ținea pentru poporul britanic faimosul său discurs: „Atâta timp cât războiul nu a început, există întotdeauna speranța că poate fi prevenit”. Și, din moment ce întreaga populație adultă din Bishop's Lacey era îngrămadită în jurul aparatelor de radio, nimeni, nici măcar cei șase pompieri voluntari, nu zărise vâlvătaia decât atunci când fusese mult prea târziu. Când ajunseră cu pompele lor manuale, din locul respectiv nu mai rămăsese decât un morman de cenușă fierbinte. Din fericire, toate cărțile scăpaseră, fiind depozitate, pentru protecție, în niște încăperi provizorii.

Însă, odată cu izbucnirea războiului și din cauza letargiei generale până la armistițiu, clădirea inițială nu fusese înlocuită niciodată. Acum, amplasamentul său nu era altceva decât un petic năpădit de buruieni din Carter Street, chiar după colț de la Treisprezece Rățoi. Proprietatea, fiindu-le dăruită pentru eternitate locuitorilor din Bishop's Lacey, nu putea fi vândută, iar încăperile care odată fuseseră provizorii și care adăpostiseră bunurile sale deveniseră acum căminul permanent al Bibliotecii cu Acces Liber din Cow Lane.

În timp ce coteam pe High Street, puteam vedea biblioteca, o cutie joasă de cărămizi de sticlă și țigle, ridicată prin anii 1920 pentru a adăposti o expoziție automobilistică. Câteva din siglele emailate având pe ele nume de mașini de mult uitate, cum ar fi Wolseley și Sheffield-Simplex, erau

încă prinse pe unul dintr-un zidurile sale chiar sub streășină, fiind cocoțate mult prea sus pentru a atrage atenția hoților sau vandalilor.

Acum, la jumătate de secol după ce ultimul Lagonda* ieșise pe porțile sale, clădirea căzuse, la fel ca vesela veche din apartamentele servitorilor, într-un fel de decrepitudine fărâmițată și spartă.

În spate și dincolo de bibliotecă, un labirint de dependențe dărăpănate, ca niște pietre funerare îngrămadite în jurul unei biserici de țară, se afundau în iarba înaltă dintre vechea clădire a expoziției și mica potecă părăsită ce mergea paralel cu râul. Câteva din aceste cocioabe cu podelele acoperite cu pământ adăposteau mulțimea de cărți provenite de la demult dispăruta și mult mai spațioasă predecesoare a bibliotecii în stil georgian. Structurile provizorii, ce odinioară fuseseră un grup de ateliere de reparat motoare auto, acum deveniseră adăpost, în interiorul lor întunecos, pentru rânduri de cărți indezirabile, iar subiectele pe care le conțineau aceste cărți erau etichetate deasupra lor: Istorie, Geografie, Filosofie, Știință. Încă duhnind a ulei vechi de motor și a veceuri primitive, aceste garaje de lemn erau numite stoguri – și îmi puteam da seama de ce anume! Veneam des să citesc aici și, imediat după laboratorul meu de chimie de la Buckshaw, era al doilea loc preferat de mine pe lumea asta.

Mă gândeam la asta pe când ajungeam la ușa din față și răsuceam butonul.

— Oh, minunat! am zis. Era încuiat.

Pe când mă dădeam într-o parte ca să mă uit pe fereastră, am observat un bilet scris grosolan de mână cu un creion negru și lipit de geam: ÎNCHIS.

Închis? Azi era sâmbătă. Biblioteca era deschisă de la 10:00 la 14:30, de joi până sâmbătă. Orele erau clar afișate pe un anunț cu ramă neagră lângă ușă.

Oare se întâmplase ceva cu domnișoara Pickery? Am zgâlțâit ușa și apoi am bătut tare în ea. Mi-am făcut mâinile căuș și m-am uitat atent în interior, însă în afara unei raze de soare ce cădea printre firicelele de praf înainte de a se odihni pe rafturile cu romane nu era nimic de văzut.

— Domnișoară Pickery! am strigat, însă nu am primit nici un răspuns.

— Oh, minunat! am zis din nou. Va trebui să-mi amân cercetările pentru altă dată. Pe când stăteam afară în stradă, îmi trecu prin minte că Raiul trebuie să fie un loc unde biblioteca e deschisă douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămână.

Nu... opt zile pe săptămână.

Știam că domnișoara Pickery locuia pe Shoe Street. Dacă îmi lăsam bicicleta aici și o luam pe scurtătură prin dependențele din spatele bibliotecii, treceam prin spatele la Treisprezece Rățoi și ieșeam lângă căsuța ei.

Am călcat cu grijă prin iarba înaltă și udă, fiind atentă să nu mă împiedic de vreuna din bucățile mâncate de rugină ale utilajelor care ieșeau în afară ici și colo, precum oasele de dinozaur în Deșertul Gobi. Daphne îmi descriesese efectele tetanosului: o zgârietură de la o veche roată de automobil și o să fac spume la gură, o să latru precum un câine și o să cad la pământ cu convulsii la vederea apei. Tocmai reușisem să produc o cantitate mică de scuipat în gură pentru antrenament când am auzit voci.

— Dar cum ai putut să-l lași, Mary? Era vocea unui tânăr, venind dinspre curtea hanului.

M-am ascuns în spatele unui copac, apoi am privit pe după el. Vorbitorul era Ned Cropper, băiatul bun la toate de la Treisprezece Rățoi.

Ned! Cel mai mic gând la el avea același efect asupra Opheliei ca și injectia cu novocaină. Îi intrase în cap că el era bucățică ruptă Dirk Bogarde, însă singura asemănare pe care o puteam eu vedea era că ambii aveau brațe, picioare și o claie de păr dat cu briantină.

Ned stătea pe un butoi de bere afară, în fața ușii din spate a hanului, iar o fată, pe care am recunoscut-o ca fiind Mary Stoker, stătea pe alt butoi. Nu se priveau. În timp ce Ned săpa un labirint

foarte elaborat în pământ cu călcâiul ghetei, Mary își ținea mâinile strâns unite în poală și privea pierdută în zare.

Cu toate că el vorbise pe un ton încet și imperios, puteam auzi perfect fiecare cuvânt. Peretele de ipsos de la Treisprezece Rățoi funcționa ca un captator perfect de sunet.

— Ți-am spus, Ned Cropper, nu am putut, înțelegeți? A venit pe la spatele meu în timp ce-i schimbam așternuturile.

— Și nu puteai să ții? Știu că poți trezi și morții... când ai chef.

— Nu prea îl cunoști pe tata, nu-i așa? Dacă ar ști ce a făcut tipu' acela, mi-ar pune pielea pe băț!

Ea scuipe în praf.

— Mary! Vocea venea de undeva din interiorul hanului, însă cu toate astea răsună în curte la fel ca tunetul. Era tatăl lui Mary, Tully Stoker, hangiul, a cărui voce anormal de gălăgioasă juca un rol remarcabil în unele din cele mai scandaloase povești ale satului spuse de gospodinele bătrâne.

— Mary!

Mary sări în picioare la auzul vocii lui.

— Vin! strigă ea. Vin!

Ea ezită, confuză, de parcă atunci lua o hotărâre. Brusc se repezi ca o viperă până la Ned și îi plantă un sărut precis pe gură, apoi, cu o smucitură a șorțului – ca un prestidigitator care își flutură pelerina – dispăru în întunericul ușii deschise. Ned mai rămase pe butoi câteva clipe, apoi își șterse gura cu dosul palmei înainte de a rostogoli butoiul lângă celelalte goale din colțul îndepărtat al curții hanului.

— Noroc, Ned! am strigat, iar el se întoarse, pe jumătate stânjenit. Știam că se întreba dacă auzisem ceea ce vorbise cu Mary, sau dacă fusesem martoră la sărut. Am hotărât să fiu ambiguă.

— Frumoasă zi, am zis cu un zâmbet voios.

Ned se interesă de sănătatea mea și apoi, cu o întâietate prudentă, de sănătatea tatei și a lui Daphne.

— Sunt bine, i-am spus.

— Și domnișoara Ophelia? Întrebă el, ajungând în cele din urmă la ea.

— Domnișoara Ophelia? Ei bine, ca să-ți spun adevărul, Ned, suntem cu toții cam îngrijorați pentru ea.

Ned se trase înapoi de parcă i se așezase o viespe pe nas.

— Oh? Care-i necazul? Nimic serios, sper.

— S-a înverzit toată, am zis. Cred că e cloroză. Și doctorul Darby crede asta.

În al său Dicționar din 1811 al limbii vulgare, Francis Grose numise cloroza „Febra Dragostei” și „Boala Virginei”. Știam că Ned nu avea același acces rapid la cartea căpitanului Grose ca mine. M-am felicitat în sinea mea.

— Ned!

Era din nou Tully Stoker. Ned făcu un pas spre ușă.

— Spune-i că am întrebat de ea, zise el.

I-am făcut un semn al victoriei cu degetele a la Winston Churchill. Era tot ce puteam face.

Shoe Street, la fel ca și Cow Lane se întindea din High Street până la râu. Căsuța în stil Tudor a domnișoarei Pickery, aflată la jumătatea drumului, semăna cu ceva ce ai putea vedea pe capacul cutiei unui joc puzzle. Cu acoperișul său de paie și cu zidurile albite cu var, cu ferestrele având zăbrele și geamurile plumbuite și cu ușa olandeză vopsită în roșu, era desfătarea unui artist, cu zidurile acoperite până la jumătate cu lemn, plutind ca o corabie veche și ciudată pe o mare de flori demodate precum anemonele, nalbele, micșunelele, clopoștii Canterbury și altele ale căror nume nu le știam.

Roger, motanul roșcat al domnișoarei Pickery, se rostogolea de pe-o parte pe alta în pragul ușii de la intrare, expunându-și burta pentru a fi mângâiat. I-am făcut pe plac.

— Roger băiatule, am zis. Unde e domnișoara Pickery?

Roger plecă încet și țațoș, căutând ceva interesant de pândit, iar eu am ciocănit la ușă. Nu se auzi nici un răspuns.

Am făcut înconjurul casei și am luat-o prin grădina din spate. Nu era nimeni acasă.

Întorcându-mă în High Street, după ce m-am oprit să arunc o privire la aceleași borcane vechi de culoare maro din vitrinele farmaciei, tocmai traversam Cow Lane când se întâmplă să arunc o privire în stânga mea și să văd pe cineva intrând în bibliotecă. Cu brațele întinse, am înclinat bicicleta și am făcut un viraj de nouăzeci de grade. Însă, în momentul în care am ajuns la ușă, oricine o fi fost aceea persoană intrase deja înăuntru. Am răsucit butonul și, de data asta, ușa s-a deschis.

Femeia își pune geanta pe un raft și se instalează în spatele biroului, iar eu mi-am dat seama că nu o mai văzusem niciodată în viața mea. Chipul îi era la fel de zbârcit ca acela al unui măr de care ai uitat și pe care îl găsești uneori în buzunarul paltonului de iarnă trecută.

— Da? zise ea, privind peste ochelari. Le învățau să facă asta la Academia Regală de Bibliotecologie. Ochelarii, am observat, aveau o ușoară tentă cenușie, de parcă ar fi fost cufundați în oțet peste noapte.

— Mă așteptam să o văd pe domnișoara Pickery, am zis.

— Domnișoara Pickery a trebuit să plece pentru o problemă familială.

— Oh, am zis.

— Da, foarte trist. Sora ei, Hetty, care locuiește în Nether-Wolsey, a avut un accident tragic cu mașina de cusut. Se părea, după primele câteva zile, că totul avea să fie bine, însă apoi starea ei s-a înrăutățit brusc, iar acum e posibil să-și piardă degetul. E atât de păcat – ea care are gemeni. Domnișoara Pickery, bineînțeles...

— Bineînțeles, am zis.

— Sunt domnișoara Mountjoy și mă bucur să-ți fiu de ajutor în locul ei, ca să spun așa.

Domnișoara Mountjoy! Domnișoara Mountjoy pensionara! Auzisem povești despre „Domnișoara Mountjoy și Domnia Terorii”. Fusese bibliotecară-șefă la Biblioteca cu Acces Liber din Bishop's Lacey pe vremea lui Tata Noe. Era numai lapte și miere la exterior, însă în interior „Răutatea întruchipată”. Sau, cel puțin, așa mi se spusese. (Tot de către doamna Mullet, care citește romane polițiste).

Localnicii încă dădeau acatiste ca ea să nu înceapă să lucreze iar.

— Și în ce fel te pot ajuta, scumpo?

Dacă există un lucru pe care îl urăsc cu adevărat, apoi e ăla ca cineva să mi se adreseze cu „scumpo”. Când o să-mi scriu capodopera, Un Tratat despre toate otrăvurile, și o să ajung la „Cianură”, o să pun sub „întrebuintări” mențiunea „Eficace în special în tratamentul celor care folosesc apelativul <Scumpo>”.

Cu toate astea, una din regulile mele în viață e aceasta: atunci când vrei ceva, mușcă-ți limba. Am zâmbit stins și am zis:

— Aș dori să consult dosarele cu ziare.

— Dosarele cu ziare! bolborosi ea. Dumnezeuule, tu știi multe, nu-i așa, scumpo?

— Da, am zis, încercând să par modestă. Știu.

— Ziarele sunt în ordine cronologică pe rafturile din Camera Drummond: asta e în partea de vest din spate, la stânga, în capătul scărilor, zise ea fluturând din mână.

— Vă mulțumesc, am zis, îndreptându-mă către scară.

— Doar dacă, bineînțeles, nu vrei ceva apărut mai demult de anul trecut. În cazul ăsta, acelea se află într-una din dependințe. Ce an cauți, în mod special?

— Nu prea știu, am zis. Da' ia stai puțin — ba știam! Ce spusese necunoscutul în biroul lui tata. „Twining — Old Cuppa e mort de...” Cât timp?

Puteam auzi vocea răgușită a necunoscutului în cap: „Old Cuppa e mort de... treizeci de ani!”

— O mie nouă sute douăzeci, am zis, cu o răceală ca de gheață. Aș dori să răsfoiesc arhiva ziarelor din o mie nouă sute douăzeci.

— E posibil ca acelea să fie în șopron — exact, în cazul în care nu le-au venit de hac șoarecii. Zise asta uitându-se ușor răutăcios pe deasupra ochelarilor, de parcă, atunci când pomenise de șoareci, eu ar fi trebuit să-mi arunc mâinile în aer și să fug mâncând norii.

— O să le găsesc eu, am zis. Există vreo cheie?

Domnișoara Mountjoy cotrobăi prin sertarul biroului și scoase la iveală un inel cu chei din fier ce arătau de parcă aparținuseră cândva gardienilor lui Edmond Dantes din Conte de Monte Cristo. Le-am luat în mână și le-am scuturat cu voioșie în timp ce ieșeam pe ușă.

Șopronul era dependența cea mai îndepărtată față de clădirea principală a bibliotecii.

Lovindu-se amețitor de malul râului, era un amestec de scânduri vitregite de vreme și cutii ruginite și îndoite de tablă, toate acoperite de mușchi și iederă cățărătoare. La momentul expoziției auto, acesta fusese atelierul unde automobilele li se schimbau uleiul și anvelopele, li se ungeau osiile și li se făceau alte alte ajustări intime în partea de dedesubt.

De atunci, neglijarea și eroziunea redusese locul respectiv la ceva ce semăna cu cocioaba unui pustnic din pădure.

Am răsucit cheia și ușa s-a deschis larg, cu un geamăt. Am intrat în cameră, atentă să mă strecur pe lângă laturile abrupte ale gropii mecanice adânci care, cu toate că era acoperită cu scânduri mari și grele, ocupa încă mare parte din cameră.

Locul respectiv avea un miros înțepător de mosc cu ceva mai mult decât o simplă urmă de amoniac, de parcă sub dușumelele sale trăiau niște animăluțe mici.

Jumătate din zidul cel mai apropiat de Cow Lane era ocupat de o ușă cu două canaturi, acum închisă cu un grilaj, care odinioară se dădea în lături pentru a permite mașinilor să intre și să parcheze călare peste groapa respectivă. Geamurile celor patru ferestre vopsite, dintr-un motiv de neînțeles, cu un roșu înfiorător prin care lumina soarelui se strecura, dădeau camerei o tentă sângerândă și tulburătoare.

În jurul celor trei pereți rămași, ridicându-se precum scheletele unor paturi supraetajate, erau rânduie rafturi de lemn, fiecare având până sus vrafuri de ziare îngălbenite: The Hinley Chronicle, The West Counties' Advertiser, The Morning Post-Horn, toate aranjate după an și identificate cu niște etichete decolorate scrise de mână.

Nu am avut nici un fel de problemă în a găsi anul 1920. Am coborât vrafurile din vârf, înecându-mă de la norul de praf care mă izbi în față ca explozia dintr-o moară de făină, în timp ce mici fărâme de hârtie de ziar roasă de șoareci căzură pe podea ca niște confeti.

Cadă și frecare bine cu lufa în seara asta, am gândit, fie că-mi place sau nu.

Lângă fereastra soioasă se afla un mic birou: era suficientă lumină și suficient loc ca să întind ziarele, unul câte unul.

The Morning Post-Horn îmi atrase privirea: un tabloid a cărui primă pagină, la fel ca și Times of London, era plină ochi cu reclame, calupuri de știri și rubrici mortuare:

Pierdut: pachet învelit în hârtie maro și legat cu sfoară.

Având valoare sentimentală pentru nefericitul proprietar. Se oferă recompensă generoasă.

Adresați-vă lui „Smith”, care are în grijă The White Hart, Wolverston!

Sau asta:

Draga mea: El se uita. Joia viitoare la aceeași oră. Adu talc. Bruno.

Apoi brusc mi-am amintit! Tata frecventase cursurile școlii Greyminster... și oare Greyminster nu se afla lângă Hinley? Am azvârlit The Morning Post-Horn înapoi pe catafalcul său și am coborât primele patru grămezi din The Hinley Chronicle.

Acest ziar apărea săptămânal, vinerea. Prima zi de vineri din an fusese ziua de Anul Nou, așa că primul număr al anului avea ca dată vinerea următoare: 8 ianuarie, 1920.

Urmau pagină după pagină de știri referitoare la sărbători – vizitatori de Crăciun veniți de pe continent, o întâlnire amânată a Asociației Altar pentru Doamne, un „porc de mărime potrivită” pentru vânzare, gale pugilistice la The Grange, un pneu pierdut de la un camion de bere.

Sesiunile periodice ale curții cu juri din martie erau un catalog înfiorător de furturi, braconaj și acte de violență.

Am continuat să caut fără întrerupere, iar mâinile mi se înnegriseră de la cerneala neagră care se uscaseră cu douăzeci de ani înainte de a mă naște eu. Vara adusese și mai mulți vizitatori de pe continent, zile de târg, anunțuri în care se căutau muncitori necalificați, tabere de cercetași, două sărbători câmpenești și mai multe propuneri de reparare a drumurilor.

După o oră, începusem deja să disper. Oamenii care citiseră aceste lucruri trebuie că posedaseră o vedere supraomenească, scrisul era îngrozitor de mic. Dacă mai citeam multe dintr-astea, cu siguranță aveam să mă aleg cu o migrenă îngrozitoare.

Și apoi am găsit:

Binecunoscut director de școală cade în gol într-un tragic accident de luni dimineață, Grenville Twining, MA (Oxon.)*, 72 de ani, latinist și respectat institutor la Greyminster School, de lângă Hinley, a căzut din turnul cu ceas al Greyminster's Anson House și a murit. Cei familiarizați cu astfel de întâmplări au descris accidentul drept „pur și simplu inexplicabil”.

„S-a urcat pe parapet, și-a strâns roba în jurul trupului, și ne-a transmis salutul roman cu palma în jos. <Vale! > a strigat în jos către băieții din curte”, a zis Timothy Greene din ultimul an de la Greyminster, „... și și-a dat drumul!” „Vale”? Îmi sări inima din piept. Era același cuvânt pe care muribundul mi-l suflase în față! „Rămas bun.” Nu prea avea cum să fie coincidență, nu-i așa? Era pur și simplu prea bizar. Trebuie să fi fost vreo legătură – însă care putea fi aceea?

La naiba! Mintea îmi gonia ca nebuna și rațiunea îmi rămânea liniștită. Șopronul nu prea era locul unde să poți face speculații: o să mă gândesc mai târziu la asta.

Am citit mai departe: „Felul în care îi flutura roba îl făcea să arate exact ca un înger căzut”, a zis Toby Lonsdale, un tânăr roșu în obraji care aproape izbucnise în lacrimi în timp ce era condus de camarazii săi înainte să cedeze și să izbucnească cu toții în lacrimi.

Domnul Twining fusese de curând anchetat de poliție în legătură cu dispariția unei mărci poștale: o variantă unică și extrem de valoroasă a bine-cunoscutului Penny Black.

„Nu e nici o legătură”, a zis domnul Isaac Kissing, care este director la Greyminster din 1915. „Nici un fel de legătură. Domnul Twining a fost privit cu devoțiune și, dacă pot spune asta, a fost iubit de toți cei care l-au cunoscut.”

The Hinley Chronicle a aflat că anchetele poliției în ambele incidente sunt încă în plină desfășurare.

Data ziarului era 24 septembrie 1920.

Am pus din nou ziarul pe raft, am ieșit și am încuiat ușa. Domnișoara Mountjoy stătea încă nemișcată la biroul ei când i-am returnat cheia.

— Ai găsit ce căutai, scumpo? întrebă ea.

— Da, am zis, scuturându-mi cu mare emfază mâinile de praf.

— Pot să te întreb mai multe? întrebă ea cu sfială. S-ar putea să te pot direcționa către materialele care au legătură cu problema pe care o cauți.

Traducere: murea de curiozitate.

— Nu mulțumesc, domnișoară Mountjoy, am zis.

Fără să știu de ce, brusc am simțit de parcă inima îmi fusese scoasă din piept și înlocuită cu un fals din plumb.

— Ești în regulă, scumpo? Întrebă domnișoara Mountjoy. Pari puțin bolnavă.

Bolnavă? Mă simțeam de parcă eram gata-gata să dau la boboci.

Probabil era nervozitate sau probabil era încercarea involuntară de a împiedica greața, însă, spre oroarea mea, m-am pomenit că las să-mi scape.

— Ați auzit vreodată de domnul Twining, de la Greyminster School?

Ea icni. Fața îi deveni roșie, apoi cenușie, de parcă luase foc în fața ochilor mei și apoi se prăbușise într-o avalanșă de cenușă. Scoase o batistă brodată din mânecă, o făcu ghemotoc apoi și-o îndesă în gură și, pentru câteva clipe, rămase legănându-se în scaun și ținând strâns dantela batistei în dinți ca un marinăr din secolul al optsprezecelea căruia i se amputa piciorul de sub genunchi.

În cele din urmă, ridică privirea către mine cu niște ochi plini de lacrimi și zise cu o voce tremurătoare:

— Domnul Twining a fost fratele mamei mele.

ȘASE

Luam ceaiul. Domnișoara Mountjoy scosese la iveală un ceainic uzat de tablă de undeva și, după ce cotrobăise în poșetă, scosese un pachet zdrențuit de Peek Freans.

M-am așezat pe o scară de bibliotecă și m-am servit cu un alt biscuit.

— A fost tragic, zise ea. Unchiul meu fusese directorul Anson House dintotdeauna – sau așa părea. Se mândrea cu școala și cu băieții lui. Nu precupețea nimic în a-i îndemna să dea întotdeauna tot ce era mai bun din ei; să se pregătească pentru viață. Îi plăcea să glumească despre faptul că vorbea mai bine latina decât Iulius Cezar însuși, și gramatica lui latină, *Lingua Latina* a lui Twining – publicată când avea doar douăzeci și patru de ani, apropo – era un text standard în școlile din lumea întreagă. Încă păstrez o copie lângă pat și, cu toate că nu prea înțeleg mare lucru din ea, obișnuiesc uneori să o țin în mâini pentru liniștea pe care mi-o aduce în suflet: *qui, quae, quod* și așa mai departe. Cuvintele au o încărcătură sonoră atât de mare ele însele. Unchiul Grenville organiza întotdeauna lucrurile: își încuraja băieții să alcătuiască o asociație de dezbateri, un club de patinaj, un club de ciclism, un cerc de cribbage*. Era un iscusit prestidigitator amator, cu toate că nu unul foarte bun – puteai întotdeauna să vezi asul de caro ieșindu-i din mânecă cu o bucățică de elastic atârnată de el. Era un colecționar înfocat de timbre și le spunea băieților să învețe istoria și geografia țărilor care emiteau acele timbre, cât și să-și păstreze clasoarele îngrijite. Și asta l-a dus la pieire.

M-am oprit din mestecat și am rămas în expectativă. Domnișoara Mountjoy alunecase într-un fel de reverie și nu prea părea să continue povestirea fără o încurajare.

Încetul cu încetul, căzusem sub vraja ei. Îmi vorbise ca de la femeie la femeie, iar eu cedasem ispitei. Îmi părea rău pentru ea... chiar îmi părea.

— La pieire? am întrebat.

— A făcut marea greșală de a acorda încredere unor puști ratați și nenorociți care l-au dus de nas. Au pretins că erau foarte interesați de mica lui colecție de timbre și au simulat un și mai mare interes pentru colecția domnului Kissing, directorul. În acele zile, domnul Kissing era cea mai mare autoritate mondială în materie de Penny Black – prima marcă poștală mondială – cu toate numeroasele ei variante. Colecția Kissing era dorită – și spun asta cu bună-știință – de toată lumea. Aceste creaturi mârșave l-au convins pe unchiul Grenville să intervină și să aranjeze o vizionare privată a timbrilor. În timp ce examinau bijuteria coroanei a acestei colecții, un Penny Black cu o anumită particularitate – am uitat detaliile – timbrul a fost distrus.

— Distrus? am întrebat.

— Ars. Unul dintre băieți i-a dat foc. Intenționase ca acest lucru să fie o glumă.

Domnișoara Mountjoy ridică ceașca de ceai și se duse ca un abur de fum la fereastră, unde rămase în picioare privind afară timp de ceea ce păru să fie un moment destul de lung. Începusem să cred că uitase de mine, însă apoi vorbi din nou:

— Bineînțeles, unchiul meu a fost învinuit de dezastrul provocat...

Se întoarse și mă privi drept în ochi.

— Și restul poveștii l-ai aflat în dimineața asta în șopron.

— S-a sinucis, am zis.

— Nu s-a sinucis! țipă ea.

Ceașca și farfuria îi căzură din mână și se zdrobiră de pardoseala din plăci de ceramică.

— A fost omorât!

— De cine? am întrebat, venindu-mi în fire și reușind chiar să mă exprim corect gramatical.

Domnișoara Mountjoy începea din nou să mă calce pe nervi.

— De acei monștri! izbucni ea. De acei monștri fără pic de rușine!

— Monștri?

— Acei băieți! L-au omorât la fel de sigur ca atunci când ar fi luat un pumnal în propriile lor mâini și i l-ar fi împlântat în inimă.

— Cine au fost, acei băieți... acei monștri, vreau să spun? Vă amintiți numele lor?

— De ce vrei să știi? Ce drept ai tu să vii aici și să tulburi aceste fantome?

— Sunt interesată de această poveste, am zis.

Ea își trecu o mână peste ochi, de parcă și-ar fi ordonat să iasă dintr-o transă, și vorbi cu o voce lentă ca de femeie drogată.

— S-a întâmplat atât de demult, zise ea. Atât de demult. Nu prea vreau să-mi amintesc...

unchiul Grenville le-a pomenit numele, înainte de a fi...

— Omorât? am sugerat eu.

— Da, exact, înainte de a fi omorât. Ciudat, nu-i așa? În toți acești ani, unul din numele lor mi-a rămas cel mai mult în minte pentru că îmi amintea de o maimuță... de o maimuță în lesă, știi, cu un flașnetar, o pălărie mică și roșie și o cutie de tablă.

Slobozi un mic râs încordat și nervos.

— Jacko, am zis eu. Domnișoara Mountjoy se așeză cu greutate de parcă ar fi fost lovită cu securea. Se zgâi la mine cu ochii holbați de parcă tocmai mă materializasem dintr-o altă dimensiune.

— Cine ești, fetițo? șopti ea. De ce ai venit aici? Care-i numele tău?

— Flavia, am zis, pe când mă opream pentru o clipă în dreptul ușii. Flavia Sabina Dolores de Luce. „Sabina” era destul de adevărat; „Dolores” îl inventasem pe loc.

Până să o salvez din uitarea ei de rugină, bicicleta mea Keep-Fit cu trei viteze lâncezise ani de zile într-un șopron printre ghivece sparte de flori și roabe de lemn. Ca multe alte lucruri de la Buckshaw, aparținuse odinioară Harrietei, care o numise l'Hirondelle: „rândunica”. Eu o rebotezasem Gladys.

Cauciucurile lui Gladys fuseseră dezumflate, mecanismele ei erau uscate de tot și strigau după ulei, însă pompa de umflat cauciucurile și trusa din piele neagră pentru scule aflată în spatele șei erau cu totul satisfăcătoare. Cu ajutorul lui Dogger, am adus-o repede într-o excelentă stare de funcționare. În trusa cu scule, găsiseam o cărțuie intitulată Ciclismul pentru femeile de toate vârstele, de Prunella Stack, lidera Ligii de Sănătate și Frumusețe a Femeilor. Pe copertă era scris frumos, curgător și cu cerneală neagră: Harriet de Luce, Buckshaw.

Erau momente când Harriet nu dispăruse deloc dintre noi: se afla pretutindeni.

Pe când goneam spre casă, pe lângă pietrele funerare înclinate și acoperite cu mușchi din curtea bisericii Sfântului Tancred, pe aleile înguste și pline de frunze, pe partea opusă a șoselei calcaroase și pe drumul de țară, am lăsat-o pe Gladys să preia conducerea, să se năpustească în jos pe

povârnișurile de lângă gardurile vii ce treceau repede pe lângă noi, imaginându-mi în tot acest timp că eram pilotul unuia din avioanele care, cu doar cinci ani în urmă, plutiseră pe deasupra acestor spalieri, asemenea unor rândunele, atunci când aterizaseră la Leathcote.

Aflasem din cărțulie că, dacă pedalam invers ca domnișoara Gulch din filmul Vrajitorul din Oz, alegeam un teren variat și inspiram adânc, aveam să strălucesc de sănătate precum farul Eddystone și nu o să am niciodată coșuri: o informație folositoare pe care nu am întârziat să i-o transmit Opheliei.

Oare exista o cărțulie pereche, Ciclismul pentru bărbații de toate vârstele, mă întrebam? Și dacă exista, fusese scrisă de liderul Ligii pentru Sănătate și Frumusețe a Bărbaților?

Mă prefăceam că sunt băiatul pe care tata trebuie că și-l dorise dintotdeauna: un fiu pe care l-ar fi putut lua în Scoția, la pescuit de somon și vânătoare de potârniche în mlaștini: un fiu pe care l-ar fi putut trimite în Canada ca să se apuce de hockey pe gheață. Nu că tata ar fi făcut vreunul din lucrurile astea, însă, dacă ar fi avut un fiu, îmi plăcea să cred că probabil ar fi făcut-o.

Al doilea nume al meu ar fi trebuit să fie Laurence, ca al lui, și când eram singuri el mi-ar fi spus Larry. Cât de profund decepționat trebuie să fi fost el când toate am ieșit fete.

Oare fusesem prea crudă în acest sens, domnișoară Mountjoy? Prea răzbunătoare? Nu era oare ea, la urma urmelor, doar o fată bătrână inofensivă și solitară? Oare un Larry de Luce ar fi fost mai înțeleghător?

— La dracu, nu! am strigat în vânt, și am scandat în timp ce zburam pe două roți:

Oomba-chukka! Oomba-chukka Oomba-chukka-Boom!

Însă nu mă simțeam ca fiind unul dintre afurisiții de cercetași ai lordului Baden Powell mai mult decât mă simțeam prințul Knick-Knack din Ali-Kazaam.

Eram eu. Eram Flavia. Și mă iubeam, chiar dacă nimeni altcineva nu mă iubea.

— Sănătate, Flavia! Să trăiască Flavia! am strigat, în timp ce eu și Gladys goneam prin Porțile Mulfold, la viteză maximă, pe aleea castanilor ce se aliniau pe drumul ce ducea la Buckshaw.

Aceste porți magnifice, cu bolta cu grifoni și cu filigran negru de fier forjat, înfrumusețaseră odinioară moșia Batcheley învecinată, căminul ancestral al „Mârșavei Familiei Mulford”. Porțile fuseseră dobândite de Buckshaw prin anii 1760 de către Brandwyn de Luce, care – după ce unul din familia Mulford fugise cu soția lui – le demontase și le luase cu el acasă.

Schimbul unei neveste pentru o pereche de porți („Cele mai frumoase din acest colț de Paradis”, scrisese Brandwyn în jurnalul său) părea să fi soluționat chestiunea, de vreme ce familiile Mulford și de Luce rămăseseră cele mai bune prietene și vecine până ce ultimul Mulford, Tobias, vânduse moșia în timpul Războiului de Secesiune și se dusesse în America pentru a-i sprijini pe verii săi confederați.

— Vreau să am o vorbă cu tine, Flavia, zise inspectorul Hewitt, ieșind pe ușa din față.

Oare mă așteptase?

— Bineînțeles, am zis cu grație.

— Unde ai fost până acum?

— Sunt arestată, domnule inspector? Era o glumă.

— Sper că se prinsese.

— Eram doar curios.

Își scoase pipa din buzunarul jachetei, o umplu și scapără un chibrit. Am privit cum ardea constant către degetele lui pătrate.

— Am fost la bibliotecă, am zis.

El își aprinse pipa, apoi arătă cu muștiucul către Gladys.

— Nu văd nici o carte.

— Era închis.

— Ah, zise el.

Acest bărbat era de un calm înnebunitor. Chiar și în mijlocul unei crime era la fel de liniștit de parcă se plimba prin parc.

— Am vorbit cu Dogger, zise el, iar eu am observat că își ținea ochii ațintiți asupra mea pentru a-mi studia reacția.

— Oh, da? am zis, însă în mintea mea suna ca un fel de avertisment „Oogah!” ce se emite pe un submarin, atunci când e gata să se scufunde.

Atenție! am gândit. Fii atentă pe unde calci. Cât de multe lucruri îi spusese Dogger? În legătură cu necunoscutul din birou? În legătură cu cearta dintre el și tata? Cu amenințările?

Asta era problema cu cineva ca Dogger: era posibil să cedeze nervos fără nici un fel de motiv întemeiat. Oare îi trăncănisese inspectorului în legătură cu necunoscutul din birou? Să-l ia naiba pe omul ăsta! Să-l ia naiba!

— A zis că l-ai trezit pe la patru dimineața și i-ai spus că în grădină se afla un cadavru. E corect?

Mi-am reținut un oftat de ușurare, aproape înecându-mă în timp ce făceam asta. Îți mulțumesc, Dogger! Dumnezeu să te binecuvânteze, să te țină în putere și să-ți zâmbască, întotdeauna! Bunul și credinciosul Dogger. Știam că pot conta pe tine.

— Da, am zis. E corect.

— Și ce s-a întâmplat?

— Am coborât și am ieșit pe ușa de la bucătărie în grădină. I-am arătat trupul. A îngenuncheat lângă el și i-a luat pulsul.

— Și cum a făcut asta?

— I-a pus mâna pe grumaz, sub ureche.

— Hmm, zise inspectorul. Și avea? Puls, vreau să zic.

— Nu.

— De unde știi? Ți-a spus?

— Nu, am zis.

— Hmm, zise el iar. Ai îngenuncheat și tu lângă el?

— E posibil să o fi făcut-o. Nu cred... Nu-mi amintesc.

Inspectorul își notă ceva. Chiar fără să văd asta, știam ce scrisese: întrebare: Oare D. (1) i-a spus lui F. Că nu avea puls? (2) Vezi dacă F. A îngenuncheat LC (Lângă Cadavru)?

— E de înțeles, zise el. Trebuie să fi fost oarecum șocată.

Am rememorat imaginea necunoscutului zăcând acolo la primele licăre ale dimineții: barba ușor crescută, şuvițele părului roșcat mișcându-se ușor în adierea slabă a brizei de dimineață, paloarea, piciorul întins, degetele tremurânde și ultima răsuflare întretăiată. Și acel cuvânt, suflat în față... „Vale”.

Fiorul tututor acelor lucruri!

— Da, am zis, a fost devastator.

Trecusem în mod evident testul. Inspectorul Hewitt se dusesse în bucătărie unde sergenții Woolmer și Graves își încheiau preocupări operaționale sub o ploaie de bârfe și sendvișuri cu salată verde servite de doamna Mullet.

În timp ce Ophelia și Daphne coborau pentru masa de prânz, am observat cu dezamăgire neobișnuită luminozitate a tenului Opheliei. Oare amestecul meu dăduse greș? Oare eu, prin vreun accident anormal de chimie produseseam o cremă de față miraculoasă?

Doamna Mullet năvăli în cameră, bodogănind în timp ce așeza supă și sendvișurile pe masă.

— Nu e corect, zise ea. Eu deja stau peste program, cu toată nebunia asta, iar Alf mă așteaptă acasă, și așa mai departe. Ce tupeu au, să mă pună să caut sitarul ăla mort în containerul de gunoi, zise ea cutremurându-se..., pentru ca ei să-l proptească în picioare și să vadă dacă seamănă cu un sitar viu. Nu e corect. Le-am arătat containerul și le-am spus că, dacă vor atât de tare leșul, se pot duce să-l

scoată ei de acolo: eu trebuia să pregătesc prânzul. Mâncăți-vă sendvișurile, dragele mele. Nimic nu se compară cu carnea rece în iunie – e la fel de bună ca un picnic.

— Un sitar mort? întrebă Daphne, iar buza i se întoarse.

— Ăla pe care domnișoara Flavia și domnul colonel l-au găsit ieri în pragul ușii din spate. Încă mi se face pielea de găină când îmi amintesc felul în care zăcea chestia aia acolo cu ochii înghețați, cu ciocul îndreptat în aer și cu o bucățică de hârtie înfipt în el.

— Ned! zise Ophelia, lovind cu palma în masă. Ai avut dreptate, Daffy. E un semn de dragoste!

Daphne citise, de Paște, Creanga de Aur și îi spusese Opheliei că obiceiurile primitive de curtare a cuiva din Mările de Sud supraviețuiseră uneori și în vremurile noastre luminate. Era pur și simplu o chestiune de răbdare, zicea ea.

M-am uitat de la una la alta, cu chipul împietrit. Parcă traversam un nor greu de eoni, nu le înțelegeam deloc pe surorile mele.

— O pasăre moartă, țepăună ca o scândură, cu ciocul în aer? Ce fel de semn e ăsta? am întrebat.

Daphe se ascunse în spatele cărții ei, iar Ophelia roși puțin. M-am ridicat pe furiș de la masă și le-am lăsat să chicotească în supa lor.

— Doamnă Mullet, am zis, i-ați spus inspectorului Hewitt că nu vedem niciodată sitari în Anglia până în septembrie?

— Sitari, sitari, sitari! Numai de sitari aud zilele astea. Dă-te într-o parte, rogu-te!

— Stai unde trebuie să frec.

— De ce? De ce nu vedem niciodată sitari până în septembrie?

Doamna Mullet se îndreptă, lăsa peria jos în găleată și își șterse de șorț mâinile pline de săpun.

— Pentru că sunt în altă parte, zise ea triumfător.

— Unde?

— Of, știi tu – sunt ca toate păsările alea care migrează. Se duc undeva în nord. Din câte știu eu, s-ar putea să ia ceaiul cu Moș Crăciun.

— Prin nord, cât de departe? Prin Scoția?

— Scoția! zise ea disprețuitor. O, drăguță, nu. Chiar și cea de-a doua soră a lui Alf, Margaret, se duce mai departe de Scoția în vacanță, și ea nu e sitar.

— Cu toate că soțul ei este, adăugă ea.

Am simțit un vâjâit în urechi și ceva care făcu „clic”.

— Ce ziceți de Norvegia? am întrebat. Oare ar putea sta sitarii în Norvegia pe timpul verii?

— Bănuiesc că ar putea, drăguță. Va trebui să verifici asta.

Da! Oare nu-i spusese inspectorul Hewitt doctorului Darby că aveau motive să creadă că bărbatul din grădină venise din Norvegia? Cum era posibil ca ei să știe asta? Oare mi-ar spune inspectorul Hewitt dacă l-aș întreba?

Probabil că nu. Va trebui să descâlcesc singură acest lucru.

— Acum fugi, zise doamna Mullet. Nu pot pleca acasă până nu termin podeaua asta și e deja ora unu. Digestia bietului Alf trebuie să fie deja într-un hal fără de hal.

Am ieșit pe ușa din spate. Poliția și medicul legist plecaseră și luaseră cadavrul cu ei, iar grădina părea acum straniu de goală. Dogger nu se vedea pe nicăieri, iar eu m-am așezat pe o porțiune joasă a zidului ca să cuget puțin.

Oare Ned lăsase sitarul mort în pragul ușii ca semn al dragostei lui pentru Ophelia? Ea părea foarte convinsă de acest lucru. Dacă fusese Ned, de unde făcuse rost de sitar?

Două minute și jumătate mai târziu, am înșfăcat-o pe Gladys, mi-am aruncat piciorul peste șa și, pentru a doua oară în acea zi, am zburat ca vântul spre sat.

Viteza era esențială. Nimeni din Bishop's Lacey nu avea cum să fi aflat încă de moartea necunoscutului. Poliția nu ar fi spus nimănui – și nici eu.

Nu până ce doamna Mullet avea să termine cu frecatul podelelor și avea să se ducă în sat și bârfa ar fi început. Odată ajunsă acasă, veștile despre crima de la Buckshaw s-ar răspândi precum ciuma neagră. Până atunci, trebuia să aflu tot ceea ce voiam să știu.

ȘAPTE

Pe când frânam și o rezemam pe Gladys de o grămadă de lemne roase de intemperii, Ned era încă la muncă în curtea hanului. Terminase cu butoaiile de bere, iar acum descărca cu mare pompă bucăți de brânză mari cât niște pietre de moară din remorca unui camion parcat.

— Hei, Flavia, zise el când mă văzu, profitând de ocazia de a înceta lucrul. Vrei niște brânză?

Și, înainte ca eu să pot răspunde, scoase un briceag cu un aspect amenințător din buzunar și tăie o felie de brânză Stilton cu o dezinvoltură înspăimântătoare. Își tăie o felie și pentru el și se înfipse în ea pe loc, cu ceea ce Daphne ar numi „entuziasm zgomotos”. Daphne are de gând să se facă scriitoare și copiază într-un registru vechi expresiile care o impresionează în lectura de zi cu zi. Mi-am amintit că văzusem expresia „entuziasm zgomotos” ultima dată când mi-am băgat nasul în paginile caietului respectiv.

— Ai fost acasă? întrebă Ned, uitându-se la mine cu o privire piezișă timidă.

Am văzut ce urma. Am încuviințat.

— Și cum e domnișoara Ophelia? A fost doctoru' la ea?

— Da, am zis. Cred că a văzut-o în dimineața asta.

Ned înghiți toată minciuna mea.

— Tot verde e, nu-i așa?

— Ceva mai galbenă decât înainte, am zis. O nuanță mai degrabă sulfurică decât cuprică.

Învățasem că o minciună învăluită în detalii, la fel ca o pastilă mare băgată într-un măr, era înghițită cu mai mare ușurință. Însă, în momentul în care am spus-o, am știut că întrecusem măsura.

— Ha, ha, ha, Flavia! zise Ned. Îți bați joc de mine?

I-am arătat cel mai frumos și nevinovat zâmbet de care eram eu în stare.

— M-ai avut la chestia asta, Ned. Sunt vinovată.

Îmi arătă și el o ciudată imagine în oglindă a zâmbetului meu. Pentru o fracțiune de secundă, am crezut că își bate joc de mine și am simțit cum îmi clocotește sângele în vine. Însă mi-am dat seama că era sincer mulțumit că mă demascase. Asta era șansa mea.

— Ned, am zis, dacă ți-aș pune o întrebare îngrozitor de personală, mi-ai răspunde?

Am așteptat ca spusele mele să obțină efectul scontat. Comunicarea cu Ned era la fel ca schimbarea de mesaje telegrafice cu un semianalfabet din Mongolia.

— Bineînțeles că ți-aș răspunde, zise el și sclipirea șmecherească din ochii lui mă preveni de ceea ce urma. Bineînțeles, s-ar putea să nu spun adevărul.

După ce amândoi am izbucnit în râs, m-am pus pe treabă. Aveam să încep cu artileria grea.

— Ești îndrăgostit lulea de Ophelia, nu-i așa?

Ned trase aer printre dinți și își puse un deget în jurul gulerului cămășii.

— E o fată foarte drăguță, pot spune.

— Însă n-ai vrea ca într-o zi să te instalezi cu ea într-o căsuță cu acoperiș de paie și să creșteți împreună o droaie de copii?

Deja, gâtul lui Ned era o coloană roșie, asemănătoare unui termometru mare cu alcool. În câteva secunde arăta ca una dintre acele păsări care își umflă gușa în timpul ritualului de împerechere. M-am hotărât să-i sar în ajutor.

— Să spunem că ea ar vrea să te vadă, însă tatăl ei nu i-ar da voie. Să spunem că una dintre surorile ei mai mici ar putea-o ajuta.

Gușa lui rumenă începea deja să descrească. Am crezut că o să înceapă să plângă.

— Vorbești serios, Flavia?

— Pe cuvânt de onoare, am zis.

Ned întinse degetele lui cu pielea îngroșată și îmi strânse mâna cu o mișcare surprinzător de delicată. Era ca și cum aș fi dat mâna cu un ananas.

— Degetele Prieteniei, zise el, ce-o mai fi însemnat și asta.

Degetele Prieteniei? Oare tocmai fusesem blagoslovită cu strângerea de mână a vreunei frății rustice care se întâlnea în cimitire luminate de lună și în crânguri ascunse? Eram oare inițiată acum și trebuia să mă aștept să iau parte la niște ritualuri nespuse de sângeroase la miezul nopții ținute prin cine știe ce tufișuri? Părea ceva interesant.

Ned rânjea la mine precum craniul de pe un steag de pirați. Am luat inițiativa.

— Ascultă, i-am spus, Lecția Numărul Unu: Nu mai lăsa păsări moarte în pragul ușii iubitei. E ceva ce numai un motan înamorat ar face.

Ned părea perplex.

— Am lăsat flori o dată sau de două ori, sperând că ea o să observe, zise el.

Chestia asta era o noutate pentru mine. Probabil că Ophelia făcuse nevăzute buchetele și le dusesese în budoarul ei pentru a visa cu ele în față, înainte ca oricine altcineva din casă să le fi zărit.

— Da' păsări moarte? Niciodată. Mă cunoști, Flavia. Nu aș face un astfel de lucru.

Am stat să mă gândesc la chestia asta o clipă și am știut că avea dreptate; eu știam, iar el n-ar fi făcut asta. Cu toate astea, următoarea mea întrebare se dovedi a fi noroc chior.

— Oare Mary Stoker știe că ți-e dragă Ophelia? Era o frază pe care o auzisem la cinema într-un film american – Să ne întâlnim în St. Louis sau în Fiicele doctorului March, și asta era prima ocazie pe care o avusesem să o folosesc. La fel ca Daphne, îmi aminteam expresii, însă nu aveam un registru pentru a le trece în el.

— Ce are Mary a face cu asta? E fiica lui Tully și atâta tot.

— Las-o moartă, Ned, am zis, am văzut sărutul ăla de azi-dimineață când... treceam pe aici.

— Avea nevoie să fie consolată. N-a fost mai mult de atât.

— Din cauza ăluia care s-a furișat pe la spatele ei?

Ned sări în picioare ca ars.

— Să te ia naiba! zise el. Ea nu vrea ca chestia asta să iasă la iveală.

— În timp ce schimba așternuturile?

— Ești o diavoliță, Flavia de Luce! răcni Ned. Pleacă de aici! Du-te acasă!

— Spune-i, Ned, zise o voce calmă, iar eu m-am întors și am văzut-o pe Mary în ușă.

Stătea cu o mână proptită de stâlpul ușii și cu cealaltă agățată de gulerul bluzei, ca Tess d'Urbervilles. De aproape, puteam vedea că avea mâinile roșii și o privire fixă și hotărâtă.

— Spune-i, repetă ea. Nu e nici o diferență pentru tine, nu-i așa?

Am realizat pe loc că nu mă plăcea. E o realitate că o fată își poate da seama dintr-o clipire dacă o altă fată o place sau nu. Feely zice că între bărbați și femei e o legătură telefonică întreruptă și că nu știm niciodată care din noi închide telefonul. Între fete e un flux tăcut și neîntrerupt de semnale invizibile, ca mesajele radio de înaltă frecvență dintre țărni și vapoare, iar acest flux secret de linii și puncte îmi semnală că Mary mă detesta.

— Haide, spune-i! țipă Mary.

Ned înghiți cu greutate și deschise gura, însă nu reuși să îngaime nimic.

— Ești Flavia de Luce, nu-i așa? zise ea. Una din ăia mulți de sus de la Buckshaw.

Mi-o trânti în față ca pe o plăcintă.

Am încuviințat în tăcere, de parcă eram vreo corcitură ingrată de la moșie care avea nevoie să fie cocoloșită. Era mai bine să cooperez, am gândit.

— Vino cu mine, zise Mary, făcându-mi semn cu capul. Mișcă-te repede – și ține-ți pliscul.

Am urmat-o prin camera întunecată căptușită cu piatră de râu, și apoi pe scara de lemn care serpuia abrupt către etaj. În capăt, am ajuns lângă ceea ce trebuie să fi fost odată un dulap de lenjerie: un dulap înalt și pătrat plin acum cu rafturi cu produse chimice de curățat, săpunuri și ceară. În colț, spălătoare de podele și măști așezate în dezordine într-un miros copleșitor de dezinfectant carbolic.

— Sssttt! zise ea, strângându-mă cu răutate de braț. Niște pași grei se apropiau: urcau aceeași scară pe care tocmai veniserăm noi. Ne-am îngrămadit într-un colț, având grijă să nu ne împiedicăm de spălătoare.

— Asta o fi afurisita aia de zi, domnule, când un cal din Cotswold câștigă afurisita de cursă! Dacă aș fi în locul dumneavoastră, aș paria pe Seastar și aș trimite la dracu' ponturile date de vreun bețivan din Londra care nu deosebește un cal de un măgar.

Era Tully, schimbând ponturi hipice secrete cu cineva la un volum destul de ridicat încât să poată fi auzit până în Epsom Downs. O altă voce mormăi ceva care se sfârși cu „Ha, ha, ha!”, în timp ce sunetul pașilor lor se stinse în încrengătura de pasaje căptușite cu lambriuri.

— Nu, pe aici, șuieră Mary, smucindu-mi brațul. Ne-am strecurat pe după colț și am intrat pe un coridor îngust. Ea scoase un set de chei din buzunar și descuie în liniște ultima ușă de pe partea stângă. Am pătruns înăuntru.

Ne aflam într-o cameră care nu prea se schimbase de când vizitase Regina Elisabeta Bishop's Lacey, în 1592, într-una din peregrinările ei din timpul verii. Primele mele imagini au fost ale unui tavan capitonat cu lemn, panouri de ipsos, o fereastră cu ochiuri de geam plumbuite, stând întredeschise pentru a aerisi camera respectivă, și o podea acoperită cu plăci mari de dușumea ce se înălțau și coborau ca valurile oceanului.

De un perete, era sprijinită o masă scrojită de lemn cu un Ghid Feroviar ABC (din octombrie 1946), vârat sub unul dintre picioare pentru a nu se clătina. Pe blatul mesei se aflau un urcior și un castron, amândouă Staffordshire roz cu crem, un pieptene, o perie și o valiză mică din piele neagră. Într-un colț, lângă fereastra deschisă, se afla un singur obiect pentru bagaje: un cufăr ieftin din fibră lemnoasă cauciucată, acoperit cu etichete colorate. Lângă el, era un scaun cu spătarul drept căruia îi lipsea o șipcă. În partea cealaltă a camerei se afla un șifonier din lemn de o calitate de mână a doua. Și un pat.

— Asta e, zise Mary.

Pe când înțuca ușa, m-am întors să mă uit mai de aproape la ea pentru prima dată. În lumina cenușie și îmbâcsită care venea de la ferestrele acoperite cu funingine, părea mai mare, mai greoaie și mai fragilă decât fata cu mâinile jupuite pe care tocmai o văzusem în lumina din curtea hanului.

— Bănuiesc că n-ai mai fost niciodată într-o cameră atât de mică, nu-i așa? zise ea pe un ton batjocoritor. Voi ăia de la Buckshaw vă gândiți să faceți o vizită la Bedlam, nu-i așa? Să-i vedeți pe nebuni – să vedeți cum trăim în cuștile noastre. Să ne aruncați un biscuit.

— Nu știu despre ce vorbești, am zis.

Mary își întoarse fața spre mine astfel încât să primesc întreaga intensitate a privirii ei fioroase.

— Sora aia a ta – Ophelia aia – te-a trimis cu un mesaj la Ned, și să nu-mi spui că nu-i așa. Ea crede că eu sunt vreo jagoasă, da' nu-i așa.

Și, în acel moment, m-am hotărât că o plăceam pe Mary, chiar dacă ea nu mă plăcea pe mine. Oricine cunoștea cuvântul „jagoasă” merita să-l ai drept prieten.

— Ascultă, am zis, nu e nici un mesaj. Ceea ce i-am spus lui Ned era pur și simplu ca să am o acoperire. Trebuie să mă ajuți, Mary. Știu că o vei face. La Buckshaw, a avut loco crimă...

Gata! O spuseseam!

—... și nimeni nu știe încă în afară de tine și de mine – cu excepția criminalului, bineînțeles.

Ea mă privi nu mai mult de trei secunde și apoi întrebă:

— Și cine e mortu' ăla, atunci?

— Nu știu. De asta sunt aici. Însă mi se pare normal ca, dacă cineva e găsit mort în parcela cu castraveți și nici măcar poliția nu știe cine e, cel mai probabil loc unde ar sta în acest cartier – dacă a stat în acest cartier – e chiar aici, la Treisprezece Rățoi. Îmi poți aduce registrul?

— Nu e nevoie să ți-l aduc, zise Mary. E doar un singur client în acest moment, iar acela e domnul Sanders.

Cu cât vorbeam mai mult cu Mary, cu atât o plăceam mai tare.

— Și asta de aici e camera lui, adăugă ea în mod util.

— De unde e el? am întrebat.

Chipul i se întunecă.

— Nu știu, pe bune.

— S-a mai oprit și altă dată aici?

— Până acum nu, din câte știu eu.

— Atunci trebuie să arunc o privire în registru. Te rog, Mary! Te rog! E important! Poliția va veni aici în curând, și atunci va fi prea târziu.

— O să încerc..., zise ea și, descurind ușa, se strecură afară din cameră.

De îndată ce plecă ea, am deschis ușa șifonierului. În afara unor umerășe de lemn, era gol, și mi-am îndreptat atenția către cufărul acoperit cu etichete ce stăteau agățate de el precum niște scoici pe coca unei nave. Aceste crustacee colorate aveau totuși nume: Paris, Stockholm, Amsterdam, Copenhaga, Stavanger* – și multe altele.

Am încercat balamaua și, spre surprinderea mea, s-a deschis. Cufărul nu era încuiat! Cele două jumătăți ale sale, prinse la mijloc, s-au dat cu ușurință în lături și m-am pomenit față în față cu garderoba domnului Sanders: un costum albastru de serj, două cămăși, o pereche de pantofi maro marca Oxford (cu serj albastru? Chiar și eu mă pricepeam mai bine de atât!) și o pălărie moale care îmi amintea de fotografiile pe care le văzusem cu G. K. Chesterton în ghidul Radio Times.

Am tras compartimentele cufărului, având grijă să nu le deranjez conținutul: o pereche de perii de păr (imitație a carapacei de broască țestoasă), un aparat de ras (marca Valet Auto-Strop), un tub de pastă de ras (marca Morning Pride Brushless), o periuță de dinți, pastă de dinți (Thymol: „special recomandată pentru a opri bacteriile responsabile cu apariția cariilor”) unghiere, un pieptene drept (din celuloid) și o pereche de butoni pătrați (din jais* de Whitby, cu niște inițiale încrustate în argint: HB).

HB? Nu era asta oare camera domnului Sanders? Oare de la ce veneau inițialele HB?

Ușa se dădu de perete și o voce șuieră:

— Ce faci? Aproape că am sărit din bocanci. Era Mary.

— Nu am putut face rost de registru. Era tata acolo. Flavia! Nu îți poți băga în felul ăsta nasul în bagajul clienților! O să ne bagi pe amândouă în belele. Încetează.

— Corecto, am zis în timp ce terminam de cotrobăit prin buzunarele costumului.

Oricum erau goale.

— Când l-ai văzut ultima dată pe domnul Sanders?

— Ieri. Aici. La prânz.

— Aici? În camera asta?

Ea îngenھیi cu greutate și încuviință, privind în altă parte.

— Îi schimbam așternuturile când a venit pe la spatele meu și m-a înșfăcat. Mi-a pus o mână la gură, așa că n-am putut să țip. Bine că venea tata din curte chiar în momentul ăla. Chestia asta chiar l-a derutat puțin. Să nu crezi că nu i-aș fi tras vreun șut sau două. El, cu mâinile alea împuțite ale lui! I-aș fi zgâriat ochii dacă aș fi avut ocazia.

Se uită la mine de parcă ar fi spus prea mult: de parcă, brusc, între noi s-ar fi deschis o mare prăpastie socială.

— I-aș fi scos ochii și i-aș fi mâncat, am zis.

Ochii i se măriră de oroare.

— John Marston, i-am spus, Curtezana olandeză. Din anul o mie șase sute patru.

Urmă o pauză de aproximativ două sute de ani. Apoi Mary începu să chicotească.

— Ooo, ce figură ești! zise ea.

Se construise un pod peste acea prăpastie.

— Actul doi, am adăugat.

Câteva secunde mai târziu, amândouă ne țineam de burtă, cu mâinile la gură, țopăind prin cameră, fornăind la unison ca o pereche de foci dresate.

— Feely ne-a citit odată chestia asta sub pătură, cu o lanternă, am zis și, fără să știm de ce, chestia asta ni se păru amândurora și mai hilară, și am început din nou până când aproape că am paralizat de la atâta râs.

Mary își aruncă brațele în jurul meu și mă strânse cu putere la piept.

— Ești o glumeață, Flavia, zise ea. Pe bune că ești. Vino aici – ia aruncă o privire la asta.

Se duse la masă, ridică valiza neagră de piele, îi slăbi cureaua și săltă capacul. Înăuntru erau adăpostite, pe două rânduri, câte șase sticlute, douăsprezece în total. Unsprezece erau pline cu un lichid cu o tentă gălbuie, a douăsprezecea era numai pe sfert plină. Între rândurile de sticlute era un mic spațiu rotund, de parcă de acolo ar fi lipsit un obiect tubular.

— Ce zici de asta? șopti ea, în timp ce vocea lui Tully tuna vag undeva în depărtare. Otrăvuri, crezi? Un adevărat doctor Crippen, Mister Sanders ăsta al nostru?

Am scos dopul de la sticla umplută parțial și am ținut-o la nas. Mirosea de parcă cineva turnase oțet pe partea lipicioasă a unui leucoplast: un miros proteic înțepător, ca părul unui alcoolic ars în cealaltă cameră.

— Insulina, am zis. E diabetic.

Mary se uită siderată la mine și brusc am știut ce a simțit Arhimede când a zis „Evrica!” în cadă. Am apucat-o pe Mary de braț.

— Domnul Sanders are părul roșu? am întrebat.

— Roșu ca rubarba. De unde ai știut?

Se zgâi la mine de parcă eram Madame Zolanda de la bălci, cu turban, șal și glob de cristal.

— Magie, am zis.

OPT

— La naiba! zise Mary, pescuind ceva de sub masă și scoțând un coș de gunoi rotund din metal. Aproape că am uitat de asta. Tata mi-ar pune pielea pe băț dacă ar descoperi că n-am golit chestia asta. Are întotdeauna un fix în legătură cu microbii, tata adică, cu toate că n-ai crede asta dacă te uiți la el. Bine că mi-am amintit înainte – oh, Dumnezeu! la uită-te la mizeria asta.

Făcu o față scârbită și întinse coșul înspre mine. M-am uitat – într-o doară – în interiorul acestuia. Nu știi niciodată peste ce dai atunci când îți bagi nasul în gunoiul altora.

Fundul coșului de gunoi era acoperit cu bucăți și coji de foietaj: fără conținut, doar bucăți azvârlite înăuntru, ca și cum cel care mâncase se săturase și aruncase resturile. Păreau să fie resturile unei plăcinte. Pe când întindeam mâna pentru a lua o bucată, Mary scoase un sunet gutural și își întoarse capul într-o parte.

— Ia uită-te la chestia asta, am zis. E o bucată de coajă, vezi? E cafeniu-aurie aici, de la cuptor, cu mici încrețituri, cum sunt modelele de pe o parte. Bucățile celelalte sunt de la foaia de pe fund: sunt mai albe și mai subțiri. Nu e prea pufos foietajul ăsta, nu-i așa?

— Cu toate astea, am adăugat, sunt hămesită. Când n-ai mâncat toată ziua, orice arată bine.

Am ridicat plăcinta și am deschis gura, prefăcându-mă că aveam de gând să o înfulec.

— Flavia!

M-am oprit cu încărcătura sfărâmicioasă la jumătatea distanței dintre mâna mea și gura deschisă.

— Ei?

— Of, la naiba! zise Mary. Dă-o înapoi. O arunc eu.

Ceva îmi spuse că era o idee proastă. Altceva îmi spuse că bucățița de plăcintă fără umplutură era proba care trebuia lăsată neatinsă pentru a fi descoperită de inspectorul Hewitt și cei doi sergenți. De fapt, chiar m-am gândit la lucrul ăsta pentru câteva clipe.

— Ai niște hârtie? am întrebat.

Mary scutură din cap. Am deschis șifonierul stând în vârful picioarelor, am pipăit cu mâna raftul de sus. Așa cum bănuiam, o foaie de ziar fusese instalată acolo drept înlocuitor al furnirului raftului respectiv. Dumnezeu să te binecuvânteze, Tully Stoker!

Având grijă să nu le rup, am deșertat încetișor resturile mai mari ale plăcintei în ziarul Daily Mail și l-am împăturit formând un pachetel îngrijit. Mary stătu și mă privi cu nervozitate, fără să spună un cuvânt.

— Pentru testul de laborator, am zis, pe un ton misterios.

Ca să spun adevărul, nu aveam încă nici o idee ce anume aveam de gând să fac cu chestia aia revoltătoare. O să mă gândesc la ceva mai târziu, însă, în acel moment, voiam să-i arăt lui Mary cine era șeful.

Pe când puneam coșul de gunoi înapoi pe podea, am tresărit la o bruscă și ușoară mișcare din adâncurile acestuia, și nu mă deranjează să admit că mi s-a cam întors stomacul pe dos. Ce era acolo în interior? Viermi? Un șobolan? Imposibil: nu aveam cum să nu fi văzut un lucru atât de mare.

M-am zgâit cu precauție în container și eram destul de sigură că ceva se mișca pe fundul coșului. O pană! Și se mișca delicat, aproape imperceptibil, înainte și înapoi, în ritmul curenților de aer din cameră; vibrând ca o frunză moartă pe ramura unui copac.

— În același fel în care părul cel roșu al necunoscutului mort se mișcase în briza dimineții.

Oare nu murise chiar în dimineața asta? Părea că trecuse o eternitate de la evenimentul neplăcut din grădină. Eveniment neplăcut? Flavia, mincinoaso!

Mary privi înspăimântată în timp ce eu băgăm mâna în coș și scoteam pana și bucățița de foietaj înfiptă în vârful ei ascuțit.

— Vezi asta? am zis, ridicând-o către ea.

Ea se trase înapoi la fel cum probabil face Dracula atunci când îl ameninți cu o cruce.

— Dacă pana ar fi căzut pe foietaj în coșul de gunoi, nu ar fi lipită de acesta. Patru plus douăzeci de mierle, coapte într-o plăcintă, am recitat. Vezi?

— Crezi? întreabă Mary, cu ochii cât cepele.

— Exact, Sherlock, am zis. Umplutura acestei plăcinte a fost o pasăre, și cred că pot ghici și ce specie anume.

I-am întins din nou pana.

— Ce fel de mâncare gustos pentru a fi așezat înaintea regelui, am zis și, de data asta, ea îmi zâmbi.

O să fac la fel și cu inspectorul Hewitt. Da! O să rezolv acest caz și o să l-i prezint legat cu funde viu colorate.

— Nu e nevoie să mai vii aici afară, îmi spusese în grădină frumușelul ăla. Ce neobrăzarea dracului!

Ei bine, o să-i arăt eu una sau două figuri să mă țină minte! Ceva îmi spunea că Norvegia era cheia. Ned nu fusese în Norvegia și, în afară de asta, jurase că nu lăsase sitarul în pragul ușii, iar eu îl credeam, deci el nu intra în discuție – cel puțin, pentru moment.

Necunoscutul venise din Norvegia, iar eu auzisem asta direct de la botul calului, ca să mă exprim așa! Ergo (asta înseamnă „așadar,”) necunoscutul ar fi putut aduce sitarul cu el.

Într-o plăcintă.

Da! Chestia asta avea sens. Ce altă cale mai bună exista de a trece de un vameș iscoditor?

Încă un pas și scăpăm: dacă inspectorul nu poate fi întrebat de unde știa de Norvegia, nici necunoscutul nu putea (evident, din moment ce era mort), cine ne mai rămâne atunci?

Și brusc am văzut totul, am văzut totul așternut la picioarele mele, așa cum cineva poate vedea de undeva din vârful munților. Felul în care Harriet trebuie să fi...

Felul în care un vultur își vede prada.

M-am felicitat pentru asta. Dacă necunoscutul venise din Norvegia, lăsase pasărea moartă în pragul ușii noastre înainte de micul dejun și apoi apăruse în biroul tatei după miezul nopții, trebuie că stătuse undeva nu prea departe. Undeva la o distanță de parcurs pe jos până la Buckshaw. Cum ar fi, de exemplu, chiar în această cameră de la Treisprezece Rățoi.

Acum o știam cu siguranță: cadavrul din parcela de castraveți era domnul Sanders. Nu era nici o îndoială în privința asta.

— Mary!

Era din nou Tully, mugind ca un tăurean și, de data asta, se pare că era chiar în fața ușii.

— Vin tată! strigă ea, înșfăcând coșul de gunoi.

— Ieși afară de aici, șopti ea. Așteaptă cinci minute și apoi coboară pe scările din spate – același drum pe care am urcat.

Se făcu nevăzută și, o clipă mai târziu, am auzit-o explicându-i lui Tully pe hol că tocmai voia să curețe mai bine coșul de gunoi, pentru că cineva lăsase o mizerie de nedescris.

— Și doar nu vrem să moară cineva din cauza microbilor pe care i-a luat de la Treisprezece Rățoi, nu-i așa, tată?

Învățase repede șmecheria.

Pe când așteptam, m-am mai uitat o dată la cufăr. Mi-am trecut degetele peste etichetele sale colorate, încercând să-mi imaginez unde fusese în călătoriile sale și ce făcuse domnul Sanders în fiecare oraș: Paris, Roma, Stockholm, Amsterdam, Copenhaga, Stavanger. Parisul era cu roșu, alb și albastru, la fel și Stavanger.

Oare Stavanger era în Franța? Mă întrebam asta. Nu suna franțuzește – doar dacă, bineînțeles, era pronunțat „sta-von-je”, la fel ca la Laurence Olivier. Am atins eticheta și aceasta s-a încrețit sub degetul meu: s-a îngrămădit ca apa în fața provei unei nave.

Am repetat testul și cu celelalte etichete. Fiecare era lipită bine: la fel de fin ca eticheta de pe o sticlută cu cianură.

Să ne întoarcem la eticheta cu Stavanger. Se simțea ceva mai umflată decât celelalte: de parcă s-ar fi aflat ceva sub ea.

Sângele îmi clocotea în vene ca apa în scocul morii.

Am desfăcut din nou cufărul și am luat aparatul de ras din compartimentul său. În timp ce îi scoteam lama, mă gândeam ce noroc că femeile – cu rara excepție a domnișoarei Pickery de la bibliotecă – nu trebuiau să se bărbiească. Era și așa destul de greu să fii femeie, fără să mai cari după tine și instrumentul ăsta oriunde mergeai.

Ținând cu grijă lama între degetul mare și arătător (după incidentul neplăcut cu sticlăria, fusesem temeinic instruită în legătură cu obiectele ascuțite), am făcut o creștătură de-a lungul părții

adezive a etichetei, fiind foarte atentă să tai exact pe marginea unei linii decorative, albastru cu roșu, ce ținea aproape cât toată lungimea etichetei.

Pe când ridicam încetișor partea tăiată cu teșitura lamei, ceva alunecă în afară și, cu un foșnet, căzu pe podea. Era o folie de plastic, asemănătoare celor pe care le observasem în trusa sergentului Graves. Prin semitransparența sa, puteam vedea că în interior era ceva: ceva pătrat și opac. Am deschis învelitoarea și am pipăit cu degetul. Ceva îmi căzu în palmă: două chestii, de fapt.

Două mărci poștale. Două mărci poștale portocalii deschise, fiecare în mica lor jachetă translucidă. În afară de culoarea lor, erau identice cu Penny Black-ul care fusese înfipt în ciocul sitarului. Din nou chipul Reginei Victoria. Ce dezamăgire!

Nu mă îndoiam că tata ar fi căzut în extaz văzând perfecțiunea imaculată a lucrurilor respective, frumusețea gravurii, minunile de perforații și strălucirea lipiciului, însă pentru mine nu erau altceva decât genul de lucru pe care l-ai lipi pe o scrisoare către înfiorătoarea mătușă Felicity din Hampshire, mulțumindu-i pentru darul ei minunat de Crăciun constând din Almanahul Veveriței Neddy.

Cu toate astea, de ce să mă obosesc să le pun la loc? Dacă domnul Sanders și trupul din grădina noastră erau, după cum știam că erau, una și aceeași persoană, nu mai avea nevoie de mărci poștale.

Nu, am gândit, o să păstrez chestiile astea. S-ar putea ca, într-o zi, să-mi fie de folos atunci când o să fie nevoie să fac un troc cu tata, care e incapabil să se gândească la timbre și la disciplină în același timp.

Am vârat învelitoarea în buzunar, am trecut limba peste degetul arătător și am umezit partea interioară a tăieturii făcută în eticheta de pe cufăr. Apoi am ținut-o apăsată cu degetul mare. Nimeni, nici măcar inspectorul Fabian de la Scotland Yard, nu ar putea ghici vreodată că fusese desprinsă.

Îmi expirase timpul. Am mai aruncat o ultimă privire prin cameră, apoi m-am strecurat afară în holul întunecat și, după cum mă instruisese Mary, m-am îndreptat cu prudență către scara din spate.

— Ești la fel de ne folositoare ca frecția la piciorul de lemn, Mary! Cum mama dracului să fiu eu pe primul loc dacă tu lași toate lucrurile să se ducă de râpă?

Tully urca scara din spate: încă o cotitură a scărilor și aveam să ne pomenim față în față!

Am fugit pe vârfuri în cealaltă direcție, prin labirintul întortocheat de coridoare ce coteau: aici urcam două trepte, acolo coboram trei. Câteva clipe mai târziu, suflând cu greu, m-am pomenit în capătul scării în formă de L ce cobora spre intrarea din față. Și, din câte vedeam eu, jos nu era nimeni.

Am coborât în vârful picioarelor, punând ușor un pas după altul.

Un coridor lung, care avea cu dărnice agățate pe pereți fotografii sportive întunecate și improșcate cu stropi de apă, servea drept foaier, unde secole de scrumbii sacrificate lăsaseră ca mirosul sufletelor lor afumate să se impregneze în tapet. Doar peticul de lumină, vizibil prin ușa deschisă din față, mai alina beznă.

În stânga mea era un mic birou cu un telefon, o carte de telefon, o vază mică de sticlă cu panseluțe roșii și mov și o cărțuție mare. Registrul!

În mod evident, Treisprezece Rățoi nu era un stup harnic: paginile sale deschise purtau numele unor călători care se înregistraseră aici în ultima săptămână și mai demult chiar. Nici măcar nu a trebuit să ating chestia respectivă.

Era scris:

2 iunie, ora 10:25, dimineața, F. X. Sanders, Londra.

Nici un alt client nu se înregistrase în ziua de dinainte și nimeni de atunci încolo.

Londra însă? Inspectorul Hewitt spusese că mortul venise din Norvegia și știam că, la fel ca regele George, inspectorul Hewitt nu era o persoană neserioasă.

Ei bine, nu spusese exact asta: spusese că decedatul venise de curând din Norvegia, ceea ce era altă mâncare de pește.

Înainte de a mă putea gândi la chestia asta, se auzi un trosnet de sus. Era din nou Tully: omniprezentul Tully. Îmi puteam da seama, după tonul vocii lui, că Mary o încasa rău.

— Nu te uita la mine așa, fata mea, sau îți dau eu un motiv să-ți pară rău.

Iar acum cobora tropăind apăsând scara principală! În alte câteva secunde, o să mă vadă. Tocmai când eram pe cale să o zbughesc pe ușa din față, un taxi negru și rablagit opri drept în față, cu capota plină ochi de bagaje și cu picioarele de lemn ale unui trepied de fotograf ieșind pe unul din geamurile sale.

Tully fu năucit pentru câteva clipe.

— A venit domnul Pemberton, zise el pe un ton șoptit ca de sufleur. A venit devreme. Acum, fato, ți-am spus că asta o să se întâmple, nu-i așa? Mișcă-te și aruncă cearșafurile alea murdare până ce-l găsesc eu pe Ned.

Am rupt-o la goană! Înapoi pe lângă fotografiile sportive, prin vestibulul din spate și afară în curtea hanului.

— Ned! Vino să-i iei bagajul domnului Pemberton.

Tully era chiar în spatele meu, urmându-mă spre spatele hanului. Cu toate că am fost pentru moment orbită de lumina puternică a soarelui, puteam vedea că Ned nu era pe nicăieri. Trebuie că terminase de descărcat camionul și se dusese la alte îndatoriri.

Fără ca măcar să mă gândesc, am făcut un salt în remorca mașinii, m-am lăsat în jos și m-am ascuns în spatele unor bucăți de brânză.

Zgâindu-mă printre grămezile rotunde, l-am văzut pe Tully ieșind repede în curtea hanului, uitându-se în jurul său și ștergându-și fața roșie cu șorțul. Era îmbrăcat ca un hangiu care servea bere. Cârциuma trebuie să fie deschisă, am gândit.

— Ned! mugi el.

Știam că, așa cum stătea el în lumina puternică a soarelui, nu mă putea vedea în interiorul întunecat al camionului. Tot ce trebuia să fac era să stau pitită și să tac mîlc.

Mă gândeam la asta în momentul în care alte voci se alăturară mugetului lui Tully.

— Hai noroc, Tully, zise una dintre voci. Mulțam pentru bere.

— Cu bine, prietene, zise cealaltă. Ne vedem sâmbăta viitoare.

— Spune-i lui George că poate conta pe Seastar. Da' nu-i spune în ce fel!

Era unul din lucrurile alea stupide pe care le spun bărbații pur și simplu pentru a avea ei ultimul cuvânt. Nu era nimic câtuși de puțin amuzant în legătură cu asta. Cu toate astea, ei râseră cu toții și probabil că se loveau cu palmele peste coapse, la auzul acestei remarci spirituale, iar câteva clipe mai târziu am simțit cum camionul se lasă ușor pe arcuri, în momentul în care cei doi urcară cu greutate în cabină. Apoi motorul se trezi la viață cu un hârâit și începurăm să ne deplasăm cu spatele.

Tully își frământa degetele, făcând semn cu capul înspre camion în timp ce acesta dădea cu spatele, indicând cu mâinile spațiul dintre remorcă și peretele curții hanului. Nu puteam sări din camion acum, fără să aterizez fix în brațele lui. Trebuia să aștept până ce camionul pătrundea prin arcada porții și ieșea în stradă.

Aruncând o ultimă otheadă către curte, l-am văzut pe Tully mergând înapoi spre ușă, iar pe Gladys stând sprijinită de o grămadă de cherestea, acolo unde o lăsasem.

Pe când camionul coti pe neașteptate și apoi accelerează, am fost lovită de o roată de brânză Wensleydale care s-a răsturnat și i-am urmat traiectoria, alunecând, de-a lungul podelei dure de lemn. Până să mă dezmeticesc, șoseaua din spatele nostru zbura repede într-o ceață de garduri vii, iar Bishop's Lacey rămânea în depărtare.

Acum ai făcut-o, Flave, am gândit, s-ar putea să nu-ți mai vezi niciodată familia.

Oricât de atrăgătoare păru la început această idee, mi-am dat repede seama că o să-mi fie dor de tata – măcar puțin. Fără Ophelia și Daphne aş învăţa curând să trăiesc.

Inspectorul Hewitt ar fi tras, bineînţeles, concluzia că eu comiseseam crima, părăsisem scena şi îmi croiam drum cu cargobotul spre Guiana Britanică. Ar fi alertat toate porturile ca să fie cu ochii pe o criminală de unsprezece ani, una cu codiţe şi hanorac.

De îndată ce puneam treburile cap la cap, poliţia va pune copiii pe urmele unei fugare ce mirosea ca restaurantele Olde Worlde Cheese Shoppe. După aceea va trebui să găsesc un loc unde să fac baie: un pârau, probabil, unde să-mi pot spăla hainele şi să le usuc pe un rug de mure. Bineînţeles că ei îl vor interoga pe Tully, îi vor supune pe Ned şi pe Mary la un interogatoriu foarte sever şi vor descoperi felul în care fugisem de la Treisprezece Răţoi.

Treisprezece Răţoi.

Oare de ce, mă întrebam eu, oamenii care aleg numele hanurilor noastre şi ale cârciumilor sunt atât de lipsiţi de imaginaţie? Treisprezece Răţoi, îmi spusese odată doamna Mullet, fusese numit în secolul al optsprezecelea de un moşier care, pur şi simplu, număraseră alţi doisprezece răţoi din satele de primprejur şi adăugase încă unul.

De ce nu ceva cu valoare practică, cum ar fi Treisprezece Atomi de Carbon, de exemplu? Ceva care ar putea fi folosit drept ajutor de memorie? Erau treisprezece atomi de carbon în tridecil, a cărui hidrură era gazul metan. Ce nume folositor şi drăguţ pentru o cârciumă!

Treisprezece Răţoi, într-adevăr. Lăsaţi omul să numească locul respectiv după numele unei păsări!

Mă gândeam încă la tridecil când, prin remorca deschisă a camionului, o piatră rotundă şi dată cu var îmi trecu precum fulgerul prin faţa ochilor. Avea o înfăţişare cunoscută, şi mi-am dat seama aproape pe dată că era reperul intersecţiei către Doddingsley. După alţi opt sute de metri, şoferul va fi obligat să oprească – chiar dacă doar pentru câteva secunde – înainte de a coti fie la dreapta către St. Elfrieda, fie la stânga către Nether Lacey.

M-am târât către buza cutiei deschise chiar în momentul în care frânele scârţâiră şi vehiculul începu să încetinească. O clipă mai târziu, ca un commando azvârlit prin gura de lansare a unui bombardier Whitley, am sărit din remorcă şi am aterizat în patru labe în praful drumului.

Fără să se uite înapoi, şoferul coti la stânga şi, în timp ce camionul greoi şi încărcătura sa de brânzeturi se îndepărtau într-un nor de praf, am pornit-o spre casă.

Până la Buckshaw avea să fie un drum lung şi obositor peste câmp.

NOUĂ

Mă aştept ca mult timp după moartea Opheliei, ori de câte ori mă voi gândi la ea, prima amintire care îmi va veni în minte să fie felul delicat în care ea atinge pianul. Aşezată la claviatura vechiului nostru Broadwood masiv din salon, Feely devine o persoană diferită.

Anii de exerciţiu – orice ar fi – i-au dăruit mâna stângă a unui Joe Louis şi mâna dreaptă a unui Beau Brummel (sau cel puțin așa spune Daffy).

Pentru că interpretează atât de frumos, am simţit întotdeauna că e obligaţia mea să fiu atât de rea cu ea în mod special. Spre exemplu, când interpretează una din acele compoziţii de început ale lui Beethoven care sună de parcă ar fi fost copiată după Mozart, mă opresc cât ai zice peşte din orice aş face şi îmi fac apariţia în mod cu totul şi cu totul întâmplător în salon.

— Excelentă zdrăgăneală, spun suficient de tare pentru a putea fi auzită peste sunetul muzicii. Hau! Hau! Hau!

Ophelia are ochii de un albastru albicios: genul de ochi pe care îmi place să-mi imaginez că e posibil să-i fi avut Homer cel orb. Cu toate că ştie majoritatea repertoriului pe dinafară, din când în când îşi mută locul pe băncuţa de la pian, se apleacă puțin înainte de la talie, ca un robot şi se uită chiorâş la portativ.

Odată, când am remarcat că privea ca un șoarece de bibliotecă dezorientat, a sărit de pe băncuța pianului și m-a bătut măr cu o sonată pentru pian de Schubert pe care o făcuse sul. Ophelia nu are simțul umorului.

Pe când săream și peste ultimul pârleaz, iar Buckshaw își făcea apariția peste câmp, priveliștea aproape că mi-a tăiat răsuflarea. Din acest unghi și în acest moment al zilei, iubeam Buckshaw cel mai mult. Pe când mă apropiam dinspre est, vechea piatră rotundă ca un pepene strălucea precum șofranul în soarele după-amiezii târzii, bine așezat în peisaj ca o cloșcă mulțumită ce stă pe ouă, cu steagul Marii Britanii fluturând cu satisfacție undeva la înălțime.

Casa părea să nu fie conștientă de sosirea mea, de parcă eram un intrus ce mă apropiam pe furiș.

Chiar și de la un sfert de kilometru depărtare puteam auzi notele Toccatei de Pietro Domenico Paradis – aceea din Sonata lui în La – ce veneau împleticindu-se în întâmpinarea mea.

Toccată era bucată mea preferată; după mintea mea, era cea mai mare realizare muzicală din întreaga istorie a lumii, însă știam că, dacă Ophelia afla acest lucru, nu ar mai fi interpretat niciodată piesa aceasta.

Ori de câte ori aud această muzică, mă gândesc cum cobor în zbor partea abruptă dinspre est a dealului Goodger; fugind atât de repede, că picioarele de-abia pot să țină pasul în timp ce mă năpustesc dintr-o parte într-alta, țipând în vânt, ca un pescăruș răpitor.

Când m-am aflat aproape de casă, m-am oprit pe câmp și am ascultat suvoiul perfect al notelor, nu prea presto – exact așa cum îmi plăcea mie. M-am gândit la momentul când am auzit-o pe Eileen Joyce interpretând Toccată la BBC Home Service. Tata pornise radioul fără să fie prea atent la ce anume se difuza, în timp ce frunzărea colecția lui de timbre. Notele își croiseră drum pe coridoarele și galeriile de la Buckshaw, urcând pe scara în spirală și pătrunseseră în dormitorul meu. Când îmi dădusem seama ce se interpreta, coborâsem în goană scările și năvălisem în biroul tatei, însă muzica încetase.

Stătusem acolo privind unul la altul, neștiind ce să ne spunem, până când, în cele din urmă, fără un cuvânt, m-am retras din cameră și m-am dus încet sus.

Asta e singura problemă cu Toccată: e prea scurtă.

Am trecut pe lângă gard și am intrat pe terasă. Tata stătea la biroul său de lângă fereastră, atent la ce făcea.

Rosicrucienii pretind, în anunțurile lor, că poți face o persoană total necunoscută să se întoarcă într-o sală de cinema aglomerată dacă îți fixezi privirea intens în ceafa sa și dacă privești până nu mai poți.

El ridică privirea, însă nu mă văzu. Avea mintea în altă parte.

Nu am mișcat nici măcar un mușchi.

Și apoi, ca și cum capul i-ar fi fost de plumb, privi în jos și își continuă studiul, iar în salon, Feely schimbă, interpretând ceva de Schumann.

Ori de câte ori se gândea la Ned, Feely interpreta Schumann. Bănuiesc că de aceea se numește muzică romantică. Odată, când interpreta o sonată de Schumann cu o privire excesiv de visătoare pe chip, am remarcat cu voce tare către Daffy că eu pur și simplu adoram muzica de estradă, iar Feely fusese cuprinsă de pasiune: o pasiune care nu fusese oprită de furișatul meu afară din cameră și de reîntoarcerea câteva minute mai târziu cu un cornet acustic de bachelită pe care-l găsisem într-un dulap, o cutie de tablă și o pancartă scrisă de mână și atârnată în jurul gâtului cu o sfoară: „Surd în urma unui tragic accident de pian. Fie-vă milă, vă rog”.

Probabil că Feely uitase deja acest incident, însă eu nu. Pe când mă prefăceam că trec pe lângă ea ca să mă uit pe fereastră, m-am uitat repede la tenul ei. Drace! Din nou nimic de notat în caietul meu.

— Cred că ești într-o mare belea, zise ea, trântind cu zgomot clapeta pianului. Unde ai fost toată ziua?

— Lasă-mă cu chestiile astea, i-am spus. Nu sunt în slujba ta.

— Te-a căutat toată lumea. Eu și Daffy le-am spus că ai fugit de acasă, însă, după câte se vede, nu avem noi afurisitul ăsta de noroc.

— E o exprimare afurisit de sărăcăcioasă să folosești „afurisit”, Feely... nu ar trebui să folosești acest cuvânt. Și nu-ți mai umfla obrazii așa: te face să arăți ca o pară bosumflată. Unde-i tata?

De parcă n-aș fi știut.

— Nu a scos nasul din bârlogul lui toată ziua, zise Daffy. Crezi că e supărat din cauza a ceea ce s-a întâmplat în dimineața asta?

— Din cauza cadavrului? Nu, n-aș spune asta.

— Nu are nimic de-a face cu el, nu-i așa?

— La asta m-am gândit și eu, zise Feely și ridică clapeta pianului.

Scuturând din plete, începu să interpreteze prima din Variațiunile Goldberg ale lui Bach.

Bucata asta era lentă, însă cu toate astea, încântătoare, deși, după felul cum gândeam eu, chiar și în cele mai bune zile ale lui Bach nu se putea ridica la nivelul lui Pietro Domenico Paradisi.

Și apoi mi-am amintit de Gladys! O lăsasem la Treisprezece Rățoi, unde putea fi zărită de oricine. Dacă poliția nu fusese încă acolo, avea să fie în curând.

Mă întrebam dacă Mary sau Ned fuseseră deja obligați să le spună de vizita mea. Însă dacă fuseseră, am chibzuit eu, oare inspectorul Hewitt nu ar fi chiar în acest moment la Buckshaw ținându-mi o prelegere?

Cinci minute mai târziu, pentru a treia oară în acea zi, mă porneam către Bishop's Lacey – de data asta pe jos.

Mergând pe lângă spaliere și pitindu-mă în spatele copacilor ori de câte ori auzeam sunetul vreunui vehicul ce se apropia, am putut să-mi croiesc drum, pe o rută ocolitoare, către capătul îndepărtat al High Street, care, la ora aceasta târzie din zi, era adânc cufundat în obişnuitul său somn profund.

Am tăiat-o scurt prin grădina ornamentală a domnişoarei Bewdley (nuferi, berze de piatră, peştişori aurii şi un podeţ dat cu lac roşu) şi am ajuns la peretele de cărămidă care mărginea curtea hanului Treisprezece Rățoi, unde m-am lăsat pe vine şi am ascultat. Gladys, dacă n-o mutase nimeni, era fix de cealaltă parte.

Cu excepția hurei unui tractor îndepărtat, nu se auzea nici un sunet. Chiar când eram pe cale de a mă aventura să privesc peste marginea de sus a zidului, am auzit niște voci. Sau, ca să fiu mai exactă, o voce, pe aceea a lui Tully. Aș fi auzit-o chiar dacă aș fi stat acasă la Buckshaw și cu dopuri vârate în urechi.

— Nu l-am mai văzut în viața mea pe individul ăsta, domnule inspector. A fost prima lui vizită în Bishop's Lacey, îndrăznesc să spun. Mi-aș fi amintit dacă s-ar fi oprit aici înainte: Sanders a fost numele de fată al răposatei mele soții, Domnu' să o aibă în pază, și l-aș fi reținut dacă cineva cu numele ăsta ar fi semnat în registru. Fac pariu pe o bancnotă de cinci lire. Nu, nu a mai fost niciodată în curtea asta: a venit pe ușa din față și a urcat în camera lui. Dacă sunt indicii, acolo le veți găsi – acolo sau la bar. A coborât mai târziu la bar ca să înfulece ceva. A băut o bere amestecată, pe nerăsuflăte, nu a lăsat bacșiș.

Deci poliția știa! Puteam simți cum emoția fierbea în mine ca berea de ghimbir, nu pentru că identificaseră victima, ci pentru că îi bătușem cu o mână și cu cealaltă legată la spate.

Am dat voie unei expresii de îngâmfare să îmi străbată repede chipul.

Când vocile se stinseră, m-am târât ca să nu fiu zărită și m-am uitat pe deasupra cărămidilor. Curtea hanului era goală.

Am făcut un salt peste zid, am înșfăcat-o pe Gladys, și am pedalat hoțește afară pe High Street unde nu era nimeni. Năpustindu-mă în jos pe Cow Lane, am urmat traseul de mai devreme, luând-o prin spatele bibliotecii, pe lângă Treisprezece Rățoi și de-a lungul drumeagului bătătorit de lângă râu, prin Shoe Street, pe lângă cimitir și pe câmp.

Hodoronc-tronc peste câmpuri mergeam eu și Gladys. Era plăcut să mă aflu în compania ei.

„Oh luna strălucea cu putere deasupra doamnei Porter

Și a fiică-si.

Iar ele își spălau picioarele în sifon.”

Era un cântec pe care îl învățasem de la Daffy, însă numai după ce mi se smulsese promisiunea că nu-l voi cânta niciodată la Buckshaw. Părea să fie un cântec pentru marile activități în aer liber, iar aceasta era ocazia perfectă.

Dogger mă întâmpină în ușă.

— Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră, domnișoară Flavia, zise el.

Îi puteam vedea neliniștea din ochi.

— În regulă, am zis. Unde?

— În seră, zise el, ridicând spasmodic degetul mare.

L-am urmat ocolind casa pe la est și prin ușa verde care era instalată în zidul grădinii de zarzavaturi. Odată ajuns în seră, puteai să te afli la fel de bine și în Africa: nimeni în afară de Dogger nu pusese vreodată piciorul în locul respectiv.

În interior, gemulețele de ventilație deschise și instalate pe acoperiș prindeau în ele imaginea soarelui de după-amiază și o reflectau în jos înspre locul unde ne aflam noi, printre rafturile pentru ghivecele cu flori și furtunile din gutapercă.

— Care-i treaba, Dogger? am întrebat alene, încercând să o spun puțin cam ca Bugs Bunny – nu prea mult însă.

— Poliția, zise el. Trebuie să știu cât de mult le-ați spus despre...

— Mă gândeam la același lucru, am zis. Tu primul.

— Ei bine, inspectorul ăla... Hewitt. Mi-a pus niște întrebări în legătură cu azi-dimineață.

— Și mie, am zis. Ce le-ai spus?

— Îmi pare rău, domnișoară Flavia. A trebuit să le spun că ați venit și m-ați trezit când ați găsit cadavrul și că eu am venit în grădină cu dumneavoastră.

— Știa deja asta. Sprâncenele lui Dogger se ridicară ca o pereche de pescăruși.

— Știa?

— Bineînțeles că știa. Eu i-am spus.

Dogger slobozi un fluierat lung și ușor.

— Însă nu i-ați spus despre... cearta aia... din birou?

— Cu siguranță nu, Dogger! Drept cine mă iei?

— Nu trebuie să suflați niciodată o vorbă despre chestia aia, domnișoară Flavia. Niciodată!

Acum era o mică încurcătură. Dogger mă ruga pe mine să conspir cu el ca să ascund informații de poliție. El pe cine proteja? Pe el? Pe tata? Sau poate pe mine?

Acestea erau câteva întrebări pe care nu i le puteam pune direct. M-am gândit să încerc o altă cale.

— Bineînțeles că n-o să spun nimic, am zis. Dar de ce?

Dogger ridică o lopețică și începu să pună mraniță într-un ghiveci. Nu se uita la mine, însă falca lui era fixată într-un unghi care semnala clar că luase o decizie în legătură cu ceva anume.

— Sunt lucruri, zise el în cele din urmă, care trebuie cunoscute. Și sunt alte lucruri care nu trebuie să fie cunoscute.

— Cum ar fi? am îndrăznit eu.

Ridurile chipului său se înmuiară și el aproape că zâmbi.

— Întinde-o, zise el.

În laboratorul meu, am scos din buzunar pachetul învelit în hârtie și l-am despăturit cu grijă.

Am scos un mormăit de dezamăgire: pedalatul și urcatul pe zid reduseseră proba doar la niște mici firimituri de foietaj și nimic altceva.

— Oh, firimituri, am zis, nu fără o oarecare plăcere. Acum ce am să fac?

Am pus cu grijă pana într-un plic și l-am strecurat într-un sertar printre scrisorile care îi aparținuseră lui Tar de Luce, ce fuseseră scrise și cărora li se răspunsese când Harriet avea vârsta mea. Nimeni nu s-ar fi gândit vreodată să caute acolo și, în afară de asta, așa cum spusese Daffy odată, cel mai bun loc de a ascunde ceva dubios e pe scenă, la operă.

Chiar și în forma sa mutilată, foietajul distrus îmi amintea că nu mâncasem toată ziua. La Buckshaw, cina era, printr-un statut arhaic, pregătită întotdeauna de doamna Mullet și încălzită pentru a fi consumată la ora nouă.

Eram lihnită, suficient de flămândă ca să mănânc o... ei bine, o felie din dezgustătoarea plăcintă cu cremă a doamnei Mullet. Ciudat, nu-i așa? Mă întrebasese mai devreme, chiar după ce tata leșinase, dacă îmi plăcuse plăcinta... iar eu nici măcar nu gustasem.

Când trecusem prin bucătărie, la ora patru în dimineața asta – chiar înainte de a da peste cadavrul din parcela de castraveți – plăcinta se afla încă pe pervazul ferestrei unde o lăsase doamna Mullet la răcit. Și lipsea o bucată din ea.

Lipsea, într-adevăr, o bucată!

Cine ar fi putut să o ia? Mi-am amintit că mă întrebasese asta atunci. Nu fusese tata sau Daffy, sau Feely: ei ar mânca mai degrabă viermi pe pâine prăjită decât să guste din afurisita aia de cremă a doamnei Mullet.

Și nici Dogger n-ar fi mâncat-o: nu era genul de persoană care se servea singur cu desert. Și, dacă doamna Mullet îi dăduse felia, nu s-ar fi gândit că am mâncat-o eu, nu-i așa?

Am coborât și m-am dus în bucătărie. Plăcinta dispăruse.

Cadrul ferestrei era tot în poziție ridicată așa cum îl lăsase doamna Mullet. Oare luase ea resturile plăcintei acasă ca să i le ducă soțului ei, Alf?

Aș fi putut telefona să o întreb, m-am gândit, însă apoi mi-am amintit restricțiile telefonice impuse de tata.

Tata era dintr-o generație care disprețuia „dispozitivul”, cum îl numea el. Întotdeauna stingher în prezența lui, putea fi convins să vorbească la el doar în cele mai cumplite împrejurări.

Ophelia îmi spusese odată că și atunci când sosise vestea morții Harrietei, a trebuit să fie trimisă prin telegramă pentru că tata refuza să creadă orice nu era tipărit. La Buckshaw, abonamentul la telefon era plătit doar pentru a fi folosit în caz de incendiu sau urgență medicală. Orice altă întrebuintă a „dispozitivului” cerea permisiunea personală a tatei, o regulă care ne fusese vârată în cap din ziua în care am început să mergem în picioare.

Nu, va trebui să aștept până mâine pentru a o întreba pe doamna Mullet în legătură cu plăcinta.

Am luat o pâine din cămară și am tăiat o felie groasă. Am uns-o cu unt, apoi am presărat un strat de zahăr brun. Am împăturit felia în două, ținând tot timpul palma apăsată pe ea. Am băgat-o în cuptorul de încălzit și am lăsat-o acolo cât mi-a luat să cânt trei versuri din „Dacă știam că veneai, ți-aș fi făcut o prăjitură”.

Nu era la fel de bună ca o brioză Chelsea, însă trebuia să mă mulțumesc cu asta.

ZECE

Chiar dacă noi, cei din familia de Luce, fusesem romano-catolici încă de pe vremea când cursele cu care de luptă erau la mare modă, lucrul ăsta nu ne oprea să mergem la biserica Sfântul Tancred, singura biserică din Bishop's Lacey și o fortăreață a Bisericii Anglicane, va să spun așa.

Erau câteva motive pentru care o frecventam. Primul motiv era locația, iar altul era faptul că tata și vicarul fuseseră amândoi (deși în momente diferite) la școală la Greyminster. Și, în afară de asta, după cum subliniasse tata odată, consacrarea era permanentă, la fel ca un tatuaj. Sfântul Tancred, ne spusese el, fusese o biserică romano-catolică înainte de Reformare și, în ochii lui, rămăsese la fel.

Prin urmare, în fiecare duminică dimineată, fără excepție, o porneam peste câmp ca niște rațe la scaldă, tata retezând din când în când vegetația cu bastonul lui de Malacca, Feely, Daffy și cu mine în ordinea aceasta, iar Dogger, în cele mai bune haine ale lui, încheind cortegiul.

Nimeni la Sfântul Tancred nu ne dădea nici cea mai mică atenție. Cu câțiva ani înainte, avusese loc o izbucnire minoră de bodogăneală din partea anglicanilor, însă totul se calmase fără vărsări de sânge sau contuzii datorită unei contribuții făcute la momentul oportun la Fondul de Restaurare al Orgii.

— Spuneți-le că poate nu ne rugăm împreună cu ei, i-a spus tata vicarului, însă măcar nu ne rugăm cu ardoare împotriva lor.

Odată, când Feely își pierduse capul și o rupsese la goană către locul unde preotul împărțea sfânta împărtășanie, tata refuzase să-i vorbească până duminica următoare. Din acea zi, ori de câte ori ea doar se muta de pe un picior pe altul în biserică, tata mormăia: „Stai cuminte, fată bătrână ce ești”. Nu era nevoie să se uite la ea: profilul lui, care era acela al stegarului dintr-o legiune romană de asceți, era suficient ca să ne țină la locurile noastre. Cel puțin în public.

Acum, aruncând o privire către Feely în timp ce înghenunchea cu ochii închiși, cu vârfurile degetelor împreunate și îndreptate spre Rai, și cu buzele murmurând cuvinte de devotament, a trebuit să înlătur din minte ideea că stăteam lângă Dracu' Gol.

Enoriașii de la Sfântul Tancred se obișnuiră curând cu ferelile și plecăriunile noastre, și ne încălzeam în iubire creștină – cu excepția momentului când Daffy îi spusese organistului, domnului Denning, că Harriet ne insuflase nouă tuturor convingerea ei fermă că povestea cu Potopul din Geneză era derivată din memoria genetică a pisicilor, cu referință precisă la înecarea piscoilor.

Chestia asta provocase o oarecare agitație, însă tata pusese lucrurile la punct printr-o donație frumușică la Fondul de Reparații al Acoperișului, o sumă scăzută din alocația lui Daffy.

— Și din moment ce oricum nu mai am alocație, zise Daffy, nimeni nu pierde nimic. De fapt, e o pedeapsă foarte frumoasă.

Am ascultat, nemișcată, în timp ce enoriașii se adunau la spovedania colectivă:

— Am lăsat nefăcute acele lucruri pe care s-ar fi convenit să le facem; și am făcut acele lucruri care nu s-ar fi convenit.

Cuvintele lui Dogger îmi trecură fulgerător prin minte:

— Sunt lucruri care trebuie cunoscute. Și sunt alte lucruri care nu trebuie cunoscute.

M-am întors și m-am uitat la el. Avea ochii închiși și buzele i se mișcau. Și în același fel, am observat, se mișcau și ale lui tata.

Pentru că era Duminica Sfintei Treimi, ni s-a servit o interpretare veche și rară din Apocalipsa Sf. Ioan Teologul despre piatra de sardiu, curcubeul din jurul tronului, marea de sticlă asemenea cristalului, și cele patru ființe, pline de ochi, dinainte și dinapoi.

Eu aveam părerea mea în legătură cu adevărata semnificație a acestei referințe alchimice evidente, însă, din moment ce o păstram pentru teza mea de doctorat, o țineam doar pentru mine. Și cu toate că noi, familia de Luce, eram jucători în echipa adversă, ca să spun așa, nu mă puteam abține să nu invidiez la anglicani meritele Cărții de rugăciuni obștești.

Și vitraliile erau superbe. Deasupra altarului, lumina soarelui de dimineață inunda biserica prin trei ferestre ale căror vitralii fuseseră turnate în Evul Mediu de niște sticlari pe jumătate civilizați și seminomazi ce trăiseră și chefuiseră la liziera pădurii Ovenhouse, ale cărei rămășițe firave mărgineau încă Buckshaw în partea de vest.

Pe vitraliul din stânga, Ioan răsărea din gura peștelui cel mare, privind înapoi peste umăr la creatura respectivă cu o expresie de indignare mirată. Din cărțulia care obișnuia să ni se distribuie în portalul bisericii, mi-am amintit că solzii albi ai creaturii fuseseră obținuți prin împroșcarea sticlei cu cositor, în timp ce pielea lui Ioan fusese făcută de culoare brună cu ajutorul sărurilor de fier feric care, lucru destul de interesant – pentru mine cel puțin – e și antidotul la otrăvirea cu arsenic.

Vitraliul din partea dreaptă îl înfățișa pe Iisus ivindu-se din mormântul său, în timp ce Măria Magdalena, într-o rochie roșie (tot fier sau probabil particule pisate de aur), îi întinde un veșmânt purpuriu (dioxid de mangan) și pâine galbenă (clorură de argint).

Știam că aceste săruri fuseseră amestecate cu nisip și cu cenușa unor săruri obținute din trestie de mlaștină numită și iarbă de sticlă, care fuseseră coapte într-un cuptor suficient de încins care i-ar fi făcut să se gândească de două ori până și pe Shadrach, Meshach și Abednego, iar apoi fuseseră răcite până ce fusese obținută culoarea dorită.

Vitraliul central era dominat de Sfântul Tancred al nostru, al cărui trup se odihnea chiar în acest moment undeva sub picioarele noastre, într-o criptă. În această reprezentare, el stă în ușa deschisă a bisericii unde ne aflăm noi (așa cum arătase ea înainte ca victorienii să facă îmbunătățiri), întâmpinând cu brațele deschise o mulțime de enoriași. Sfântul Tancred are un chip plăcut: genul de persoană pe care ți-ar plăcea să o inviți într-o duminică după-amiază să răfoiască niște exemplare mai vechi din Illustrated London News sau poate chiar din Country Life și, din moment ce-i împărtășim credința, îmi place să-mi imaginez că, în timp ce-și doarme somnul de veci dedesubt, are o slăbiciune specială pentru noi toți cei de la Buckshaw.

Pe când mintea îmi aluneca înapoi în prezent, mi-am dat seama că vicarul se ruga pentru bărbatul pe care îl găsisem mort în grădină.

— Era un străin pentru noi, zise el. Nu e nevoie să îi cunoaștem numele...

Chestia asta ar fi o noutate pentru inspectorul Hewitt, am gândit eu.

— ... pentru a-i cere lui Dumnezeu să se îndure de sufletul său și să-l aibă în pază.

Deci se auzise! Doamna Mullet, am presupus eu, nu pierduse deloc timpul, dăduse fuga și adusesese acest fapt la cunoștința vicarului. Nu prea îmi venea să cred că vicarul auzise de la poliție despre acel incident.

Se auzi un bubuit surd când o băncuță de înghenuncheat se trânti la pământ și am ridicat privirea la timp ca să o văd pe domnișoara Mountjoy croindu-și drum prin șirul de bănci și luând-o la goană prin nava laterală spre ușa transeptului.

— Mi-e greață, i-am șoptit Opheliei, care mă lăsă să mă strecor pe lângă ea fără să clipească măcar. Feely are o anumită aversiune în ceea ce privește ideea ca cineva să-i vomite pe pantofi; o ciudățenie folositoare de care profitam din când în când.

Afară se pornise vântul, biciuind ramurile arborilor de tisă din curtea bisericii și trimițând rafale prin iarba netunsă. Am zărit-o pe domnișoara Mountjoy dispărând printre pietrele funerare acoperite cu mușchi și îndreptându-se către poarta dărăpănată și năpădită de buruieni.

Ce o supărase atât de tare? Pentru o clipă, m-am gândit să fug după ea, însă apoi m-am gândit mai bine: râul ocolea biserica Sfântului Tancred astfel încât așezământul se afla realmente pe o insulă și, de-a lungul secolelor, apa șerpuitoare își săpase albia pe drumul străvechi de dincolo de poartă. Singura posibilitate pentru ca domnișoara Mountjoy să meargă spre casă fără a se întoarce pe același drum ar fi să-și scoată pantofii și să înainteze prin apă, peste pietrele aflate acum sub apă și care odinioară făceau o punte peste râu.

Era evident că dorea să fie singură.

M-am alăturat din nou tatei; acum el dădea mâna cu Canon Richardson. Din cauza crimei, familia de Luce era ultima atracție pentru localnicii îmbrăcați în straiile lor de duminică ce făceau coadă pentru a vorbi cu noi sau, uneori, doar pentru a ne atinge de parcă eram talismane. Toată lumea dorea să ne adreseze două vorbe, însă nimeni nu voia să spună nimic important.

— Groaznică treaba asta de la Buckshaw, îi spuneau ei tatei, lui Feely sau mie.

— Foarte neplăcută, replicam noi, și apoi așteptam ca următorul petiționar să facă un pas târșăit înainte. Numai după ce am întreținut întreaga comunitate, am putut pleca spre casă pentru prânz.

Pe când traversam parcul, portiera unei cunoscute mașini albastre se deschise și inspectorul Hewitt înainta prin pietrișul drumului și ne ieși în întâmpinare. Fiind deja hotărâtă treaba că investigațiile poliției nu prea aveau loc duminică, am fost puțin surprinsă să îl văd. Făcu energic semn cu capul înspre tata și își atinse borul pălăriei privind în direcția lui Feely, a lui Daffy și a mea.

— Domnule colonel de Luce, câteva cuvinte... în particular, dacă sunteți bun.

L-am privit pe tata de aproape, temându-mă să nu leșine iar, însă, în afară de o ușoară încordare a articulațiilor pe mânerul bastonului, nu păru să fie surprins deloc. Era posibil chiar, m-am gândit, să se fi pregătit pentru acest moment.

Între timp, Dogger intrase în liniște în casă: ca să-și schimbe probabil gulerul țepăn și demodat și manșetele, în favoarea confortabilei salopete de grădinar.

Tata se uită la noi de parcă eram un cârd de găște băgăcioase.

— Veniți în biroul meu, îi spuse el inspectorului, apoi se întoarse și o luă înainte.

Daffy și Feely rămaseră zgâindu-se în gol, așa cum au ele tendința să facă atunci când nu știu ce să spună. Pentru o clipă, m-am gândit să rup tăcerea, însă, gândindu-mă mai bine, m-am decis să nu o fac și m-am îndepărtat nepăsătoare, fluierând tema „Harry Lime” din Al treilea om.

Și, din moment ce era duminică, m-am gândit că ar fi potrivit să merg în grădină și să arunc o privire la locul unde zăcuse cadavrul. Ar fi, într-un fel, ca în acele tablouri victoriene cu văduve cu voaluri negre aplecate ca să așeze un buchet emoționant de panseluțe – de obicei, într-un pocal de sticlă – pe mormântul soțului sau al mamei. Însă acest gând mă întrista oarecum și am decis să evit scenele teatrale.

Fără cadavrul respectiv, parcela de castraveți era straniu de neinteresantă; nu era altceva decât un petic de verdeață cu tulpini rupte ici și colo și cu ceva ce semăna suspicios de mult cu urma lăsată de un călcâi. În iarbă, puteam vedea găurile unde picioarele ascuțite ale trepiedului sergentului Woolmer străpunseseră gazonul.

Știam, deoarece îl ascultasem pe Philip Odell, detectivul particular de la radio, că, ori de câte ori are loc o moarte subită, trebuie să se facă o autopsie, și nu mă puteam împiedica să nu mă întreb dacă doctorul Darby examinase deja cadavrul – pentru că îl auzisem folosind față de inspectorul Hewitt expresia – „sus pe masă”. Însă din nou era ceva ce nu îndrăzneam să întreb; cel puțin, nu încă.

M-am uitat în sus, înspre fereastra dormitorului meu. Reflectate în ea, atât de aproape, încât le-aș fi putut atinge, se vedeau imagini ale unor nori albi și pufoși ce pluteau într-o mare de cer albastru.

Atât de aproape! Bineînțeles! Parcela de castraveți era exact sub fereastra mea!

Atunci, de ce nu auzisem nimic? Toată lumea știe că omorârea unei ființe umane reclamă exercitarea unei anumite cantități de energie mecanică. Am uitat formula exactă, cu toate că știu că e una. Forța aplicată într-o perioadă foarte scurtă de timp (de exemplu, un glonț), face foarte mult zgomot, în timp ce forța aplicată mai încet poate foarte bine să nu facă zgomot deloc.

Ce îmi spunea mie acest lucru? Că, dacă un necunoscut fusese atacat violent, acest lucru s-a întâmplat în altă parte, undeva depășind raza auditivă. Dacă ar fi fost atacat acolo unde îl găsisem,

ucigașul folosisese o metodă silențioasă: silențioasă și înceată din moment ce, atunci când îl găsisem, bărbatul fusese încă, deși pentru foarte puțin timp, viu.

„Vale”, zisese muribundul. Însă de ce mi-ar fi adresat mie rămas-bun? Era cuvântul pe care domnul Twining îl strigase înainte de a face saltul către moarte, însă care era legătura? Oare bărbatul din parcela de castraveți încerca să lege propria lui moarte de cea a domnului Twining? Oare fusese acolo când bătrânul sărise în gol? Oare participase la asta?

Trebuia să mă gândesc – și să mă gândesc fără ca atenția să-mi fie distrasă de altceva. Garajul ieșea din discuție din moment ce eram conștientă de faptul că, în momente de criză, era foarte probabil să-l întâlnesc pe tata stând în Phantom-ul Harrietei. Rămânea monumentul.

În partea de sud a Buckshaw-ului, pe o insulă artificială de pe un lac artificial, era o ruină artificială, în umbra a ceea ce era un mic templu grecesc din marmură pătată de licheni. Acum scufundată adânc în nepăsare și năpădită de urzici, fusese o vreme când era una din mândriile Angliei: o cupolă mică pe patru picioare extraordinar de subțiri care ar fi putut fi o estradă pe muntele Parnas. Nenumărații de Luce din secolul al optsprezecelea își atrăseseră oaspeții la monument în bărci festive presărate cu flori, unde participaseră la picnicuri cu vânat rece și dulciuri, în timp ce urmăreau lebedele alunecând de-a lungul apei lucioase și se uitau prin monocluri la pustnicul închiriat care privea uimit și căsca în pragul peșterii lui acoperite cu iederă.

Insula, lacul și monumentul fuseseră proiectate de Capability Brown* (cu toate că această atribuire fusese adusă în discuție de mai multe ori în paginile publicației Notes and Queries, pe care tata o citea cu aviditate, și numai în cazul unor chestiuni de interes filatelic trebuia scoasă la iveală) și mai era încă, în biblioteca de la Buckshaw, o mapă mare din piele roșie ce conținea un set al desenelor originale ale arhitectului peisagist ce purtau semnătura acestuia. Chestiile astea inspiraseră o vorbă de duh din partea tatei: „Să-i lăsăm pe ceilalți oameni înțelepți să trăiască în propriul lor monument de nebunie” zisese el.

Era o tradiție în familie să se spună că, la un picnic la Monumentul de la Buckshaw, John Montague, al patrulea Earl Sandwich, inventase gustarea căreia i s-a dat numele lui atunci când a pus carne de găinușă scoțiană între două felii de pâine în timp ce juca cribbage cu Cornelius de Luce.

— Blestemată fie istoria, spusese tata.

Acum, după ce îmi croisem cu greu drum către insulă prin apa adâncă de aproape o jumătate de metru, stăteam pe treptele micului templu cu picioarele îndoite și cu bărbia pe genunchi.

În primul rând, era vorba de plăcinta cu cremă a doamnei Mullet. Unde dispăruse?

Mi-am lăsat mintea să alunece înapoi în orele timpurii ale dimineții de sâmbătă: m-am revăzut coborând scările, trecând prin antreu și îndreptându-mă către bucătărie, și – da, plăcinta fusese cu siguranță pe pervazul ferestrei. Și fusese tăiată o singură bucată din ea.

Mai târziu, doamna Mullet mă întrebase dacă îmi plăcuse plăcinta. De ce pe mine? mă întrebam. De ce nu le întrebase pe Feely sau pe Daffy?

Și apoi m-a izbit ca un trăsnet! Cel care murise mâncase bucata aceea. Da. Totul avea sens!

El era un diabetic ce făcuse o călătorie lungă din Norvegia, aducând cu el un sitar ascuns într-o plăcintă. Găsisem resturile acelei plăcinte – împreună cu o pană trădătoare – la Treisprezece Rățoi, iar pasărea moartă fusese lăsată pe pragul casei noastre. Fără să fi mâncat – cu toate că, potrivit lui Tully Stoker i se servise ceva de băut la bar – necunoscutul își croise drum către Buckshaw vineri noaptea, se certase cu tata și, când plecase, trecuse prin bucătărie și se servise cu o felie din plăcinta cu cremă a doamnei Mullet. Și o pornise prin stratul de castraveți înainte ca moartea să-l doboare!

Ce fel de otravă putea lucra atât de repede? Am trecut în revistă posibilitățile. Cianura lucra în decurs de câteva minute: după ce se albăstrea la față, victima se asfixia aproape imediat. Lăsa în urma sa un miros de migdale amare. Însă nu, argumentul împotriva cianurei era că, dacă ar fi fost folosită, victima ar fi murit înainte de sosirea mea. (Deși trebuie să admit că am o slăbiciune pentru cianură –

când e vorba de viteză, ea e acolo împreună cu cele mai bune dintre ele. Dacă otrăvurile ar fi ponei, aş paria toţi banii pe poneiul numit Cianură).

Dar oare mirosul de migdale amare îl simţisem eu în ultima lui răsuflare? Nu prea credeam.

Atunci fusese curare. Şi aceasta avea efect aproape instantaneu şi, din nou, victima murea în câteva minute prin asfixiere. Însă curare nu putea omorî atunci când era ingerată; pentru a fi fatală, trebuia injectată. Şi, în afară de asta, cine din zona rurală a Angliei – în afară de mine, bineînţeles – putea avea curare în trusa sa?

Dar tutunul? Mi-am adus aminte că dacă o mână de frunze de tutun sunt lăsate la macerat într-un borcan cu apă pus la soare câteva zile, apa din acest borcan se evaporă repede şi se transforma într-o răşină groasă şi neagră precum melasa ce putea provoca moartea în doar câteva secunde. Însă Nicotiana era cultivată în America, nu prea era posibil să găseşti frunze proaspete în Anglia, sau, că veni vorba, în Norvegia.

Întrebare: oare mucusurile de ţigară fărâmiţate, trabucurile sau tutunul de pipă ar produce o otrăvă la fel de toxică?

Din moment ce nimeni nu fuma la Buckshaw, va trebui să-mi adun singură probele.

Întrebare: Când (şi unde) sunt golite scrumierele de la Treisprezece Răţoi?

Adevărata întrebare era aceasta: cine a pus otrava în plăcintă? Şi mai mult chiar, dacă mortul mâncase accidental plăcinta, cui îi fusese ea destinată de fapt?

Mă trecu un fior în momentul în care o umbră trecu pe deasupra insulei şi am ridicat privirea chiar în momentul în care un nor negru acoperi soarele. Avea să plouă – şi asta în curând.

Însă, înainte de a apuca să mă ridic în picioare, deja începuse să toarne cu găleata. Era una din acele furtuni neaşteptate şi scurte însă sălbătice care au loc pe la începutul lui iunie şi care culcă florile la pământ şi fac ca sistemul de canalizare să nu mai poată face faţă. Am încercat să găsesc un loc uscat şi adăpostit chiar în mijlocul cupolei deschise unde aş fi putut fi ferită de ploaia ce cădea în rafale – nu ar fi fost vreo diferenţă cu vântul ăla rece care se pornise brusc de cine ştie unde. Mi-am pus braţele în jurul meu ca să mă încălzesc. Va trebui să aştept, m-am gândit.

— Hei! Eşti în regulă?

Un bărbat stătea în capătul îndepărtat al lacului, privind peste acesta înspre mine, care mă aflam pe insulă. Prin rafalele de ploaie torenţială, nu vedeam altceva în afară de nişte pete de culoare, care îi dădeau înfăţişarea cuiva dintr-o pictură impresionistă. Însă, înainte de a putea răspunde, el îşi rulase deja crăcii pantalonilor, îşi scosese pantofii şi îşi croia cu repeziciune drum către mine în picioarele goale. În timp ce îşi menţinea echilibrul cu un toiag lung, îmi amintea de Sfântul Christopher ducându-l în cârcă pe copilul Iisus peste râu, cu toate că, în momentul în care se apropie, am putut vedea că obiectul de pe umerii săi era în realitate un rucsac de pânză.

Era îmbrăcat cu un costum lălău şi purta o pălărie cu boruri mari şi lăsate: semăna puţin cu Leslie Howard, actorul de cinema, am gândit. Avea vreo cincizeci de ani, cam ca tata, însă era mai energic, în ciuda vârstei.

Cu un caiet de schiţe cu copertile rezistente la apă într-o mână, era imaginea însăşi a artistului-ilustrator ambulant al vechii Anglii şi aşa mai departe.

— Eşti în regulă? repetă el, şi mi-am dat seama că nu-i răspunsesem prima dată.

— Perfect, mulţumesc, am zis, trâncănind puţin cam mult pentru a mă revanşa faţă de posibila mea nepolitete. Am fost surprinsă de ploaie, după cum vedeţi.

— Chiar văd asta, zise el. Eşti udă learcă.

— Nu atât de learcă cât îmbibată, l-am corectat. Când venea vorba de chimie, eram cât se poate de maniacă.

El deschise rucsacul şi scoase o pelerină de ploaie: genul de lucru purtat de excursionişti în Insulele Hebride. Mi-o înfăşură în jurul umerilor şi m-am încălzit imediat.

— Nu trebuia... însă vă mulțumesc, am zis.

Am stat împreună în ploaia torențială, fără să vorbim, privind fiecare peste lac, ascultând clipocitul ploii ce venea în averse.

După o vreme, el zise:

— De vreme ce o să rămânem împreună izolați pe o insulă, bănuiesc că n-ar fi nici un rău dacă ne-am ști numele.

Am încercat să-i plasez accentul: Oxford cu o altfel de influență. Scandinavă, probabil?

— Sunt Flavia, am zis. Flavia de Luce.

— Numele meu e Pemberton, Frank Pemberton. Încântat să te cunosc, Flavia.

Pemberton? Nu era asta bărbatul care sosise la Treisprezece Rățoi chiar în momentul în care îmi luasem eu tălpășița, fugind de Tully Stoker? Nu voiam să se afle despre acea vizită, așa că am păstrat tăcerea.

Ne-am strâns mâinile ude și apoi ne-am îndepărtat, așa cum fac adeseori necunoscuții după ce s-au atins.

Ploaia continuă. După ceva vreme, el zise:

— De fapt, știam cine ești.

— Știați?

— Îhî. Pentru cineva care e serios interesat de casele englezești de la țară, de Luce e un nume destul de cunoscut.

Familia ta se află, la urma urmelor, în publicația Who's Who.

— Chiar sunteți interesat de casele englezești de țară, domnule Pemberton?

El râse.

— Mă tem că e vorba de un interes profesional. De fapt, scriu o carte cu acest subiect. Cred că o voi intitula Căminele grandioase ale lui Pemberton: O plimbare prin timp. Sună destul de impresionant, nu crezi?

— Cred că depinde pe cine încercați să impresionați, am zis, însă e, da... destul de, vreau să spun.

— Casa mea e la Londra, bineînțeles, însă am hoinărit prin această parte a țării destul de mult, mângâind câte ceva în caietele mele. Sperasem să arunc o privire pe moșie și să îi iau un interviu tatălui tău. De fapt, de asta sunt aici.

— Nu cred că acest lucru va fi posibil, domnule Pemberton, am zis. Vedeți, la Buckshaw a avut loc o moarte neașteptată și tata e... îi ajută pe polițiști cu ancheta lor.

Fără să mă gândesc, scosesem expresia din seriarele pe care mi le aminteam de la radio și, până să o spun, nu-mi dădusem seama de unde o importasem.

— Doamne Dumnezeule! zise el. O moarte neașteptată? Nimeni din familie, sper.

— Nu, am zis. Un necunoscut. Însă, din moment ce a fost găsit în grădina de la Buckshaw, vedeți dumneavoastră, tata trebuie să... în acel moment, ploaia se opri la fel de brusc cum începuse. Soarele ieși și începu să creeze curcubeu în iarbă, și, undeva pe insulă, un cuc începu să cânte, exact ca la sfârșitul furtunii din simfonia „Pastorală” de Beethoven. Jur că așa era.

— Înțeleg perfect, zise el. Nici nu mă gândeam să vin nepoftit. Dacă domnul colonel de Luce dorește să mă contacteze altă dată, sunt la Treisprezece Rățoi, din Bishop's Lacey. Sunt sigur că domnul Stoker ar fi fericit să-mi transmită un mesaj.

Mi-am scos pelerina și i-am înmânat-o.

— Vă mulțumesc, am zis. Cred că cel mai bine ar fi să mă întorc acasă.

Ne-am croit împreună drum peste lac ca niște turiști ce-și petrec vacanța pe litoral.

— A fost o plăcere să te întâlnesc, Flavia, zise el. Cred că, în timp, vom deveni buni prieteni.

L-am privit cum mergea liniștit de-a lungul peluzei, înspre aleea de castani, până când dispăru din câmpul meu vizual.

UNSPREZECE

Am găsit-o pe Daffy în bibliotecă, stând cocoțată în vârful unei scări pe roți.

— Unde-i tata? am întrebat-o.

Ea dădu pagina și continuă să citească de parcă nici n-aș fi existat.

— Daffy?

Am simțit cum în interiorul meu începe să fiarbă un cazan: un recipient supranatural ce dădea în clocot și care o putea atât de repede transforma pe Flavia Invizibilă în Flavia Pacostea.

Am apucat scara de una din trepte și am început să o zgudui bine, apoi am împins-o și am început să o învârt. Odată pusă în mișcare, era destul de ușor de menținut, cu Daffy agățată în vârful ei ca un melc paralizat în timp ce eu împingeam scara de-a lungul camerei.

— Încetează, Flavia! Încetează!

Și pentru că pragul ușii se apropia cu o viteză alarmantă, am frânat, apoi am fugit în spatele scării și am împins-o în direcția opusă, cu Daffy care se bălăbănea în vârf la fel ca punctul de observație al unei baleniere în timpul unei furtuni din Atlanticul de Nord.

— Unde-i tata? am țipat.

— E tot în biroul lui cu inspectorul. Încetează! Încetează!

Și pentru că se cam îngălbenise la față, am încetat.

Daffy coborî scara clătinându-se și puse cu prudență piciorul pe podea. M-am gândit pentru o clipă că se va repezi la mine, însă părea să-i ia un timp neobișnuit de mare pentru a-și regăsi echilibrul.

— Uneori mă sperii, zise ea.

Eram pe cale de a-i spune că erau momente când mă speriam și pe mine însămi, însă apoi mi-am adus aminte că tăcerea poate uneori să facă mai mult rău decât cuvintele. Mi-am mușcat limba.

Ochii îi erau încă ieșiți din orbite, ca aceia ai unui cal legat la căruță, iar eu m-am decis să profit de acel moment.

— Unde locuiește domnișoara Mountjoy?

Daffy se uită chiorâș la mine.

— Domnișoara Mountjoy de la bibliotecă, am adăugat.

— Nu am idee, zise Daffy. Nu am mai folosit biblioteca din sat de când eram copil.

Cu ochii încă măriți de spaimă, mă privește peste ochelari.

— Mă gândeam să-i cer sfatul pentru că vreau să mă fac bibliotecară.

Era minciuna perfectă. Daffy mă privi aproape cu respect.

— Nu știu unde locuiește, zise ea. Întreab-o pe domnișoara Cool, cea de la cofetărie. Ea știe ce se află sub fiecare pat din Bishop's Lacey.

— Mersi, Daff, am zis în timp ce ea se lăsa să cadă în fotoliul capitonat. Ești de treabă.

Unul dintre avantajele majore de a locui lângă un sat e că, dacă e nevoie, poți ajunge cu ușurință acolo. Zburam călare pe Gladys, gândindu-mă că s-ar putea să fie o idee bună să țin un jurnal de bord, cum li se cere piloților de aeronave. Până acum, Gladys și cu mine trebuie să fi înregistrat vreo sută de ore de zbor împreună, majoritatea mergând și întorcându-mă din Bishop's Lacey. Din când în când, cu un coș de picnic din nuielă legat la spate, ne aventuram și mai departe.

Odată, mersesem o dimineață întreagă pentru a vedea un han unde se spunea că Richard Mead stătuse o noapte în anul 1747. Richard (sau Dick, așa cum îi spuneam eu uneori când mă refeream la el) era autorul Prezentării mecanice a otrăvurilor în câteva eseuri. Publicată în 1702, era prima carte din literatura engleză tratând acest subiect, o primă ediție ce era mândria bibliotecii mele de lucrări de chimie. În galeria de portrete din dormitorul meu, îi păstram înfățișarea lipită de oglindă

împreună cu cele ale lui Henry Cavendish, Robert Bunsen și Cari Wilhelm Scheele, în timp ce Daffy și Feely aveau poze cu Charles Dickens și respectiv Mărio Lanza.

Cofetăria de pe High Street din Bishop's Lacey era bine ținută între prăvălia antreprenorului de pompe funebre de-o parte și pescăria de partea cealaltă. Am sprijinit-o pe Gladys de vitrina din sticlă și am apucat butonul ușii.

Am înjurat printre dinți. Locul era la fel de încuiat precum o fortăreață.

De ce oare conspira universul împotriva mea în felul ăsta? Mai întâi dulapul, apoi biblioteca, iar acum cofetăria. Viața mea devenea un lung coridor de uși încuiate.

Mi-am făcut mâinile căuș și mi-am lipit fața de fereastră, privind în întunericul din interior.

Domnișoara Cool trebuie că ieșise sau, probabil, la fel ca toată lumea din Bishop's Lacey, avea vreo problemă familială urgentă. Am apucat butonul ușii cu ambele mâini și am zgâlțâit ușa, știind, în timp ce făceam asta, că era inutil.

Mi-am amintit că domnișoara Cool avea câteva camere în spatele prăvăliei. Probabil uitase să descuie ușa. Persoanele mai în vârstă fac adeseori acest lucru: devin senile și...

Dar dacă murise în somn? M-am gândit eu. Sau mai rău...

M-am uitat în ambele direcții, însă High Street era pustie. Dar ia stai! Uitasem de Boit Alley, un tunel întunecat și rece din piatră cubică și cărămidă care ducea în curtea din spatele prăvăliei. Bineînțeles! M-am dus imediat într-acolo.

Boit Alley mirosea a trecut, despre care se spunea că indusese odinioară o bine-cunoscută distilerie de gin. M-a trecut un fior involuntar în timp ce sunetul pașilor mei răsună din zidurile sale acoperite cu mușchi și din acoperișul care picura. Am încercat să nu ating cărămizile urât mirositoare și înverzite de-o parte și de alta, sau să inhalez aerul acru, până ce am ieșit la lumina soarelui de la capătul îndepărtat al pasajului.

Curtea mică a domnișoarei Cool era delimitată de un perete jos de cărămidă spartă. Poarta de lemn era zăvorâtă prin interior.

M-am cățărat peste zid, am mers direct spre ușă și am lovit în ea cu podul palmei.

Mi-am lipit urechea de ușă, însă în interior nu părea să se miște nimic.

Am pășit în afara aleii, luând-o prin iarba neîngrijită și mi-am lipit nasul de geamul murdar de funingine. Spatele unui bufet îmi bloca vederea.

Într-un colț al curții era o cușcă de câine dărăpănată – tot ceea ce mai rămăsese de la collie-ul domnișoarei Cool, Geordie, care fusese călcat de o mașină ce trecuse în viteză pe High Street.

Am smucit de rama deformată a cuștii până am reușit să o mișc din dâmbul de pământ și am târât-o de-a lungul curții până se află exact sub fereastră. Apoi m-am cățărat pe ea.

De sus, de pe cușca câinelui, am făcut doar un pas până am reușit să-mi pun vârful degetelor de la picioare pe pervazul ferestrei, unde mi-am ținut echilibrul pe tencuiala întărită, cu mâinile și picioarele depărtate la fel ca Omul Vitruvian al lui Leonardo da Vinci, cu o mână ținându-mă strâns de un oblon și cu cealaltă ștergând geamul murdar și încercând să-mi creez un punct de observație.

În interiorul micului dormitor era întuneric, însă era suficientă lumină ca să văd silueta ce se afla pe pat; să-i văd chipul alb privind fix la mine și gura deschisă într-un „O” îngrozit.

— Flavia! zise domnișoara Cool, ridicându-se repede în picioare, cuvintele fiindu-i înăbușite de geamul ferestrei. Ce Dumnezeu...?

Înhață proteza aflată într-un pahar și și-o îndesă în gură, apoi se făcu nevăzută pentru o clipă și, în timp ce eu saream de pe cușcă, am auzit zgomotul zăvorului tras. Ușa se deschise în interior pentru a o înfățișa stând acolo – ca un bursuc prins în capcană – în rochie de casă, mâna ei apucând și dând drumul beregatei cu niște spasme nervoase.

— Ce Dumnezeu...? repetă ea. Ce s-a întâmplat?

— Ușa din față e încuiată, am zis. Nu am putut să intru.

— Bineînțeles că e încuiată, zise ea. Duminica e întotdeauna încuiată. Dormeam.

Se frecă la ochii ei mici și negri, pe care îi ținea încă întredeschise din cauza luminii.

Încet-încet îmi deveni clar că avea dreptate. Era duminică. Cu toate că părea să se fi întâmplat cu ani în urmă, în această dimineață stătusem în biserica Sfântului Tancred cu familia mea.

Trebuie că păream dărâmată.

— Ce e, draga mea? zise domnișoara Cool. Chestia aia oribilă de la Buckshaw?

Deci știa despre chestia aia.

— Sper că ai avut înțelepciunea să te ții departe de adevăratul loc al...

— Da, bineînțeles, domnișoară Cool, am zis cu un zâmbet plin de regret. Însă mi s-a cerut să nu vorbesc despre asta. Sunt sigură că veți înțelege.

Era o minciună, însă una excelentă.

— Ce copil bun ești, zise ea, aruncând o privire în sus către ferestrele cu draperii ale caselor învecinate care dădeau către curtea ei. Aici nu putem vorbi. Mai bine vii înăuntru.

Mă conduse printr-un coridor îngust, care avea pe o parte micul ei dormitor, iar pe cealaltă parte, un salon în miniatură. Și brusc ne aflară în prăvălie, în spatele tejghelei care servea și de oficiu poștal al satului. În afară de faptul că era singura cofetăreasă din Bishop's Lacey, domnișoara Cool era și poștăriță și, în această calitate, știa tot ce merita să fie știut – în afara chimiei, bineînțeles.

Mă urmări cu atenție în timp ce priveam în jurul meu cu deosebit interes la șirurile de rafturi, fiecare căptușit cu borcane de sticlă pline cu jeleuri, drajeuri și mici bombonele colorate.

— Îmi pare rău. Nu țin deschis duminica. M-ar reclama. Asta-i legea, știi.

Am scuturat cu tristețe din cap.

— Îmi pare rău, am zis. Am uitat ce zi e. Nu voiam să vă sperii.

— Ei bine, nu mi-ai făcut rău, zise ea, recâștigându-și brusc obișnuita ei volubilitate în timp ce umbla de colo-colo prin prăvălie, atingând la întâmplare una și alta. Spune-i tatălui tău că o să vină curând o nouă serie de timbre, însă nimic de care să se entuziasmeze, cel puțin după cum consider eu. Aceeași veche imagine cu capul Regelui George, Dumnezeu să-l binecuvânteze, însă împopoțonat cu noi culori.

— Vă mulțumesc, domnișoară Cool, am zis. Cu siguranță am să-i spun.

— Sunt sigură că mulți de la Oficiul Poștal Central de la Londra ar veni cu ceva mai bun de atât, continuă ea, însă am auzit că se menajează pentru anul viitor când vor celebra Festivalul Marii Britanii.

— Mă întrebam dacă îmi puteți spune unde stă domnișoara Mountjoy, am trântit-o eu.

— Tilda Mountjoy?

Ochii i se îngustară.

— Ce treabă ai putea să ai tu cu ea?

— Mi-a fost de foarte mare ajutor la bibliotecă și mă gândeam că ar fi frumos din partea mea să-i iau niște dulciuri.

Am zâmbit dulce pentru a se asorta cu sentimentul exprimat.

Era o minciună nerușinată. Nici măcar o clipă nu mă gândisem la chestia asta până acum, când văzusem că puteam omorî două păsări cu o singură piatră.

— Ah, da, zise domnișoara Cool. Margaret Pickery e plecată să aibă grijă de sora ei în Nether-Wolsey: mașina de cusut Singer, acul, degetul, gemenii, soțul nesuferit, sticla, facturile... un prilej neașteptat și plin de satisfacții pentru ca Tilda Mountjoy să-și poată arăta utilitatea. Dropsuri, zise ea brusc. Duminică sau nu, dropsurile ar fi alegerea perfectă.

— O să iau de vreo șase peni, am zis, iar de un șiling o să iau jeleuri, am adăugat. Jeleurile erau pasiunea mea secretă.

Domnișoara Cool merse în vârful degetelor de la picioare până la vitrină și trase draperiile.

— Rămâne doar între mine, tine și ușă, zise ea cu o voce conspirativă.

Vârî dropsurile într-o pungă de hârtie purpurie de o culoare atât de funerară, încât pur și simplu striga să fie umplută cu o linguriță sau două de arsenic sau nux vomica.

— Asta face un șiling și șase peni, zise ea, împachetând jeleurile în hârtie. I-am înmănat doi șilingi și, în timp ce ea se scotocea încă în buzunare pentru a-mi da restul am zis:

— E în regulă, domnișoară Cool, nu e nevoie să-mi dați restul.

— Ce copil dulce ești tu, zise ea radiind, strecurând încă un jeleu în pachet. Dacă aş avea copii, mi-aş dori să-i văd că sunt măcar atât de atenți și generoși.

I-am zâmbit pe jumătate, iar restul zâmbetului l-am păstrat pentru mine în timp ce îmi dădea indicații cum să ajung la casa domnișoarei Mountjoy.

— Vila Salcia, zise ea. Nu ai cum s-o ratezi. E portocalie.

Vila Salcia era, așa cum spusese domnișoara Cool, portocalie; genul de portocaliu pe care îl vezi când pălăria stacojie a unei ciuperci numită Pălăria Șarpelui tocmai a început să se treacă. Vila era ascunsă în umbra verde și curgătoare a unei monstruoase sălcii plângătoare ale cărei ramuri se mișcau stingher când adia vântul, măturând praful de sub ea ca niște mături de vrăjitoare. Mișcarea lor mă făcea să mă gândesc la o piesă muzicală din secolul al șaptesprezecelea pe care Feely o cânta uneori acompaniindu-se la pian – foarte încântător, trebuie să recunosc – când se gândea la Ned:

Salcia se va îndoi și se va undui, Oh, aş vrea să fiu în brațele iubitului meu căruia odată i-am dat inima.

Cântecul se numea Semințele dragostei, cu toate că nu dragostea era primul lucru care îmi venea în minte ori de câte ori vedeam o salcie; dimpotrivă, ele îmi aminteau întotdeauna de Ophelia (a lui Shakespeare, nu a mea) care se înecase lângă una.

Cu excepția unei bucăți de geam de mărimea unei batiste, salcia domnișoarei Mountjoy umplea curtea împrejmuită. Chiar și în pragul ușii puteam simți umezeala locului respectiv: ramurile moi ale copacului formau un clopot verde prin care părea să pătrundă puțină lumină, dându-mi senzația ciudată că mă aflam sub apă. Mușchiul verde și însuflețit făcea din pragul ușii un burete de piatră, și firicele de apă își strecurau degetele lor triste și negre de-a lungul ipsosului portocaliu.

Pe ușă era un inel din alamă oxidată cu chipul rânjit al drăcușorului Lincoln. L-am ridicat și am lovit ușurel cu el de câteva ori. În timp ce așteptam, am privit cu un aer absent în sus, în cazul în care era posibil ca cineva să se uite afară de după perdele.

Însă dantela prăfuită nu se mișcă. Era de parcă în interior nu se simțea nici o pală de aer.

În partea stângă, o alee din cărămizi vechi și uzate ducea pe lângă o latură a casei și, după ce am așteptat la ușă un minut sau două, am pornit-o pe acea alee.

Ușa din spate era aproape complet ascunsă de niște lujeri lungi de frunze de salcie, toți unduindu-se cu un ușor foșnet în așteptare, ca o cortină de teatru de un verde țipător ce stătea gata-gata să se ridice.

Mi-am făcut palmele căuș la geamul uneia din micile ferestre. Dacă stăteam pe vârfuri...

— Ce faci aici? M-am răsucit repede pe călcâie. Domnișoara Mountjoy stătea în afara cercului de ramuri de salcie, privindu-mă drept în față. Prin frunziș, puteam vedea doar niște dungi verticale din chipul ei, însă ceea ce vedeam îmi dădea o stare de neliniște.

— Sunt eu, domnișoară Mountjoy... Flavia, am zis. Voiam să vă mulțumesc pentru că m-ați ajutat la bibliotecă.

Ramurile de salcie foșniră în timp ce domnișoara Mountjoy păși în interiorul mantiei de frunziș. Ținea o pereche de foarfece de grădină într-o mână și nu spunea nimic. Ochii ei, ca două stafide nebune pe chipul ei zbârcit, nu mă slăbeau.

M-am tras înapoi în timp ce ea păși pe alee, blocându-mi astfel ieșirea.

— Știu destul de bine cine ești, zise ea. Ești Flavia Sabina Dolores de Luce – fiica cea mai mică a lui Jacko.

— Știți că e tatăl meu?! am zis eu cu respirația întretăiată.

— Bineînțeles că știu, fato. O persoană de vârsta mea știe multe lucruri.

Cumva, înainte de a putea opri acest lucru, adevărul țâșni din mine ca dopul unei sticle.

— Chestia cu „Dolores” a fost o minciună, am zis. Câteodată mai inventez lucruri.

Făcu un pas înspre mine.

— De ce ești aici? întrebă ea cu vocea ca o șoaptă aspră.

Mi-am vârât repede mâna în buzunar și am pescuit punga cu dulciuri.

— V-am adus niște dropsuri acrișoare, am zis, ca să mă scuz pentru impolitețea mea. Sper să le acceptați.

Un sunet ascuțit și șuierător, pe care l-am luat drept exprimarea unui râs, ieși din ea.

— La recomandarea domnișoarei Cool, fără îndoială?

Și, la fel ca idiotul satului dintr-o pantomimă, am încuviințat repede de vreo șase ori.

— Mi-a părut rău să aud despre felul în care unchiul dumneavoastră – domnul Twining – a murit, am zis eu și vorbeam serios. Sincer, chiar așa a fost. Nu mi se pare corect.

— Corect? Cu siguranță nu a fost corect, zise ea. Și, cu toate astea, nu a fost nedrept. Nu a fost nici măcar crud. Știi cum a fost?

Bineînțeles că știam. Auzisem asta înainte, însă nu mă aflam aici pentru a o contrazice.

— Nu, am șoptit.

— A fost crimă, zise ea. A fost pur și simplu crimă.

— Și cine a fost criminalul? am întrebat.

Uneori, propria mea limbă mă lua prin surprindere.

O expresie mai degrabă vagă trecu de-a lungul chipului domnișoarei Mountjoy ca un nor prin fața lunii, de parcă își petrecuse toată viața pregătindu-se pentru un rol și apoi, în mijlocul scenei și în lumina reflectoarelor, uitase replicile.

— Băieții ăia, zise ea în cele din urmă. Băieții ăia dezgustători și detestabili. Nu o să-i uit niciodată; nici măcar pentru roșeața lor din obraji și inocența lor școlărească.

— Unul dintre acei băieți e tatăl meu, am zis repede.

Ochii ei erau pierduți undeva în timp. Doar se întoarseră încetișor în prezent pentru a se concentra asupra mea.

— Da, zise ea. Laurence de Luce. Jacko. Tatălui tău i se spunea Jacko. O poreclă școlărească și, cu toate astea, chiar și coronerul l-a numit așa la ancheta oficială. Jacko. A spus-o atât de blând la ancheta oficială, aproape ca un alint – de parcă toată sala de judecată era subjugată de numele ăsta.

— Tatăl meu a depus mărturie la ancheta oficială?

— Bineînțeles că a depus mărturie – la fel cum au făcut și ceilalți băieți. Era genul de lucru care se făcea în acele zile. A negat totul, bineînțeles, orice fel de implicare. O marcă poștală de valoare fusese furată din colecția directorului, și asta era tot: „Oh nu, domnule, nu am fost eu, domnule!” De parcă timbrului îi crescuseră în mod magic niște degete abjecte și se furase singur!

Eram cât pe ce să-i spun: „Tata nu-i hoț, și nici mincinos”, în momentul în care mi-am dat seama brusc că indiferent ce aș fi spus nu ar fi putut să schimbe această gândire îmbătrânită. M-am hotărât să preiau ofensiva.

— De ce ați ieșit din biserică azi-dimineață? am întrebat.

Domnișoara Mountjoy se trase înapoi de parcă i-aș fi aruncat în față un pahar cu apă.

— Tu ești foarte directă, nu-i așa?

— Da, am zis. A avut legătură cu rugăciunea vicarului pentru necunoscutul care și-a făcut apariția printre noi, nu-i așa? Bărbatul al cărui trup l-am găsit în grădină la Buckshaw.

Ea şuieră printre dinți ca un ceainic.

— Tu ai găsit cadavrul? Tu?

— Da, am zis.

— Atunci spune-mi un lucru – avea părul roșu?

Ea închise ochii, apoi îi ținu închiși așteptând răspunsul meu.

— Da, am zis. Avea părul roșu.

— Pentru ceea ce am primit, îți mulțumim ție Doamne – răsuflă ea, înainte de a deschide ochii din nou.

Mi se păru nu doar un răspuns straniu, ci și unul foarte necreștinesc.

— Nu înțeleg, am zis.

Și chiar nu înțelegeam.

— L-am recunoscut imediat, zise ea. Chiar și după toți acești ani, am știut cine era de îndată ce am văzut claua aia de păr roșu ieșind de la Treisprezece Rățoi. Și dacă asta n-a fost suficient, mersul lui țanțoș, mândria aia arogantă, ochii ăia albaștri și reci – toate acele lucruri – mi-ar fi spus că Horace Bonepenny se întorsese la Bishop's Lacey.

Aveam sentimentul că alunecam în ape mai adânci decât știam eu.

— Acum înțelegi probabil de ce nu am putut să iau parte la nici o rugăciune pentru odihna sufletului acelui băiat dezgustător – al acelui bărbat.

Ea întinse mâna și luă punga de dropsuri acrișoare din mâna mea, trosnind unul în gură și vârându-le pe celelalte în buzunar.

— Dimpotrivă, continuă ea, mă rog ca în acest moment să fie chinuit în iad.

Și, cu asta, intră în Vila Salcia cea plină de umezeală și trânti ușa după ea.

Cine Dumnezeu era Horace Bonepenny? Și ce îl adusese înapoi la Bishop's Lacey?

Nu mă puteam gândi decât la o singură persoană care îmi putea spune.

În timp ce goneam cu bicicleta în susul aleii castanilor către Buckshaw, puteam vedea că Vauxhall-ul albastru nu mai era la ușă. Inspectorul Hewitt și oamenii lui plecaseră.

Pedalam pe Gladys ocolind și îndreptându-mă spre intrarea din spate a casei când am auzit un sunet metalic ce venea dinspre seră. M-am îndreptat spre ușa serei și am privit înăuntru. Era Dogger.

Stătea pe o găleată întoarsă cu fundul în sus, lovind chestia respectivă cu o mistrie.

Clang... clang... clang... clang, la fel cum clopotul de la biserica Sfântului Tancred bătea pentru înmormântarea unui bătrân din Bishop's Lacey, bătea întruna, de parcă ar fi măsurat loviturile unei vieți. Clang... clang... clang... clang...

Era cu spatele la ușă și era evident că nu mă văzuse.

M-am furișat către ușa bucătăriei unde am făcut zarvă mare dându-i drumul lui Gladys cu un zdrăngănit puternic pe pragul de piatră. („îmi pare rău, Gladys”, am șoptit).

— Mii de draci! am zis, suficient de tare ca să se audă până în seră.

M-am prefăcut că-l zărisem acolo, în spatele geamului.

— Oh, salut, Dogger, am zis cu voioșie în glas. Ești exact persoana pe care o căutam.

El nu și-a făcut apariția imediat și m-am prefăcut că îndepărtam o bucată de lut de pe talpa pantofului până ce el își veni în fire.

— Domnișoară Flavia, zise încetișor. Toată lumea vă caută.

— Ei bine, iată-mă, am zis.

Era mai bine să preiau eu frâiele conversației până ce Dogger avea să fie din nou stăpân pe situație.

— Am vorbit cu cineva din sat care mi-a spus de altcineva despre care m-am gândit că ai putea să-mi spui tu ceva.

Dogger reuși să schițeze fantoma unui zâmbet.

— Știu că nu mă exprim cât se poate de bine, însă...

— Știu ce vreți să spuneți, zise el.

— Horace Bonepenny, am lăsat eu să-mi scape. Cine e Horace Bonepenny?

La cuvintele mele, Dogger începu să fie cuprins de convulsii ca o broască de laborator a cărei măduvă a fost conectată la o baterie galvanică. Își trecu limba peste buze și se șterse cu sălbăticie la gură cu o batistă. Puteam vedea că ochii începeau să i se întunece, clipind la fel ca stelele înainte de răsăritul soarelui. În același timp, făcea un efort extraordinar de a-și aduna puterile, deși cu puțin succes.

— Nu face nimic, Dogger, am zis. Nu contează. Las-o baltă.

El încercă să se ridice în picioare, însă nu putu să se ridice de pe găleata întoarsă.

— Domnișoară Flavia, zise el, sunt întrebări care trebuie puse, și sunt alte întrebări care nu trebuie puse.

Deci o luam de la capăt: ca un fel de laitmotiv, aceste cuvinte ieșeau de pe buzele lui Dogger la fel de natural, și cu la fel de multă finalitate, de parcă însuși Prorocul Isaia le rostise.

Însă acele câteva cuvinte păreau să-l fi epuizat complet și, cu un oftat zgomotos, își acoperi fața cu mâinile, în acel moment, nu voiam nimic altceva decât să-mi pun brațele în jurul lui și să-l îmbrățișez, însă știam că el nu era pregătit pentru așa ceva. În loc de asta, m-am mulțumit să-i pun o mână pe umăr, realizând chiar în momentul în care făceam asta că acel gest era pentru a mă liniști mai tare pe mine decât pe el.

— Mă duc să-l chem pe tata, am zis. O să te ajutăm noi să mergi la tine în cameră.

Dogger își întoarse încet fața către mine, o mască de tragedie albă ca varul. Cuvintele ieșiră din el ca o piatră răcâită pe o altă piatră.

— L-au luat, domnișoară Flavia. Poliția. L-au luat cu ei.

DOISPREZECE

Feely și Daffy stăteau pe un divan înflorat în salon, ținându-se una pe alta în brațe și văicărindu-se ca sirenele avioanelor într-un atac aerian. Făcusem deja câțiva pași în cameră pentru a mă alătura lor, înainte ca Ophelia să mă fi zărit.

— Unde ai fost, bestie mică? șuieră ea printre dinți, sărind cât colo și venind spre mine ca o pisică sălbatică, cu ochii umflați de plâns și la fel de roșii ca ochii de pisică de la bicicletă. Toată lumea te-a căutat. Am crezut că te-ai înecat. Oh! Cât m-am rugat să fi fost așa!

Bine ai venit acasă, Flave, am gândit.

— Tata a fost arestat, zise Daffy prozaic. L-au luat cu ei.

— Unde? am întrebat.

— De unde să știm? o trânti Ophelia pe un ton disprețuitor. Unde i-or duce pe cei pe care îi arestează, presupun. Unde ai fost?

— La Bishop's Lacey sau la Hinley?

— Ce vrei să spui? Vorbește cu judecată, proastă mică ce ești.

— La Bishop's Lacey sau la Hinley, am repetat. La Bishop's Lacey e o secție de poliție cu o singură cameră, așa că nu mă aștept să fi fost dus acolo. Sediul districtual al poliției e la Hinley. Deci probabil că l-au dus la Hinley.

— Îl vor acuza de crimă, zise Ophelia, și apoi o să fie spânzurat!

Ea izbucni din nou în lacrimi și apoi se întoarse cu spatele. Pentru o clipă, aproape că îmi păru rău pentru ea.

Am ieșit din salon și m-am dus pe hol, unde l-am văzut pe Dogger sus, la jumătatea scării de vest, înaintând încet, pas cu pas, ca un condamnat ce urcă treptele eșafodului.

Acum era șansa mea!

Am așteptat până ce a dispărut din vedere la capătul scărilor, apoi m-am strecurat în biroul tatei și în liniște am încuiat ușa în urma mea. Era prima dată în viața mea când mă aflam singură în această cameră.

Un perete întreg era ocupat de clasoarele tatei, volume groase învelite în piele ale căror culori indicau domnia fiecărui monarh: negru pentru Regina Victoria, roșu pentru Eduard al VH-lea, verde pentru George al V-lea și albastru pentru actualul nostru monarh, George al VI-lea. Mi-am amintit că un volum roșu și subțire vârat între cartea verde și cea albastră conținea doar câteva articole – fiecare din cele nouă variante cunoscute ale celor patru timbre emise având capul lui Eduard al VII-lea înaintea de a o tui cu americanca aia.

Știam că tatei îi provocau plăcere nemărginită nenumăratele și minuțioasele variante aflate în aceste mici bucăți de confetti, însă nu cunoșteam detaliile. Doar când devenea suficient de încântat de vreo noutate fără importanță din ultimul număr al Filatelistului londonez pentru a fredona zgomotos la micul dejun, aflam ceva mai mult despre lumea lui fericită și izolată. În afara acelor rare ocazii, eram toate, surorile mele și cu mine, mici copii când era vorba de mărci poștale, în timp ce tata își pierdea vremea, așezând bucăți de hârtie colorată cu o poftă mai mare decât alți bărbați care așază pe perete capete de cerbi și tigri.

Pe peretele opus volumelor respective, se afla un bufet iacobin* ale cărui tăblie și sertare debordau de ceea ce păreau să fie nespuse de multe dotări filatelice: pensete pentru timbre, odontometre, tăvițe emailate pentru înmuiat degetele, sticle cu lichid pentru revelarea filigranului, gume de șters, plicuri, întăritoare de pagină, clești și o lampă ultravioletă cu abajur.

În capătul camerei, în fața ușilor franțuzești care dădeau către terasă, se afla biroul tatei: un birou de dimensiunea unui teren de joc, care era posibil să fi servit odată companiei de contabilitate Scrooge & Marley. Am știut imediat că sertarele sale aveau să fie încuiate – și am avut dreptate.

Unde, m-am întrebat, ar ascunde tata un timbru într-o cameră plină de timbre? în mintea mea, nu aveam nici o îndoială că îl ascunsese – așa cum aș fi făcut și eu. Tata și cu mine împărtășeam pasiunea pentru izolare și mi-am dat seama că nu aș fi fost niciodată atât de nesăbuită încât să-l pun într-un loc evident.

În loc să mă uit deasupra lucrurilor sau în interiorul lor, m-am lipit de podea ca un mecanic care inspectează șasiul unui automobil și m-am lăsat să alunec pe spate prin cameră, examinând partea de dedesubt a lucrurilor. M-am uitat dedesubtul biroului, al mesei, al coșului de gunoi și al scaunului Windsor al tatei. M-am uitat sub covorul turcesc și după perdele. M-am uitat în spatele ceasului de perete și am întors invers tablourile de pe perete.

Erau mult prea multe cărți de verificat, așa că am încercat să mă gândesc în care din ele ar fi cel mai probabil să găsesc. Bineînțeles! Biblia!

Însă o frunzărire rapidă nu a scos la iveală mai mult de o foaie volantă veche, de la biserică, și o carte de doliu pentru vreun de Luce mort de pe vremea Marii Expoziții din 1851.

Apoi brusc mi-am amintit că tata smulsese Penny Black-ul din ciocul unui sitar mort și îl pusese în buzunarul vestei. Probabil că îl lăsase acolo, intenționând să se descotorosească mai târziu de el.

Da, asta a fost! Timbrul nu era deloc acolo. Ce idioată fusesem să cred că ar putea fi. Întregul birou, bineînțeles, ar fi în fruntea listei ascunzătorilor mult prea evidente. Un val de convingere mă străbătu și am știut, cu ceea ce Feely și Daffy numeau în mod incorect „intuiție feminină”, că timbrul era în altă parte.

Încercând să nu fac nici un zgomot, am răsucit cheia în broască și am ieșit pe hol. Surorile Ciudate erau încă preocupate de problemă în salon, vocile lor ridicându-se și coborând între note de furie și supărare. Aș fi putut să ascult la ușă, însă am ales să nu o fac. Aveam lucruri mult mai importante de făcut.

Am urcat, tăcută ca o umbră, scara de vest și am intrat în aripa de sud.

Așa cum mă așteptam, camera tatei era în semiîntuneric. Mă uitasem adeseori de pe peluză, în sus, la ferestrele lui și văzusem draperiile grele bine trase.

Din interior, beneficia de întunericul unui muzeu după orele de închidere. Mirosul puternic al coloniilor tatei și al loțiunilor de bărbierit sugera sarcofagii și vase canopice deschise care conținuseră odinioară mirodenii antice. Picioarele minunat curbate ale unui lavabou stil Regina Anne păreau aproape indecente lângă patul gotic întunecat din colț, de parcă un șambelan bătrân și ursuz privea dispeptic în timp ce amanta lui își dădea jos ciorapii de mătase de pe picioarele ei lungi și tinere.

Chiar și cele două ceasuri ale camerei sugerau vremuri de mult apuse. Pe șemineu, o monstruozitate din bronz aurit, cu pendula sa din alamă, precum lama curbată din Hrubá și Pendula, bătând timpul și licărind plictisitor la capătul fiecărei legănări în lumina atenuată a camerei. Pe noptieră, un splendid ceas din epoca georgiană stătea într-un dezacord tăcut: brațele monstruoziității arătau 15:15, iar ale ceasului 15:12.

Am fost până în capătul îndepărtat al camerei și m-am oprit.

Vestiarul Harrietei – în care se putea intra doar din dormitorul tatei – era un teritoriu interzis. Tata ne făcuse să respectăm sanctuarul pe care îl crease în ziua când primise vestea morții ei. Făcuse acest lucru determinându-ne să credem, chiar dacă nu ni se spusese fățiș, că orice violare a regulii sale ar avea drept rezultat încolonarea noastră pe un rând până în fundul grădinii, unde am fi aliniate în fața zidului de cărămidă și împușcate fără prea mare tam-tam.

Ușa de la camera Harrietei era acoperită cu aba verde, arătând mai degrabă ca o masă de biliard ridicată. Am împins ușor în ea și s-a deschis cu o tăcere stânjenitoare.

Camera era scăldată în lumină. Prin ochiurile înalte de geam, în trei din laturile sale se revărsau torente de lumină solară, difuzată de festoane de dantelă italiană, într-o cameră care ar fi putut fi decorul unei piese despre ducele și ducesa de Windsor. Tăblia măsuței de toaletă era împodobită cu perii și piepteni Faberge, de parcă Harriet tocmai intrase în camera alăturată pentru a face o baie. Sticluțe Lalique de parfum aveau pe gâtul lor brățări colorate de bachelită și chihlimbar, în vreme ce o mică și încântătoare plită și un ceainic de argint stăteau pregătite pentru ceaiul ei de dimineață. Un trandafir galben se ofilea într-o vază din sticlă subțire.

Pe o tavă ovală, stătea o sticluță de cristal conținând doar o picătură sau două de parfum. Am ridicat-o, am îndepărtat dopul și am fluturat-o apatic pe sub nas.

Parfumul era unul de floricele albastre, de pajiști de munte și de gheață.

Un sentiment ciudat îmi traversă trupul – sau, mai degrabă, mă străpunse, de parcă eram o umbrelă ce-și amintea cum este să se deschidă în ploaie. M-am uitat la etichetă și am văzut că purta un singur cuvânt: Miratrix.

O tabacheră de argint cu inițialele H. De L. Stătea lângă oglinda de mână a cărei parte din spate era embosată cu imaginea Florei, din tabloul lui Botticelli, Primavera. Nu observasem niciodată înaintea acestui lucru în reproducerile după original, însă Flora părea extrem de însărcinată și de fericită. Putea oare această oglindă să fi fost un dar de la tata pentru Harriet atunci când fusese însărcinată cu una dintre noi? Și dacă era așa, cu care din noi: cu Feely? Cu Daffy? Cu mine? Credeam că nu prea era posibil să fi fost eu: o a treia fată nu prea ar fi avut cum să fie un dar al zeilor – cel puțin nu în ceea ce-l privea pe tata.

Nu, probabil era vorba de Ophelia Prima-Născută – ea care părea să fi sosit pe pământ cu o oglindă în mână... probabil chiar cu asta.

Un scaun de răchită la una dintre ferestre era locul perfect pentru citit și aici, la îndemână, era și mica bibliotecă a Harrietei. Ea adusese cărți din timpul școlii făcute în Canada și al verilor petrecute la o mătușă din Boston: Arme de la Green Gables și fane de la Lantern HUI erau vecine cu Penrod și Merton actorul, în timp ce, în capătul îndepărtat al raftului, se sprijinea o copie cu colțurile îndoite a

Dezvăluirilor cutremurătoare ale Măriei Monk. Nu citisem niciuna dintre ele, însă, din câte știam eu despre Harriet, erau probabil toate cărți despre spirite libere și persoane renegate.

În apropiere, pe o măsuță rotundă, era un album foto. Am ridicat coperta și am văzut că paginile sale erau din hârtie neagră și moale, subtitlurile de sub fiecare instantaneu alb-negru erau scrise de mână, cu o cerneală albicioasă: Harriet (la vârsta de 2 ani) la Morris House; Harriet (la vârsta de 15 ani) la Academia de fete a domnișoarei Bodycote (1930 – Toronto, Canada); Harriet cu „Spiritul Vesel”, planorul ei Havilland Gypsy Moth (1938); Harriet în Tibet (1939).

Fotografiile o arătau pe Harriet crescând și transformându-se dintr-un îngerăș grasuț cu un smoc de păr blond, într-o fată înaltă, slabă și surâzătoare (fără sâni vizibili), îmbrăcată în echipament de hockey, apoi într-o actriță de cinema, stând ca Amelia Earhart, cu o mână odihnindu-i-se neglijent pe marginea carlingăi „Spiritul Vesel”. Nu erau fotografii cu tata. Și nici cu vreuna dintre noi.

În fiecare fotografie, trăsăturile Harrietei erau acelea ale unei femei la a cărei schiță se ajunsese luându-le pe cele ale lui Feely, Daffy și ale mele și agitându-le într-un borcan, înainte de a le îmbina și a le transforma în această surâzătoare, încrezătoare și, cu toate astea, extrem de timidă aventurieră.

În timp ce mă uitam atent la chipul ei, încercând să văd prin această hârtie fotografică sufletul Harrietei, se auzi o bătaie ușoară în ușă.

O pauză – și apoi o altă bătaie. Și ușa începu să se deschidă.

Era Dogger. Își vârî capul încetișor în cameră.

— Domnule colonel de Luce? zise el. Sunteți aici?

Am înghețat, de-abia îndrăznind să respir. Dogger nu mișcă nici un mușchi, ci rămase cu privirea fixă drept înainte în expectativa unui servitor bine instruit care își cunoaște locul, încrezându-se în urechi ca să-i spună dacă era sau nu bine-venit.

Însă de-a ce se juca? Oare nu îmi spusese el că poliștii îl luaseră pe tata cu ei? Atunci de ce Dumnezeu s-ar aștepta să-l găsească aici în birou? Era oare Dogger atât de țăcănit? Sau era posibil să mă spioneze pe mine?

Mi-am depărtat puțin buzele și am inspirat încetișor pe gură, astfel încât un șuierat neașteptat pe nas să nu mă dea de gol, adresând în același timp o rugăciune spre cer ca să nu strănut.

Dogger rămase acolo o perioadă infinit de mare, ca un tablou vivanț Văzusem gravuri în bibliotecă din acele spectacole de demult în care actorii erau mânjiți cu var și pudră înainte de a se așeza în poze nemișcate, adeseori de natură erotică, fiecare reprezentând, probabil, o scenă din viețile zeilor.

După o vreme, chiar când începeam să-mi dau seama cum trebuie să se simtă un iepure atunci când „îngheață”, Dogger își retrase încetișor capul și ușa se închise fără nici un zgomot.

Oare mă văzuse? Și dacă da, se prefăcea că nu?

Am așteptat, ascultând, însă nu se auzea nici un sunet din camera alăturată. Știam că Dogger nu o să zăbovească mult timp și, când am considerat că trecuse suficient timp, am deschis ușa și m-am zgâit afară.

Camera tatei era așa cum o lăsasem, cele două ceasuri ticăind mai departe, însă acum, din cauza fricii, păream să le aud mai tare decât înainte. Realizând că aceasta era o ocazie pe care nu aveam să o mai întâlnesc, mi-am reînceput căutarea, folosind aceeași metodă pe care o folosisem și în biroul tatei, însă, pentru că dormitorul lui era la fel de spartan cum trebuie să fi fost și un cort din campania regelui Leonida, nu mi-a luat mult timp.

Singura carte din cameră era un catalog de vânzări de la Stanley Gibbons pentru o licitație de timbre ce urma să se țină peste trei luni. L-am deschis și i-am frunzărit cu nerăbdare paginile, însă nu a căzut nimic din el.

În dulapul tatei erau școant de puține haine: vreo două jachete de tuid cu petice de piele la coate (buzunarele erau goale), două pulovere de lână și niște cămăși. Am căutat în interiorul pantofilor săi și într-o pereche veche de cizme militare Wellington, însă nu am găsit nimic.

Mi-am dat seama, cu strângere de inimă, că singurele alte obiecte vestimentare ale lui erau costumul de duminică, pe care probabil că încă îl purta atunci când inspectorul Hewitt l-a luat cu el. (Nu îmi venea să folosesc cuvântul „arestat”).

Probabil, ascunsese Penny Black-ul în altă parte – în cutia de mănuși din Rolls-Royce-ul Harrietei, spre exemplu. Din câte știam eu, era posibil să-l fi distrus deja. Acum că încetasem să mă mai gândesc, chestia asta ar fi avut mai mult sens. Timbrul era distrus oricum și deci nu mai avea nici o valoare. Cu toate astea, ceva în legătură cu el îl deranjase pe tata și părea logic ca, de îndată ce se dusesse în camera lui, vineri, să-i fi dat imediat foc.

Chestia asta, bineînțeles, ar fi lăsat urme: cenușă în scrumieră și un chibrit ars în coșul de gunoi. Era destul de simplu să verific asta din moment ce ambele chestii erau chiar în fața mea – și ambele erau goale.

Probabil că îndepărtase orice fel de urmă.

Acum știam că mă agățăm de un fir de pai ca înecatul.

Renunță, am gândit; las-o în seama poliției. Întoarce-te în laboratorul tău confortabil și continuă-ți munca vieții tale.

M-am gândit – însă doar pentru o clipă, și cu un oarecare fior – ce picături letale ar putea fi distilate din soiurile prezentate la Spectacolul Florilor de Primăvară; ce otravă minunată ar putea fi extrasă din narcisa albă și ce licoare mortală din narcisa galbenă. Chiar și comuna tisă, atât de iubită de poeți și de îndrăgostiți, conținea în semințele sale suficientă taxină pentru a face felul la jumătate din populația Angliei.

Însă aceste plăceri vor trebui să aștepte. Datoria mea era față de tata și căzuse pe umerii mei să-l ajut, în special acum că nu se mai putea ajuta singur. Știam că ar trebui să merg la el, oriunde s-ar fi aflat, și să-mi așez sabia la picioarele lui în felul în care un cavaler medieval jură să-și slujească stăpânul. Chiar dacă n-aveam cum să-l ajut, puteam să stau lângă el și dintr-o dată mi-am dat seama, cu un fior dureros, că îmi era îngrozitor de dor de el.

Îmi veni brusc o idee: câți kilometri erau până la Hinley? Oare aş putea ajunge acolo înainte de a se întuneca? Și chiar dacă ajungeam, oare mi s-ar da voie să-l văd?

Inima începu să-mi bată tare de parcă cineva îmi dăduse să beau ceai de degețel roșu.

Era timpul să plec. Stătusem destul aici. Am aruncat o privire către ceasul de lângă pat – arăta 15:40 acum. Ceasul de pe șemineu ticăia solemn, limbile sale erau la 15:37.

Probabil că tata fusese prea distrat ca să observe, am bănuir, din moment ce, în general, când era vorba de orele zilei, era un zbir. Îmi aminteam felul în care îi dădea ordine lui Dogger (deși nouă nu) într-o manieră militară:

— Du gladiolele vicarului la treisprezece zero zero, Dogger – zicea el. Te așteaptă. Întoarce-te până la treisprezece patruzeci și cinci și vom hotărî ce vom face cu lintea de apă.

M-am uitat fix la cele două ceasuri, sperând că îmi va veni ceva în minte. Tata ne spusese odată, într-una din stările lui expansive, că ceea ce-l făcuse pe el să se îndrăgostească de Harriet fusese abilitatea ei de a medita. „Remarcabil lucru la o femeie, zău așa, dacă stai să te gândești”, zisese el.

Și brusc am văzut. Unul din ceasuri fusese oprit – oprit pentru fix trei minute. Ceasul de pe șemineu.

M-am îndreptat încet spre el, așa cum ar sta la pândă cineva pentru a vâna o pasăre. Carcasa lui întunecată și funebră îi dădea aspectul unui dric victorian tras de cai: era tot numai butoane, sticlă și șelac negru.

Mi-am văzut mâna întinzându-se – mică și albă în camera întunecată; mi-am simțit degetele atingându-i suprafața rece; mi-am simțit degetul mare deschizând cu un pocnet deschizătoarea de argint. Acum, pendula de alamă era chiar la nivelul degetelor mele, legănându-se încoace și încolo, încoace și încolo, cu ticăitul său înfiorător. Aproape îmi era frică să ating chestia respectivă. Am tras cu putere aer în piept și am înhățat pendula ce pulsa sub degetele mele. Inerția o făcu să se agite tare în mâna mea pentru o clipă, ca un peștișor de aur prins brusc; ca inima neliniștită înainte de a înceta să bată.

Am pipăit în spatele alamei grele. Era ceva fixat acolo; ceva legat în spatele ei: un pachetel. Am tras de el cu degetele, am simțit cum se desprinde și cum îmi cade în mână. Chiar în timp ce-mi îndepărtam mâinile de pe organele interne ale ceasului, am ghicit ce eram pe cale să văd... și am avut dreptate. Acolo, în palma mea, se afla o mică învelitoare de plastic în interiorul căreia, foarte vizibil, se afla o marcă poștală Penny Black. Un Penny Black cu o gaură în centrul său, probabil la fel ca cel produs de un sitar mort. Oare de ce îl speriasse atât de tare pe tata acest lucru?

Am scos timbrul ca să mă uit mai bine la el. În primul rând, era Regina Victoria cu o gaură în cap. O chestiune destul de nepatriotică, probabil, însă nu prea ar fi cutremurat o persoană adultă. Nu, trebuie să fie ceva mai mult.

Ce anume distinsese acest timbru de altul de același fel? La urma urmelor, aceste lucruri nu fuseseră tipărite cu zecile de milioane și nu erau oare toate la fel? Sau nu?

M-am gândit la clipa când tata – interesat fiind în a ne lărgi orizonturile – anunțase brusc că serile de miercuri vor fi de atunci încolo dedicate unor serii de prelegeri obligatorii (ținute de el) despre diverse aspecte ale Guvernului Britanic. „Seria A”, așa cum a numit-o el, urma să fie, lucru destul de previzibil, despre subiectul „Istoria Poștei Penny”.

Daffy, Feely și cu mine ne aduseserăm cu toatele caietele în salon și ne prefăcuserăm că luam notițe în timp ce treceam de la una la alta foi de hârtie cu mesaje mângălite pe ele cum ar fi „Cursuri despre mărci poștale” și „Să îndepărtăm plictiseala!”

Mărcile poștale, explicase tata, erau tipărite pe foi câte două sute patruzeci; douăzeci pe rânduri orizontale de câte douăsprezece, lucru destul de ușor de reținut pentru mine din moment ce douăzeci este numărul atomic al Calciului, iar doisprezece este numărul Magneziului – tot ce trebuia să fac era să mă gândesc la Camg. Fiecare timbru de pe foaie avea un identificator unic de două litere începând cu „AA” pe timbrul din stânga sus și progresând alfabetic de la stânga la dreapta, până ce se ajungea la „TL”, la capătul din dreapta al celui de-al douăzecilea sau rândul din partea de jos.

Această schemă, ne spusese tata, fusese implementată de Oficiul Poștal pentru a preveni falsificările, cu toate că nu era perfect clar cum avea să funcționeze treaba asta. Fusese o adevărată isterie, spusese el, ca și cum hoarde de falsificatori s-ar fi spetit zi și noapte, de la un capăt la altul al țării, ca să scoată la iveală copii pentru a o păcăli pe Majestatea Sa Regina Victoria cu câte un peni de fiecare dată.

M-am uitat mai de aproape la timbrul din mâna mea. În partea de jos, sub capul Reginei Victoria, era scrisă valoarea sa: ONE PENNY. În stânga acestor cuvinte era litera B, în dreapta, litera H.

Arăta în felul ăsta: B ONE PENNY. H

„BH”. Timbrul provenea din al doilea rând al foi tipărite, a opta coloană din dreapta. Doi-opt. Oare chestia asta era semnificativă? În afară de faptul că 28 era numărul atomic al Nichelului, nu mă puteam gândi la nimic altceva.

Și apoi am văzut! Nu era deloc un număr: era un nume!

Bonepenny! Nu doar Bonepenny, ci Bonepenny, H.! Horace Bonepenny!

Înfipt în ciocul sitarului (Da! Porecla de la școală a tatei fusese „Jacko”!), timbrul servise drept carte de vizită și amenințare cu moartea. O amenințare de care tata își dăduse seama și o înțeleșese de la o primă aruncătură de ochi.

Ciocul păsării străpunsese capul Reginei, însă lăsase să se vadă clar numele expeditorului pentru oricine avea ochi de văzut. Horace Bonepenny. Răposatul Horace Bonepenny.

În vârful dealului, un par din lemn putrezit – tot ceea ce mai rămăsese dintr-o spânzurătoare din secolul al optsprezecelea – arăta două degete în direcții opuse. Puteam ajunge la Hinley, știam, urmând fie drumul către Doddingsley, fie urmând unul ceva mai lung și mai puțin umblat care m-ar duce prin satul Sfânta Elfrieda. Cel dintâi m-ar duce acolo mai repede; cel de-al doilea, fiind mai puțin umblat, ar oferi un risc mai mic de a fi zărită în cazul în care cineva mi-ar fi raportat dispariția.

— Ha-ha-ha! am zis, cu multă ironie. Cui i-ar păsa suficient de tare?

Cu toate astea, am luat-o pe drumul din dreapta și am îndreptat-o pe Gladys către satul Sfânta Elfrieda. Era la vale și am prins o viteză bună. Când am pedalat înapoi, axul Sturmey-Archer cu trei viteze de pe roata din spate a lui Gladys a slobozit un sunet de parcă erau zeci de șerpi cu clopoței înfuriați care scuipau venin. Mi-am zis că erau chiar acolo în spatele meu, atacându-mi picioarele. Era strașnic! Nu mă mai simțisem într-o formă atât de extraordinară din ziua când obținusem, prin extragere și evaporare succesivă, un curare sintetic din cala de mlaștină găsită în iazul vicarului.

Mi-am pus picioarele sus pe ghidon și am lăsat-o pe Gladys să conducă. În timp ce coboram dealul plin de praf, am cântat în vânt: „Ei o numesc Fetița Cu înfățișare Delicată!”

TREISPREZECE

La piciorul dealului Oakshott, m-am gândit brusc la tata și tristețea a început din nou să mi se strecoare în suflet. Oare ei credeau sincer că el îl omorâse pe Horace Bonepenny? Și dacă era așa, în ce fel? Dacă tata îl omorâse sub fereastra dormitorului meu, acest lucru fusese făcut într-o tăcere absolută. Cu greu mi-l puteam închipui pe tata omorând pe cineva fără să ridice vocea.

Însă, înainte de a face mai multe speculații, drumul s-a nivelat înaintea mea schimbându-și direcția către Cottesmore și Doddingsley Magna. În umbra unui stejar bătrân, era o bancă, pe care stătea o figură cunoscută: un pitic bătrân în pantaloni trei sferturi, semănând cu George Bernard Shaw intrat la apă. Stătea acolo atât de liniștit, cu picioarele atârându-i la zece centimetri deasupra solului, de parcă s-ar fi născut pe banca aia și ar fi trăit acolo toată viața lui.

Era Maximilian Brock, unul din vecinii noștri de la Buckshaw, și mă rugam ca el să nu mă fi văzut. Se șoptea prin Bishop's Lacey că Max, retras din lumea muzicală, își câștiga în secret existența scriind – sub pseudonime feminine (cum ar fi Lala Dupree) – povestiri scandaloase pentru reviste americane cu titluri cum ar fi Confesiuni confidentiale și Idile roșii și fierbinți.

Din cauza felului în care se băga în treburile oricui întâlnea, apoi depăna în gura mare ceea ce i se spusese în secret, Max era numit, cel puțin pe la spate, „Radio-șanțul satului”. Dar, pentru că fusese pe vremuri profesorul de pian al lui Feely, era deci cineva pe care nu-l puteam ignora în mod politic. Am luat-o prin șanțul superficial, prefăcându-mă că nu-l văzusem în timp ce mă jucam cu lanțul lui Gladys. Cu puțin noroc, el o să continue să se uite în cealaltă direcție, iar eu mă puteam ascunde în spatele gardului viu până pleca.

— Flavia! Haroo, mon vieux.

La naiba! Fusesem reperată. Să ignori un „ura” din partea lui Maximilian – chiar și unul spus de pe banca unei stații de autobuz – însemna să ignori cea de-a unsprezecea poruncă. M-am prefăcut că tocmai îl observasem și am afișat un rânjel fals în timp ce mă îndreptam cu Gladys spre el, prin iarbă.

Maximilian trăise mulți ani în insulele Channel, unde fusese pianist la Alderney Symphony, o slujbă – zicea el – ce solicita foarte multă răbdare și o rezervă bună de romane polițiste.

La Alderney, era nevoie doar (sau așa îmi spusese el mie odată, în timp ce stăteam la taclale despre infracțiuni, la Expoziția florală anuală de la Sfântul Tancred), pentru a arăta întreaga putere a legii, să stai în mijlocul pieței orașului și să strigi „Haroo, haroo, mon prince. On me fait tort!” Chestia asta se numea „alarmă generală”, și însemna, în esență, „Atenție, prințul meu, cineva mă torturează!” Sau, cu alte cuvinte, comite o nelegiuire împotriva mea.

— Și ce mai faci tu, micul meu pelican? întrebă Max, înclinându-și capul ca o coțofană ce așteaptă o fărâma de răspuns chiar înainte de a i se oferi una.

— Sunt în regulă, am zis cu prudență, amintindu-mi că Daffy îmi spusese odată că Max era ca unul din acei păianjeni care te paralizează cu o înțepătură și nu pleacă până ce nu a supt și ultima picătură de viață din tine – și din viața familiei tale.

— Și tatăl tău, bunul colonel?

— E cam ocupat, cu diverse lucruri, am zis. Am simțit cum inima îmi face trosc-pleosc în piept.

— Și domnișoara Ophelia, întrebă el. Încă își mai boiește fața ca o cocotă și se admiră în serviciul de ceai?

Chestia asta era mult prea personală, chiar și pentru mine. Nu era treaba lui, însă știam că lui Maximilian îi sărea muștarul din nimic. Feely făcea referire uneori la el numindu-l „Rumpelstilskin”, iar Daffy „Papa Alexandru – sau și mai josnic de atât”.

Cu toate astea, uneori îl găseam pe Maximilian, în ciuda obiceiurilor lui respingătoare, și probabil din cauza asemănării noastre în privința staturii, o persoană comunicativă de la care puteai afla lucruri interesante și utile – atâta timp cât nu făceai greșeala de a lua dimensiunea lui miniaturală drept slăbiciune.

— Și ea e foarte bine, mulțumesc, am zis. Înfățișarea ei era destul de încântătoare în dimineața asta.

Nu am adăugat „îneebunitor”.

— Max, am întrebat, înainte ca el să poată încropi o altă întrebare, crezi că aş putea să învăț vreodată să interpretez acea mică tocată de Paradisio?

— Nu, zise el, fără să ezite nici măcar o clipă. Măinile tale nu sunt mâinile unei mari artiste. Sunt mâinile unei otrăvitoare.

Am zâmbit. Asta era mica noastră glumă. Și era evident că încă nu auzise despre crima de la Buckshaw.

— Și cealaltă? întrebă el. Daphne... sora înceată?

„Înceată” se referea la talentul lui Daffy sau la lipsa acestuia la pian: o căutare nesfârșită și dureroasă de a așeza degetele pe clapele ce păreau să se sperie și să fugă de atingerea ei. Lupta lui Daffy cu instrumentul era la fel cu a găinii asmuțite împotriva vulpii, o luptă pierdută ce sfârșea întotdeauna în lacrimi. Și totuși, pentru că tata insistase în privința asta, războiul continua.

Într-o zi, când am găsit-o plângând cu sughituri pe băncuță, cu capul pe clapeta închisă a pianului, șoptisem: „Renunță, Daff”, iar ea se repezise la mine ca un cocoș de luptă.

Încercasem chiar o încurajare. Ori de câte ori o auzeam cântând la pianul Broadwood, mă duceam în salon, mă sprijineam de pian și mă uitam în depărtare de parcă felul în care cânta ea mă fermecase. De obicei, mă ignora, însă odată, când spusese: „Ce piesă încântătoare! Cum se numește?”, aproape că îmi trântise clapeta peste degete.

— Gama în Sol Major! țipase ea și părăsise camera în goană.

Buckshaw nu era un loc unde să poți trăi ușor.

— E bine și ea, am zis. Citește Dickens în draci. Nu scot un cuvânt de la ea.

— Ah, zise Maximilian. Dragul și bătrânul Dickens.

Nu păru capabil să se gândească și la altceva în afară de subiectul ăsta, iar eu m-am cufundat într-o tăcere de scurtă durată.

— Max, am zis, tu ești un om de lume...

La chestia asta, el se umflă în pene și păru să nu-și mai încapă în piele.

— Nu doar un om de lume – ci un boulevardier, zise el.

— Exact, am zis, întrebându-mă ce însemna cuvântul respectiv. Ai vizitat vreodată Stavanger? Chestia asta m-ar scuti de căutatul în atlas.

— Ce? Stavanger din Norvegia?

— ZBANG! aproape că am strigat cu voce tare. Horace Bonepenny fusese în Norvegia! Am tras cu putere aer în piept pentru a-mi reveni, sperând ca acest lucru să fie luat drept nerăbdare.

— Bineînțeles că din Norvegia, am zis cu condescendență. Mai sunt și în altă parte orașe cu numele ăsta?

Pentru o clipă, am crezut că o să se repeadă la mine. Ochii i s-au micșorat și am simțit un fior rece în timp ce norii de furtună ai unei izbucniri maximiliane tipice trecură prin fața soarelui. Însă el slobozi un mic chicot, ca apa de izvor gâlgâind într-un pahar.

— Stavanger este primul oraș din drumul către HelT... care e o gară, zise el. Am trecut prin el în drum spre Trondheim, și apoi către Hell care, fie că o crezi sau nu, e un sătuc foarte mic din Norvegia, de unde turiștii adeseori expediază cărți poștale către prietenii lor cu mesajul: „Aș vrea să fii aici!”, și unde am interpretat concertul pentru pian în La minor de Grieg. Grieg, în mod întâmplător, era în aceeași măsură scoțian cât și norvegian. Bunicul era din Aberdeen și a plecat dezgustat după bătălia de la Culloden – deși trebuie să-i fi părut rău când și-a dat seama că nu a făcut nimic altceva decât să schimbe fiordurile cu estuarele. Trondheim a fost un mare succes, trebuie să spun... criticii au fost amabili, publicul politicos. Însă, știi, oamenii ăia nu-și înțeleg niciodată propria lor muzică. Am interpretat și Scarlatti, pentru a aduce un crâmpeli de soare italianesc în acea climă nordică și plină de zăpezi. Cu toate astea, în pauză s-a întâmplat să aud un comis-voiajor din Dublin șoptindu-i unui prieten: „Pentru mine, toată muzica asta e tot Grieg, Thor”.

Am zâmbit cu respect, deși auzisem această glumă veche de vreo patruzeci și cinci de ori înainte.

— Chestia asta era în vremurile de demult, bineînțeles, înainte de război. Stavanger! Da, bineînțeles, am fost acolo. Dar de ce întrebi?

— Cum ai ajuns acolo? Cu vaporul?

Horace Bonepenny a fost viu în Stavanger și acum era mort în Anglia, iar eu voiam să știu unde fusese între timp.

— Cu vaporul, bineînțeles. Că doar nu te gândești să fugi de acasă, Flavia?

— Discutam – de fapt, aveam o controversă – în legătură cu asta la cină, seara trecută.

Asta era una din modalitățile de a optimiza o minciună: să o torni cu cea mai mare naturalețe din lume.

— Ophelia credea că te poți îmbarca de la Londra; tata insista că de la Huli; Daphne a votat pentru Scarborough, însă numai pentru că Anne Bronte e înmormântată acolo.

— Newcastle-upon-Tyne, zise Maximilian. De fapt, de la Newcastle-upon-Tyne.

Se auzi un hure în depărtare în timp ce autobuzul de Cottesmore se apropia, bălăbănindu-se pe drum între șirurile de garduri vii ca un pui ce merge pe sârmă. Se opri în fața băncuței, hârâind din greu în timp ce se liniștea de la efortul depus din greu printre dealuri. Ușa se deschise cu un vaiet metalic.

— Ernie, mori vieux, zise Maximilian. Cum o mai duce industria transportului în comun?

— Îmbarcarea, zise Ernie, privind drept în față prin parbriz. Dacă pricepuse gluma, alesese totuși să o ignore.

— Azi nu călătoresc, Ernie. Folosesc banca ta doar pentru a-mi odihni oasele.

— Singura întrebuintare a băncilor e doar pentru a fi folosite de călătorii ce așteaptă autobuzul. E în regulament, Max. Știi asta la fel de bine ca mine.

— Așa e, Ernie. Îți mulțumesc că mi-ai reamintit.

Max se lăsă să alunece de pe bancă și ateriza cu picioarele pe pământ.

— Salut, atunci, zise el și, punându-și pălăria, o porni de-a lungul drumului la fel ca Charlie Chaplin.

Ușa autobuzului țipă strident când se închise, în timp ce Ernie băgă în viteza întâi cutia ce trepida, iar autobuzul începu să o pornească ezitant înainte cu un vaier. Așa că o luarăm toți pe drumuri separate: Ernie și autobuzul său către Cottesmore, Max către căsuța lui, Gladys și cu mine ne-am reluat călătoria spre Hinley.

Secția de poliție din Hinley se afla într-o clădire care fusese odată un han. Împresurată incomod între un mic parc și un cinematograf, partea din față din paianță ieșea încruntată afară în stradă, cu un felinar albastru suspendat de un braț de metal. O dependență din zidărie, zugrăvită într-un cafeniu greu de definit, adera într-o latură a clădirii ca balega de vacă pe un vagon de tren în mișcare. Chestia asta, bănuiam eu, era locul unde se aflau celulele.

Lăsând-o pe Gladys să pască într-un loc special amenajat pentru biciclete, care era mai mult de jumătate plin cu biciclete Raleigh ce aveau un aer foarte oficial, am urcat treptele tocite și am intrat pe ușa din față.

Un sergent în uniformă stătea la un birou răsfoind niște coli de hârtie și scărpinându-și părul rar cu capătul ascuțit al unui creion. Am zâmbit și am vrut să trec mai departe.

— Stai nițel, stai nițel, mormăi el. Unde crezi că te duci, domnișoară? Întrebă el.

Se pare că e o trăsătură a polițiștilor să pună întrebări. Am zâmbit ca și cum nu înțelesesem și m-am îndreptat către o ușă deschisă, dincolo de care puteam vedea un coridor întunecat. Mai repede decât aș fi crezut, sergentul fu în picioare și mă apucase deja de braț. Eram înșfăcată. Nu îmi mai rămăsese nimic altceva de făcut decât să izbucnesc în lacrimi.

Uram să fac asta, însă era singura armă pe care o aveam cu mine.

Zece minute mai târziu, beam cacao caldă în ceainăria secției de poliție, P. C. Glossop și cu mine. Îmi spusese că acasă avea o fată exact ca mine (lucru de care, într-un fel, mă cam îndoiam) pe care o chema Elizabeth.

— E de mare ajutor pentru biata ei mamă, Lizzie a noastră, zise el, având în vedere că doamna Glossop, soția, a căzut de pe o scară în livada de meri și sâmbătă se fac două săptămâni de când și-a rupt picioru'.

Primul meu gând a fost că citise prea multe numere din Beano sau Dandy; astfel încât lua chestia asta cam prea în glumă. Însă, uitându-mă mai bine la chipul său și la fruntea ridată, am realizat repede contrariul: acesta era adevăratul Constable Glossop, iar eu va trebui să-l iau așa cum era.

Prin urmare, am început din nou să plâng cu sughițuri și i-am spus că nu aveam mamă și că mama mea murise departe, în Tibet, într-un accident și că îmi era îngrozitor de tare dor de ea.

— Gata, gata, domnișoară, zise el. Plânsul nu e permis în această locație. Subminează din demnitatea firească a mediului ambiant, ca să zic așa. Mai bine ți-ai șterge lacrimile înainte de a fi nevoit să te bag la zdup.

Am reușit să schițez un zâmbet palid, pe care el mi l-a întors înzecit.

Mai mulți detectivi intraseră în local să bea un ceai și să mănânce o brioșă în timp ce eu îmi jucam rolul, fiecare dintre ei zâmbindu-mi și ținând degetul mare de la mână cu vârful în sus, în mod încurajator. Cel puțin ei nu puseseră nici o întrebare.

— Îl pot vedea pe tata, vă rog? am întrebat. Se numește colonelul de Luce și cred că îl țineți închis aici.

Chipul lui Constable Glossop deveni brusc inexpresiv și mi-am dat seama că îmi dezvăluisem adevăratele intenții mult prea repede; că acum mă loveam de birocrație.

— Așteaptă aici, zise el, și o porni pe un coridor îngust la capătul căruia părea să se afle un zid de gratii negre de oțel.

De îndată ce dispăru, m-am uitat repede în jurul meu la locul respectiv. Mă aflam într-o cămăruță mohorâtă, cu niște piese de mobilier atât de uzate, că trebuie să fi fost aduse direct din

remorca unui comerciant ambulant, cu picioarele și cu furnirul ciobit și crestat de parcă suportaseră un veac de lovituri primite din partea unor cizme reglementate de guvern.

Într-o încercare zadarnică de a înveseli lucrurile, un dulap mititel de lemn fusese vopsit în verde-prăzuliu, însă lavoarul era o relicvă cu pete de rugină care trebuie să fi fost împrumutată de la Wormwood Scrubs. Cești crăpate și farfurii fisurate stăteau trist unele lângă altele pe un uscător, și am observat pentru prima dată că șipcile verticale ale ferestrei erau, de fapt, zăbrele de fier deghezate fără prea mare entuziasm. Întregul loc avea mirosul ciudat și înțepător pe care îl observasem când intrasem prima dată: mirosea de parcă un borcan cu condimente, uitat ani de zile în fundul unui sertar, tocmai fusese deschis.

Bucăți dintr-un cântec din Pirații din Penzance îmi trecură brusc prin minte. „Sarcina unui polițist nu e una fericită”, cântase la radio Compania de Operetă D'Oyly Carte și, ca de obicei, Gilbert și Sullivan aveau dreptate.

Brusc m-am pomenit că mă gândeam să plec. Toată această misiune era nesăbuită, nu era altceva decât un impuls de a-l salva pe tata; ceva extras din partea preistorică a creierului meu. Ridică-te pur și simplu și du-te la ușă, mi-am zis. Nimeni nu va observa măcar că ai plecat. Am ascultat pentru o clipă, înălțându-mi capul la fel ca Maximilian pentru a-mi ascuți auzul meu deja ascuțit. Undeva în depărtare, niște voci ca de bas bâzâiau ca albinele într-un stup îndepărtat.

Mi-am pus încet picioarele unul în fața celuilalt, la fel ca o senorita senzuală ce dansează tango, și m-am oprit brusc în fața ușii. De unde stăteam, puteam vedea doar un colț din biroul sergentului aflat afară în antreu și, Slavă Domnului, nu se odihnea nici un cot oficial pe el.

Am riscat o privire furișă. Coridorul era gol, iar eu am dansat nestânjenită tango tot drumul până la ușă și am ieșit afară la lumina zilei.

Cu toate că nu eram prizonieră, dorința mea de a evada era imensă.

Am mers țațoș și nonșalant până la locul amenajat pentru biciclete. Alte zece secunde și o voi porni la drum. Și apoi, ca și cum cineva îmi aruncase o galetă cu apă rece ca sloiul în față, am înghețat șocată: Gladys dispăruse! Aproape că am țipat cu voce tare.

Acolo se aflau toate bicicletele oficiale cu micile lor faruri insinuante și portbagaje guvernamentale – însă Gladys dispăruse!

M-am uitat încoace și încolo și, într-un fel, în mod cu totul și cu totul înspăimântător, străzile păreau brusc diferite acum că eram pe jos. În ce direcție să o apuc către casă? În ce direcție să o apuc către șosea?

Și, de parcă n-aș fi avut suficiente probleme, mai venea și furtuna. Nori negri clocoteau pe cer înspre vest, în timp ce aceia care lunecau chiar deasupra capului erau deja neplăcut de purpurii și vineții.

Mă cuprinse frica, apoi furia. Cum putusem oare să fiu atât de proastă și să o las pe Gladys nelegată într-un loc necunoscut? Cum o să mai ajung acasă? Ce o să se aleagă de biata Flavia?

Feely îmi spusese odată să nu arăt niciodată că sunt vulnerabilă într-un loc necunoscut, însă acum m-am pomenit întrebându-mă dacă cineva chiar poate să facă acest lucru.

La asta mă gândeam când o mână grea îmi căzu pe umăr și o voce spuse:

— Cred că mai bine ai veni cu mine.

Era inspectorul Hewitt.

— Ar fi extrem de neregulamentar, zise inspectorul. Foarte deplasat.

Stăteam în biroul lui: o cameră lungă și îngustă care fusese barul hanului de odinioară. Era impresionant de îngrijită, o cameră care avea nevoie doar de o aspidistra* în ghiveci și un pian.

Un fișet și un birou cu un design destul de obișnuit; un scaun, un telefon și o mică etajeră pentru cărți, pe care se afla fotografia unei femei, cu un mantou din păr de cămilă, ce stătea cățărâtă pe balustrada unui pod ciudat. Într-un fel, mă așteptasem la mai mult de la el.

— Tatăl tău e reținut aici până ce primim anumite informații, în acel moment, e posibil să fie dus în altă parte, un loc pe care nu am libertatea să ți-l dezvălui. Îmi pare rău, Flavia, însă nici nu se pune problema să-l vezi.

— E arestat? am întrebat.

— Mă tem că da, răspunse el.

— Dar de ce?

Era o întrebare proastă și am știut-o de îndată ce mi-a ieșit pe gură. Se uita la mine de parcă eram un copil prost.

— Uite ce e, Flavia, zise el, știu că ești supărată. E de înțeles. Nu ai avut ocazia să-l vezi pe tatăl tău înainte... ei bine, erai plecată de la Buckshaw când l-am adus aici. Știi, chestiile astea sunt întotdeauna dificile pentru un ofițer de poliție, însă trebuie să înțelegi că uneori sunt lucruri pe care mi-aș dori foarte tare să le fac ca prieten, însă pe care, ca reprezentant al Majestății Sale, îmi este interzis să le fac.

— Știu, am zis. Regele George al VI-lea nu e o persoană neserioasă.

Inspectorul Hewitt se uită cu tristețe la mine. Se ridică de la biroul său și se duse la fereastră, unde rămase privind la norii ce se adunau, cu mâinile împreunate la spate.

— Nu, zise el în cele din urmă, Regele George nu e o persoană neserioasă.

Apoi, brusc, îmi veni o idee. Întocmai ca proverbialul fulger, totul prinse contur la fel ca unul din acele filme proiectate invers, în care bucațile unui puzzle cad fiecare la locul său cuvenit, desăvârșindu-se în fața ochilor.

— Pot să fiu sinceră cu dumneavoastră, domnule inspector? am întrebat.

— Bineînțeles, zise el. Chiar te rog.

— Trupul neînsuflețit de la Buckshaw era acela al unui bărbat care a sosit în Bishop's Lacey vineri, după o călătorie din Stavanger, Norvegia. Trebuie să-i dați drumul lui tata imediat, domnule inspector, pentru că, vedeți, nu el a făcut-o.

Deși rămăsese puțin înmărmurit, inspectorul își reveni repede și schiță către mine un zâmbet indulgent.

— Nu a făcut-o el?

— Nu, am zis. Eu am făcut-o. Eu l-am omorât pe Horace Bonepenny.

PAISPREZECE

Era absolut perfect. Nu era nimeni altcineva care să demonstreze contrariul.

Fusesem trezită noaptea, voi susține, de un sunet ciudat venit de undeva din afara casei. Coborâsem și apoi mă dusesem în grădină unde o pornisem pe urmele unui borfaș: un spărgător, probabil, care avea de gând să fure timbrele tatei. După o luptă scurtă, îl doborâsem.

Ia stai, Flave, ultima parte părea puțin cam trasă de păr: Horace Bonepenny avea mai mult de un metru optzeci și m-ar fi strangulat cu două degete. Nu, ne luptaserăm, iar el murise – avea inima slabă probabil, rezultatul vreunei boli de mult uitată din copilărie. Reumatism articular, să zicem. Da, asta era. Atac congestiv întârziat de cord, ca Beth din Fiicele doctorului Mar eh. Am înălțat o rugă în tăcere către Sfântul Tancred pentru a face un miracol: Te rog, dragă Sfântule Tancred, fă ca autopsia lui Bonepenny să confirme minciuna mea gogonată.

— Eu l-am omorât pe Horace Bonepenny, am repetat, ca și cum dacă aș fi spus-o de două ori ar fi părut mai credibilă.

Inspectorul Hewitt trase cu putere aer în piept și îi dădu drumul pe nas.

— Povestește-mi cum, zise el.

— Am auzit un zgomot noaptea, am ieșit în grădină, cineva s-a repezit la mine din umbră...

— Ia stai, zise el, din ce parte a umbrei?

— Umbra din spatele barăcii cu ghivece de flori. Mă luptam să mă eliberez când am auzit un gălgâit brusc în gâtleejul lui, aproape ca și cum ar fi suferit un atac congestiv întârziat de cord din cauza unui puseu de reumatism articular de care suferise în copilărie – sau ceva de genu' ăsta.

— Înțeleg, zise inspectorul Hewitt. Și atunci ce ai făcut?

— M-am dus înapoi în casă și l-am adus pe Dogger. Restul cred că-l știți.

Da' ia stai – știam că Dogger nu-i spusese de faptul că împreună trăsesem cu urechea la cearta lui tata cu Horace Bonepenny; cu toate astea, era puțin probabil ca Dogger să-i spună inspectorului că îl trezisem la patru dimineața fără să fi menționat faptul că eu îl omorâsem pe omul respectiv. Sau oare îl menționase?

Aveam nevoie de timp de gândire.

— Lupta cu un atacator nu prea e crimă, zise inspectorul.

— Așa e, am zis, da' nu v-am spus tot.

Am răsfoit cu viteza fulgerului cartotecile din mintea mea: otrăvuri necunoscute științei (prea neinteresant); hipnotizare fatală (idem); loviturile secrete și interzise de ju-jitsu (neverosimil; o chestie prea obscură pentru a fi explicată). Brusc, începu să mi se limpezească în minte că martiriul avea nevoie de un adevărat geniu inventiv – darul vorbirii nu era suficient.

— Îmi e rușine, am adăugat.

Când ai îndoieli, am gândit, apelează la sentimente. Eram mândră de mine însămi pentru că mă gândisem la asta.

— Hmmm, zise inspectorul. Hai să lăsăm asta deoparte acum. I-ai spus lui Dogger că îl omorâseși pe borfașul ăla?

— Nu, nu cred că i-am spus. Vedeți, eram prea supărată de toată chestia asta.

— I-ai spus mai târziu?

— Nu, nu am crezut că nervii lui ar fi suportat să audă asta.

— Ei bine, chestia asta e foarte interesantă, zise inspectorul Hewitt, însă detaliile par puțin cam împrăștiate.

Știam că stăteam pe marginea unei prăpăstii: încă un pas și era posibil să nu mai existe cale de întoarcere.

— Mai e ceva, am zis. Însă...

— Însă?

— Nu mai spun nici un cuvânt dacă nu vorbesc cu tata.

Inspectorul Hewitt părea că încearcă să înghită ceva care nu voia să alunece cu nici un chip. Deschise gura ca și cum cine știe ce obstrucție i se materializase brusc în gâtleej, apoi o închise la loc. Înghiți cu noduri, apoi făcu un lucru pe care trebuie să-l admir, ceva ce am notat în minte ca să îl adaug în sacul meu de șiretlicuri: duse mâna la buzunar și transformă uimirea într-un strănut.

— În particular, am adăugat.

Inspectorul își suflă nasul cu zgomot și se întoarse la fereastră, unde rămase privind în afară la nimic în mod special, cu mâinile la spate. Începeam să învăț că asta însemna că se gândea profund la ceva anume.

— În regulă, zise el dintr-odată. Vino cu mine.

Am sărit cu nerăbdare din scaunul pe care stăteam și l-am urmat. La ușă, bară drumul înspre coridor cu un braț și se întoarse, lăsându-și cealaltă mână să alunece încetișor ca o pană pe umărul meu.

— Sunt pe cale să fac ceva ce e posibil să regret foarte mult, zise el. Îmi risc cariera. Nu mă dezamăgi, Flavia... te rog, nu mă dezamăgi.

— Flavia! zise tata.

Îmi dădeam seama că era uimit să mă vadă acolo. Și apoi strică totul adăugând:

— Luați copilul ăsta de aici, domnule inspector. Vă implor să o duceți de aici.

Se îndepărta de mine și se îndreptă cu fața spre perete.

Deși ușa camerei fusese vopsită cu un email crem-gălbui, era evident că era placată cu oțel. Când inspectorul o descuiase, văzusem că încăperea era doar cu puțin mai mică decât un birou, cu un pat pliant și o chiuvetă surprinzător de curată. Slavă Domnului că nu-l puseseră pe tata într-una din cuștile alea cu zăbrele de fier pe care le zărisem mai devreme.

Inspectorul Hewitt îmi făcu un semn scurt cu capul, de parcă ar fi vrut să spună: „E după cum vrei tu”, apoi ieși afară și închise ușa cât putu el de încet. Nu se auzi zgomotul unei chei învârtindu-se în broască sau al vreunui zăvor, deși o scânteiere orbitoare afară și bubuitul neașteptat al unui tunet ar fi putut masca acel zgomot.

Tata trebuie să fi crezut că plecasem cu inspectorul, pentru că tresări nervos în timp ce se întoarse și văzu că eram încă acolo.

— Du-te acasă, Flavia, zise el. Deși rămase țeapăn și cu spatele perfect drept, vocea îi era bătrână și obosită. Puteam vedea că încerca să joace rolul gentlemanului englez indiferent, netemător în fața pericolului, iar eu mi-am dat seama cu durere că îl iubeam și îl uram în același timp din cauza asta.

— Plouă, am zis, arătând înspre fereastră.

Norii se rupseseră, așa cum o făcuseră mai devreme la Monument, și ploaia cădea din nou torențial, picăturile grele auzindu-se clar în timp ce săreau ca niște gloanțe pe polița din afara ferestrei. Într-un copac de peste drum, un corb singuratic se scutură ca o umbrelă udă.

— Nu mă pot duce acasă până nu se oprește. Și cineva mi-a șterpelit-o pe Gladys.

— Pe Gladys? zise el, cu ochii la fel ca aceia ai unei creaturi marine dispărute ridicându-se la suprafață din adâncuri necunoscute.

— Bicicleta mea, i-am spus.

Încuviință absent și mi-am dat seama că nu mă auzise.

— Cine te-a adus aici? Întrebă tata. El?

El îndreptă degetul către ușă pentru a-l indica pe inspectorul Hewitt.

— Am venit de una singură.

— De una singură? De la Buckshaw?

— Da, am zis.

Chestia asta părea să fie mai mult decât putea pricepe și se întoarse la fereastră. Nu mă puteam abține să nu observ că adoptă aceeași poziție ca și inspectorul Hewitt, cu mâinile împreunate la spate.

— De una singură. De la Buckshaw, zise el în cele din urmă, de parcă tocmai își dăduse seama.

— Da.

— Și Daphe și Ophelia?

— Sunt amândouă bine, l-am asigurat eu. Le e groaznic de dor de tine, bineînțeles, însă au grijă ele de treburi până te întorci acasă.

Dacă spun o minciună, mama o să moară.

Chestia asta o spuneau uneori fetițele în timp ce săreau coarda în curtea bisericii. Ei bine, mama mea era deja moartă, nu-i așa, și-atunci ce rău mai putea să-i facă acest lucru? Și cine știe? Din cauza asta, era posibil chiar să am ceva pile în Rai.

— Să vin acasă? zise tata în cele din urmă, ca și cum ceva asemănător unui suspin i-ar fi scăpat. Chestia asta s-ar putea să nu se întâmple o perioadă de timp. Nu... asta s-ar putea să nu se întâmple o perioadă de timp.

Pe perete, lângă fereastra cu zăbrele, era lipit un calendar de la vreun zarzavagiu din Hinley, cu o fotografie a regelui George și a reginei Elisabeta, fiecare ermetic închis în propria bulă și îmbrăcați

într-un fel care mă făcea să mă gândesc că fotografii îi surprinsese din întâmplare în drumul lor spre un bal mascat al unui prințisor bavarez.

Tata aruncă o ocheadă pe furiș la calendar și începui să pășesc neliniștit înainte și înapoi prin camera mică, evitându-mi în mod studiat privirea. Părea să fi uitat că eram acolo și începuse acum să scoată niște mici zumzete neregulate, punctate de un ocazional fornăit indignat de parcă se apăra în fața unui tribunal invizibil.

— Tocmai am mărturisit, am zis.

— Da, da, zise tata, și continuă să pășesc și să mormăie.

— I-am spus inspectorului Hewitt că eu l-am omorât pe Horace Bonepenny.

Tata se opri atât de brusc, de parcă ar fi auzit o înjurătură. Se întoarse și mă fixă cu acea îngrozitoare privire albastră care era de atâtea ori arma aleasă când avea de-a face cu fetele lui.

— Ce știi tu despre Horace Bonepenny? Întrebă el pe un ton glacial.

— Destul de multe, de fapt, am zis eu.

Apoi, în mod surprinzător, suflul ieși din el tot dintr-odată, așa pur și simplu. Acum obrazii îi erau umflați asemenea chipului vântului ce suflă peste hărțile medievale, iar în clipa imediat următoare erau la fel de scobiți precum cei ai unui negustor de cai. Se așeză pe marginea patului, depărtându-și degetele de la o mână spre a se calma.

— Am auzit cearta din biroul tău, am zis. Îmi pare rău că am tras cu urechea. Nu am vrut să fac asta, însă am auzit voci noaptea și am coborât. Știu că a încercat să te șantajeze... Am auzit cearta. De asta i-am spus inspectorului Hewitt că eu l-am omorât.

De data asta, ceea ce spusese am ajuns până la tata.

— L-ai omorât? Întrebă el. Ce vrei să spui prin faptul că l-ai omorât?

— Nu voiam ca ei să știe că ai fost tu, am zis.

— Eu? zise tata, ridicându-se ca o rachetă de pe pat. Doamne-Dumnezeule! Ce te face să crezi că eu l-am omorât pe omul ăsta?

— E în regulă, am zis. Mai mult ca sigur că o merita. Nu o să spun nimănui. Promit.

Cu mâna dreaptă am jurat pe inimă, iar tata s-a uitat fix la mine de parcă aș fi fost cine știe ce creatură monstruoasă care tocmai ieșise dintr-o pictură de Hieronymus Bosch.

— Flavia, zise el. Te rog să înțelegi următorul lucru: oricât de mult mi-ar fi plăcut să o fac, nu eu l-am omorât pe Horace Bonepenny.

— Nu ai făcut-o tu?

De-abia dacă îmi venea să cred acest lucru. Tocmai ajunsesem la concluzia că tata trebuie să fi comis crima și îmi dădeam seama că îmi va fi foarte greu să admit că nu el o comisesse.

Cu toate astea, mi-am amintit că Feely îmi spusese odată că a face o confesiune e un lucru bun pentru suflet – chestia asta mi-o zisesse în timp ce îmi ținea brațul răsucit la spate încercând să mă forțeze să-i mărturisesc ce făcusem cu jurnalul ei.

— Am auzit ce ai spus despre faptul că l-ai omorât pe directorul tău de internat, pe domnul Twining. M-am dus la bibliotecă și am căutat în arhiva de ziare. Am vorbit cu domnișoara Mountjoy – ea e nepoata domnului Twining. Ea și-a amintit cele două nume Jacko și Horace Bonepenny de la ancheta oficială. Știu că a stat la Treisprezece Rățoi și că a adus un sitar mort din Norvegia ascuns într-o plăcintă.

Tata își scutură încet și trist capul dintr-o parte într-alta, nu în semn de admirație pentru talentele mele de detectiv, ci ca un urs bătrân care a fost împușcat și cu toate astea refuză să se culce la pământ.

— E adevărat, zise el. Însă tu chiar crezi că tatăl tău e capabil să facă o crimă cu sânge rece?

Când m-am gândit pentru o clipă la lucrul acesta – și chiar m-am gândit – mi-am dat seama de cât de prostuță fusesem. De ce nu-mi dădusem seama de asta mai înainte? Crima făcută cu sânge rece era doar unul dintre multele lucruri de care tata nu era în stare.

— Ei bine... nu, m-am încumetat eu.

— Flavia, uită-te la mine, zise el, însă, când am ridicat privirea și m-am uitat în ochii lui, mi-am văzut, pentru o clipă demoralizantă, propriii mei ochi și a trebuit să-mi îndepărtez privirea.

— Horace Bonepenny nu era o persoană decentă, însă nu merita să moară. Nimeni nu merită să moară, zise tata, vocea pierindu-i ca o transmisiune radio de la depărtare, și am știut că nu vorbea doar cu mine. E deja prea multă moarte pe lumea asta, adăugă el.

Se așeză, privindu-și mâinile, ale căror degete mari se atingeau unul pe altul, iar celelalte se întrepătrundeau precum mecanismele unui ceas vechi.

După o vreme, zise:

— Ce vrei să spui despre Dogger?

— Și el a fost acolo, am admis eu. În fața ușii biroului tău...

Tata gemu.

— De asta mă temeam, șopti el. De asta mă temeam mai mult decât orice.

Și apoi, în timp ce ploaia se revărsa în torente dincolo de fereastră, tata începu să vorbească.

CINCISPREZECE

La început, cuvintele ce-și pierduseră deprinderea ieșiră încet și ezitant din gura tatei – poticnindu-se asemenea vagoanelor ruginite pe șină. Însă apoi, prinzând viteză, începură să curgă lin, într-un șuvoi constant.

— Nu era ușor să-l iubești pe tata, zise el. M-a trimis la internat când aveam unsprezece ani. Îl vedeam doar rareori. Știi, e ciudat: nu am știut niciodată ce îl interesa până când cineva, la înmormântarea lui, unul dintre ciocli, s-a întâmplat să remarce că pasiunea lui fusese netsuke*-ul. A trebuit să caut chestia asta în dicționar.

— E o mică sculptură japoneză în fildeș – am zis. E într-una din poveștile doctorului Thorndyke de Austin Freeman.

Tata mă ignoră și continuă.

— Deși Greyminster nu era decât la câțiva kilometri de Buckshaw, în acele zile putea la fel de bine să fi fost și pe lună. Am avut noroc într-adevăr cu directorul nostru, domnul Kissing, un suflet blajin care credea că unui băiat nu avea ce rău să-i facă administrarea unor doze de latină, rugby, cricket și istorie și, în mare, eram bine tratați.

Ca majoritatea, la început eram un băiat singuratic, rămânând la cărțile mele și plângând în tufișuri ori de câte ori puteam să evadesc în mine însumi. Fără îndoială, am gândit, trebuie că sunt cel mai trist copil din lume; trebuie să fie ceva oribil din naștere cu mine, care l-a făcut pe tata să mă izgonească cu atâta cruzime. Credeam că, dacă puteam descoperi ce era, era posibil să am șansa să pun lucrurile în ordine, să mă revanșez față de el.

Noaptea, în dormitor, mă băgăm sub pătură cu o lanternă și îmi examinam chipul într-o mică oglindă furată. Nu puteam vedea nimic în neregulă în special, însă eram doar un copil și nu prea mă pricepeam să judec lucrurile astea.

Însă vremea trecu, așa cum se întâmplă, și m-am pomenit aruncat în viața școlii. Eram bun la istorie, însă destul de pierdut când era vorba de Cărțile lui Euclid, care mă așezaseră undeva în mijlocul rândurilor: nici prea priceput, dar nici prea prost pentru a atrage atenția asupra persoanei mele.

Mediocritatea, am descoperit, era cel mai bun camuflaj; cea mai bună culoare protectoare. Acei băieți care nu dădeau greș și totuși nici nu excelau erau lăsați în pace și nici dascălul, care

probabil dorea să-i pregătească pentru glorie, nici bătaușii școlii, care probabil doreau să-i facă țapii lor ispășitori, nu le cereau nimic. Acest lucru simplu era prima mare descoperire a vieții mele.

În al patrulea an la internat, cred, am început în cele din urmă să mă interesez de lucrurile din jurul meu și, ca toți băieții de acea vârstă, aveam o poftă avidă pentru mistificare, astfel încât, atunci când domnul Twining, directorul, a propus fondarea unui cerc de prestidigitație, m-am pomenit brusc clocotind de entuziasm.

Domnul Twining era mai degrabă binevoitor decât adept; nu era un artist foarte șlefuit, trebuie să recunosc, însă își executa trucurile cu o asemenea fervore, cu un entuziasm atât de blând, încât ar fi fost o mojie din partea noastră să ne reținem aplauzele de școlari gălăgioși.

Ne-a învățat, nopțile, cum să transformăm vinul în apă fără să folosim nimic altceva în afară de o batistă și o bucățică de sugativă colorată; cum să facem să dispară dintr-un pahar acoperit un șiling marcat, înainte de a fi extras din urechea lui Simpkins. Am învățat importanța „jargonului”, felul de a vorbi al prestidigitatorului, ca să spun așa; și ne-a învățat niște trucuri spectaculoase ce lăsașu asul de inimă roșie întotdeauna la fundul pachetului de cărți.

E de la sine înțeles că domnul Twining era o persoană populară; „iubită” ar putea fi un cuvânt mai bun, deși puțini dintre noi văzuserăm, la momentul respectiv, suficient de mult din acel sentiment pentru a-l recunoaște drept ceea ce era.

Cea mai mare recunoaștere a venit atunci când directorul, domnul Kissing, i-a cerut să organizeze un spectacol de prestidigitație de Ziua Părinților, un plan fericit în care s-a lăsat atras din toată inima.

Fiindcă mă grozăvisem cu un număr de iluzionism numit „Reînvierea lui Tchang Fu”, domnul Twining a dorit să-l interpretez drept marea finală a spectacolului. Scamatoria necesita doi operatori și, din acest motiv, el mi-a permis să aleg orice asistent doream; și în felul acesta am ajuns să-l cunosc pe Horace Bonepenny.

Horace venise la noi din St. Cuthbert după ce se făcuse mare tam-tam în acea școală în legătură cu niște bani care lipseau – doar vreo câteva lire cred că erau, cu toate că la vremea respectivă păreau să fie o comoară. Mi-a părut rău pentru el, recunosc. Am simțit că fusese abuzat, în special atunci când mi-a mărturisit că tatăl lui era cea mai crudă persoană și că făcuse lucruri cumplite în numele disciplinei. Sper că acest lucru nu e prea brutal pentru urechile tale, Flavia.

— Nu, bineînțeles că nu, am zis, trăgându-mi scaunul mai aproape. Continuă, te rog.

— Horace era un băiat extraordinar de înalt pe atunci, cu o claie de păr roșu ca focul. Brațele îi erau atât de lungi în jacheta de școală, încât încheieturile mâinilor îi ieșeau ca niște ramuri goale pe sub manșete. Băieții îl numeau „Bony” și îl necăjeau fără milă legându-se de aspectul său fizic.

Pentru a înrăutăți lucrurile, degetele îi erau imposibil de lungi, de subțiri și de albe, ca tentaculele unei caracatițe albinoase, și avea acea piele palidă și albă ca varul pe care o vedem uneori la persoanele roșcate. Se sușotea că atingerea lui era otrăvitoare. A jucat acest rol o vreme, bineînțeles, repezindu-se cu o stângăcie prefăcută la băieții răutăcioși care țopăiau în juru-i și care se fereau întotdeauna de atingerea lui.

Într-o seară, după un joc de-a hoții și vardiștii, se odihnea pe un pârleaz, gâfâind ca o vulpe, în momentul în care un băiat pe nume Potts veni tiptil și îi dădu o lovitură dureroasă în față. Nu intenționase să fie nimic altceva decât o atingere ușoară, ca la leapșa, însă în curând se transformă în altceva.

Când văzură că monstrul înfricoșător, Bonepenny, fusese doborât și că nasul îi sângera, ceilalți băieți începură să se adune în jurul lui, iar Bony fu în curând la pământ, lovit cu pumnii, cu picioarele și bătut cu sălbăticie. Chiar în acel moment s-a întâmplat să trec pe acolo.

„Opriți-vă!” am strigat, cât de tare am putut și, spre uimirea mea, încăierarea se opri pe dată. Băieții începură să se desprindă din încâlceala de brațe și picioare. Trebuie să fi fost ceva în vocea mea

care îi făcuse să se supună pe loc. Probabil faptul că mă văzuseră interpretând trucuri înșelătoare îmi dăduse un oarecare aer invizibil de autoritate, nu știu, însă știu că atunci când le-am comandat să se întoarcă la Greyminster, au dispărut ca o haită de lupi în întuneric.

„Ești în regulă?”, l-am întrebat pe Bony, ajutându-l să se ridice în picioare.

„Ușor frăgezit, însă într-un loc sau două extrem de îndepărtate unul de altul – cum e carnea de vită preparată de Carnforth”, zise el, și râserăm amândoi. Carnforth era bine-cunoscutul măcelar din Hinley a cărui familie furniza la Greyminster, duminica, încă din vremea războaielor napoleoniene, carne de vită tare ca talpa.

Puteam vedea că Bony era bătut mai rău decât voia să spună, însă făcu față cu mult curaj. l-am oferit umărul meu drept sprijin și l-am ajutat să meargă șontâc-șontâc înapoi la Greyminster.

Din acea zi, Bony a fost umbra mea. A adoptat entuziasmul meu și, făcând acest lucru, părea aproape că devine o altă persoană. Erau dați, de fapt, când îmi închipuiam că vrea să devină eu; că acolo, în fața mea, era partea din mine însumi pe care o căutasem în oglindă la miezul nopții.

Ceea ce știu într-adevăr e că nu eram niciodată într-o formă mai bună decât atunci când eram împreună: ceea ce unul din noi nu putea face, celălalt putea îndeplini cu ușurință. Bony părea să fi fost născut cu o capacitate matematică pe deplin formată și îmi dezvălui în curând misterele geometriei și trigonometriei. Făcea un joc din asta și ne petrecurăm multe ore vesele calculând pe al cărui birou ar cădea turnul cu ceas al Anson House atunci când aveam să îi punem deasupra o pârgie gigantică cu aburi pe care o inventaserăm noi. Altă dată, am calculat prin triangulare o serie ingenioasă de tunele care, la un semnal, aveau să se prăbușească în mod simultan, făcând ca Greyminsterul și locuitorii săi să plonjeze într-un abis dantesc, unde aveau să fie atacați de viespi, gărgăuni, albine și larve cu care aveam de gând să înțesăm locul respectiv.

Viespi, gărgăuni, albine și larve? Oare era posibil ca acesta care vorbea să fie tata? M-am pomenit brusc ascultându-l cu un altfel de respect.

— Cum avea să fie acest lucru dus la îndeplinire, continuă el, nu am studiat niciodată în amănunt, însă rezultatul tuturor acestor lucruri a fost că, atunci când eu începeam să mă împrietenesc cu bătrânul Euclid și cărțile lui de teoreme, Bony, cu puțin antrenament, se dovedea a fi un scamator înnăscut.

Era datorită degetelor, bineînțeles. Acele lungi protuberante păreau să aibă o viață a lor proprie și nu trecu mult timp până ce Bony stăpâni în totalitate arta prestidigitației. Diverse obiecte apăreau și dispăreau în vârful degetelor lui cu o asemenea grație fluidă, încât până și eu, care știam la perfecție cum era creată fiecare iluzie, de-abia îmi puteam crede ochilor.

Și în timp ce talentul lui de scamator creștea, la fel creștea și simțul lui de autoapreciere. Cu puțină magie la dispoziție, deveni un nou Bony, încrezător, calm și, probabil, chiar nerușinat. l se schimbă și vocea. Dacă până mai ieri vocea lui sunase ca a unui școlar răgușit, acum părea brusc – cel puțin când era pe scenă – să posede un laringe din mahon șlefuit: o voce hipnotizantă și profesionistă care nu dăduse niciodată greș în a-și convinge ascultătorii.

„Reînvierea lui Tchang Fu” funcționa astfel: mă găteam într-un kimono de mătase mai mare cu două numere pe care îl găsisem la un târg de vechituri, o chestie frumoasă de un roșu-sângerieu, plină cu desene reprezentând dragoni chinezești și însemne mistice. Îmi mânjeam fața cu cretă galbenă și îmi întindeam un elastic subțire de jur împrejurul capului pentru a-mi ridica puțin ochii la colțuri. Vreo două mațe pentru cârnați luate de la Carnforth, lăcuite și tăiate sub formă de unghii lungi și încovoiate adăugau un detaliu dezgustător. Tot ce era nevoie pentru a-mi completa ținuta era un dop ars de plută, câteva smocuri de sfoară destrămată drept barbă și o perucă de teatru înfiorătoare.

Aveam să chem un voluntar din public – un complice, bineînțeles, cu care se repetase dinainte. Aveam să-l aduc pe scenă și să-i explic, cu o voce cântată cu accent de mandarin, că eram pe cale să-l omor, să-l trimit pe Tărâmul Strămoșilor Fericiți. Acest anunț prozaic nu dădea niciodată greș,

provocând un icnet din partea publicului, și, înainte ca ei să-și poată reveni, aveam să scot un pistol dintre faldurile robei, să-l îndrept către inima complicei mele și să apăs pe trăgaci.

Un pistol pentru start poate provoca o larmă înfricoșătoare atunci când se trage cu el într-un spațiu închis, și chestia avea să se descarce cu pocnetul cel mai înfiorător cu putință. Asistentul meu avea să ducă mâinile la piept, strângând în mână un cornet bine ascuns și plin cu suc de roșii, care avea să iasă la iveală printre degetele lui. Apoi el avea să privească în jos la grozăvia din piept și avea să caște gura plină de neîncredere.

„Ajută-mă, Jacko!” avea să țipe el. „Șmecheria s-a defectat! Sunt împușcat!” și avea să cadă lat pe spate.

Cei din public aveau, deja, să stea drepti în scaunele lor; câțiva aveau să se ridice în picioare, iar alții câțiva să izbucnească în lacrimi. Eu ridicam o mână pentru a-i face să tacă.

„Tăcele! șopteam printre dinți, fixându-i cu o privire înfiorătoare. Stlămoșii cel să fie tăcele.”

Era posibil să se audă și vreo câteva izbucniri de râs nervos, însă în majoritatea cazurilor se auzeau niște „sst-uri” șocate. Eu aduceam un cearșaf rulat de undeva din umbră și îl așezam peste asistentul meu aparent mort, lăsându-i la vedere doar fața întoarsă în sus.

Acum, cearșaful ăsta era un obiect extraordinar; unul pe care îl meșterisem în mare secret. Era împărțit pe lungime în trei de o pereche de pivoți subțiri de lemn cusuți în două buzunare strâmte care mergeau de-a lungul cearșafului și care erau, bineînțeles, invizibile atunci când chestia respectivă era rulată.

Așezându-mă pe vine și folosindu-mi roba drept învelitoare, îi scoteam pe furiș asistentului mei pantofii din picioare (chestia asta era ușor de făcut, din moment ce el își slăbise în secret șireturile chiar înainte ca eu să-l aleg din public) și îi înfigeam, cu vârfurile în sus, în capătul pivoților respectivi.

Vezi tu, pantofii fuseseră special pregătiți prin faptul că aveau o gaură făcută prin fiecare călcâi în care putea fi introdus un cui și împins în așa fel încât să străpungă capătul pivotului. Rezultatul era aproape convingător: un cadavru zăcând pe podea, cu capul ivindu-i-se la un capăt al cearșafului cu care era acoperit și cu pantofii cu vârfurile în sus la celălalt capăt.

Dacă totul mergea conform planului, pete mari și roșii deja începeau să se infiltreze în cearșaful așezat peste pieptul „cadavrului” și, dacă nu se întâmpla asta, puteam întotdeauna să mai adaug puțin dintr-un al doilea cornet de hârtie cusut de manșetă.

Acum venea partea importantă. Ceream ca lumina să fie micșorată („Stlămoșii Honabuh cel întunelic compret!”) și în semiîntuneric aprindeam câteva scânteie de hârtie de magneziu. Chestia asta avea efectul de a orbi publicul pentru câteva clipe: timp suficient pentru ca asistentul meu să-și arcuiască spatele și, în timp ce eu aranjam cearșaful, să-și pună ferm picioarele pe podea într-o poziție ghemuită. Pantofii, bineînțeles, ieșindu-i din capătul cearșafului, făceau ca acest lucru să pară că ar fi zăcut încă în poziție perfect orizontală.

Acum începeam bălmăjeala mea orientală, fluturându-mi mâinile, chemându-l înapoi de pe tărâmul celor morți. În timp ce sporovăiam întruna și nedeslușit niște incantații inventate, asistentul meu începea să se ridice încetîșor din poziția ghemuită până când stătea drept în picioare, susținând pivoții respectivi pe umerii săi, pantofii ieșindu-i în afară în capătul îndepărtat al cearșafului.

Ceea ce publicul vedea era, bineînțeles, un trup acoperit cu un cearșaf care se ridica drept în aer și rămânea plutind acolo vreun metru și jumătate deasupra podelei.

Apoi îi rugam pe strămoșii fericiți să-l aducă înapoi pe Tărâmul Spiritelor Vii. Chestia asta se făcea cu și mai multe treceri înșelătoare ale mâinilor pe deasupra cearșafului, după care aprindeam o scânteie finală de hârtie de magneziu, iar asistentul meu arunca deoparte cearșaful în timp ce făcea un salt în aer și ateriza în picioare.

Cearșaful, împreună cu pantofii țintuiți cu cuie și pivoții cusuți, era aruncat deoparte în întuneric și eram lăsați să ne facem plecăciunile în mijlocul unor aplauze furtunoase. Și, pentru că purta șosete negre, nimeni nu părea să observe vreodată că „mortul” își pierduse pantofii.

Aceasta era „Reînvierea lui Tchang Fu”, și acesta era felul în care plănuiam eu să-l pun în scenă de Ziua Părinților. Bony și cu mine ne furișam la spălătorie cu echipamentul nostru, unde eu îl inițiam în finețurile iluzionismului.

Însă curând deveni clar că Bony nu era complicele ideal. În ciuda entuziasmului său, era pur și simplu prea înalt. Capul și picioarele îi ieșeau în afară prea mult peste cearșaful meu falsificat, și era prea târziu pentru a fabrica unul nou. Și mai era și lucrul imposibil de evitat că, în timp ce Bony era o minune în privința mâinilor, corpul și membrele erau tot acelea ale unui școlar stângaci și dizgrațios. Genunchii ca de barză tremurau atunci când trebuia să leviteze, iar la una din repetiții căzu în fund, făcând ca întreaga iluzie – cearșaf, pantofi și restul – să se prăbușească cu un trosnet.

Nu mă puteam hotărî ce anume să fac. Bony ar fi fost distrus dacă alegeam un alt asistent și, cu toate astea, era prea mult să sper că el avea să-și stăpânească rolul în cele câteva zile care mai rămăseseră înainte de spectacol. Eram în pragul disperării.

Bony fu cel care veni cu soluția.

„De ce să nu inversăm rolurile?” sugeră el după o prăbușire extrem de stânjenitoare a proptelilor noastre, „Lasă-mă să încerc. Eu îmi voi pune roba bătrânului vrăjitor, iar tu vei fi cel care va levita.”

Trebuie să recunosc că era o chestie genială. Cu chipul lui galben, cu mâinile lungi și subțiri proiectându-i-se din mânecile kimonoului roșu (făcute să pară și mai înfiorătoare de unghiile din mațe de cârnați lungi de opt centimetri), Bony făcea o figură mai remarcabilă decât oricine pășise vreodată pe acea scenă.

Și pentru că era un mim înăscut, nu avu nici un fel de problemă în a imita vocea răgușită și ascuțită a unui mandarin bătrân. Vorbirea lui orientală era, oricum, mai bună decât a mea și acele degete lungi și subțiri fluturând în aer ca niște lăcuste erau o priveliște care nu putea fi uitată curând.

Rolul însuși fu genial. Cu toată școala și cu părinții veniți în vizită drept spectatori, Bony montă un spectacol pe care niciunul dintre ei nu avea să-l uite vreodată. Era, în același timp, și exotic, dar și sinistru. Când mă chemă din public ca să-i fiu asistent, chiar și pe mine mă trecură niscaiva fiori reci, văzând această siluetă amenințătoare care îmi făcea semn din spatele luminilor rampei.

Iar când trase cu pistolul și mă împușcă în piept, a fost iadul! Îmi luasem măsuri de prevedere, încălzind și îndoind cu apă rezervorul meu de sânge din suc de roșii și pata care rezultă fu cu atât mai îngrozitor de reală.

Unul dintre părinți – tatăl lui Giddings Minor – a trebuit să fie reținut cu forța de către domnul Twining, care anticipase că era posibil ca vreun spectator naiv să se precipite către scenă.

„Încetișor, dragă domnule”, șoptise Twining în urechea domnului Giddings, „E pur și simplu o iluzie. Băieții ăștia au făcut-o de multe ori înainte.”

Domnul Giddings fu escortat fără prea mare tragere de inimă înapoi la locul său, cu fața încă roșie ca para. Totuși, în ciuda acestui lucru, fu suficient de bărbat ca să-și facă apariția după spectacol și să ne strângă la amândoi mâinile cu putere.

După această baie de sânge încheiat, atunci când „am murit”, levitarea mea în momentul învierii a fost aproape o decepție, dacă pot folosi această expresie, cu toate că a adus runde de aplauze răsunătoare din partea publicului cu inimă bună care fusese ușurat să vadă că nefericitul voluntar fusese readus la viață. La sfârșit, am fost chemați înapoi și aplaudați la scenă deschisă de șapte ori, deși știam foarte bine că cel puțin șase din ele erau pentru partenerul meu.

Bony sorbi adulara ca un burete. La o oră după spectacol încă mai dădea mâna cu diverse persoane și era bătut pe spate de valul de entuziasm al mamelor cuprinse de admirație și al taților

care păreau că vor doar să-l atingă, dar atunci când mi-am aruncat brațul peste umerii lui, mi-a aruncat o privire destul de ciudată: o privire care sugera, pentru o clipă trecătoare, că nu mă mai văzuse niciodată înainte.

— În zilele care urmară, am văzut că se petrecuse o transformare cu el. Bony devenise scamatorul încrezător, iar eu acum nu eram nimic altceva decât simplul lui asistent, începu să-mi vorbească într-un fel nou și adoptă mai degrabă o manieră nonșalantă, ca și cum timiditatea lui de mai înainte nu existase niciodată.

Bănuiesc că aş putea spune că m-a lăsat baltă – sau că asta era ceea ce părea. Îl vedeam adeseori cu un băiat mai mare, Bob Stanley, unul pe care eu nu prea îl simpatizasem niciodată. Stanley avea una din acele fețe colțuroase și cu bărbia pătrată care dau bine în fotografii, însă par greu de suportat în viața reală. La fel cum făcuse și cu mine, Bony părea să dobândească unele din trăsăturile lui Stanley, cam în același fel în care o sugativă absoarbe scrisul dintr-o scrisoare. Știu că în acea perioadă Bony a început să fumeze și, bănuiesc, să și tragă puțin la măsea.

Într-o zi, mi-am dat seama cu un oarecare șoc că nu îl mai plăceam. Ceva se schimbase în interiorul lui Bony sau, probabil, ieșise la suprafață. Erau dați când îl surprindeam privindu-mă fix în clasă, atunci când ochii lui păreau să fie la început ochii bătrânului mandarin, și apoi, în timp ce mă priveau, aveau să devină reci ca de reptilă. Am început să simt că parcă, într-un fel neștiut, ceva îmi fusese furat.

Însă aveau să vină lucruri și mai rele.

Tata tăcu, iar eu am așteptat ca el să continue cu povestea, dar în loc de asta, rămase privind în gol la ploaia care cădea. Mi se păru că cel mai bine e să tac și să-l las cu gândurile lui, oricare ar fi fost acelea.

Însă știam că, la fel cum se întâmplase și cu Horace Bonepeny, ceva se schimbase între noi.

Iată-ne, tata și cu mine, închiși într-o cămăruță simplă și având pentru prima oară în viața mea ceva care putea trece drept conversație. Vorbeam unul cu altul, aproape ca niște adulți; aproape ca o ființă umană cu altă ființă umană; aproape ca un tată cu o fiică. Și, deși nu mă puteam gândi să spun nimic altceva, am simțit că voiam ca această conversație să continue întruna până ce avea să se stingă și ultima stea de pe cer.

Îmi doream să-l pot îmbrățișa, însă nu puteam. De ceva vreme fusesem conștientă că era ceva în caracterul celor din familia de Luce care descuraja orice manifestare vădită de afecțiune; orice fel de declarație de dragoste exprimată în cuvinte. Era ceva în sângele nostru.

Și stăturăm astfel, tata și cu mine, afectați, ca două femei bătrâne la un ceai oferit de parohie. Nu era un mod perfect de a-ți trăi viața, însă trebuia să ne obișnuim cu asta.

ȘAISPREZECE

Un fulger albi orice urmă de culoare din cameră și împreună cu el veni și pocnetul asurzitor al unui tunet. Am tresărit amândoi.

— Furtuna e chiar deasupra, zise tata.

Încuviințând pentru a-l asigura că împreună simțeam acest lucru, m-am uitat în jurul meu. Micul dormitor bine luminat – cu becul atârând din tavan, cu ușa de oțel și cu patul de campanie – cu ploaia șiroind afară, era în mod ciudat foarte asemănător camerei de control a unui submarin din Scufundare în zori. Mi-am imaginat zgomotul asurzitor al furtunii ca fiind sunetul torpilelor explodând chiar deasupra capetelor noastre și, dintr-o dată, nu mi-a mai fost atât de teamă pentru tata. Noi doi, cel puțin, eram aliați. Aveam să mă prefac că atât timp cât rămâneam calmi, iar eu păstram tăcerea, nimic pe lumea asta nu ne putea face vreun rău.

Tata continuă de parcă nici nu se întrerupsese.

— Am devenit mai degrabă niște străini, Bony și cu mine, zise el. Cu toate că am continuat ca membri ai Cercului de Magie al domnului Twining, fiecare își urma propriile interese personale. Eu am

făcut o pasiune pentru marile trucuri de scenă cum ar fi: a tăia o femeie în două, a face să dispară o colivie cu canari cântători, genul ăsta de lucruri. Bineînțeles, majoritatea acestor efecte erau peste bugetul meu de elev, însă, pe măsură ce timpul trecea, îmi păru pur și simplu suficient să citesc despre ele și să învăț cum erau executate fiecare.

Bony totuși se perfecționa în trucuri care solicitau un și mai mare grad de dexteritate: efecte simple care puteau fi făcute sub nasul spectatorului cu o cantitate minimă de obiecte. Putea face să dispară chiar de sub ochi un ceas deșteptător placat cu nichel. Nu avea să-mi arate niciodată cum făcea acest lucru.

Cam în acea perioadă, domnul Twining avu ideea de a organiza o Societate Filatelică, o altă mare pasiune a lui. Simțea că învățându-ne să colecționăm, să catalogăm și să fixăm mărcile poștale, aflam foarte multe lucruri despre istorie, geografie și îndemânare, pentru a nu mai pomeni faptul că discuțiile avute în mod regulat ar fi promovat încrederea în rândul membrilor mai timizi ai clubului. Și, de vreme ce el însuși era un colecționar dedicat, nu văzu nici un motiv pentru care toți băieții lui să nu fi fost la fel de entuziasmați.

Propria sa colecție era cea de-a opta minune a lumii sau așa mi se părea mie. Se specializase în timbre britanice, acordând o atenție specială variantelor de culoare ale cernelurilor pentru tipărit. Avea abilitatea neobișnuită de a putea deduce ziua – și uneori chiar ora – când un anumit specimen fusese tipărit. Comparând fisurile și variațiile microscopice în permanentă schimbare produse de uzura și de presiunea exercitată asupra plăcuțelor de tipărit, era în stare să deducă un număr impresionant de detalii.

Foile albumelor lui erau capodopere. Culorile! Și felul în care erau aranjate de-a lungul paginii, fiecare o pată de culoare pe o paletă de-a lui Turner.

Începeau, bineînțeles, cu edițiile alb-negru din 1840. Însă curând negrul se încălzea și se transforma în cafeniu, cafeniul în roșu, roșul în portocaliu, portocaliul în carmin strălucitor; în indigo și în roșu venețian – o inflorescență strălucitoare de culoare, care parcă picta înflorirea Imperiului însuși. Glorie ție!

Nu îl văzusem niciodată pe tata atât de însuflețit. Era brusc din nou elev, chipul i se transformase și strălucea ca un măr cu coaja lucioasă.

Însă acele cuvinte despre glorie: oare le mai auzisem vreodată? Oare nu erau ele cele pe care Humpty Dumpty i le spusese lui Alice?

Am stat în tăcere, încercând să studiez temeinic conexiunile pe care trebuie să le fi făcut mintea lui.

— Cu toate astea, continuă el, domnul Twining nu poseda cea mai valoroasă colecție filatelică de la Greyminster. Onoarea aceasta îi revenea domnului Kissing, a cărui colecție, deși nu era una extinsă, era una rafinată – probabil chiar neprețuită.

Domnul Kissing nu era, așa cum ne-am putea aștepta de la capul uneia dintre marile noastre școli de stat, un bărbat născut pentru bogăție și privilegii. Fusese orfan la naștere și crescut de bunicul său, un muncitor ce lucra într-o turnătorie de clopote de biserică din East End-ul londonez care, în acele zile, era mai bine cunoscut pentru condițiile sale de trai foarte crâncene decât pentru filantropia sa, și pentru infracționalitatea sa mai degrabă decât pentru oportunitățile educaționale.

Când avea patruzeci și opt de ani, bunicul său și-a pierdut brațul într-un groaznic accident cu metal topit. Acum că nu mai putea să muncească în branșa sa, nu îi mai rămase nimic altceva decât să colinde străzile ca cerșetor; o situație în care rămase timp de aproape trei ani.

Cinci ani mai târziu, în 1840, firma londoneză a domnilor Perkins, Bacon & Petch fu numită de Lorzii Ministerului de Finanțe drept singura tipografie de mărci poștale britanice. „Acea industrie prodigioasă de capete ale Reginei”, cum a numit-o Charles Dickens.

Afacerea prosperă. În primii doisprezece ani de la numirea lor, au fost tipărite vreo două miliarde de timbre, dintre care multe își găsiseră în cele din urmă sfârșitul în lăzile de gunoi ale lumii.

Din fericire, tocmai în tipografia de pe Fleet Street a acestei companii, bunicul domnului Kissing și-a găsit în cele din urmă o slujbă – ca măturător. A învățat să folosească mătura cu o singură mână mai bine decât o fac majoritatea oamenilor cu ambele mâini și, deoarece credea cu convingere în respect, punctualitate și încredere, curând s-a pomenit că este unul dintre cei mai prețioși angajați ai companiei. Și într-adevăr, domnul Kissing mi-a spus odată că acționarul principal, bătrânul Joshua Butters Bacon însuși, îl numea întotdeauna pe bunicul său „Clopotarul” din respect pentru slujba lui anterioară.

Când domnul Kissing era copil, bunicul său îi aducea adeseori acasă timbre ce fuseseră respinse și îndepărtate din cauza unor defecte de tipărire. Aceste „frumoase bucățele de hârtie”, așa cum le numea el, erau adeseori singurele lui jucării. Își petrecea ore întregi aranjând și rearanjând bucățelele colorate după umbră, după variații mult prea subtile pentru ochiul omenesc neavizat. Cel mai grozav dar al său, zicea el, era o lupă, pe care bunicul său o cumpărase de la un vânzător ambulant după ce amanetase verigheta mamei sale pentru un șiling.

În fiecare zi, pe drumul său la și de la internat, băiatul întreba la câte magazine și birouri putea, oferindu-se să le măture trotuarele de praf în schimbul unor plicuri timbrate care fuseseră aruncate în lăzile lor de gunoi.

În timp, aceste frumoase bucățele de hârtie deveniră nucleul unei colecții ce avea să stârnească invidia Regalității, și chiar și atunci când acceptase să devină director la Greyminster, încă posedea mica lupă pe care i-o dăruise bunicul său.

„Plăcerile simple sunt cele mai bune lucruri pe lumea asta”, obișnuia el să ne spună.

Tânărul Kissing se bază pe tenacitatea cu care viața i-o inoculase încă de când era băiețel și continuă să obțină bursă după bursă, până veni ziua în care bătrânul „Clopotar” fu foarte emoționat să-și vadă nepotul absolvind la Oxford cu diplomă de gradul I.

Există o convingere printre cei care ar trebui să se priceapă cel mai bine că cele mai rare mărci poștale sunt acele anomalități și deformări care sunt inevitabil obținute dintr-un rebut al procesului de tipărire, însă acest lucru nu e chiar așa. Indiferent ce sume ar aduce astfel de lucruri anormale dacă sunt strecurate pe piață, pentru adevăratul colecționar acestea nu sunt altceva decât niște bunuri salvate.

Nu, adevăratele rarități sunt acele timbre care au fost puse oficial în circulație, legal sau în alt mod, însă în număr foarte limitat. Uneori, câteva mii de timbre pot fi emise, înainte de a se observa o problemă; alteori câteva sute, după cum se întâmplă atunci când o singură foaie reușește să scape de la Ministerul de Finanțe.

Însă, în întreaga istorie a Oficiului Poștal Britanic, a fost doar o singură ocazie – una singură – când o singură foaie de timbre a fost atât de dramatic diferită de milioanele sale de tovarășe. Iată cum s-a întâmplat.

În iunie 1840, un ospătar trăsnit pe nume Edward Oxford a tras două focuri de armă drept spre Regina Victoria și Prințul Albert în timp ce aceștia se deplasau într-o trăsură deschisă. Din fericire, ambele focuri și-au ratat ținta, iar Regina, care atunci era însărcinată în patru luni cu primul copil, nu a fost rănită.

Unii au crezut că atentatul a fost un complot cartist, în timp ce alții, că fusese o conspirație a protestanților din Irlanda de Nord care doreau să-l instaleze pe Ducele de Cumberland pe tronul Angliei. A fost mai mult adevăr în această a doua ipoteză decât a crezut guvernul sau probabil decât erau ei pregătiți să recunoască. Deși Oxford avea să plătească pentru delictul său, petrecându-și următorii patruzeci de ani ai vieții închis la Bedlam – unde păru mai sănătos la minte decât

majoritatea locatarilor și a multora dintre doctori – cei care se ocupaseră într-adevăr de acest complot aveau să rămână în număr mare și invizibil în metropolă. Aveau altceva mai bun de făcut.

În toamna anului 1840, un ucenic tipograf pe nume Jacob Tingle a fost angajat la firma Perkins, Bacon & Petch. Pentru că era, mai presus de toate, o ființă ambițioasă, tânărul Jacob progresează rapid și în salturi în meseria sa.

Ceea ce angajatorii săi nu știau încă era că Jacob Tingle era pionul unui joc extrem de serios; un joc în care doar maestrul său din umbră erau implicați.

Dacă era ceva care mă surprinsese cu această poveste, era felul în care tata o aducea la viață. Aproape că puteam întinde mâna și îi puteam atinge pe domnii cu gurile lor foarte scrobite și cu jobenurile lor; pe doamnele cu fustele lor foșnitoare și cu bonete pe cap. Și în timp ce personajele din povestea lui prindeau viață, la fel se întâmpla și cu tata.

— Misiunea lui Jacob Tingle era cea mai secretă dintre toate: urma, prin orice fel de mijloace avea la îndemână, să tipărească o foaie, doar una singură, cu timbre Penny Black, folosind o cerneală de culoare portocaliu-deschis care îi fusese încredințată pentru această misiune. Flaconul respectiv îi fusese înmănat, împreună cu un onorariu, într-o bodegă de lângă catedrala Sfântul Pavel de către un bărbat cu o pălărie cu boruri largi care rămăsese în umbra tavernei și vorbise cu o voce șoptită și aspră.

După ce tipărea în secret această foaie ilegală, urma să o ascundă într-un teanc de timbre Penny Black obișnuite care așteptau să fie livrate către oficiile poștale din toată Anglia. După ce îndeplinea acest lucru, treaba lui Jacob era terminată. Destinul avea să se îngrijească de restul.

Mai devreme sau mai târziu, undeva în Anglia, o foaie de timbre portocalii avea să iasă la iveală, și mesajul lor avea să fie suficient de clar pentru aceia care aveau ochi de văzut. „Suntem în mijlocul vostru”, ar anunța mesajul respectiv. „Ne mișcăm printre voi liberi și nevăzuți.”

Oficiul Poștal, care nu bănuia nimic, nu ar avea ocazia să retragă timbrele instigatoare. Și de îndată ce ieșeau la lumină, zvonul despre existența lor urma să se răspândească precum focul grecesc. Nici măcar Guvernul Maiestății sale nu ar putea ține secret acest lucru. Rezultatul era teroarea la cele mai înalte niveluri.

Vezi tu, continuă tata, deși mesajul său veni prea târziu, un agent secret se infiltrasese în rândurile conspiratorilor și informase că descoperirea timbrei portocalii urma să servească drept semnal pentru conspiratorii de peste tot ca să înceapă un nou val de atacuri personale împotriva familiei regale.

Părea schema perfectă. Dacă dădea greș, autorii urmau să aștepte pur și simplu și să încerce altă dată. Însă nu fu nevoie să încerce iar: chestia merse strună.

A doua zi după ce îl întâlnise pe necunoscut lângă catedrala Sfântul Pavel, avu loc un incendiu impresionant și suspicios pe o alee exact în spatele firmei Perkins, Bacon & Petch. În timp ce tipografii și redactorii se repeziră afară pentru a vedea mai bine focul, Jacob scoase cu foarte mult calm flaconul de vopsea portocalie din buzunar, unse plăcuța cu un rulou de rezervă pe care îl ascunsese în spatele unui rând de sticle cu chimicale, aplică o foaie înmuiată de hârtie cu filigran și tipări foaia. Era parcă mult prea ușor.

Înainte ca ceilalți muncitori să se întoarcă la posturile lor, Jacob vârâse deja foaia portocalie printre surorile sale negre, curățase plăcuța, ascunsese bucățile de pânză mudare și se pregătea pentru următorul ciclu de timbre obișnuite, în momentul în care Joshua Butters Bacon însuși trecu pe acolo și îl felicită pentru calmul său în fața pericolului. Avea să ajungă departe în meseria aleasă, îi spusese bătrânul.

Și apoi soarta, cum face ea adeseori, strică mersul treburilor. Ceea ce uneltitorii nu puteau prevedea era că bărbatul cu pălăria cu boruri largi urma, chiar în acea noapte, să fie doborât în ploaie pe Fleet Street de un cal fugar și că, înainte de a muri, avea să se întoarcă la credința în care se

născuse și avea să mărturisească complotul – despre Jacob Tingle și toți ceilalți – unui polițist îmbrăcat în pelerină de ploaie pe care îl luase drept preot catolic.

Însă Jacob își făcuse deja treaba lui murdară și foaia de timbre portocalii zbura, via poșta de noapte, înspre un ungher necunoscut din Anglia. Sper că nu găsești chestia asta prea plictisitoare, Harriet?

Harriet? Tata îmi spusese „Harriet”?

Se știe că tații cu multe fete spun numele în ordinea nașterii, atunci când le cheamă pe cele mai mici, și fusesem de mult obișnuită să fiu strigată „Ophelia Daphe Flavia, la naiba”. Însă Harriet? Niciodată! Oare îi scăpase, sau tata chiar credea că îi spunea povestea Harrietei?

Voiam să dau la o parte acel înveliș; voiam să-l îmbrățișez; voiam să mor.

Mi-am dat seama că sunetul vocii mele ar putea rupe vraja și mi-am întors încetișor capul dintr-o parte într-alta, de parcă era în pericol să cadă.

Afară, vântul rupea iedera care tinea fereastra, în timp ce ploaia sălbatică răpăia.

— Se dădu alarma generală, continuă tata în cele din urmă, iar eu m-am oprit ținându-mi respirația.

Au fost trimise telegrame către fiecare diriginte de poștă din ținut. În orice colț al Angliei unde era posibil să apară timbrele portocalii, acestea trebuiau să fie puse imediat sub lacăt, iar Ministerul de Finanțe trebuia anunțat, în mod expres, unde se aflau.

Și, pentru că niște pachete mai mari cu timbre Penny Black fuseseră expediate către orașe, s-a crezut că cel mai probabil era ca acestea să apară la Londra sau la Manchester; probabil la Sheffield sau la Bristol. După cum se dovedi, nu fu niciunul dintre acestea, de fapt.

Ascuns în unul din cele mai îndepărtate unghere ale Cornwall-ului, se află satul St. Mary-in-the-Marsh. Este un loc unde nu s-a întâmplat niciodată nimic și nu se aștepta ca vreodată să se întâmple ceva.

Dirigintele de poștă de acolo era unul Melville Brown, un domn în vârstă care depășise deja cu câțiva ani vârsta obișnuită de pensionare și încerca, cu puțin noroc, să pună deoparte puțin din micul său salariu „ca să-i ajungă până s-o duce la cimitir”, după cum spunea el oricui voia să-l asculte.

Din nefericire – din moment ce St. Mary-in-the-marsh era în mai multe feluri departe de calea bătută, Brown, dirigintele de poștă, nu a primit directiva telegrafiată de la Ministerul de Finanțe, așa că fu o surpriză absolută când, câteva zile mai târziu, după ce despachetase un mic transport de mărci poștale Penny Black și le număra pentru a vedea dacă numărul corespundea, descoperi timbrele care lipseau și care îi căzură literalmente între degete.

Bineînțeles că zări imediat timbrele portocalii. Cineva făcuse o greșeală îngrozitoare! Nu apăruse, așa cum ar fi trebuit în mod normal, nici o broșură oficială cu „Instrucțiuni pentru diriginții de poștă” ce anunța o nouă culoare pentru timbrele Penny Black. Nu, chestia asta era ceva cu o semnificație colosală, cu toate că nu-și putea da seama care anume.

Pentru o clipă – însă doar pentru o clipă, ține minte ce-ți spun – crezu că era posibil ca această foaie cu timbre ciudat colorate să valoreze mai mult decât valoarea sa nominală. Mai puțin de jumătate de an după introducerea lor, unii oameni, probabil cei de la Londra, credea el, care nu aveau altceva mai bun de făcut cu timpul lor, începuseră deja să colecționeze mărci poștale autoadezive și să le pună în niște cărțuții mici. Un timbru tipărit neoficial sau cu numere de verificare inversate ar putea chiar să aducă un profit de o liră sau două, ce să mai vorbim de o foaie întregă cu astfel de timbre, de ce...

Însă Melville Brown era una dintre acele ființe omenești care pare să fie la fel de rară precum arhanghelii: era un om cinstit. Prin urmare, trimise pe dată o telegramă la Ministerul de Finanțe și, într-o oră, un curier ministerial fu trimis de la Paddington pentru a recupera timbrele și a le trimite înapoi la Londra.

Guvernul intenționa ca acea foaie buclucașă să fie imediat distrusă, cu toată solemnitatea oficială a unei Mese Requiem Pontificale. Joshua Butters Bacon a sugerat ca mai degrabă timbrele să fie puse în arhiva tipografiei, sau probabil la British Museum, unde puteau fi studiate de generațiile viitoare.

Totuși, Regina Victoria, care era, după cum spun americanii, mai mult decât o pungășoaică, avea propriile ei idei: a cerut să i se dea un singur timbru ca memento al zilei în care a fost cruțată de glonte de un asasin; iar restul să fie distruse de funcționarul cu cea mai înaltă funcție din firma care le tipărise.

Și cine o putea contrazice pe Regină? Deja cu trupele britanice gata să invadeze Beirutul, primul-ministru, Viscount Melbourne (al cărui nume fusese odată în mod romantic asociat cu cel al Maiestății Sale), avea alte lucruri pe cap. Și astfel chestiunea a fost lăsată deoparte.

Așa se face că singura foaie cu timbre „penny” portocalii din lume a fost arsă într-un potir al directorului general de la Perkins, Bacon & Petch. Însă, înainte de a aprinde chibritul, Joshua Butters Bacon a șterpelit două specimene – vezi tu, chestia asta se întâmpla cu câțiva ani înainte ca perforațiile să fie introduse – timbrul marcat „AA” dintr-un colț, pentru Regina Victoria și, în mare secret, un altul marcat „TL”, din colțul opus, pentru el însuși.

După ani de zile, când biroul lui Bacon a fost mutat după moartea lui, un plic care într-un fel își găsisese adăpostul în spatele acestuia căzu pe podea. După cum probabil ai ghicit, măturătorul care l-a găsit a fost bunicul domnului Kissing, Clopotarul. Și, pentru că bătrânul Bacon murise, se gândise el, ce rău se putea întâmpla dacă lua acasă singurul timbru portocaliu care se afla adăpostit în acel plic ca jucărie pentru nepotul său de trei ani?

Am simțit cum mi se aprind obrazii și m-am rugat cu disperare ca tata să fie prea distras ca să observe acest lucru. Cum, fără a înrăutăți situația, puteam să-i spun că ambele timbre Ulster Avenger, unul marcat „AA” și celălalt „TL” se aflau, chiar în acel moment, îndesate cu grijă la fundul buzunarului meu?

ȘAPTESPREZECE

O parte din mine se zbătea fără doar și poate să scoată timbrele blestemate și să i le pună în palmă, însă inspectorul Hewitt mă făcuse să-mi dau cuvântul de onoare. Nu puteam cu nici un chip să pun în mâinile tatei ceva care era posibil să fi fost furat; ceva ce era posibil să-l incrimineze și mai tare.

Din fericire, tata era uituc. Nici măcar un alt fulger, urmat de un pocnet ascuțit și o bubuitură îndelungată de tunet nu îl readuseră înapoi în prezent.

— Ulster Avengerul marcat TL, continuă el, deveni bineînțeles piatra de temelie a colecției domnului Kissing. Era bine-cunoscut faptul că existau doar două astfel de timbre. Celălalt – specimenul marcat AA – fiindu-i trecut după moartea Reginei Victoria fiului său, Edward al VH-lea și, după moartea sa, fiului său, George al V-lea, în a cărei colecție rămase până în 1925, când fusese furat în plină zi de la o expoziție filatelică. Nu a fost văzut până în ziua de azi.

„Ha!” am gândit eu.

— Și ce s-a întâmplat cu TL? am zis cu voce tare.

— TL, după cum am văzut, a fost pus deoparte în seiful din biroul directorului de la Greyminster. Domnul Kissing îl scotea afară din când în când, „în parte pentru a se desfăta”, ne-a spus el odată, „și în parte pentru a-mi aminti de începuturile mele umile în cazul în care aş da vreodată semne că vreau să mă întind mai mult decât îmi e plapuma”.

Ulster Avenger era rareori arătat altora, probabil doar câtorva dintre cei mai serioși filателиști. Se spunea că regele însuși dorise odată să cumpere timbrul, o ofertă care fusese refuzată politicos, însă cu fermitate. Când chestia dăduse greș, regele solicitase – prin secretarul său particular – permisiunea specială de a vedea „acest fenomen marmeladă”, după cum l-a numit el: o solicitare care fu iute acordată și care sfârși cu o vizită secretă după căderea serii, la Greyminster, a Alteței Regale.

Ne întrebăm, bineînțeles, dacă a adus cu el AA-ul, astfel încât cele două timbre extraordinare să poată fi încă o dată, chiar dacă doar pentru câteva ore, împreună. Țsta va rămâne, probabil, unul din marile mistere ale filateliei.

Mi-am atins ușor buzunarul și degetele mele zbârnâiră la foșnetul imperceptibil al hârtiei.

— Bătrânul nostru director de internat, domnul Twining, își amintea clar acea întâmplare și ținea minte cel mai bine cum luminile din biroul directorului stătuseră mult timp aprinse în acea noapte de iarnă.

Ceea ce mă aduce înapoi, vai, la Horace Bonepenny.

Îmi puteam da seama, după tonul schimbat al vocii sale, că tata se retrăsese încă o dată în trecutul său. Un fior de emoție îmi trecu pe șira spinării. Eram pe cale de a ajunge la adevăr.

— Bony devenise, deja, mai mult decât un scamator desăvârșit. Era acum un tânăr descurcăreț și băgăcios, cu maniere nerușinate, care în general obținea ce voia folosindu-se de tertipul simplu de a se băga în față mai tare decât alții.

În afară de alocația pe care o primea de la avocații tatălui său, câștiga o sumă destul de frumușică ținând diverse spectacole la și în jurul Greyminsterului, la început, la petrecerile pentru copii și apoi, mai târziu, pe măsură ce încrederea îi spori, la concerte studențești și dineuri politice. Cam pe atunci îl acceptase pe Bob Stanley ca fiind singurul său complice și se auzeau povești despre unele din cele mai extravagante spectacole ale lor.

Însă, în afara orelor, îl vedeam rareori în acele zile. Ridicându-se deasupra abilităților Cercului de Magie, îl părăsise și se auzea că făcea remarci disprețuitoare despre acei „tântălăi amatori” care își păstrasera calitatea de membru.

Din cauza prezenței din ce în ce mai slabe, domnul Twining a anunțat în cele din urmă că renunța la cursurile de iluzionism, așa cum numea el Cercul de Magie, pentru a se concentra mai mult asupra Societății Filatelice.

Îmi amintesc seara – era pe la începutul toamnei, prima întrunire din an – în care Bony și-a făcut brusc apariția, tot numai zâmbet și falsă prietenie. Nu îl mai văzusem de la sfârșitul ultimului trimestru, iar acum mi se părea oarecum străin și prea mare pentru camera respectivă.

„Ah, Bonepenny”, zise domnul Twining, „ce plăcere neașteptată. Ce te aduce înapoi în aceste umile cămăruțe?” „Picioarele m-au adus!” strigase Bony și aproape toți am râs.

Și apoi, brusc, renunță la acea atitudine afectată, într-o clipă, fu din nou acel elev respectuos și plin de modestie.

„Spuneam domnule”, zise el, „că m-am tot gândit în timpul vacanței ce cinste minunată ar fi pentru noi dacă l-ați putea convinge pe director să ne arate timbrul ăla ciudat al lui”

Fruntea domnului Twining se întunecă.

„Timbrul ăla ciudat, așa cum ai spus-o tu, Bonepenny, e una din bijuteriile coroanei Filateliei Britanice și cu siguranță n-aș sugera niciodată să fie expus pentru a fi văzut de un primitiv impertinent așa ca tine.” „Dar, domnule! Gândiți-vă la viitor! Când noi băieții o să creștem... și o să avem propriile noastre familii...”

La asta, am zâmbit cu toții unul la altul și am trasat modele în covor cu vârfurile pantofilor.

„Va fi ca în acea scenă din Henric V, domnule”, continuă Bony. „Acele familii întoarse înapoi în Anglia și stând culcate în paturile lor se vor considera blestemate că nu au fost la Greyminster pentru a arunca o otheadă la marele Ulster Avenger! Oh, vă rog, domnule! Vă rog!” „Îți voi da un zece plus pentru îndrăzneală, tinere Bonepenny, și un scor de zero-zero pentru că l-ai parodiat pe Shakespeare. Totuși...”

Ne puteam da seama că domnul Twining se înmuiașe. Un colț al mustaței sale se ridică foarte ușor.

„Oh vă rugăm, domnule”, ne-am amestecat și noi în discuție.

„Ei bine...”, zise domnul Twining.

Și fu stabilit. Domnul Twining vorbi cu domnul Kissing și acea persoană respectabilă, flatat că băieții săi erau interesați de un obiect atât de misterios, consimți degrabă. Vizionarea fu fixată pentru următoarea seară de duminică, după vecernie și urma să fim conduși în apartamentele particulare ale directorului. Invitația era doar pentru membrii Societății Filatelice, iar doamna Kissing avea să încununeze seara oferindu-ne cacao și biscuiți.

Camera era plină de fum. Bob Stanley, care venise cu Bony, fuma pe față o țigară proastă și nimănui nu părea să-i pese. Cu toate că băieții din ultimele clase de liceu aveau privilegii, era prima oară când văzusem pe unul dintre ei aprinzându-și țigara în fața directorului. Am fost ultimul sosit, iar domnul Twining umpluse deja scrumiera cu mucuri de țigări Will's Gold Flake pe care, în afara orelor, le fuma fără încetare.

Domnul Kissing era, așa cum sunt directorii cu adevărat extraordinari, un amfitrion excelent. Sporovăi despre una și despre alta: despre vreme, despre scorurile la cricket, despre fondul absolvenților, despre starea deplorabilă în care se găseau țiglele de pe Anson House; ținându-ne în suspans, înțelegeți tu.

Numai după ce a văzut că ne foiam precum greierii a spus: „Vai mie, uitasem cu desăvârșire – ați venit să aruncați o privire la faimoasa mea bucătică de hârtie”.

Noi deja fierbeam și dădeam pe dinafară de nerăbdare ca o cameră plină de ceainice. Domnul Kissing merse la seiful său din perete și își roti degetele într-un dans elaborat pe discul cifrului.

Chestia respectivă se deschise cu câteva clicuri. Vârî mâna în interior și scoase afară o cutie de țigări – o cutie obișnuită de țigări Gold Flake! Gestul ăsta provocă ceva râsete, fii sigură. Nu mă puteam opri să nu mă întreb dacă avusese neobrăzarea să scoată și în fața Regelui acel recipient vechi.

Fu o oarecare rumoare și apoi tăcerea se așternu în cameră în timp ce el deschidea capacul. Acolo în interior, adăpostit pe un pat de hârtie de sugativă, se afla un plic micuț: prea mic, prea nesemnificativ ar spune unii, pentru a păstra o comoară de o asemenea măreție.

Cu o fluturare a mâinii, domnul Kissing scoase la iveală o pensetă din buzunarul vestei și, extrăgând timbrul la fel de atent ca un expert genist care extrage un fitil de amorsare dintr-o bombă neexplodată, îl așeză pe hârtie.

Ne-am adunat în jurul său, împingându-ne și îndesându-ne unii în alții ca să vedem mai bine.

„Atenție, băieți, zise domnul Kissing. „Unde vă sunt manierele; un gentleman nu își uită niciodată manierele.”

Și iată-l, acel timbru renumit, arătând exact așa cum știuseseam întotdeauna că ar arăta și, cu toate astea, mult mai... atât de plin de vrajă. Cu greu ne venea să credem că eram în aceeași cameră cu Ulster Avenger-ul.

Bony era chiar în spatele meu, aplecându-se peste umărul meu. Îi puteam simți răsuflarea fierbinte în obraz, și am avut impresia că sesizez un iz de plăcintă cu carne de porc și vin roșu. Oare băuse? mă întrebam.

Și apoi se întâmplă un lucru pe care nu îl voi uita până în ziua când voi muri – și probabil nici măcar atunci. Bony se repezi, înșfacă timbrul și îl ținu sus în aer între degetul mare și arătător ca un preot ce ridică ostia.

„Priviți asta, domnule!” strigă el. „E un truc!”

Toți eram prea uluiți ca să mai facem vreo mișcare. Și cât ai clipi, Bony scoase un chibrit din buzunar, îl aprinse cu unghia de la degetul mare și îl ținu aproape de colțul Ulster Avenger-ului.

Timbrul începu să se înnegrească, apoi se încreți; un mic val de fum trecu peste suprafața sa și, o clipă mai târziu, nu mai rămăsese nimic din el în afara unor resturi de cenușă în palma lui Bony.

Bony își ridică mâinile și, cu o voce înfiorătoare, începu să cânte: „Cenușă din cenușă, țărână din țărână, Dacă Regele nu te poate avea, atunci trebuie să te aibă Diavolul!”

Era înfricoșător. Toți rămăseserăm într-o tăcere șocată. Domnul Kissing rămase cu gura deschisă, iar domnul Twining, care ne adusese acolo, arăta de parcă fusese împușcat în inimă.

„E o șmecherie, domnule”, strigă Bony, cu acel rânjet de capelă mortuară. „Acum, ajutați-mă să-l aduc înapoi, cu toții. Dacă ne luăm de mâini și ne rugăm împreună...”

El mă apucă de mână cu mâna lui dreaptă, și cu stânga o apucă pe cea a lui Bob Stanley.

„Să formăm un cerc”, ordonă el. „Să ne unim mâinile și să formăm un cerc de rugăciune!” „Încetează!”, strigă domnul Kissing. „Încetează această insolență imediat. Pune înapoi timbrul în cutie, Bonepenny.” „Dar domnule”, zise Bony – și jur că i-am văzut dinții licărind în lumina flăcărilor șemineului.

— Dacă nu ne unim forțele, magia nu poate funcționa. Așa e magia, vedeți dumneavoastră.” „Pune... timbrul... înapoi... în... cutie”, zise domnul Kissing, încet și hotărât, cu chipul ca al unuia din acele lucruri înspăimântătoare pe care le găsești în tranșee după o bătălie.

„Bine atunci, va trebui să fac eu singur asta”, zise Bony. „Însă mi se pare corect să vă previn că e mult mai dificil în felul acesta.”

Nu îl văzusem niciodată atât de încrezător; nu îl văzusem niciodată atât de plin de sine însuși.

Își suflecă mâneca și ținu unul din acele degete lungi și ascuțite ridicat în aer cât de sus putu.

„Întoarce-te, întoarce-te, O, Regină Portocalie, întoarce-te și spune-ne unde-ai fost!”

Și, zicând asta, pocni din degete și brusc apărură un timbru acolo unde nu fusese nici un timbru mai devreme. Un timbru portocaliu.

Chipul fioros al domnului Kissing se mai relaxa puțin. Aproape că zâmbi. Degetele domnului Twining se înfipseră adânc în omoplatul meu și mi-am dat seama pentru prima dată că se agăța de mine din răsuperi.

Bony apropie timbrul pentru a se uita mai bine la el, până ce acesta aproape că-i atinse vârful nasului. În același timp, scoase repede din buzunarul de la sold o lupă indecent de mare și examina cu buzele ținute nou materializatul timbru.

Apoi brusc vocea lui se transformă în aceea a lui Tchang Fu, bătrânul mandarin, și jură că, deși nu avea nici un fel de machiaj, puteam foarte clar să văd pielea galbenă, unghiile lungi și kimonoul cu dragonul roșu.

„Ho-ho! Stălmoșii Hon'abuh au trimis departe timbrul!”, zise el, ținându-l ridicat în sus pentru ca noi toți să-l vedem. Era o ediție americană obișnuită „Internal Revenue”: un timbru comun din vremea Războiului de Secesiune cum aveam majoritatea dintre noi cu duimul în albumele noastre.

Îl lăsa să cadă pe podea, apoi ridică din umeri și înălță ochii spre cer.

„Întoarce-te, întoarce-te, O Regină Portocalie...”

Începu el din nou, însă domnul Kissing îl apucase de umeri și îl scutura ca pe o cutie de vopsea.

„Timbrul”, ordonă el, ridicând mâna. „Imediat!”

Bony își întoarse pe dos buzunarele pantalonilor, pe rând.

„Se pare că nu-l găsesc, domnule”, zise el, „Ceva pare să nu fi mers cum trebuie.”

Se uită la fiecare din mânecile lui, își trecu un deget pe partea interioară a gulerului cămășii și o transformare bruscă îi apărură pe chip. Într-o clipită, fu un școlar speriat care arăta de parcă nu-i mai rămăsese nimic altceva mai bun de făcut decât să o zbughească.

„A funcționat înainte, domnule”, se bâlbâi el. „De o mulțime de ori.”

Chipul i se înroși și am crezut că era pe cale să izbucnească în plâns.

„Percheziționați-l!”, pufni domnul Kissing, și mai mulți băieți, sub îndrumarea domnului Twining, îl duseră pe Bony la spălător unde îl întoarseră cu susul în jos și îl căutară din vârful părului său roșu și până în vârfurile pantofilor cafenii.

„E așa cum a zis băiatul”, zise domnul Twining când se întoarseră în cele din urmă. „Timbrul pare să fi dispărut”. „Dispărut?”, zise domnul Kissing.

„Dispărut? Cum e posibil ca afurisitul de lucru să fi dispărut? Sunteți completamente siguri?” „Completamente siguri”, zise domnul Twining.

Se căută în toată camera: covorul fu ridicat, mesele mișcate, obiectele ornamentale întoarse cu fundul în sus, însă totul fu în zadar. În cele din urmă, domnul Kissing traversă camera către colțul unde Bony stătea cu capul adânc cufundat între palme.

„Explică-te, Bonepenny”, ceru el.

„Nu, nu pot, domnule. Probabil că a ars. Trebuia să fie stins, vedeți dumneavoastră, însă eu trebuie că am... nu știu... nu pot...”

Și izbucni în lacrimi.

„Du-te la culcare, băiete!” strigă domnul Kissing. „Părăsește casa asta și du-te la culcare!”

Era pentru prima oară că îl auziserăm ridicând vocea peste nivelul de conversație plăcută, iar chestia asta ne zdruncină până în măduva oaselor.

Am aruncat o privire către Bob Stanley și am observat că se legăna înainte și înapoi pe vârfurile degetelor de la picioare, privind fix în podea la fel de nepăsător de parcă aștepta tramvaiul.

Bony se ridică și merse încetișor de-a lungul camerei în direcția mea. Avea ochii înroșiți pe margini când întinse mâna și o apucă pe a mea. O scutură neputincios, însă fu un gest pe care nu am fost capabil să i-l întorc.

„Îmi pare rău, Jacko”, zise el, de parcă eu, și nu Bob Stanley, eram complicele lui.

Nu am putut să-l privesc în ochi. Am privit în altă parte până am știut că nu mai era lângă mine.

După ce Bony părăsi camera, privind peste umăr, cu chipul livid, domnul Twining încercă să se scuze în fața directorului, însă acest lucru păru să înrăutățească lucrurile.

„Probabil ar trebui să-i sun pe părinții lui, domnule”, zise el.

„Pe părinți? Nu, domnule Twining. Cred că nu părinții ar trebui aduși aici.”

Domnul Twining rămase în mijlocul camerei, frângându-și mâinile. Dumnezeu știe ce gânduri îi treceau prin minte bietului om. Eu nici măcar nu mi le pot aminti pe ale mele.

Dimineața următoare, era luni. Traversam curtea interioară, străpungând briza rece împreună cu Simpkins, care pălăvrăgea despre Ulster Avenger. Vestea se răspândise precum focul grecesc și oriunde te uitai grupuri de băieți stăteau laolaltă cu capetele apropiate, fluturându-și mâinile cu fervoare în timp ce schimbau între ei ultimele – și aproape în totalitate false – zvonuri.

Când eram la aproape cincizeci de metri depărtare de Anson House, cineva a strigat: „Priviți! Acolo sus! În turn! E domnul Twining!”

Am privit în sus și l-am văzut pe bietul suflet pe acoperișul clopotniței. Se ținea de parapet ca un liliac jigărit, cu mantia fluturându-i în vânt. O rază de soare pătrunsese ca un reflector prin norii ce treceau grăbiți, luminându-l din spate. Întregu-i trup părea să radieze, iar părul care îi ieșea de sub tocă semăna cu un disc de cupru în soarele ce se înălța, ca haloul unui sfânt dintr-un manuscris împodobit cu anluminuri.

„Atenție, domnule”, strigă Simpkins. „Țiglele sunt într-o stare deplorabilă!”

Domnul Twining privi în jos la picioarele sale, de parcă se trezise dintr-un vis, de parcă era uluit să se pomenească brusc transportat douăzeci și cinci de metri în aer. Aruncă o privire în jos la țigle și, pentru o clipă, rămase complet nemișcat.

Apoi se ridică în picioare cât era de mare, ținându-se doar cu vârfurile degetelor de parapet. Ridică brațul drept sub formă de salut roman, cu roba fluturându-i pe lângă el precum toga vreunui Cezar din antichitate, pe metereze.

„Vale!”, strigă el. Rămas-bun.

Pentru o clipă, am crezut că se dăduse jos de pe parapet. Probabil că se răzgândise; probabil soarele care-i bătea din spate mă orbise. Însă apoi l-am văzut în aer, rostogolindu-se. Unul dintre băieți i-a spus mai târziu unui reporter de la un ziar că semănase cu un înger căzut, însă nu a fost deloc așa. Căzu cu greutate pe pământ ca un bolovan. Nu găsesc o modalitate mai plăcută de a descrie acest lucru.

Tata făcu o pauză un timp destul de lung, ca și cum îi lipseau cuvintele. Mi-am ținut respirația.

— Sunetul pe care trupul său l-a făcut pe piatra cubică, zise el în cele din urmă, îmi bântuie, din acea zi, visele. Am văzut și am auzit lucruri în război, însă nimic asemănător. Chiar nu se compară nimic cu asta.

Era un om bun și noi l-am omorât. Horace Bonepenny și cu mine l-am omorât la fel de sigur de parcă i-am fi făcut vânt din turn cu propriile mâini.

— Nu! am zis, întinzând mâna și atingându-i-o pe a lui. Nu a avut nimic de-a face cu tine!

— Ah, dar a avut, Flavia!

— Nu! am repetat, deși rămăsesem puțin înmărmurită de propria-mi îndrăzneală. Oare chiar îi vorbeam tatei în felul acesta?

— Nu a avut nimic de-a face cu tine. Horace Bonepenny a distrus Ulster Avengerul!

Tata zâmbi trist.

— Nu, nu a făcut-o, draga mea. Vezi tu, când m-am întors în camera mea în acea seară de duminică și mi-am scos jacheta, am descoperit o pată ciudat de lipicioasă pe manșeta cămășii. Am știut pe loc ce era: în timp ce ne dădusem mâinile pentru a forma cercul de rugăciune prin care voia să ne distragă atenția, Bony își împinsese degetul arătător în interiorul mânecii jachetei mele și îmi lipise Ulster Avengerul pe manșetă. Însă de ce mă alesese pe mine? De ce nu îl alesese pe Bob Stanley? Dintr-un motiv cât se poate de întemeiat: dacă ne-ar fi controlat pe toți, timbrul ar fi fost găsit în mâneca mea, iar Bony ar fi strigat că e nevinovat. Nu mă mir că nu l-au găsit atunci când i-au întors toate hainele pe dos!

Bineînțeles că și-a recuperat timbrul în momentul în care mi-a strâns mâna, înainte de a pleca. Bony era un maestru al prestidigitației, amintește-ți asta și, pentru că odinioară fusesem complicele său, era de la sine înțeles că aș fi fost din nou. Cine ar fi crezut vreodată contrariul?

— Nu! am zis.

— Ba da, zâmbi tata. Și acum mai e ceva de spus.

— Deși nu s-a dovedit niciodată nimic împotriva lui, Bony nu s-a întors la Greyminster după acel trimestru. Cineva mi-a spus că se dusesse în străinătate ca să scape de neplăcerile ulterioare și nu pot spune că am fost surprins. Și nu am fost surprins nici să aflu, câțiva ani mai târziu, că Bob Stanley, după ce fusese dat afară de la medicină, ajunsese în cele din urmă în America, unde înființase o prăvălie filatelică: una dintre acele companii de vânzare prin poștă care au reclame în publicațiile comice și vând pachetele cu timbre aprobate adolescenților. Cu toate că întreaga afacere pare să fi fost ceva mai mult decât un paravan pentru tranzacții mai sinistre făcute cu colecționari bogați.

În ceea ce-l privește pe Bony, nu l-am mai văzut timp de treizeci de ani. Și apoi, exact luna trecută, m-am dus la Londra pentru a fi prezent la o expoziție filatelică internațională organizată de Societatea Filatelică Regală. Probabil că-ți amintești. Una din atracțiile expoziției a fost expunerea publică a câtorva articole valoroase ale actualei Sale Maiestăți, colecția Regelui, inclusiv rarul Ulster Avenger: AA – geamănul timbrului domnului Kissing.

L-am aruncat o scurtă ocheadă; amintirile pe care mi le-a stârnit nu erau unele plăcute. Au fost și alte exponate pe care doream să le văd, și prin urmare Ulster Avengerul Regelui nu a ocupat mai mult de câteva secunde din timpul meu.

Chiar înainte ca expoziția să se încheie în ziua respectivă, mă aflu în partea îndepărtată a sălii de expoziție, examinând o foaie cu timbre pe care mă gândeam că mi-aș putea oferi plăcerea de a mi-

o cumpăra, când s-a întâmplat să arunc o privire prin sală și să zăresc o claie de păr roșu; un păr care putea aparține doar unei sigure persoane.

Era Bony, bineînțeles. Ținea un discurs pentru o mică mulțime de colecționari care se adunase în fața timbrului regelui. Chiar în momentul în care priveam, dezbaterea a devenit mai aprinsă, și părea că ceva din ceea ce spusese Bony îl agitase pe unul dintre curatori, care scutura cu vehemență din cap, în timp ce vocile se auzeau din ce în ce mai tare.

Nu credeam că Bony mă văzuse – și nici nu doream acest lucru.

Am avut noroc că un vechi camarad din armată, Jumbo Higginson, se întâmplă să treacă pe acolo chiar în acel moment și mă luă cu el la cină. Bunul și vechiul prieten Jumbo... nu e prima dată când își face apariția chiar la tanc.

Ceva trecu peste ochii tatei, și am văzut că făcuse să dispară una din acele vizuine de iepure care atât de adeseori îl înghițea. Mă întrebam uneori dacă aş învăța vreodată să mă împac cu tăcerile lui bruște. Însă apoi, ca o jucărie automată întoarsă la maximum și care se trezește brusc la viață când e atinsă doar cu un deget, el își continuă povestea de parcă nu se întrerupsese deloc.

— Când am deschis ziarul în trenul către casă în acea seară, și am citit că Ulster Avengerul regelui fusese înlocuit cu un fals – acest lucru după câte se pare fusese făcut sub nasul publicului, câțiva filателиști ireproșabili și vreo două gărzi – am știut nu numai cine executase furtul, ci și, cel puțin în termeni generali, cum anume fusese dus la îndeplinire.

Apoi, vinerea trecută, când sitarul mort a apărut în pragul ușii, am știut pe dată că Bony fusese acolo. „Jack Sitarul” era porecla mea la Greyminster: „Jacko” mai scurt. Literele din colțul timbrului Penny Black explicau numele lui. E foarte complicat.

— B One Penny H – am zis. Bonepenny Horace. La Greyminster, era numit Bony, iar tu erai Jacko. Da, am ghicit chestia cu ceva vreme în urmă.

Tata mă privi de parcă eram o viperă pe care nu știa dacă să o strângă tare la piept sau să o azvârle afară pe fereastră, își frecă buza superioară cu degetul arătător de vreo câteva ori, de parcă ar fi vrut să pună un sigiliu, însă după aceea continuă.

— Faptul că știam că el se afla pe undeva prin apropiere nu m-a pregătit pentru șocul îngrozitor de a-l vedea apărând brusc din întuneric, la fereastra biroului meu, acel chip alb, cadaveric. Era după miezul nopții. Ar fi trebuit să refuz să vorbesc cu el, bineînțeles, însă a făcut asemenea amenințări...

Mi-a cerut să cumpăr ambele timbre Ulster Avenger de la el: cel pe care îl furase de curând și cel pe care îl făcuse să dispară cu mulți ani în urmă din colecția domnului Kissing.

Avea chestia asta în cap, vezi tu, că eu eram un om cu stare. „E o ocazie unică de a investi”, îmi spusese el.

Când i-am replicat că nu aveam bani, m-a amenințat că va spune autorităților că eu plănuisem furtul primului Ulster Avenger și că însărcinasem pe altcineva pentru al doilea. Iar Bob Stanley avea să -i susțină reclamația. La urma urmelor, eu eram colecționarul de timbre, nu el.

Și oare nu fusesem prezent când ambele timbre fuseseră furate? Diavolul chiar a insinuat că era posibil să fi – că era posibil, nota benei – să fi plantat ambele timbre Ulster Avenger undeva în colecțiile mele.

După cearta noastră, am fost prea supărat pentru a merge la culcare. După ce Bony a plecat, am mers dintr-o parte în alta prin birou ore întregi, agonizând, revăzând situația în minte. Mă simțisem întotdeauna răspunzător de moartea domnului Twining. E un lucru îngrozitor să recunosc asta, însă e adevărat. Tăcerea mea a condus în mod direct la sinuciderea acelui om bun. Dacă aş fi avut tăria, ca elev, de a da glas suspiciunilor mele, Bonepenny și Stanley nu ar fi scăpat niciodată, iar domnul Twining nu ar fi ajuns să-și ia viața. Vezi tu, Flavia, tăcerea e uneori cel mai costisitor dintre bunuri.

După mult timp și multe gânduri, m-am decis – în ciuda tuturor lucrurilor în care credeam – să cedez șantajului său. Urma să-mi vând colecțiile, tot ce posedam, pentru a-i cumpăra tăcerea, și trebuie să-ți spun, Flavia, că îmi e mai rușine de acea decizie decât de orice am făcut vreodată în viața mea. De orice.

Aș fi vrut să fi știut să spun cuvântul potrivit, însă, pentru prima dată, limba m-a lăsat baltă, și am stat acolo ca un băț, fără să fiu în stare, măcar, să-l privesc pe tata în față.

— Cam pe când se crăpa de ziuă – trebuie să fi fost ora patru, probabil, din moment ce deja se lumina afară – am stins lampa, cu intenția de a mă duce în sat, să-l trezesc pe Bonepenny din camera lui de la han și să fiu de acord cu cerințele lui. Însă ceva m-a oprit. Nu pot explica acest lucru, însă e adevărat. Am ieșit pe terasă, dar, în loc să ocolesc și să mă duc în partea din față a casei la mașină, așa cum eram hotărât să fac, m-am pomenit atras ca un magnet înspre garaj.

Deci! Am gândit. Nu tata ieșise pe ușa de la bucătărie. Ieșise prin terasa biroului său, mersese de-a lungul zidului grădinii și se dusese în garaj. Nu pusese piciorul în grădină. Nu trecuse pe lângă muribundul Horace Bonepenny.

— Aveam nevoie să mă gândesc, continuă tata, însă nu mă puteam concentra cum trebuie.

— Și ai intrat în Rollsul Harrietei, am lăsat să-mi scape. Uneori îmi venea să mă iau la palme singură.

Tata se uită la mine fix, cu acea privire tristă cu care trebuie să se uite viermele la pasăre, chiar înainte ca ciocul acesteia să se închidă.

— Da, zise el blând. Eram obosit. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc era că mă gândeam că de îndată ce Bony și Bob Stanley descopereau că eram falit, aveau să renunțe la jocul ăsta în favoarea altcuiva mai promițător. Nu că i-aș fi dorit vreodată cuiva o situație atât de neplăcută...

Și apoi probabil că am adormit. Nu știu. Nu prea contează. Eram încă acolo când m-a găsit poliția.

— Falit? am zis eu uluită.

Nu mă puteam abține.

— Dar tată, tu ai Buckshawul.

Tata se uită la mine, cu ochii umezi de lacrimi: ochi cu care nu mă privise niciodată.

— Buckshaw îi aparținea Harrietei, vezi tu, iar când a murit, a murit ab intestat. Nu a lăsat testament. Taxele de moștenire – ei bine, e foarte posibil ca taxele de moștenire să ne ruineze.

— Dar Buckshaw e al tău! am zis. E în familia noastră de secole.

— Nu, zise tata cu tristețe. Nu e al meu, nu e deloc al meu. Vezi tu, Harriet era o de Luce înainte de a mă căsători eu cu ea. Era verișoara mea de gradul trei. Buckshaw era al ei. Nu am nimic pe care să-l pot investi în acest loc, nici măcar o lețcaie. Sunt, după cum am spus, un posibil falit.

Se auzi o bătaie metalică în ușă și inspectorul Hewitt intră în cameră.

— Îmi pare rău, domnule colonel de Luce, zise el. Șeful de secție, după cum fără îndoială bănuieți, ține foarte mult ca litera legii să fie respectată. V-am permis cât de mult timp am putut astfel, încât să ies și eu basma curată.

Tata încuviință trist.

— Vino, Flavia, îmi zise inspectorul. Te duc eu acasă.

— Nu pot pleca încă acasă, am zis. Cineva mi-a șutit bicicleta. Trebuie să depun o plângere.

— Bicycleta ta se află în portbagajul mașinii mele.

— Ați găsit-o deja? am întrebat.

Aleluia! Gladys era teafără și nevătămată.

— Nu a fost deloc furată – zise el. Te-am văzut când ai parcat-o și l-am pus pe sergentul Glossop să o pună acolo ca să fie în siguranță.

— Ca eu să nu pot fugi?

Tata ridică o sprânceană auzind această impertinență, însă nu spuse nimic.

— În parte, da, zise inspectorul Hewitt, însă în mare pentru că afară încă plouă cu găleata și e mult de pedalat până la Buckshaw.

L-am îmbrățișat în tăcere pe tata care, cu toate că rămăsese țeapăn ca un buștean, nu păru să obiecteze.

— Încearcă să fii cuminte, Flavia, zise el.

Să încerc să fiu cuminte? Oare asta era singurul lucru la care se putea gândi? Era evident că submarinul nostru ieșise la suprafață, iar ocupanții acestuia se iviseră din adâncurile nesfârșite și toată magia rămăsese ascunsă dedesubt.

— Voi face tot ce-mi stă în putință, am zis, întorcându-mă cu spatele. Mă voi strădui cât pot eu de mult.

— Știi, nu trebuie să fii prea aspră cu tatăl tău – zise inspectorul Hewitt în timp ce încetinea pentru a coti la indicatorul ce arăta către Bishop's Lacey.

I-am aruncat o privire, m-am uitat la chipul luminat de dedesubt de lumina blândă a bordului Vauxhall-ului.

Ștergătoarele de parbriz, ca niște coase negre, pleoscăiau înainte și înapoi de-a lungul geamului, în lumina stranie a furtunii.

— Chiar credeți sincer că el l-a omorât pe Horace Bonepenny? am întrebat.

Replica lui veni cu greu și, când se întâmplă asta, era încărcată de o tristețe apăsătoare.

— Cine altcineva mai era acolo, Flavia? zise el.

— Eu, am zis,... De exemplu.

Inspectorul Hewitt atinse ușor aparatul de dezaburire pentru a îndepărta condensul de pe parbriz.

— Că doar nu te aștepti să cred povestea aia cu lupta și cu inima slabă, nu-i așa? Pentru că n-o cred. Nu asta l-a omorât pe Horace Bonepenny.

— Atunci a fost plăcinta! am trântit-o eu cuprinsă brusc de inspirație. A fost otrăvit de plăcintă!

— Tu ai otrăvit plăcinta? întrebă el, aproape zâmbind.

— Nu, am recunoscut eu. Însă îmi doresc să o fi făcut-o.

— Era o plăcintă destul de obișnuită, zise inspectorul. Deja mi s-a înmânat raportul analizei de laborator.

O plăcintă destul de obișnuită? Asta era cea mai mare laudă pe care probabil aveau să le primească vreodată dulciurile doamnei Mullet.

— După cum ai dedus, continuă el, Bonepenny și-a permis într-adevăr să se servească cu o felie de plăcintă cu câteva ore înainte de moarte. Însă de unde puteai tu să știi acest lucru?

— Cine în afara unui străin ar mânca chestia aia? am întrebat, cu suficientă zeflemea în glas pentru a masca faptul că făcusem o greșală: Bonepenny nu fusese otrăvit de plăcinta doamnei Mullet, la urma urmelor. Era o copilărie să fi pretins că așa fusese.

— Îmi pare rău că am spus asta, am zis. Mi-a ieșit pur și simplu porumbelu' pe gură. Probabil că vă închipuiți că sunt o neghioabă desăvârșită.

Inspectorul Hewitt nu replică nimic o perioadă destul de lungă. În cele din urmă, zise:

— Dacă la sfârșit plăcinta nu ar fi dulce, Cui i-ar mai păsa de faptul că e crocantă?"

Bunica mea obișnuia să spună asta – adăugă el.

— Ce înseamnă asta? am întrebat.

— Înseamnă că – ei bine, iată că am ajuns la Buckshaw. Probabil că își fac griji în privința ta.

— Oh, zise Ophelia cu vocea ei nepăsătoare. Ai fost plecată? Nu am observat, nu-i așa, Daff?

Daffy își arată albul proeminent și cabalin al ochilor. Era, cu siguranță, speriată de moarte, însă încerca să nu lase să se vadă.

— Nu, bălmăji ea, și se afundă iar în Casa umbrelor. Daffy era, fără doar și poate, o cititoare însuflețită.

Dacă ar fi întrebat, le-aș fi spus cu dragă inimă despre vizita mea la tata, însă nu au făcut-o. Dacă ele voiau să se întristeze din cauza acestei situații neplăcute, eu nu aveam de gând să iau parte la așa ceva; măcar asta era clar pentru mine. Feely, Daffy și cu mine eram ca trei larve din coconi diferiți, și uneori mă întrebam de ce. Charles Darwin arătase odată că cea mai feroasă competiție pentru supraviețuire venea din propriul trib și, fiind al cincilea din șase copii – și cu trei surori mai mari – el era, evident, în situația de a ști despre ce vorbea.

Mie mi se părea o chestiune de chimie elementară: știam că o substanță tinde să fie dizolvată de solvenții care sunt chimic asemănători cu ea. Nu era nici o explicație rațională pentru asta: era, pur și simplu, felul de a fi al naturii.

Fusesse o zi lungă și îmi simțeam pleoapele de parcă fuseseră folosite pe post de prinzătoare de stridii.

— Cred că mă duc la culcare, am zis. Noapte bună, Feely. Noapte bună, Daffy.

Încercarea mea de a fi sociabilă fu întâmpinată cu tăcere și cu un mormăit. În timp ce îmi croiam drum în sus pe scări, Dogger îmi apără brusc în față pe palier cu un sfeșnic care probabil fusese achiziționat de la un târg de bunuri organizat pe domeniul Manderley.

— Domnul colonel de Luce? șopti el.

— E bine, Dogger, am zis.

Dogger încuviință tulburat și ne-am târât picioarele fiecare către camera lui.

OPTSPREZECE

Clădirea internatului Greyminster moțăia în soare, de parcă ar fi visat la gloria de mult apusă. Locul era exact așa cum mi-l imaginasem: clădiri impunătoare și vechi din piatră, cu peluzele verzi și îngrijite lunecând către râul leneș și cu terenuri de joc întinse și goale ce păreau să răspândească ecourile tăcute de la niște meciuri de cricket ale căror jucători erau morți de mult.

Am sprijinit-o pe Gladys de un copac de pe alea laterală prin care pătrunsesem pe terenurile de joc. În spatele unui spalier, un tractor zumzăia alene, iar conducătorul său nu se vedea nicăieri.

Vocile unui cor de băieți veniră plutind de-a lungul peluzelor dinspre capelă. În ciuda soarelui strălucitor al dimineții, ei cântau: „Încet acum lumina zilei Se stinge departe sub privirea mea...”

Am rămas ascultând pentru câteva clipe până ce vocile încetară brusc. Apoi, după o pauză, orga se auzi din nou, cu iritare, iar cântăreții o luară de la început.

În timp ce mergeam încet prin iarba a ceea ce sunt sigură că tata ar fi numit „curte interioară”, ferestrele înalte și goale ale școlii priveau rece către mine, iar eu am avut brusc sentimentul ciudat pe care trebuie să-l aibă o insectă când e pusă la microscop – sentimentul că sunt urmărită cu niște lentile invizibile – și ceva ciudat, probabil, în legătură cu lumina.

Cu excepția unui singur elev care trecu în goană pe lângă mine și doi dascăli îmbrăcați cu robe negre ce mergeau și vorbeau cu capetele apropiate, peluzele largi și aleile unduitoare ale Greyminsterului erau goale sub cel mai albastru cer. Întregul loc părea ușor ireal, ca o imagine Agfacolor foarte mult mărită: ceva ce probabil se vede în una din acele cărți cu un titlu de genul Pitoreasca Britanie.

Acea îngrămadire de calcar în partea de est a curții interioare – cea cu turnul cu ceas – trebuie să fie Anson House, am gândit eu: vechiul ogeac al tatei.

În timp ce mă apropiam de ea, am ridicat mâna pentru a-mi apăra ochii de lumina orbitoare a soarelui. De undeva de acolo de sus, dintre parapetele și țiglele acelea, plonjase domnul Twining și se

prăbușise cu greutate pe piatra cubică de dedesubt; acea piatră cubică străveche care acum era la mai puțin de treizeci de metri de locul unde mă aflam eu.

Am mers prin iarbă să arunc o privire la locul respectiv.

În mod cu totul și cu totul decepționant, nu erau urme de sânge. Bineînțeles că nu ar avea cum să fie, nu după atâția ani. Acelea vor fi fost îndepărtate de îndată ce a fost posibil – probabil chiar înainte ca trupul strivit al domnului Twining să ajungă acolo unde avea să-și doarmă somnul de veci.

În afara erodării constante de-a lungul a două sute de ani, această piatră cubică nu spunea nici un fel de poveste. Bine ascunsă între pereții de piatră ai Anson House, alea avea cu greu o lățime mai mare de doi metri.

Mi-am dat capul pe spate și am privit în sus către turn. Văzut din acest unghi, se înălța amețitor într-un perete vertical de piatră care se termina departe, foarte departe deasupra mea într-un filigran diafan și ornamental de sculpturi în piatră, iar nori grași și albi, ce se ridicau leneș peste parapete, creau ciudata senzație că întreaga structură se înclina... cădea... se rostogolea către mine. Iluzia îmi dădu o senzație de greață în stomac și a trebuit să-mi îndepărtez privirea.

Trepte uzate de piatră duceau amețitor de la alea de piatră cubică, printr-o intrare cu arcadă, către o ușă dublă, în stânga mea, era căsuța portarului, iar ocupantul ei se îngrămădea deasupra telefonului. Nici măcar nu ridică privirea în momentul în care m-am strecurat în interior.

Un coridor rece și întunecat se întindea în fața mea, către infinit se pare, iar eu am pornit-o de-a lungul său, ridicându-mi cu grijă picioarele pentru nu le târșâi pe podeaua acoperită cu plăci de ardezie.

Pe ambele părți, o lungă galerie de chipuri zâmbitoare – unele dintre ele aparținând unor elevi și celelalte unor profesori – se retrăgeau în întuneric, fiecare dintre ele având chipul unui greyministerian care își dăduse viața pentru țara sa, și fiecare aflându-se în propria ramă neagră lăcuită: „Pentru ca alții să poată trăi”, stătea scris pe un pergament aurit. La capătul coridorului, separate de celelalte, se aflau fotografiile a trei băieți, numele lor gravate cu roșu pe niște mici dreptunghiuri de alamă. Sub fiecare nume, erau cuvintele: „Dispărut în misiune”.

„Dispărut în misiune”? Oare de ce nu stătea atârnată și fotografia tatei aici? mă întrebam.

Tata era în general la fel de absent ca și acești tineri ale căror oase se aflau undeva în Franța. M-am simțit puțin vinovată la gândul acesta, însă era adevărat.

Cred că, în acel moment, acolo, în acel hol întunecat de la Greyminster, am început să-mi dau seama de dimensiunile caracterului distant al tatei. Ieri fusesem cu totul pregătită să-mi arunc brațele în jurul său și să-l strâng până să-i pâraie oasele, însă acum îmi dădeam seama că scena liniștită de ieri de la închisoare nu fusese un dialog, ci un monolog neliniștit. Nu fusesem eu, ci Harriet cea căreia i se adresase el. Și, la fel ca în cazul muribundului Horace Bonepenny, nu fusesem altceva decât un confesor nevinovat.

Acum, pur și simplu prin faptul că mă aflam la Greyminster unde începuseră necazurile tatei, mi se părea cel mai rece, cel mai îndepărtat și cel mai neospitalier loc.

În întunericul din spatele fotografiilor, o scară ducea la etajul întâi, și am urcat-o până am ajuns într-un hol care, la fel ca și cel pe care îl lăsasem dedesubt, mergea și acesta de-a lungul clădirii. Deși ușile de pe ambele părți erau închise, fiecare avea montat în ea un mic ochi de geam care îmi permitea să mă zgâiesc în cameră. Erau săli de clasă și semănau toate între ele.

La capătul coridorului, o cameră mare așezată pe colț promitea ceva mai mult: o inscripție pe ușa ei lăsa să se vadă că era laboratorul de chimie.

Am încercat ușa și aceasta s-a deschis imediat. Blestemul fusese dezlegat!

Nu știu la ce anume mă așteptasem, însă nu la asta: mese pătate de lemn, având pe ele flacoane, retorte murdare, eprubete ciobite, arzătoare inferioare Bunsen și un tablou colorat al elementelor conținând o greșală de tipar de tot râsul, în care pozițiile arsenului și seleniului erau

inversate. Am zărit acest lucru imediat și – cu un ciot de cretă albastră de pe polița de dedesubt – mi-am permis să corectez greșeala, desenând o săgeată cu două capete. „GREȘIT!” am scris sub ea și am subliniat cuvântul de două ori.

Acest așa-zis laborator nu era nimic în comparație cu al meu de la Buckshaw și, la acest gând, pieptul mi s-a umflat de mândrie. Nu voiam nimic altceva decât să o zbughesc imediat către casă, doar pentru a fi acolo, pentru a atinge sticlăria scânteietoare; pentru a născoci otrava perfectă doar ca să simt acel fior extraordinar.

Însă acea plăcere va trebui să aștepte. Aveam treabă de făcut.

Revenind pe coridor, m-am întors pe același drum spre partea centrală a clădirii. Dacă intuiseam precis, acum ar trebui să mă aflu chiar sub turn și intrarea în el n-ar trebui să fie departe.

O mică ușă în panoul de lemn, pe care la început am luat-o drept dulap pentru măhuri, stătea deschisă pentru a scoate la iveală o scară de piatră. Inima mi s-a oprit în loc.

Și apoi am văzut inscripția, câteva trepte mai sus, un lanț era pus peste trepte, cu un carton scris de mână: Interzis accesul în turn – Strict reglementat.

Am zbughit-o pe trepte ca un glonte.

Era de parcă mă aflam în interiorul unei carapace de nautilus. Treptele se răsuceau, șerpuidu-și drumul îngust în sus cu aceeași uniformitate repetitivă. Nu aveam cum să văd ce se afla în față sau în spate. Doar câteva trepte deasupra și dedesubtul meu erau vizibile.

Pentru o vreme, le-am numărat în șoaptă în timp ce urcam, însă, după un timp, mi-am dat seama că aveam nevoie de suflu pentru a-mi propulsa picioarele. Era un urcuș abrupt și simțeam un junghi într-o parte. M-am oprit pentru câteva clipe pentru a mă odihni.

Puțina lumină părea să vină de la micile caneluri, poziționate la fiecare cotitură a treptelor. Pe acea parte a turnului, am bănuț eu, se afla curtea interioară. Cu răsuflarea încă întretăiată, am reluat urcușul.

Apoi brusc scara se sfârși – așa pur și simplu – în fața unei uși de lemn.

Era o ușă la fel ca aceea prin care ar intra un pitic într-o pădure de stejari: o ferestruică semirotundă, cu o deschizătură de fier cât să intre un șperaclu. Și nu mai e nevoie să spun că acea chestie idioată era încuiată.

Am slobozit un șuierat de neputință și m-am așezat pe ultima treaptă, răsuflând cu greutate.

— La dracu! am zis, și cuvântul a răsunat cu un volum înfiorător din pereți.

— Alo tu ăla de acolo de sus! se auzi o voce aspră și dogită, urmată de târșăitul unor pași undeva departe.

— La dracu! am zis iar, de data asta în șoaptă. Fusesem reperată.

— Cine-i acolo sus? a întrebat vocea.

Mi-am dus mâna la gură pentru a-mi înăbuși dorința de a răspunde.

În timp ce degetele îmi atingeau dinții, îmi veni o idee. Tata spusese odată că avea să vină o vreme când aveam să-i fiu recunoscătoare pentru aparatul dentar pe care fusesem obligată să-l port și avusese dreptate. Asta era.

Folosindu-mă de degetele mari și de arătătoare drept pensetă, mi-am smuls aparatul cu toată forța de care am fost în stare și, cu un pocnet satisfăcător, chestia a ieșit din gură și mi-a aterizat în palmă.

În timp ce pașii se auzeau din ce în ce mai aproape, urcând neîndurător către locul unde eram prinsă în capcană în fața ușii încuiate, am răsucit sârma și am făcut un „L” cu un inel la capăt și am vârat aparatul dentar distrus în gaura cheii.

Tata m-ar fi bătut cu biciul, însă nu aveam altă cale.

Broasca era veche și sofisticată, dar știam că o puteam deschide – numai dacă aveam suficient timp.

— Cine e? Întrebă vocea. Știu că ești acolo sus. Te aud. Accesul în turn e interzis. Vino jos imediat, băiete.

Băiete? Am gândit. Deci nu mă văzuse, de fapt.

Am slăbit presiunea exercitată asupra sârmei și am răsucit-o către stânga. De parcă fusese unsă chiar în dimineața aceea, broasca a alunecat încetișor înapoi. Am deschis ușa și am intrat, trăgând-o în liniște după mine. Nu aveam timp să încerc să o încui din interior. Și, în afară de asta, oricine era acela care urca scările era posibil să fi avut cheie.

Mă aflu într-un spațiu la fel de întunecat ca o mină de cărbuni. Canelurile luaseră sfârșit la capătul scărilor.

Pașii se opriă în fața ușii. Am pășit fără zgomot într-o parte și m-am lipit de peretele de piatră.

— Cine e acolo sus? Întrebă vocea. Cine e?

Și apoi o cheie fu introdusă, broasca păcăni, ușa se deschise și un bărbat își vârî capul prin deschizătură.

Fasciculul de lumină de la lanterna sa fu proiectat de colo-colo, luminând un labirint nebunesc de scări mobile care se întortocheau în întuneric. Lumină cu lanterna fiecare scară mobilă, permițând fasciculului luminos să urce, treaptă cu treaptă, până ce dispăru sus, în întuneric.

Nu am mișcat nici un mușchi: nici măcar ochii. Cu coada ochiului am avut impresia că bărbatul se proiectă în ușa deschisă: păr alb și o mustață firoasă. Era atât de aproape, încât aș fi putut întinde mâna și l-aș fi putut atinge.

Urmă o pauză care păru o eternitate.

— Din nou afurișii de șobolani – își zise el în cele din urmă și ușa se trânti cu zgomot, lăsându-mă în întuneric. Se auzi clinchetul unui lanț de chei și apoi broasca se închise. Eram încuiată pe dinăuntru. Bănuiesc că ar fi trebuit să slobozesc un țipăt, însă nu am făcut-o. Nu eram nici pe departe la capătul răbdării. De fapt, începea mai degrabă să îmi placă.

Știam că aș putea încerca să deschid iar broasca și să cobor din nou scările pe furiș, însă era posibil să nimeresc direct în ghearele portarului.

Și, de vreme ce nu puteam rămâne la nesfârșit unde mă aflu, singura opțiune era să urc. Întinzându-mi brațele ca o somnambulă, mi-am pus încetișor picioarele unul în fața celuilalt, până ce degetele au atins scara cea mai apropiată pe care o văzusem luminată de lanterna portarului – și am urcat.

Nu e cine știe ce mare șmecherie să urci o scară pe întuneric. În multe feluri, e preferabil să nu vezi abisul care e întotdeauna sub tine. Însă, în timp ce urcam, ochii mi se obișnuiră din ce în ce mai tare cu întunericul – sau cu semiîntunericul. Micile crăpături făcute în piatră și lemnărie lăsau să pătrundă ici și colo firicele de lumină subțiri ca acul și, curând, am descoperit că puteam să-mi dau seama de conturul general al scării, negru în lumina cenușie a turnului.

Treptele se sfârșiră brusc și m-am pomenit pe o mică platformă de lemn, ca un marinar pe catarg. În partea stângă, o altă scară ducea undeva sus în întuneric.

Am zgâlțâit-o bine, și deși trosnea înfiorător, părea destul de solidă. Am tras cu putere aer în piept, am pășit pe treapta de jos și am urcat.

Un minut mai târziu ajunsesem în vârf, pe o platformă mai mică și mai instabilă. Și din nou o altă scară, aceasta mai îngustă și mai fusiformă decât celelalte, ce tremură îngrijorător în momentul în care am pus piciorul pe ea și mi-am început urcușul încet și târât. Pe la jumătatea drumului, am început să număr treptele:

— Zece (aproximativ)... unsprezece... douăsprezece... treisprezece...

Capul mi se izbi de ceva și, pentru o clipă, nu am văzut nimic altceva decât stele verzi. M-am agățat de trepte cu toată forța, capul mă durea îngrozitor de tare și scara subțire ca bățul de chibrit îmi vibra în mâini ca o coardă de arc întinsă. Am simțit de parcă cineva mă scalpase.

Pe când întindeam mâna în sus și îmi pipăiam capul spart, degetele mi s-au strâns în jurul unui mâner de lemn. Am împins în el cu toată forța care îmi mai rămăsese și trapa s-a ridicat.

Într-o clipită, am ieșit în patru labe afară pe acoperișul turnului, clipind ca o bufniță ieșită brusc la lumina soarelui. De pe o platformă pătrată în centru, plăci de ardezie coborau ușor spre exterior către fiecare din cele patru puncte ale razei.

Priveliștea era absolut magnifică. Pe deasupra curții interioare, dincolo de țiglele capelei, panorame de diferite nuanțe de verde se desfășurau în depărtarea încețoșată.

Tot cu ochii întredeschiși, m-am apropiat ceva mai mult de parapet și aproape era să-mi pierd viața.

Brusc, la picioarele mele se căscă un hău și a trebuit să-mi rotesc mâinile spre spate pentru a evita căderea. Pe când mă bălăngăneam pe marginea hăului, am surprins undeva, departe, jos, imaginea dezgustătoare a pietrei cubice, ce lucea neagră în soare.

Deschizătura era probabil largă de vreo patruzeci și cinci de centimetri, cu o margine de un centimetru în jurul său, brăzdată la fiecare trei metri de câte un deget îngust de piatră ce unea parapetul, care se proiecta în exterior, de acoperiș. Această deschizătură fusese evident proiectată pentru a asigura golirea de urgență în cazul unor ploii neobișnuit de abundente.

Am sărit cu grijă peste deschizătură și m-am uitat pe deasupra parapetelor ce-mi ajungeau până la brâu. Undeva jos, departe, iarba curții interioare se întindea în trei direcții.

Bine lipită de peretele Anson House, aleea pietruită nu era vizibilă sub parapetele ieșite în afară. Ce ciudat, am gândit. Dacă domnul Twining ar fi sărit de pe aceste parapete, ar fi putut să aterizeze doar pe iarba.

Doar dacă nu cumva, bineînțeles, în cei treizeci de ani care trecuseră din ziua morții sale, curtea interioară suferise schimbări substanțiale. O altă privire amețitoare în jos prin deschizătura din spatele meu îmi dădu certitudinea că acest lucru nu se întâmplase: piatra cubică de dedesubt și teii ce o mărgineau erau categoric foarte vechi. Domnul Twining căzuse prin această gaură. Nu era nici o îndoială.

Se auzi un zgomot brusc în spatele meu și m-am răsucit pe călcâie să văd despre ce e vorba. În centrul acoperișului, de o spânzurătoare, atârna un cadavru. A trebuit să mă lupt cu mine însămi ca să nu scot un țipăt.

La fel ca trupul legat al unui tâlhar pe care îl văzusem între paginile Newgate Calendar, chestia respectivă se îndoia și se răsucea în briza care se ițise pe neașteptate. Apoi, fără nici un fel de avertisment, abdomenul păru să-i explodeze și măruntaiele i se împrăștiară în aer sub formă de funie răsucită și dezgustătoare, într-o revărsare stacojie, albă și albastră.

Cu un pocnet asurzitor, măruntaiele se desfăcură și, brusc, sus, deasupra capului, în vârful stâlpului, steagul britanic începu să fluture în vânt.

În timp ce îmi reveneam din spaimă, am văzut că steagul avea un mecanism pentru a putea fi ridicat și coborât de jos, probabil din căsuța portarului, de o serie de cabluri ingenioase în învelișuri de pânză impermeabilă. Chestia asta o luasem eu drept cadavru și spânzurătoare.

Am zâmbit prostește de nerozia mea și m-am furișat mai aproape de mecanism ca să mă uit mai bine la el. Însă, în afară de ingeniozitatea dispozitivului respectiv, nu prea era altceva interesant în legătură cu el.

Tocmai mă întorsesem și mă îndreptam înapoi către deschizătură, în momentul în care m-am împiedicat și am căzut cu fața în jos, capul ieșindu-mi în afara marginii hăului.

Era posibil să-mi fi rupt toate oasele din trup, însă îmi era teamă să fac vreo mișcare. La milioane de kilometri dedesubt, sau cel puțin așa părea, două siluete ca niște furnici se iviră din Anson House și o porniră de-a lungul curții interioare.

Primul meu gând fu că eram încă în viață. Însă apoi, în timp ce groaza mi se mai domolea, furia îmi făcu loc: furia pe propria mea prostie și neîndemânare, furia că cine știe ce vrăjitoare invizibilă îmi distrugea viața cu o serie nesfârșită de uși închise, tibii rupte și coate julite.

M-am ridicat încetișor în picioare și m-am scuturat de praf. Nu doar rochia mi se murdărise, ci reușisem, cumva să-mi smulg și jumătate din talpa pantofului stâng. Cauza stricăciunii nu era greu de observat: mă împiedicasem de muchia ascuțită a unei plăci de ardezie ce ieșea în afară și care, smulsă acum din locul său, zăcea desfăcută pe acoperiș semănând cu una din tăblițele pe care Moise dăduse cele Zece Porunci.

Aș face bine să pun la loc plăcuța respectivă, am gândit. Altfel, locuitorii Anson House or să se pomenească că le cade apă de ploaie în cap și vina va fi toată a mea.

Plăcuța de țiglă era mai grea decât părea și a trebuit să mă las în genunchi în timp ce încercam să o vâr la locul ei. Probabil chestia respectivă se răsucise, sau poate bucățile învecinate de țiglă se lăsaseră. Oricare era motivul, aceasta pur și simplu nu voia să alunece înapoi în alveola întunecată din care îmi extrăsesem piciorul.

Îmi puteam cu ușurință strecura mâna în deschizătură pentru a vedea dacă era vreo obstrucție – însă mi-am amintit apoi de păianjenii și scorpionii despre care se știe că locuiesc în astfel de ascunzișuri.

Am închis ochii și mi-am vârât degetele înăuntru. La fundul cavității respective, acestea întâlneau ceva – ceva moale. Mi-am smucit mâna înapoi și m-am lăsat în genunchi pentru a mă zgâi în interior. În gaură nu era altceva decât întuneric.

Cu grijă, mi-am vârât din nou degetele înăuntru și, cu degetul mare și cu arătătorul, am apucat lucrul care se afla pe fundul găurii.

În cele din urmă, lucrul respectiv ieși fără prea mare efort, desfăcându-se în momentul în care văzu lumina zilei, ca steagul care flutura deasupra capului meu. Era o bucată de pânză de un negru-ruginiu – reitcord, cred că se numește chestia respectivă – verde-pământiu: roba unui dascăl. Și rulată strâns în interiorul său, strivită fără a mai putea fi reparată se afla o tocă universitară cu calota pătrată.

Și în acel moment am știut, fără cea mai mică umbră de îndoială, că aceste lucruri jucaseră un rol important în moartea domnului Twining. Nu știam ce reprezintă, însă aveam să aflu fără doar și poate. Ar fi trebuit să fi lăsat lucrurile acolo, știu.

Ar fi trebuit să mă duc la cel mai apropiat telefon și să-l sun pe inspectorul Hewitt. În loc de asta, primul gând care mi-a trecut prin minte a fost acesta: cum aveam să scap de la Greyminster fără să fiu zărită?

Și, așa cum se întâmplă adeseori când ești într-o încurcătură, răspunsul a venit imediat.

Mi-am vârât brațele în mânecile robei pământii, am îndreptat toca îndoită și mi-am îndesat-o pe cap și, ca un liliac mare și negru, mi-am croit încet și cu precauție drumul fâlfâind în josul scărilor tremurătoare către ușa încuiată.

Speraclul pe care mi-l confecționasem din aparatul dentar funcționase înainte, iar acum aveam nevoie ca acesta să funcționeze din nou. În timp ce învăTEAM sârma în gaura cheii, am îndreptat o rugă în tăcere către divinitatea care guvernează astfel de lucruri.

După multe hârșâieli, o sârmă îndoită și multe înjurături minore, rugăciunea mea a fost în cele din urmă auzită și zăvorul a alunecat înapoi cu un croncănit aspru.

Înainte de a putea spune: „Valea!”, o luasem în jos pe scări, ascultând la ușa de la capătul scărilor și zgâindu-mă printr-o crăpătură pe holul lung. Locul se afla într-o tăcere pustie.

Am deschis ușa încetișor, am ieșit în liniște pe coridor și mi-am croit iute drum prin galeria băieților pierduți, am trecut de căsuța goală a portarului și am ieșit afară în soare.

Peste tot erau elevi – sau așa părea – vorbind, stând tolăniți, plimbându-se, râzând. Bucurându-se de vremea bună de afară și de sfârșitul trimestrului care se apropia.

Instinctul meu fu să mă încovoiez cu toca pe cap și să mă furișez ca un crab de-a lungul curții interioare. Oare voi fi observată? Bineînțeles că voi fi: în fața acestor băieți haini aveam să ies în evidență ca un ren rănit de la coada turmei.

Nu! Îmi voi îndrepta umerii și, ca un băiat care a întârziat la cursa cu obstacole, o să încep să țopăi, cu capul ridicat, în direcția aleii principale. Puteam doar să sper că nimeni nu va observa că pe sub robă purtam rochie.

La doar câțiva metri în față, un stejar secular stătea confortabil pe pajiște de parcă se odihnise acolo din vremea lui Robin Hood. În timp ce întindeam mâna să-l ating (eliberată!), un braț ieși de după trunchi și mă apucă de încheietură.

— Au! Dă-mi drumul! Mă doare! am scâncit în mod automat, și brațul mi-a fost eliberat imediat, tocmai în momentul în care mă roteam pentru a-mi înfrunta atacatorul.

Era sergentul Graves și părea la fel de surprins ca și mine.

— Ei, poftim, zise el cu un ușor zâmbet. Ca să vezi.

Aveam de gând să fac o remarcă tăioasă, însă m-am gândit că era mai bine să nu o fac. Știam că sergentul mă place și era posibil să am nevoie de tot ajutorul pe care-l puteam obține, de la oricine.

— Inspectorul ar dori să aibă plăcerea companiei dumitale, zise el, arătând către un grup de oameni care stăteau de vorbă pe aleea principală unde o lăsasem pe Gladys.

Sergentul Graves nu mai zise altceva, însă, pe măsură ce ne apropiam, mă împinse ușor înspre inspectorul Hewitt ca un terrier prietenos ce-i prezintă stăpânului un șobolan mort. Talpa smulsă a pantofului meu fâlfâia ca cea a vagabondului lui Charlie Chaplin, însă, deși inspectorul o zări, fu destul de plin de tact pentru a-și păstra gândurile pentru sine.

Sergentul Woolmer stătea impozant lângă Vauxhallul albastru, cu chipul la fel de voluminos și stâncos precum Matterhornul. În umbra lui, stătea un bărbat musculos și cu chipul smeard, îmbrăcat în salopetă, și un domn mititel și zbârcit, cu o mustață albă care, în momentul în care mă văzu, străpunse surescitat aerul cu degetul.

— El e! zise acesta. Țăsta e!

— Chiar așa? – întrebă inspectorul Hewitt, în timp ce îmi ridică toca de pe cap și îmi luă roba de pe umeri cu considerația blândă a unui valet.

Ochii de un albastru șters ai bărbatului mititel îi ieșiră vizibil din orbite.

— Păi, e doar o fată! zise el.

Îmi venea să-i dau o palmă peste față.

— Da, ea e, zise cel bronzat.

— Domnul Ruggles are motive să creadă că ai urcat în turn – zise inspectorul, încuviințând către bărbatul cu mustață albă.

— Și dacă am fost, ce-i cu asta? am zis. Am vrut să arunc și eu o privire.

— E interzis accesul în turn – zise domnul Ruggles cu voce tare. Interzis! Și la fel scrie și pe plăcuță. Nu știi să citești?

Am ridicat cu grație din umeri.

— Aș fi urcat după tine scările dacă știam că ești fată – și adăugă într-o parte, către inspectorul Hewitt – nu mai sunt ce-au fost, vechii mei genunchi. Am știut că ești acolo sus, continuă el. M-am prefăcut că nu știu ca să sun la poliție. Și să nu care cumva să spui că n-ai descuiat încuietoarea. Încuietoarea aia e treaba mea, și știu că era încuiată la fel de bine cum stau eu aici pe Fludd' Lane.

— Ca să vezi! O fată! Ntz, ntz, remarcă el, scuturând neîncrezător din cap.

— Ai descuiat încuietoarea, nu-i așa? întrebă inspectorul. Chiar dacă se prefăcea că nu e așa, puteam vedea că era uluit. Cum ai învățat o astfel de șmecherie?

Nu-i puteam spune, bineînțeles. Dogger trebuia protejat cu orice preț.

— Cu mult timp în urmă, am zis.

Inspectorul mă fixă cu o privire de oțel.

— S-ar putea să fie persoane pe care să le mulțumească genul ăsta de răspuns, Flavia, însă eu nu mă aflu printre ele.

Și iar avea să-mi țină discursul ăla cu „Regele George care nu e o persoană neserioasă”, am gândit eu, însă inspectorul Hewitt hotărî să-mi aștepte răspunsul, indiferent cât de mult ar fi durat.

El ridică roba neagră și toca.

— Și de asta porți costumul ăsta? Ca să nu te plictisești?

— Nu e un costum, am zis. Și dacă vreți să știți, le-am găsit sub o bucată de țiglă desfăcută de pe acoperișul turnului. Au legătură cu moartea domnului Twining. Sunt sigură de asta.

Dacă ochii domnului Ruggles se bulbucaseră înainte, acum aproape că îi ieșeau din cap.

— Domnul Twining? zise el. Domnul Twining ăla care s-a aruncat din turn?

— Domnul Twining nu s-a aruncat din turn, am zis.

Nu puteam rezista tentației de a-mi regla conturile cu piticul ăsta nesuferit.

— A fost...

— Mulțumesc, Flavia, zise inspectorul Hewitt. E suficient. Nu vă vom mai răpi din timpul dumneavoastră prețios, domnule Ruggles. Știu că sunteți o persoană ocupată.

Ruggles se umflă în pene ca un porumbel în ritual de împerechere și, cu o încuviințare către inspector și un zâmbet impertinent înspre mine, o porni de-a curmezișul peluzei spre biroul său.

— Vă mulțumesc pentru faptul că ați raportat, domnule Plover, zise inspectorul, întorcându-se către bărbatul în salopetă, care rămăsese în tăcere lângă noi.

Domnul Plover își smuci coama și se întoarse la tractorul său, fără să scoată un cuvânt.

— Marile noastre școli de stat sunt orașe în miniatură, zise inspectorul, fluturând din mână. Domnul Plover te-a zărit ca fiind un intrus de îndată ce ai apărut pe aleea principală. S-a dus imediat la ghereta portarului.

Să-l ia naiba! Și să-l ia naiba și pe bătrânul Ruggles! Va trebui să-mi amintesc atunci când ajung acasă să le trimit o carafă cu limonada roz, doar ca să le arăt că nu am resentimente. Era prea târziu acum pentru anemone, deci anemonin-ul era ieșit din discuție. Mătrăguna, pe de altă parte, deși mai puțin cunoscută, putea fi găsită dacă știai exact unde să o cauți.

Inspectorul Hewitt îi înmâna toca și roba sergentului Graves, care deja scosese câteva folii de plastic din trusa sa.

— Strașnic, zise sergentul. Probabil că tocmai ne-a scutit de o incursiune sus pe țigle.

Inspectorul îl săgeta cu o privire care ar fi oprit și un cal din galop.

— Mă iertați, domnule, zise sergentul, cu fața brusc îmbujorată, în timp ce se întorcea la lucrurile pe care le împacheta.

— Spune-mi în amănunt cum ai găsit aceste lucruri, zise inspectorul Hewitt, ca și cum nu se întâmplase nimic. Nu omite nimic – și nu înflori nimic.

În timp ce vorbeam, el notă totul cu scrisul său rapid și minuscul. Pentru că stăteam de obicei în fața lui Feely, în timp ce scria în jurnalul ei la micul dejun, devenisem destul de bună la cititul de-a-ndoaselea, însă notițele inspectorului Hewitt nu erau nimic altceva decât niște furnici mici ce mergeau de-a lungul paginii.

I-am spus totul: de la scârțâitul scărilor de lemn până la alunecarea mea aproape fatală; de la țigla ieșită și ceea ce se afla sub ea, și până la felul inteligent în care scăpasem.

Când am terminat, l-am văzut mâzgălind vreo câteva caractere lângă rubrica mea, deși ceea ce reprezentau nu-mi puteam da seama. Închise carnețelul cu o plesnitură.

— Îți mulțumesc, Flavia, zise el. Mi-ai fost de mare ajutor.

Ei bine, cel puțin a avut bunul-simț să o recunoască. Am rămas acolo așteptând.

— Mă tem că vistieria regelui George nu e suficient de mare pentru a te transporta acasă de două ori în douăzeci și patru de ore, zise el. Așa că o să te însoțim până la ieșire.

El rămase acolo cu picioarele înfipite în iarbă și pe chip cu o privire care ar fi putut să însemne orice.

Un minut mai târziu, cauciucurile Dunlop ale lui Gladys sfârâiau fericite de-a lungul aleii, lăsându-l pe inspectorul Hewitt – și pe cei din aceeași „tagmă”, după cum ar fi spus Daffy – din ce în ce mai în urmă.

Înainte de a face vreo cinci sute de metri, Vauxhallul mă ajunsese din urmă și apoi mă depăși. Am fluturat din mână ca nebuna în momentul în care trecu pe lângă mine, însă chipurile care mă priviră din interior prin geamuri erau cumplite.

Treizeci de metri mai încolo, stopurile se aprinseră și mașina trase într-o parte. Pe când mă apropiam, inspectorul coborî geamul mașinii.

— Te ducem acasă. Sergentul Graves o să-ți pună bicicleta în portbagaj.

— S-a răzgândit regele George, domnule inspector? am întrebat cu aroganță.

Chipul îi fu străbătut de ceva ce nu mai văzusem înainte. Puteam aproape să jur că era îngrijorare.

— Nu, zise el. Regele George nu s-a răzgândit. Eu însă, da.

NOUĂSPREZECE

Și ca să nu dramatizez prea mult în legătură cu acest lucru, în acea noapte am dormit somnul osânditului. Am visat turnulețe și margini abrupte unde ploaia măturată de vânt sufla dinspre ocean și aducea miros de violete. O femeie palidă, în rochie elisabetană, stătea lângă patul meu și îmi șoptea în ureche că vor bate clopotele. Un bătrân lup de mare îmbrăcat cu o haină de ploaie stătea pe o grămadă, cârpind niște năvoade cu o sulă, în timp ce departe, pe mare, un mic aeroplan se îndrepta în zbor către soarele care apunea.

Când în cele din urmă m-am trezit, soarele era la fereastră, iar eu mă căptușisem cât se poate de bine cu o nenorocită de răceală. Chiar înainte de a coborî la micul dejun epuizasem deja toate batistele din comoda mea și îi făcusem felul și unui prosop de baie. Nu mai e nevoie să spun că nu eram prea bine dispusă.

— Să nu te apropii de mine, zise Feely în timp ce mergeam pe bâjbâite către capătul îndepărtat al mesei fornăind pe nas ca o balenă.

— Mori, vrăjitoare, am reușit să îngaim, făcând o cruce cu degetele arătătoare.

— Flavia!

M-am uitat fără prea mare tragere de inimă la bolul meu de cereale, amestecând în ele cu o bucată de pâine prăjită. În ciuda crustei arse care să-i dea viață, mâzga aceea moale din bol avea tot gust de carton.

Cu o tresărire am revenit în prezent, având senzația că e un film prost îmbinat. Adormisem la masă.

— Ce s-a întâmplat? am auzit-o pe Feely întrebând. Ești în regulă?

— E doborâtă de oboseala aia enervantă, care i se trage de la distracția sau orgia de deunăzi, zise Daffy.

Daffy citea de puțin timp Pelham de Bulwer-Lytton, câteva pagini în fiecare seară la culcare și, până o termina, probabil urma să fim biciuite în fiecare zi la micul dejun cu expresii obscure, într-un stil de proză la fel de rigid și inflexibil ca pokerul de salon.

Deunăzi – mi-am amintit eu – însemna „zilele trecute, nu demult, acum câteva zile”. Tocmai încuviințam meditănd la restul expresiei, când brusc Feely făcu un salt de la masă.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă ea, strângându-și în jurul trupului rochia de casă, de parcă era un liñțoliu. Cine Dumnezeu e ăla?

Silueta cuiva se proiectă în fața ușilor franțuzești, zgâindu-se la noi prin mâinile făcute căuș.

— E scriitorul ăla – am zis. Tipul cu casele de țară. Pemberton.

Feely scoase un chițăit și o luă la fugă sus pe scări, în camera ei, unde știam că o să-și arunce pe ea setul ăla albastru și strâmt, să-și pudreze imperfecțiunile ei matinale și să coboare scările de parcă plutea, prefăcându-se că era altcineva: Olivia de Havilland, spre exemplu. Așa făcea întotdeauna când pe moșie apărea vreun necunoscut.

Daffy ridică privirea cu indiferență, apoi continuă să citească. Ca de obicei, eu trebuia să mă ocup de chestiile astea.

Am ieșit pe terasă, trăgând ușa după mine.

— Bună dimineața, Flavia, zise Pemberton zâmbind. Ai dormit bine?

Dacă dormisem bine? Ce fel de întrebare era asta? Mă aflam acolo pe terasă, dormind pe mine, cu părul vâlvoi și cu nasul curgându-mi ca un izvor. Și, în afară de asta, oare întrebarea în legătură cu calitatea somnului cuiva nu era rezervată acelor care își petrecuseră noaptea sub același acoperiș? Nu eram sigură; va trebui să caut treaba asta în Eticheta completă pentru doamne de Isabella Mary Beeton. Feely îmi dăduse un exemplar la ultima mea aniversare, însă eu sprijinisem cu el piciorul mai scurt al patului meu.

— Destul de prost, am zis. Am răcit.

— Îmi pare rău să aflu asta. Speram să pot să-i iau interviu tatălui tău despre Buckshaw. Nu-mi place să fiu o pacoste, dar timpul meu aici e limitat. De la război, costul cazării departe de casă, chiar și în cel mai modest han, așa ca Treisprezece Rățoi, e pur și simplu revoltător de ridicat. Nu prea îmi place să pledez în favoarea sărăciei, însă, știi, noi bieții cărturari avem de cele mai multe ori la cină pâine și brânză.

— Ați luat micul dejun, domnule Pemberton? am întrebat. Sunt sigură că doamna Mullet ar putea să prepare ceva.

— E foarte frumos din partea dumitale, Flavia, zise el, însă hangiul Stoker mi-a oferit un adevărat festin cu doi cârnați și un ou, iar eu am senzația că nasturii vestei îmi sunt în primejdie.

Nu prea știam cum anume să interpretez acest lucru, iar răceala mă făcea prea morocănoasă pentru a mai întreba.

— Probabil că aș putea eu să vă răspund la întrebări, am zis. Tata a fost reținut...

Da, asta era! Vulpiță șireată ce ești tu, Flavia!

— Tata a fost reținut în oraș.

— Oh, nu cred că sunt chestiuni care ar putea să prezinte prea mare interes pentru tine: câteva întrebări dificile în legătură cu sistemul de canalizare și actele de îngrădire ale proprietății – genul ăsta de lucruri. Speram să introduc un appendice în legătură cu schimbările arhitecturale făcute de Antony și William de Luce în secolul al nouăsprezecelea. „O casă împărțită” și chestii de genul ăsta.

— Am auzit că un appendice poate fi scos, am trântit-o eu, însă acum e prima dată că aud că unul poate fi introdus.

Chiar și cu nasul care-mi curgea puteam riposta prompt la un atac din partea celor mai buni. Un strănut exploziv strică efectul.

— Poate aș putea să intru și să arunc o scurtă privire. Să iau câteva notițe. Nu voi deranja pe nimeni.

Încercam să mă gândesc la un sinonim pentru „nu”, în momentul în care am auzit urletul unui motor, și Dogger apăru, la volanul vechiului nostru tractor, printre copacii de la capătul aleii, trăgând după sine o încărcătură de compost și ducând-o către grădină. Domnul Pemberton, care observă

imediat că mă zgâiam peste umărul său, se întoarse să vadă la ce anume mă uitam. Când îl zări pe Dogger venind către noi, el flutură prietenos din mână.

— Acesta e bătrânul Dogger, nu-i așa? Servitorul credincios al familiei?

Dogger frânase, privind în jurul său pentru a-și da seama la cine anume flutura mâna Pemberton. În momentul în care nu văzu pe nimeni, își ridică pălăria de parcă ar fi salutat, apoi se scarpină în cap. Coborî de la volan și o porni târșându-și picioarele pe peluză, îndreptându-se către noi.

— Ei poftim, Flavia, zise Pemberton, aruncând o privire la ceasul de la mână, aproape că am pierdut noțiunea timpului. I-am promis editorului meu să mă întâlnesc cu el la Nether Eaton ca să aruncăm o privire la un mormânt cu giulgiu, unul destul de rar: ambele mâini sunt expuse și chestii de genul ăsta. E și un grilaj deosebit. Are el o fixație în legătură cu mormintele, bătrânul Quarrington, așa că cel mai bine ar fi să-i cânt în strună. Dacă nu fac asta, zău așa, cartea Morminte și motive decorative de Pemberton e posibil să nu fie altceva decât o licărire pentru autorul său.

Își ridică rucsacul de artist și o porni în jos pe scări, oprindu-se la colțul casei pentru a închide ochii și a inspira cu putere aerul revigorant al dimineții.

— Transmite-i salutările mele colonelului de Luce, zise el, apoi dispăru.

Dogger urcă treptele târșându-și picioarele de parcă nu dormise deloc.

— Musafiri, domnișoară Flavia? întrebă el, scoțându-și pălăria și ștergându-și fruntea cu mâneca cămășii.

— Un anume domn Pemberton, am zis. Scrie o carte despre case de țară, morminte sau ceva de genu' ăsta. Dorea să-i ia tatei un interviu despre Buckshaw.

— Nu cred că am mai auzit de numele acesta, zise Dogger. Da' eu nu prea citesc. Cu toate astea, domnișoară Flavia...

Știam că avea de gând să-mi țină o predică, completată cu parabole și pilde înspăimântătoare, despre vorbitul cu necunoscuți, însă nu o făcu. În loc de asta se mulțumi să-și atingă borul pălăriei cu degetul arătător și ramaserăm amândoi privind meditativ înspre peluză ca două vite. Mesaj trimis; mesaj recepționat. Dragul de Dogger. ăsta era felul lui de a te învăța ceva.

Dogger fusese acela care, de exemplu, mă învățase răbdător să deschid broaștele ușilor cu șperaclul când dădusem peste el jucându-se cu încuietoarea de la ușa serei, își pierduse cheia în timpul uneia din „crizele sale”, și se căznea cu foarte mare preocupare cu dinții îndoți ai unei furci de mult ieșite la pensie pe care o găsisese în stratul de flori.

Mâinile îi tremurau tare. Ori de câte ori Dogger era așa, aveai întotdeauna sentimentul că, dacă întindeai un deget și-l atingeai, erai electrocutat pe loc. Însă, în ciuda acestui lucru, eu mă oferisem atunci să-l ajut și, câteva minute mai târziu, îmi arăta cum se făcea acel lucru.

— E destul de simplu, domnișoară Flavia.

— Îmi spusese el după cea de-a treia încercare. Să ții minte doar trei lucruri: răsucire, tensiune și perseverență. Închipuiți-vă că vă aflați în interiorul încuietorii. Ascultați-vă degetele.

— Unde ai învățat să faci asta? am întrebat, minunându-mă în momentul în care chestia respectivă se deschise cu un pocnet. Era ridicol de ușor în momentul în care îi prindeai șmecheria.

— Demult, tare demult – zise Dogger în timp ce intra în seră și lua un aer mult prea preocupat pentru a mai răspunde la întrebări.

Cu toate că soarele pătrundea prin ferestrele laboratorului meu, nu prea păream a gândi cum trebuie. Mintea îmi vuia de lucrurile pe care tata mi le spusese și de ceea ce descoperisem singură: moartea domnului Twining și cea a lui Horace Bonepenny.

Care era semnificația tocii și a robei pe care le găsisem ascunse în țiglele Anson House? Cui îi aparțineau și de ce fuseseră lăsate acolo?

Atât relatarea tatei, cât și cea din paginile ziarului Hinley Chronicle susținuseră că domnul Twining purta roba atunci când se aruncase din turn. Și că ambele era posibil să se fi înșelat părea puțin probabil.

Apoi, mai erau și cele două furturi: al Ulster Avengerului Maiestății Sale și al geamănului său, care aparținuse domnului Kissing.

Mă întrebam unde era domnul Kissing acum. Oare domnișoara Mountjoy ar ști? Ea părea să știe tot. Era posibil să mai fie încă în viață? Părea cam îndoielnic. Erau treizeci de ani de când crezuse că își văzuse prețiosul timbru arzând.

Însă mintea mi se învârtea, creierul mi se zăpăcise complet și nu puteam gândi limpede. Sinusurile îmi erau înfundate, ochii îmi curgeau și simțeam că își face apariția și o migrenă îngrozitoare. Trebuia să-mi limpezesc capul.

Fusese numai vina mea: nu ar fi trebuit să las să-mi fie frig la picioare. Doamnei Mullet îi plăcea să spună: „Să-ți fie cald la picioare și bine la cap, și n-o să strănuți niciodată în pat”. Dacă chiar căpătai o răceală, rămânea doar un singur lucru de făcut, așa că m-am târât până în bucătărie unde am găsit-o pe doamna Mullet care prepara aluat franțuzesc.

— Fornăi, drăguță – zise ea, fără să ridice privirea de la făcălețul ei. Lasă-mă să-ți fac o cană bună cu supă de pui.

Femeia asta putea fi înnebunitor de perceptivă.

La cuvintele „supă de pui”, își coborî vocea aproape de șoaptă și aruncă o privire conspirațională peste umăr.

— Supă fierbinte de pui, zise ea. E un secret pe care doamna Jacobson mi l-a dezvăluit la un ceai oferit de Institutul Femeilor. Familia ei îl deținea de pe vremea Exodului. Și ține minte ce-ți spun, nu ți-am zis nimic.

O altă chestie a doamnei Mullet, legată de înțelepciunea satului, avea legătură cu eucaliptul. Îl obligase pe Dogger să-l planteze pentru ea în seră, și ascundea cu asiduitate muguri ici și colo prin Buckshaw, ca talismane împotriva răcelii sau gripei.

— Dacă pui eucalipt în hol, gripa și răceala îți vor da ocol, obișnuia ea să croncăne triumfător. Și era adevărat. De când ascundea frunze ceruite și de un verde-închis în locuri nebănuite prin casă, niciuna din noi nu avusese nimic altceva în afara unei simple fornăieli.

Până acum. Ceva dăduse, în mod evident, greș.

— Nu, vă mulțumesc, doamnă Mullet, am zis, tocmai m-am spălat pe dinți.

Era o minciună, însă cea mai bună pe care o puteam inventa pe loc. Și, în afară de a avea un iz de martiriu, replica mea avea avantajul suplimentar de a-mi îmbunătăți imaginea la capitolul igienă personală. În drum spre ieșire, am șterpelit din cămară o sticlă cu granule galbene, cu eticheta Esență Partington de pui și, de pe o poliță din hol, m-am servit cu un pumn de frunze de eucalipt.

Sus, în laborator, am luat o sticlă cu bicarbonat de sodiu pe care unchiul Tar, cu scrisul lui puricos, o marcase pe o plăcuță de cupru drept sal aeratus, cât și, în obișnuita lui manieră meticuloasă, Bicarb. Sod. Pentru a o deosebi de bicarbonatul de potasiu, care era numit uneori și sal aeratus. Bicarb. Pot. Se afla la el acasă mai mult în extintoare decât în burtică.

Cunoșteam chestia respectivă, pe care țărani o numeau bicarbonat, drept NaHCO₃. Îmi aminteam că auzisem undeva că aceiași țărani credeau în puterea unei doze bune de săruri alcaline pentru îndepărtarea chiar și a celui mai îngrozitor caz de răceală.

Și, din punct de vedere chimic, era logic, am judecat eu, ca, dacă sărurile erau un leac, iar supă de pui era și ea tot un leac, să ne gândim la puterea fortifiantă nemaipomenită a unei căni cu supă efervescentă de pui! Chestia asta mă șoca. Aș patentă treaba asta: ar fi primul antidot din lume la răceala obișnuită; Delicvescența* de Luce; supă Flaviei!

Chiar am reușit să fredonez pe un ton destul de fericit, în timp ce măsurăm două sute de grame de apă potabilă într-un pahar de laborator și îl așezam deasupra flăcării, între timp, într-o retortă cu dop am fiert frunzele fărâmițate de eucalipt și am privit cum picăturile de ulei galben-pai începeau să se formeze la capătul spiralei de distilare.

Când apa a dat în clocot, am luat-o de pe foc și am lăsat-o să se răcească câteva minute, apoi am pus în ea două lingurițe cu vârf de esență Partington de pui și o lingură din bătrânul și bunul NaHCO_3 .

Am amestecat bine și am lăsat-o să spumege ca Vezuviul peste buza paharului. M-am prins cu degetele de nas și am dat pe gât jumătate din fiertură cu niște înghițituri mari.

Supă efervescentă de pui! O, Doamne, apără-ne pe noi toți cei care trudim în domeniul chimiei experimentale!

Am destupat retorta și am deșertat apa de eucalipt, frunzele și restul în ceea ce mai rămăsese din supă galbenă. Apoi, scoțându-mi puloverul și punându-mi-l peste cap ca o hotă, am inhalat aburul camforat de eucalipt cu pui și undeva, în interiorul cavernelor lipicioase ale capului, am avut impresia că simt cum sinusurile mele ridică mâinile în aer și se predau. Mă simțeam deja mai bine.

Se auzi un ciocănit ascutit în ușă și aproape că am sărit din pantofi. Atât de rar venea cineva în această parte a casei, încât o bătaie în ușă era la fel de neașteptată ca unul dintre acele bruște acorduri de orgă dintr-un film de groază care fac să ți se strângă inima, atunci când o ușă se dă brusc de perete și dezvăluie o încăpere plină cu cadavre. Am tras zăvorul și l-am văzut pe Dogger, frământându-și pălăria în mâini la fel ca Spălătoreasă Irlandeză, îmi dădeam seama că avea unul din acele accese ale sale.

Am întins mâna, i-am atins mâinile și acestea se calmară pe dată. Observasem – cu toate că nu mă foloseam des de asta – că erau momente când o atingere spunea lucruri pe care cuvintele nu le puteau spune.

— Care e parola? am întrebat, împreunându-mi degetele și așezându-mi ambele mâini în creștetul capului.

Timp de aproximativ cinci secunde și jumătate, Dogger se uită la mine cu o privire lipsită de orice fel de expresie, apoi mușchii încordați ai maxilarului se relaxară încetișor, iar el aproape zâmbi. Ca un robot își împreună degetele și îmi copie gestul.

— Îmi stă pe vârful limbii, zise el șovăitor.

Apoi:

— Îmi amintesc acum: e „arsenic”.

— Ai grijă să nu-l înghiți, am replicat. E otravă.

Cu o remarcabilă stăpânire de sine, Dogger se strădui să zâmbească. Ritualul fusese respectat cum se cuvine.

— Intră, prietene, am zis și am deschis ușa larg.

Dogger pătrunse înăuntru și privi uimit în jurul său de parcă brusc se pomenise transportat în laboratorul unui alchimist din anticul Sumer. Era multă vreme de când el nu mai fusese în această parte a casei, încât uitase până și camera.

— Atât de multă sticlărie, zise el clătinând din cap.

Am tras vechiul fotoliu Windsor al lui Tar de la masă, ținându-l până ce el se așează între brațele sale de lemn.

— Ia loc. O să-ți pregătesc ceva.

Am umplut un pahar curat cu apă și l-am așezat pe o plasă metalică. Dogger tresări la micul pocnet al arzătorului Bunsen atunci când am aprins fitilul.

— Imediat, am zis. E gata cât ai bate din palme.

Treaba norocoasă în legătură cu sticlăria de laborator e că apa fierbe în ea cu viteza luminii. Am aruncat o lingură de frunze negre într-un pahar. În momentul în care apa s-a transformat într-un lichid roșu închis, i l-am înmânat lui Dogger, care s-a uitat sceptic la el.

— E în regulă, am zis. E ceai Tetley.

Sorbi cu precauție ceaiul, suflând deasupra pentru a se răci. În timp ce bea, mi-am amintit că e un motiv pentru care noi englezii suntem guvernați mai mult de ceai decât de Palatul Buckingham sau de Guvernul Majestății Sale: în afara sufletului, fabricarea ceaiului e singurul lucru care ne deosebește de Marile Maimuțe – sau așa remarcase vicarul față de tata, care îi spusese lui Feely, care îi spusese lui Daffy, care îmi spusese mie.

— Mulțumesc, zise Dogger. Mă simt din nou bine, acum. Însă e ceva ce trebuie să vă spun, domnișoară Flavia.

M-am cocoțat pe marginea mesei, încercând să par sociabilă.

— Dă-i drumul, am zis.

— Ei bine, începu Dogger, știți că sunt ocazii când uneori am... adică, când și când, am momente când...

— Bineînțeles că știu, Dogger, am zis. Nu avem oare toți astfel de momente?

— Nu știu. Nu-mi amintesc. Vedeți dumneavoastră, chestia e că, atunci când eram...

Ochii i se învârteau ca ai unei vaci în chinurile morții.

— Cred că e posibil să fi făcut ceva cuiva. Și acum au venit și l-au arestat pe domnul colonel pentru asta.

— Te referi la Horace Bonepenny?

Se auzi un zgomot de sticlă spartă în momentul în care Dogger scăpă paharul pe podea. Am scotocit după o bucată de pânză și nu știu din care motiv idiot i-am tamponat mâinile, care erau destul de uscate.

— Ce știți despre Horace Bonepenny? Întrebă el, apucându-mi încheietura mâinii într-o încheștare de oțel. Dacă n-ar fi fost Dogger, aș fi fost îngrozită.

— Știu totul despre el, am zis, depărtându-i încetișor degetele din strânsoare. Am căutat informații despre el la bibliotecă. Am vorbit cu domnișoara Mountjoy, iar tata mi-a spus toată povestea seara trecută.

— L-ați văzut pe domnul colonel de Luce seara trecută? La Hinley?

— Da, am zis. Am mers cu bicicleta până acolo. Ți-am spus că e bine. Nu-ți amintești?

— Nu, zise Dogger, scuturând din cap. Uneori nu-mi amintesc.

Oare era posibil? Dogger dăduse oare peste Horace Bonepenny undeva în interiorul casei sau în grădină, apoi se luptase cu el și îi provocase moartea? Fusesse un accident? Sau era mai mult de atât?

— Spune-mi ce s-a întâmplat, am zis. Spune-mi cât poți să-ți amintești.

— Dormeam, zise Dogger. Am auzit voci.

— Voci puternice. M-am sculat din pat și m-am dus până la biroul domnului colonel. Era cineva pe hol.

— Eu eram, am zis. Eu eram pe hol.

— Dumneavoastră erați, zise Dogger. Dumneavoastră erați pe hol.

— Da. Mi-ai spus să o șterg.

— Așa am zis? Dogger părea șocat.

— Da, mi-ai spus să mă întorc în pat.

— A ieșit un bărbat din birou, zise Dogger brusc. M-am ascuns lângă ceas și el a trecut chiar pe lângă mine. Dacă aș fi întins mâna, l-aș fi putut atinge.

Era clar că ajunsese la un moment care se întâmplase după ce mă dusesem la culcare.

— Însă nu ai făcut-o, nu l-ai atins, vreau să spun.

— Nu atunci, nu. L-am urmat în grădină. Nu m-a văzut. Am stat lipit de perete, în spatele serei. El stătea în parcela de castraveți... mânca ceva... era agitat... vorbea singur... vorbea foarte vulgar... nu părea să fi observat că se abătuse de la cărare. Și apoi s-au auzit artificii.

— Artificii? am întrebat.

— Știți dumneavoastră, roți de foc, rachete și chestii de genu' ăsta. M-am gândit că trebuia să fi fost vreo serbare în sat. E iunie, știți. În iunie sunt adeseori serbări câmpenești.

Nu fusese nici o serbare câmpenească; de asta eram sigură. Mai degrabă aş merge de-a lungul Amazonului în teniși perforați, decât să ratez ocazia de a arunca cu nuci de cocos în mătușa Sally și de a mă îndopa cu brioșe și cu spumă de căpșuni. Nu, eu cunoșteam foarte bine datele serbărilor câmpenești.

— Și atunci ce s-a întâmplat? am întrebat.

Mai târziu o să pun în ordine detaliile.

— Trebuie să fi adormit, zise Dogger. Când m-am trezit, zăceam în iarbă. Era udă. M-am ridicat și m-am dus în pat. Nu mă simțeam bine. Trebuie să fi avut una din acele crize urâte ale mele. Nu-mi amintesc.

— Și tu crezi că, în timpul acelei crize urâte, e posibil să-l fi omorât pe Horace Bonepenny?

Dogger încuviință posac. Își atinse ceafa.

— Cine altcineva mai era acolo? întrebă el.

Cine altcineva mai era acolo? Unde mai auzisem asta înainte? Bineînțeles! Oare nu inspectorul Hewitt folosisese exact aceleași cuvinte în legătură cu tata?

— Apleacă-ți capul, Dogger, am zis.

— Îmi pare rău, domnișoară Flavia. Dacă am omorât pe cineva, nu am vrut să o fac.

— Înclină-ți capul.

Pe gât, sub și în spatele urechii, era o vânătaie purpurie urâtă și mare, de dimensiunea și forma unui călcâi de pantof. El se trase înapoi în momentul în care am atins-o.

Am slobozit un fluierat.

— Artificii, pe naiba! am zis. Alea n-au fost artificii, Dogger. Ai fost scos de-a binelea din circulație. Și ai mers cu vânătaia asta pe gât timp de două zile? Trebuie să te fi durut ca naiba.

— Mă doare, domnișoară Flavia, da' am avut și mai rele.

Probabil că mă uitam la el cu neîncredere.

— M-am uitat la ochii mei în oglindă, adăugă el. Pupilele au aceeași dimensiune. Am fost puțin zguduit – da' nu cine știe ce. O să-mi treacă în curând.

Eram cât pe ce să-l întreb de unde căpătase cunoștințele astea în momentul în care el adăugă repede.

— Asta e ceva ce am citit pe undeva. M-am gândit brusc la o întrebare mai importantă.

— Dogger, cum era posibil să omori pe cineva dacă îți pierduseși cunoștința?

El rămase acolo, arătând ca un băiețel adus pentru a fi bătut cu cureaua. Gura i se deschidea și i se închidea, însă nu ieșea nici un cuvânt.

— Ai fost atacat! am zis. Cineva ți-a tras un picior în față!

— Nu, nu cred, domnișoară, zise el cu tristețe. Vedeți dumneavoastră, în afară de Horace Bonepenny, eram singur în grădină.

DOUĂZECI

Îmi petrecusem ultimele trei sferturi de oră încercând să-l conving pe Dogger să mă lase să-i pun o pungă cu gheață pe ceafă, însă el nu-mi dădu voie. Odihna, mă asigură el, era singurul lucru care făcea bine în astfel de situații, și plecase către camera lui.

De la fereastra mea, o vedeam pe Feely întinsă pe o pătură pe peluza dinspre sud, încercând să -și ascundă chipul de lumina soarelui îndărătul unor numere din Picture Post. Am adus un binoclu vechi de-al tatei și m-am uitat mai de aproape la tenul ei. După ce m-am chiorât bine, am deschis carnetul și am scris:

Luni, 5 iunie 1950, ora 9:15 dimineață. Aspectul subiectului rămâne normal. 54 de ore de la administrare. Soluția prea slabă? Subiectul imun? Se știe că eschimoșii din Baffin Island sunt imuni la iedera otrăvitoare. Oare acest lucru ar putea însemna ceea ce cred eu?

Însă nu-mi stătea mintea la asta. Era greu să o studiez pe Feely când nu mă puteam gândi decât la tata și la Dogger. Trebuia să-mi adun gândurile.

Am întors o pagină goală și am scris:

Posibili suspecti:

TATA: Cel mai bun motiv dintre toate. Îl cunoștea pe mort de o viață; fusese amenințat cu datul în vileag; fusese auzit certându-se cu victima cu puțin timp înainte de crimă. Nimeni nu știe unde se afla în momentul când crima a fost comisă. Insp. Hewitt l-a arestat deja și l-a acuzat de crimă, deci știm care sunt bănuielele inspectorului!

DOGGER: E un candidat cu puține șanse. Nu se știu multe în legătură cu trecutul său, însă se știe că îi e îngrozitor de credincios tatei. A tras cu urechea la cearta tatei cu Bonepenny (însă la fel și eu) și e posibil să fi decis să elimine șantajul. Dogger e expus la „accese” în timpul cărora și după care memoria îi este afectată. E posibil să-l fi omorât pe Bonepenny în timpul unor astfel de episoade? E posibil să fi fost un accident? Însă dacă e așa, cine l-a lovit în cap?

DOAMNA MULLET: Nici un motiv, doar dacă nu cumva voia să se răzbune pe persoana care a lăsat un sitar mort în pragul ușii de la bucătărie. Prea bătrână pentru așa ceva.

DAPHNE de LUCE și OPHELIA GERTRUDE de LUCE: (Secretul tău e scos la iveală, Gertie!) Mă faci să râd! Astea două sunt atât de absorbite de citit și de uitatul în oglindă, încât nu ar omorî nici măcar un gândac din propria farfurie. Nu îl cunoșteau pe decedat, nu aveau motiv și dormeau ca niște valize când Bonepenny și-a găsit sfârșitul. Caz închis, în ceea ce le privește pe aceste două prostănace.

MARY STOKER: Motiv: Bonepenny i-a făcut niște avansuri necuviincioase la Treisprezece Rățoi. Oare e posibil să-l fi urmărit și să-l fi executat în parcela cu castraveți? E puțin probabil.

TULLY STOKER: Bonepenny era oaspete la Treisprezece Rățoi. Oare Tully auzise ce se întâmplase cu Mary? A hotărât să se răzbune? Sau oare un client care plătește e mai important decât onoarea fiicei sale?

NED CROPPER: Ned e îndrăgostit de Mary (și de altele). Știa ce s-a întâmplat între Mary și Bonepenny. E posibil să fi hotărât să-i facă felul. Motiv bun, însă nu erau dovezi că fusese la Buckshaw în acea noapte. E posibil să-l fi omorât pe Bonepenny în altă parte și să-l fi adus aici cu roaba? Însă la fel putea face și Tully. Sau Mary!

DOMNIȘOARA MOUNTJOY: Motivul perfect: crede că Bonepenny (și tata) i-au ucis unchiul, pe domnul Twining. Problema e vârsta: nu o pot vedea pe Mountjoy luptându-se cu cineva de înălțimea și greutatea lui Bonepenny. Doar dacă nu cumva a folosit vreo otrăvă. Întrebare: Care a fost cauza oficială a morții? Oare mi-ar spune inspectorul Hewitt?

INSPECTORUL HEWITT: Ofițer de poliție. Trebuie inclus doar pentru ca lista să fie corectă, completă și obiectivă. Nu era la Buckshaw în momentul crimei, și nu are un motiv cunoscut. (Însă a studiat la colegiul Greyminster?)

SERGENȚII WOOLMER & GRAVES: Idem.

FRANK PEMBERTON: A sosit în Bishop's Lacey abia după crimă.

MAXIMILIAN BROCK: Ramolit; Prea bătrân; Nu avea motive.

Am recitat lista de trei ori, sperând că nu-mi scăpase nimic. Și apoi am văzut: ceva care îmi puse mintea în alertă. Nu fusese oare Horace Bonepenny diabetic? Îi găsisem fiolele de insulina în trusă la Treisprezece Rățoi, iar seringă lipsea. O pierduse? Îi fusese furată?

Călătorise, cel mai probabil cu feribotul, din Stavanger, Norvegia, până în Newcastle-upon-Tyne și de acolo cu trenul până la York, de unde schimbase trenul pentru Doddingsley. Din Doddingsley, ar fi luat un autobuz sau un taxi până la Bishop's Lacey.

Și, din câte știam, în tot acest timp, nu mâncase! Plăcinta din camera lui (după cum arăta pana vârâtă în interior) fusese cea în care ascunsese sitarul mort pentru a-l introduce în Anglia. Oare nu-i spusese Tully Stoker inspectorului că oaspetele său băuse ceva la bar? Da – însă nu pomenise nimic de mâncare! Și dacă, după ce a venit la Buckshaw și l-a amenințat pe tata, ieșise din casă prin bucătărie – lucru pe care aproape sigur l-a făcut – și zărise plăcinta cu cremă pe pervazul ferestrei? Și dacă se servise cu o felie, o înfulecase, ieșise afară și intrase în stare de șoc? Plăcintele cu cremă ale doamnei Mullet aveau efectul ăsta asupra noastră, a tuturor celor de la Buckshaw, și niciunul dintre noi nu era diabetic măcar!

Și dacă, la urma urmelor, fusese plăcinta doamnei Mullet? Nimic altceva decât un accident stupid? Și dacă toți de pe lista mea erau nevinovați? Și dacă Bonepenny nu fusese omorât?

Însă dacă lucru ăsta era adevărat, Flavia, îmi spunea o voce tristă și stinsă din interior, de ce l-ar fi arestat inspectorul Hewitt pe tata și ar fi depus acuzații împotriva lui?

Deși încă îmi curgea nasul și ochii îmi lăcrimau, m-am gândit că probabil supă mea experimentală de pui începea să-și facă efectul. Am parcurs din nou lista și m-am tot gândit, până a început să-mi vâjâie capul.

Nu ajungeam nicăieri. M-am hotărât în cele din urmă să ies afară, să mă așez pe iarbă, să respir aer curat și să-mi îndrept mintea către ceva completamente diferit: o să mă gândesc la protoxidul de azot, de exemplu, N₂O, sau gazul ilariant: ceva de care Buckshaw și locatarii săi aveau nevoie cu disperare.

Gazul ilariant și crima păreau a fi niște companioni ciudați într-adevăr, dar chiar erau cu adevărat?

M-am gândit la eroina mea, Mărie Anne Paulze Lavoisier, una dintre gigantele chimiei, al cărui portret, împreună cu ale altor nemuritori, era lipit pe oglinda din dormitorul meu, cu părul ca un balon cu aer cald și cu soțul ei care o privea cu adorație și căruia nu părea să-i pese de coafura ei idioată. Mărie fusese o femeie care știuse că tristețea și prostia mergeau adeseori mână în mână. Mi-am amintit că, în timpul Revoluției Franceze, în laboratorul soțului ei, Antoine – chiar în momentul în care astupaseră toate orificiile trupești ale asistentului lor cu rășină și ceară de albine, îl înfășuraseră într-un tub de mătase lăcuită și îl pusese să respire printr-un pai în instrumentele de măsurat ale lui Lavoisier, chiar în acel moment, cu Mărie Anne alături făcând schițe ale procesului respectiv, autoritățile au dărâmat ușa, au pătruns în cameră și l-au târât pe soțul ei la ghilotină.

Odată îi spusese această poveste amuzantă și sinistru în același timp lui Feely.

— Nevoia de eroi se găsește în general la genul de oameni care trăiesc în colibe – pufnise ea cu aroganță.

Însă chestia asta nu ducea nicăieri. Gândurile mele erau talmeș-balmeș, ca paiele într-o căpiță. Trebuia să găsesc un catalizator al unei descrieri la fel cum, spre exemplu, făcuse Kirchoff. El descoperise că amidonul fiert în apă rămânea amidon, însă atunci când erau adăugate doar câteva picături de acid sulfuric, amidonul se transforma în glucoză. Repetasem odată experimentul pentru a mă asigura că așa era, și așa era. Cenușă în cenușă; amidon în zahăr. O fereastră în Creație.

M-am întors în casă, care acum părea straniu de tăcută. M-am oprit la ușa salonului și am ascultat, însă nu se auzea Feely cântând la pian sau Daffy întorcând paginile. Am deschis ușa.

Camera era goală. Și apoi mi-am amintit că surorile mele vorbiseră la micul dejun că se vor duce la Bishop's Lacey pentru a-i trimite tatei, prin poștă, scrisorile pe care fiecare le scrisese. În afara doamnei Mullet, care era afundată în treburile de la bucătărie, și de Dogger, care era sus și se odihnea, eu eram, probabil pentru prima oară în viața mea, singură pe coridoarele de la Buckshaw.

Am pornit radioul, ca să-mi țină de urât și, în timp ce lămpile se încălzeau, camera se umplu de acordurile unei operete. Era Mikado de Gilbert și Sullivan, una dintre preferatele mele. Nu ar fi încântător, mă gândisem eu odată, dacă Feely, Daffy și cum mine am putea fi la fel de fericite și de lipsite de griji ca Yum-Yum și cele două surori ale sale?

Eram trei fete de școală, Vioaie cum sunt școlărițele, Pline de veselie copilărească, Trei fete de școală!

Am zâmbit în timp ce toate trei cântau:

Totul e o sursă de râs.

Nimeni nu e scutit, pentru că nu ne pasă de nimeni!

Viața e o glumă care tocmai a început!

Trei fete de școală!

Învăluită în muzică, m-am aruncat într-un scaun capitonat și mi-am lăsat picioarele să atârne peste brațul acestuia, poziția în care natura voia ca muzica să fie ascultată, și, pentru prima oară de zile bune, mi-am simțit mușchii de la gât relaxându-se.

Trebuie să fi căzut într-un scurt somn sau probabil doar o reverie – nu știu – însă, când m-am smuls din asta, Koko, înaltul Călău, cânta:

Va trebui să rămână într-o celulă din donjon...

Cuvintele m-au făcut să mă gândesc imediat la tata și lacrimile mi-au țâșnit din ochi. Chestia asta nu era operetă, am gândit. Viața nu era o glumă care tocmai începuse, iar Feely, Daffy și cu mine nu eram trei școlărițe. Eram trei fete al căror tată era acuzat de crimă. Am sărit din scaun pentru a închide radioul, însă, în timp ce căutam butonul, vocea înaltului Călău pluti neîndurătoare prin difuzor:

Ținta mea sublimă

O voi obține la timp

De a lăsa ca pedeapsa să corespundă crimei...

Pedeapsa să corespundă crimei...

Să lase ca pedeapsa să corespundă crimei. Bineînțeles! Flavia, Flavia, Flavia! Cum a fost posibil să nu-ți dai seama?

Ca un rulment de oțel scăpat într-o vază de sticlă șlefuită, ceva în mintea mea făcu „clic” și am știut la fel de sigur cum îmi știam propriul nume cum fusese omorât Horace Bonepenny.

Doar un singur lucru (ei bine, două, de fapt; trei cel mult) mai era necesar pentru a împacheta toată chestia asta ca pe o cutie de bomboane de aniversare și a i-o prezenta, cu fundă roșie și restul, inspectorului Hewitt. De îndată ce avea să-mi audă povestea, o să-i dea drumul tatei de la pârnaie cât ai zice „pește”.

Doamna Mullet era încă în bucătărie, cu mâna pe pui.

— Doamnă M., am zis. Pot să vă vorbesc sincer?

Ea ridică privirea spre mine și își șterse mâinile de șorț.

— Bineînțeles, draguță, zise ea. Nu faci asta mereu?

— E în legătură cu Dogger.

Zâmbetul îi îngheță în timp ce se întorcea într-o parte și începu să agite un ghem de sfoară cu care voia să lege pasărea.

— Lucrurile nu se mai fac așa ca pe vremuri, zise ea în momentul în care sfoara se rupse. Nici măcar așa. Zău așa, că doar săptămâna trecută i-am spus lui Alf, i-am spus: „Așa aia pe care ai adus-o acas' de la papetărie...”

— Vă rog, doamnă Mullet, am rugat-o. E ceva ce trebuie să știu. E o chestiune de viață și de moarte! Vă rog!

Ea se uită la mine pe deasupra ochelarilor, ca un staroste, și, pentru prima oară în prezența ei, m-am simțit ca o fetiță.

— Ați spus odată că Dogger a fost la închisoare, că a fost obligat să mănânce șobolani; că a fost torturat.

— Așa e, drăguță, zise ea. Alf al meu zice că nu trebuia să las să-mi scape treaba asta. Însă nu trebuie niciodată să vorbim de asta. Nervii bietului Dogger sunt ferfeniți.

— De unde știți asta? Despre închisoare, vreau să zic.

— Alf al meu a fost și el în armată, știți. Și-a efectuat serviciul militar pentru o vreme cu domnul colonel și cu Dogger. El nu vorbește despre asta. Majoritatea nu vorbesc despre asta. Alf al meu s-a întors acasă teafăr cu nimic altceva în afara unor vise neliniștitoare, însă mulți nu s-au mai întors. Știi, armata asta e ca o frăție; ca o singură ființă împrăștiată ca un strat de gem pe toată suprafața globului. Ei știu întotdeauna unde sunt toți vechii lor camarazi și ce li s-a întâmplat. E ciudat – metafizic, să spunem așa.

— Și Dogger a omorât pe cineva? am întrebat direct.

— Sunt sigură că a făcut-o, drăguță. Toți au făcut-o. Asta era ocupația lor, nu-i așa?

— În afara inamicului.

— Dogger i-a salvat viața tatălui tău – zise ea. De mai multe ori. A fost infirmier sau ceva asemănător, Dogger, și chiar unul destul de bun. S-a spus că a scos din pieptul tatălui tău un glonte care se afla lângă inimă. Chiar în momentul în care îl cosea, un tip din RAF* și-a ieșit din minți din cauza șocului. A încercat să omoare cu maceta pe toată lumea care se afla în cort în acel moment. Dogger l-a oprit.

Doamna Mullet strânse tare nodul final și folosi o foarfece pentru a tăia capătul sforii.

— L-a oprit?

— Da, drăguță. L-a oprit.

— Adică l-a omorât.

— După aceea, Dogger nu și-a mai amintit nimic. Avusese unul din acele momente ale sale, vezi tu, și...

— Și tata crede că s-a întâmplat iar; că Dogger i-a salvat viața din nou, omorându-l pe Horace Bonepenny! De asta a luat vina asupra lui!

— Nu știu, drăguță, nu sunt sigură de asta. Însă, dacă a făcut-o, e un lucru foarte tipic pentru domnul colonel.

Așa trebuia să fi fost; nu exista altă explicație. Ce spusese oare tata când îi zisesem că și Dogger auzise cearta lui cu Bonepenny? „De asta mă temeam mai mult decât de orice.” Cuvintele lui exacte.

Era ciudat, într-adevăr – aproape ridicol – la fel ca ceva compus de Gilbert și Sullivan. Încercasem să iau vina asupra mea pentru a-l proteja pe tata. Tata lua vina asupra lui pentru a-l proteja pe Dogger. Întrebarea era: pe cine proteja Dogger?

— Vă mulțumesc, doamnă M., am zis. Voi ține secretă conversația noastră. Foarte secretă.

— Ca între fete, ca să spunem așa, zise ea, cu un zâmbet îngrozitor.

Chestia „ca între fete” era prea de tot. Prea prietenoasă, prea copilăroasă. Ceva în interiorul meu, care nu era deloc nobil, ieși la suprafață de undeva din străfunduri și într-o clipită m-am

transformat în Flavia Răzbunătoarea cu codițe, a cărei sarcină era să-i strice ploile acestei fioroase și de nestăvilit mașinării de făcut plăcinte.

— Da, am zis. Ca între fete. Și, pentru că tot vorbim ca între fete, probabil e cel mai bun moment să vă spun că niciunul din noi ăștia de la Buckshaw nu prea iubim plăcinta cu cremă. De fapt, o urâm chiar.

— Oh pfff! știu asta destul de bine, zise ea.

— Știți?

Eram prea înmărmurită ca să îngaim mai mult de un cuvânt.

— Bineînțeles că știu. Bucătăresele știu totul, așa se spune, și eu nu sunt altfel decât altele. Am știut că familia de Luce și plăcinta cu cremă nu se împacă de când trăia domnișoara Harriet.

— Dar...

— De ce le mai fac? Pentru că Alf pofteste la o plăcintă bună cu cremă din când în când.

Domnișoara Harriet obișnuia să-mi spună: „Cei din familia de Luce sunt cu toții niște aroganți care nu vor decât plăcintă cu rubarbă și agrișe, doamnă M., pe când Alf al dumitale e o persoană nepretențioasă și plăcută căreia îi place plăcinta cu cremă. Aș dori să faci din când în când câte o plăcintă cu cremă pentru a ne aminti de felul nostru arrogant de a fi, și atunci când ne vom întoarce nasurile într-o parte, ei bine, trebuie să o iei acasă la Alf al dumitale drept o scuză-dulce”. Și nu mă deranjează să spun că am luat acasă un număr frumușel de scuze în acești mai mult de douăzeci de ani care au trecut.

— Atunci nu mai aveți nevoie de încă una, am zis.

Și apoi mi-am luat tălpășița. Am fugit mâncând pământul.

DOUĂZECI ȘI UNU

M-am oprit în hol, am rămas perfect nemișcată și am ascultat. Din cauza podelelor căptușite cu parchet și lambriuri din lemn de esență tare, sunetul răsuna în Buckshaw la fel de perfect ca la Royal Albert Hall. Chiar și într-o tăcere absolută, Buckshaw avea tăcerea sa unică; o tăcere pe care aș recunoaște-o oriunde.

Cât de pe tăcute am putut, am ridicat receptorul telefonului și am apăsat de câteva ori în furcă cu degetul.

— Aș dori o convorbire interurbană cu Doddingsley. Îmi pare rău, nu am numărul, însă e un han acolo: Vulpea Roșie sau Veriga și Receptorul. I-am uitat numele, însă cred că are un V și un R în el.

— O clipă, vă rog, zise vocea plictisită dar eficientă de la celălalt capăt al liniei care pârlăia.

Chestia asta n-ar trebui să fie prea dificilă, am gândit. Fiind amplasat vizavi de linia ferată, „VR” sau oricum s-o fi numit el era cel mai apropiat han de gară, iar Doddingsley, la urma urmelor, nu era o metropolă.

— Singurele afișări pe care le am sunt pentru Strugurii și Vizitiul Vesel.

— Țasta e, am zis. Vizitiul Vesel!

„VR”-ul trebuie să fi ieșit la iveală din mlaștina minții mele.

— Numărul e Doddingsley doi-trei, zise vocea. Ca să știți pentru viitor.

— Vă mulțumesc, am bâiguit, în timp ce se auzea sunând încet la celălalt capăt al firului.

— Doddingsley, doi-trei. Vizitiul Vesel. Vă ascult. Cleaver la telefon.

Cleaver, am presupus, era proprietarul.

— Da, aș dori să vorbesc cu domnul Pemberton, vă rog. E o chestiune destul de importantă.

Învățasem că orice obstacol – chiar și unul potențial – era cel mai bine înlăturat când pretindeai că e vorba de ceva urgent.

— Nu e aici, zise Cleaver.

— Aoleu, am zis, cu exagerare. Îmi pare rău că nu l-am găsit. Mi-ați putea spune când a plecat? Poate atunci aș ști la ce oră să revin.

Flave, am gândit, ar trebui să te afli în parlament.

— A plecat sâmbătă dimineață. Acum două zile.

— Oh, vă mulțumesc! am respirat gutural, cu o voce care speram că l-ar fi păcălit până și pe Papă. Sunteți extrem de amabil.

Am închis și am pus receptorul în furcă atât de ușor, de parcă acolo ar fi fost un pui ce tocmai ieșise din găoace.

— Ce crezi că faci? întrebă o voce înăbușită.

M-am răsucit pe călcâie și am văzut-o pe Feely, cu un fular înfășurat în partea de jos a feței.

— Ce faci? repetă ea. Știi foarte bine că nu ai voie să folosești telefonul.

— Ce faci tu? am contraatacat eu. Te duci să te dai cu sania?

Feely se repezi la mine și fularul îi căzu de pe față, scoțând la iveală niște buze roșii și umflate care semănau perfect cu fundul unei maimuțe.

Eram prea uimită pentru a râde. Ileda otrăvitoare pe care o injectasem în rujul ei de buze îi lăsase gura un crater plin de bășici demn de Muntele Popocatepetl. Experimentul meu reușise până la urmă. Să se audă fanfara de trompete!

Din nefericire, nu aveam timp să notez acest lucru; carnetul meu va trebui să mai aștepte.

Maximilian, în carouri de culoare muștar, stătea cocoțat pe marginea adăpătoarei pentru cai care se afla în umbra monumentului cu cruce, iar picioarele lui mici i se bălăbăneau în aer ca cele ale lui Humpty Dumpty. Era atât de mic, încât aproape că nici nu l-am observat.

— Haroo, mon vieux, Flavia! strigă el, și am oprit-o pe Gladys cu scârțâit de roți chiar în dreptul pantofilor lui din piele lăcuită.

Iar fusesem prinsă! Mai bine aș profita de situația asta.

— Noroc, Max, am zis. Am o întrebare pentru tine.

— Ho-ho! zise el. Chiar așa! O întrebare! Fără introducere? Fără să vorbim despre surorile tale? Fără să auzi vreo bârfă din marile săli de concerte ale lumii?

— Ei bine, am zis, ușor stânjenită, am ascultat Mikado la radio.

— Și cum a fost? Din punct de vedere dinamic? Știi, au întotdeauna tendința aceea alarmantă de a urla operetele lui Gilbert și Sullivan.

— Instructiv, am zis.

— Aha! Trebuie să-mi spui în ce stil. Dragul Arthur a compus una dintre cele mai sublime muzici scrise vreodată pe această insulă condusă de monarhi: Struna pierdută, de exemplu. G și S mă fascinează la nesfârșit. Știai că parteneriatul lor nemuritor a fost zguduit de o neînțelegere în legătură cu costul unui covor?

M-am uitat mai de aproape la el ca să văd dacă mă lua peste picior, însă părea cât se poate de serios.

— Bineînțeles că mor pur și simplu de curiozitate să te trag de limbă în legătură cu neplăcerile survenite de curând la Buckshaw, Flavia, draga mea, însă știu că buzele îți sunt pecetluite de trei ori de modestie, loialitate și legalitate – și nu neapărat în ordinea asta, am dreptate?

Am încuviințat din cap.

— Întrebarea ta către oracol, deci?

— Ai fost la Greyminster?

Max chicoti ca un canar mititel.

— Oh draga mea, nu. Nici pe departe într-un loc atât de măreț, mă tem. Instruirea mea s-a făcut pe continent, la Paris ca să fiu mai precis, și nu neapărat într-o instituție de învățământ. Cu toate că vărul meu, Lombard, e un bătrân greyminsterian. Vorbește întotdeauna destul de frumos despre acel loc – ori de câte ori nu se află la curse sau nu joacă whist la Montfort.

— L-a pomenit vreodată pe director, pe domnul Kissing?

— Individul cu timbrele? Zău, draga mea, rar vorbește despre altceva. L-a idolatrizat pe bătrânul domn. Pretinde că bătrânul Kissing l-a făcut ceea ce e azi – ceea ce nu înseamnă prea mult, însă cu toate astea...

— Nici prin gând nu mi-ar trece să fie încă în viață. Domnul Kissing, vreau să zic. Ar fi prea bătrân, nu-i așa? Sunt dispusă să pariez tot ce am că e mort de ani de zile.

— Atunci îți vei pierde toți banii! zise Max cu un strigăt de bucurie. Fiecare afurisit de bănuț! Rook's End era vârât între așternuturile unui pat confortabil format din Squires Hill și Jack O'Lantern, ultimul fiind un afloriment ciudat al peisajului care, de la distanță, părea să fie un tumult din epoca fierului, însă, de aproape, se vedea a fi substanțial mai mare și având formă de craniu uman.

Am îndreptat-o pe Gladys pe alea Pooker, ce mergea de-a lungul maxilarului craniului respectiv, sau marginea dinspre est. La capătul aleii, garduri vii și dese mărgineau intrarea spre Rook's End.

De îndată ce treceai de aceste vestigii colțuroase ale unor vremuri îndepărtate, pajiștile se întindeau spre est, vest și sud, neîngrijite și țepoase. În ciuda soarelui, degete de ceață încă se întindeau și pluteau în umbra de deasupra ierbii zburlete. Ici și colo, întinderea largă de pajiște era întreruptă de unul din acei fagi uriași ale căror trunchiuri masive și ramuri cu capetele plecate îmi aminteau întotdeauna de o familie de elefanți deznădăjduiți ce hoinăresc singuratici prin savana africană.

Sub fagi, două doamne foarte bătrâne purtau un dialog animat, ca și cum ar fi concurat pentru rolul din Lady Macbeth. Una era îmbrăcată într-o cămașă de noapte dintr-o muselină diafană și o bonetă care părea oarecum să fi scăpat din secolul al optsprezecelea, în timp ce companioana sa, învăluită într-o rochie largă și albastră ca cianura, purta cercei de alamă de dimensiunea unor farfurii de supă.

Casa însăși era ceea ce adeseori e numit romantic „o grămadă”. Odinioară casa ancestrală a familiei Lacey, de unde își luase Bishop's Lacey numele (și care se spune că era de foarte departe înrudită cu familia de Luce), locul decăzuse în etape: de la casa de țară a unui negustor de pânzeturi hughenot inventiv și prosper la ceea ce era azi, un spital particular căreia Daffy i-ar fi dat imediat numele de „Casa umbrelor”. Aproape că îmi doream ca ea să fi fost aici.

Două automobile prăfuite îngrămădite unul într-altul în curte arătau lipsa atât a personalului, cât și a vizitatorilor. Abandonând-o pe Gladys lângă un străvechi arbore araucaria, am pășit cu grijă pe treptele ciupite și pline de mușchi care duceau către ușa de la intrare.

O pancartă scrisă de mână, cu cerneală, zicea Sunați vrg. Și am tras de mânerul emailat. De undeva din interiorul locului respectiv, un zbârnâit dogit, ca de clopot de biserică, anunța unor persoane necunoscute sosirea mea.

Și, pentru că nu se întâmplă nimic, am sunat iar. Pe partea cealaltă a pajiștii, cele două doamne bătrâne începuseră să simuleze o serată, cu reverențe afectate și elaborate, degete cocârlate, cești și farfurii invizibile.

Am lipit o ureche de ușa masivă, însă, în afară de o șoaptă care trebuie să fi fost sunetul respirației clădirii, nu puteam auzi nimic. Am împins ușa, am deschis-o și am pătruns în interior.

Primul lucru care mă frapa fu mirosul locului respectiv: un amestec de varză, perne de cauciuc, lături și moarte. Sub chestia asta, ca un izopren, era izul înțepător al dezinfectantului folosit pentru a curăța podelele – clorură de amoniu di-metil benzii, după cum mirosea – o adiere slabă de migdale amare care era extraordinar de asemănătoare cu cianura de hidrogen, gazul folosit pentru a-i extermina pe criminali în camerele de gaze din America.

Holul de la intrare era vopsit într-un verde ca de balamuc: pereți verzi, tâmplărie verde și tavane verzi. Podelele erau acoperite cu linoleum ieftin de culoare maro atât de plină de scobituri,

încât părea să fi fost recuperată din Colosseumul roman. Ori de câte ori pășeam pe una din bășicile sale de un maro purulent, chestia respectivă slobozea un șuierat neplăcut, iar eu mi-am notat în minte să aflu dacă acea culoare poate cauza greață.

Lipit de peretele îndepărtat, într-un scaun cromat cu rotile, un bătrân stătea privind gânditor în sus, cu gura deschisă, de parcă aștepta ca un miracol iminent să aibă loc undeva, aproape de tavan.

Departe într-o latură, un birou gol, cu excepția unui clopoțel argintiu și a unui cartonaș pătat și însemnat cu „Sunați vrg.” făcea aluzie la o prezență oficială, cu toate că era nevăzută.

Am apucat clopoțelul și l-am agitat scurt de patru ori. La fiecare „clinchet” al acestuia, bătrânul clipi violent, însă nu își luă ochii din aerul de deasupra capului.

Brusc, de parcă se strecurase printr-un lambriu secret din tâmplărie, o femeie subțirică se materializa. Purta uniformă albă și o bonetă albastră, sub care își îndesa șuvițe moi de păr ud și blond pai, cu unul dintre degetele arătătoare.

Arăta de parcă pusese ceva la cale și știa perfect că și eu știam.

— Da? zise ea, cu o voce standard de spital.

— Am venit să-l văd pe domnul Kissing, am zis. Sunt strănepoata lui.

— Pe domnul Isaac Kissing? întrebă ea.

— Da, am zis, pe domnul Isaac Kissing. Aveți mai mulți?

Fără un cuvânt, Fantoma Albă se întoarse pe călcâie, iar eu am urmat-o, printr-o arcadă într-un solariu îngust care mergea de-a lungul întregii clădiri. La jumătatea galeriei se opri, arătă cu un deget subțire ca a treia fantomă din Scrooge și dispăru.

La capătul îndepărtat al camerei cu ferestre înalte, sub singura rază de soare care pătrundea prin beznă predominantă a locului, un bătrân stătea într-un fotoliu de răchită, un nimb de fum albastru ridicându-i-se încetișor deasupra capului. În neorânduială, pe o măsuță de lângă el, un teanc de ziare amenința să alunece pe podea.

Era înfășurat într-un halat gri-șoarece – la fel ca Sherlock Holmes, doar că era pătat precum un leopard cu arsuri de țigară. Sub acest halat, se putea vedea un costum negru-ruginiu și un guler de modă veche din celuloid, înalt și cu marginile întoarse. În vârful capului, peste părul lung, ondulat și alb-gălbui avea o tichiuță pătrată, din catifea de culoarea prunei, iar o țigară aprinsă îi stătea în colțul buzelor, scrumul cenușiu atârând ca un melc de grădină mumificat.

— Bună, Flavia, zise el. Te așteptam.

Trecuse o oră: o oră în timpul căreia ajunsesem să-mi dau seama cu adevărat, pentru prima oară, ceea ce pierdusem în război.

Nu avusesem un început extrem de bun, domnul Kissing și cu mine.

— Trebuie să te previn de la început că nu sunt foarte bun la conversația cu fete, anunță el.

Mi-am mușcat limba și mi-am ținut gura închisă.

— Un băiat e mulțumit când e transformat în bărbat bine-crescut prin bătaia cu bastonul sau orice alt fel de stratageme, însă o fată, fiind scutită de natură, ca să zic așa, de o astfel de brutalitate fizică, trebuie să rămână pentru totdeauna un fel de terra incognita. Nu crezi?

Mi-am dat seama că era una dintre acele întrebări care nu cer un răspuns. Am ridicat colțurile buzelor în ceea ce speram să fie un zâmbet de Mona Lisa – sau cel puțin unul care semnala politețea cerută.

— Deci tu ești fata lui Jacko, zise el. Nu semeni deloc cu el, știi?

— Mi s-a spus că seamănă cu mama, cu Harriet, am zis.

— Ah, da, Harriet. Ce tragedie îngrozitoare a fost. Ce groaznic pentru voi toți.

El întinse mâna și atinse o lupă care stătea în echilibru precar pe vrafu de ziare de lângă el. Cu aceeași mișcare, deschise o cutie de Players care zăcea pe masă și își alese o țigară neîncepută.

— Fac tot ce pot să țin pasul cu lumea așa cum e ea văzută prin ochii acestor scribi pătați de cerneală de tipar. Ochii mei, trebuie să mărturisesc, fiind ațintiți la paradă timp de nouăzeci și cinci de ani, sunt foarte osteniți de ceea ce au văzut. Cu toate astea, într-un fel, reușesc să fiu informat în legătură cu nașterile, morțile, căsătoriile și condamnările care devin de notorietate publică în comitatul nostru. Și sunt încă abonat la Punch și Lilliput, bineînțeles. Ai două surori, cred, pe Ophelia și pe Daphne?

Am mărturisit că așa era.

— Jacko a fost întotdeauna înzestrat cu harul pentru lucrurile exotice, după câte îmi amintesc. Nu prea am fost surprins atunci când am citit că și-a numit primele două odrasle după o isterică shakespeariană și o nimfă din antica Grecia.

— Pardon?

— Daphne, străpunsă de Eros cu o săgeată aducătoare de dragoste și moarte înainte de a fi transformată de tatăl ei într-un copac.

— Mă refeream la nebună, am zis. La Ophelia.

— Smintită, zise el, presând mukul țigării într-o scrumieră care dădea pe afară de plină ce era și aprinzându-și alta. Nu ești de acord cu mine?

Ochii care mă priveau de pe chipul cu trăsături aspre erau la fel de vioi și de rotunzi ca ai oricărui profesor care stătuse la tablă, cu bățul-indicator în mână, și am știut că avusesem succes cu planul meu. Nu mai eram o „fetiță”, în timp ce mitica Daphne fusese transformată într-un simplu laur, eu devenisem un băiat de gimnaziu.

— Nu prea, domnule, am zis. Cred că Shakespeare a vrut ca Ophelia să fie simbolul a ceva anume – la fel ca ierburile și florile pe care le adună.

— Cum? zise el. Cum adică?

— E un simbol, domnule. Ophelia este victima inocentă a unei familii de criminali ai cărei membri sunt cu toții egocentri. Cel puțin asta e ceea ce cred eu.

— Înțeleg, zise el. Foarte interesant. Totuși, adăugă el brusc, a fost foarte plăcut să aflu că tatăl tău a reținut destulă latină pentru a te numi Flavia. Cea cu cosițele aurii.

— Ale mele sunt mai degrabă castaniu-deschis.

— Ah!

Părea că ajunsesem într-unui din acele impasuri care apar în atât de multe conversații cu persoanele în vârstă, începusem să cred că adormise cu ochii deschiși.

— Ei bine, zise el în cele din urmă, mai bine m-ai lăsa să arunc o privire asupra acelei chestiuni.

— Pardon? am zis.

— La Ulster Avenger-ul meu. Mai bine m-ai lăsa să mă uit la el. L-ai adus cu tine, nu-i așa?

— Eu, da, domnule, însă cum...?

— Hai să deducem, zise el, la fel de încet de parcă ar fi spus hai să ne rugăm.

— Horace Bonepenny, fost scamator și falsificator de foarte mult timp, apare mort în grădina unuia dintre vechii lui tovarăși de școală, Jacko de Luce. De ce? Șantajul probabil. Așadar, să presupunem că e vorba de șantaj. În câteva ore, fiica lui Jacko scormonește prin arhivele ziarelor din Bishop's Lacey, reușind să scoată la iveală relatări despre decesul vechiului și dragului meu coleg, domnul Twining, Dumnezeu să-l aibă în pază. Cum de știu asta? Cred că e evident.

— De la domnișoara Mountjoy, am zis.

— Foarte bine, draga mea. Tilda Mountjoy, într-adevăr.

— Ochii și urechile mele din sat și din împrejurimi în ultimul sfert de secol.

Ar fi trebuit să-mi dau seama! Domnișoara Mountjoy era o nălucă!

— Dar să continuăm. În ultima zi a vieții sale, hoțul Bonepenny a ales să se cazeze la Treisprezece Rățoi. Tânăr și neghiob – ei bine, nu mai era așa de tânăr, însă tot un neghiob, cu toate

astea – reușește apoi să dea de belea. Am remarcat odată față de domnul Twining că acel băiat o să sfârșească prost. Ezit să scot în evidență că am avut dreptate cu pronosticul meu. A fost întotdeauna ceva diavolesc cu băiatul ăsta.

Însă deviez de la subiect. La scurt timp după lansarea lui în eternitate, camera lui Bonepenny de la han e devalizată de o fată frumoasă al cărui nume nu îndrăznesc să-l pronunț cu voce tare, însă care stă acum sfioasă în fața mea, jucându-se nervos cu ceva aflat în buzunarul ei și care cu greu poate fi altceva decât o bucățică de hârtie de nuanța marmeladei Dundee, pe care e imprimat chipul Maiestății Sale, Regina Victoria, și care are literele TL. Quod erat demonstrandum. Q. E. D.

— Q. E. D., am zis și, fără un cuvânt, am scos învelișul de plastic din buzunar și i l-am întins.

Cu mâinile tremurându-i – cu toate că nu puteam ști cu siguranță dacă tremurau din cauza vârstei sau a emoției – și folosind hârtie subțire drept clești improvizați, el despături învelișul cu degetele lui pătate de nicotină, în timp ce colțurile portocalii ale Ulster Avenger-ului ieșiră la iveală, nu m-am putut abține să nu observ că degetele pătate de nicotină și timbrele aveau o nuanță aproape identică.

— Cerule mare! zise el, vizibil tulburat. Ai găsit timbrul AA. Timbrul ăsta aparține Maiestății Sale, știi. A fost furat de la o expoziție din Londra acum câteva săptămâni. Chestia asta a apărut în toate ziarele.

El mă săgeta cu o privire acuzatoare pe deasupra ochelarilor, însă privirea lui se îndepărta aproape imediat de la mine la comorile strălucitoare care se aflau în mâinile sale. Părea să fi uitat că mă aflam în cameră.

— Salutări, vechii mei prieteni, șopti el, ca și cum eu n-aș fi fost acolo. A trecut atât de mult timp.

El ridică lupa și le examina îndeaproape, pe rând.

— Și tu, micul și dragul meu TL: ce poveste ai putea spune tu.

— Horace Bonepenny le avea pe amândouă, am rostit eu. Le-am găsit în bagajul lui de la han.

— I-ai vandalizat bagajul? Întrebă domnul Kissing, fără să-și ia privirea de la lupă. Pfiu! Polițiștii nu prea or să țopăie de încântare prin sat când or să audă asta... și nici tu, fac pariu.

— Nu i-am vandalizat bagajul, am zis. Ascunsese timbrele sub un abțibild pe partea exterioară a valizei.

— Cu care, bineînțeles, se întâmpla pur și simplu să te joci aiurea în momentul în care chestiile astea două ți-au căzut pur și simplu în mână.

— Da, am zis, exact asta s-a întâmplat.

— Spune-mi, zise el brusc, răsucindu-se pentru a mă privi în ochi. Tatăl tău știe că ești aici?

— Nu, am zis. Tata a fost acuzat de crimă. E arestat la Hinley.

— Doamne Dumnezeule! A făcut-o?

— Nu, însă toată lumea pare să creadă că a făcut-o el. Pentru o vreme, chiar și eu am crezut asta.

— Ah, zise el. Și acum ce crezi?

— Nu știu, am zis. Uneori cred una și alteori alta. Totul e o harababură.

— Totul e întotdeauna o harababură până se liniștește. Spune-mi o chestie, Flavia: ce anume te interesează mai presus de toate în Univers? Care e singura și cea mai mare pasiune a ta?

— Chimia, am zis în mai puțin de o clipită.

— Foarte bine! zise domnul Kissing. Am pus aceeași întrebare unei armate de hotenți de pe vremea mea și ei au îndrugat verzi și uscate. Pălăvrăgeală, asta e. Tu, spre deosebire de ei, ai spus-o într-un singur cuvânt.

Răchita scârțâi înfiorător în momentul în care el se răsuci doar pe jumătate în scaunul lui pentru a se uita la mine. Pentru o clipă îngrozitoare, am crezut să i se fărâmițase șira spinării.

— Nitrit de sodiu, zise el. Fără îndoială cunoști nitritul de sodiu.

Dacă îl cunoșteam? Nitritul de sodiu era antidotul la otrăvirea cu cianură și îl cunoșteam în toate reacțiile sale variate la fel cum îmi cunosc propriul nume. Însă cum știuse el să-l aleagă drept exemplu? Era oare un medium?

— Închide ochii, zise domnul Kissing. Imaginează-ți că ții în mână o eprubetă umplută pe jumătate cu o soluție de acid clorhidric de treizeci la sută. În această soluție, adaugi o cantitate mică de nitrit de sodiu. Ce observi?

— Nu e nevoie să închid ochii, am zis. Devine portocalie... portocalie și tulbure.

— Excelent! Culoarea acestor timbre năbădăioase, nu-i așa? Și apoi?

— Dacă o lași, douăzeci sau treizeci de minute probabil, se limpezește.

— Se limpezește. Asta am avut de spus.

Ca și cum o mare greutate mi-ar fi fost ridicată de pe umeri, am schițat un zâmbet prostesc.

— Probabil că ați fost un profesor-vrăjitor, domnule, am zis.

— Da, așa eram... în zilele mele bune. Și acum mi-ai adus înapoi acasă mica mea comoară, zise el, aruncând din nou o privire către timbre.

— Asta era un lucru pe care nu contasem; ceva la care într-adevăr nu mă gândisem.

Intenționasem doar să descopăr dacă proprietarul Ulster Avenger-ului era încă în viață. După asta, aveam să-i înmânez tatei, care avea să îl predea la poliție, care, la momentul convenit, avea să aibă grijă să-i fie returnat proprietarului de drept. Domnul Kissing zări imediat ezitarea mea.

— Dă-mi voie să-ți pun altă întrebare, zise el. Și dacă ai fi venit azi aici și ai fi aflat că dădusem ortul popii, după cum se spune, că îmi dormeam somnul de veci?

— Vreți să spuneți mort, domnule?

— Asta e cuvântul pe care îl căutam: mort. Da.

— Bănuiesc că i-aș fi dat tatei timbrul dumneavoastră.

— Ca să-l păstreze?

— El ar ști ce să facă cu el.

— Cred că persoana cea mai indicată pentru a hotărî acest lucru e proprietarul timbrului, nu ești de acord cu mine?

Știam că răspunsul era „da”, însă nu-l puteam spune. Știam că, mai mult decât orice, voiam să-i arăt timbrul tatei, cu toate că nu era al meu ca să-i pot da. În același timp, voiam să-i dau ambele timbre inspectorului Hewitt. Însă de ce?

— Acesta e AA, zise el. Nu e al meu; nu-mi aparține, așa cum spune și vechiul cântec. Tatăl tău poate să facă cu el ceea ce pofteste. Nu e dreptul meu să hotărâsc asta.

Am luat Ulster Avenger-ul de la el și l-am împăturit cu grijă în batistă.

— Pe de altă parte, micul și splendidul TL este al meu. Al meu, fără nici o urmă de îndoială.

— Și bănuiesc că ați fi fericit să-l puneți înapoi în clasorul dumneavoastră, domnule, am zis cu resemnare, strecurându-i companionul în buzunarul meu.

— Clasorul meu?

El slobozi un râs ca un croncănit care se termină cu un acces de tuse.

— Albele mele sunt, după cum ar spune dragul și răposatul Dowson, pe aripile vântului.

Ochii lui bătrâni se întoarseră înspre fereastră, privind în gol peluza de afară, unde cele două doamne bătrâne încă se agitau și făceau piruete ca niște fluturi exotici, sub fagii pătați de soare.

Am uitat mult, Cynara! Pe aripile vântului, Sunt purtați trandafirii, trandafirii dezordonați și mulți, Dansând, pentru a uita crinii tăi palizi și pierduți, însă eram nefericit și îmbolnăvit de o veche pasiune, Cu toate astea, tot timpul, pentru că dansul era lung:

Ți-am fost credincios, Cynara! în felul meu.

— E din Non Sum Qualis eram Bonae Sub Regno Cynarae. Poate cunoști?

Am scuturat din cap.

— E foarte frumoasă – am zis.

— Pentru a rămâne ancorată într-un astfel de loc, zise domnul Kissing fluturându-și amplu unul din brațe.

— Pentru că toată decrepitudinea sa este, după cum vei recunoaște și tu, cea mai ruinantă întreprindere financiară.

Se uită la mine de parcă făcuse o glumă. Și, pentru că nu i-am oferit nici un răspuns, arătă înspre masă.

— Adu unul din clasoarele alea. Cel mai de sus, cred.

Am observat acum pentru prima dată că sub blatul mesei era fixat un raft pentru cărți, pe care erau două clasoare voluminoase. Am îndepărtat praful de pe ele și i l-am înmănat pe cel de sus.

— Nu, nu... deschide-l tu singură.

L-am deschis la prima pagină care conținea două timbre: unul negru, celălalt roșu. După ușoarele urme de resturi lipicioase și rândurile trasate cu rigla, îmi puteam da seama că pagina respectivă fusese odată plină. Am întors următoarea pagină... și următoarea. Tot ceea ce mai rămăsese din clasor era o carcasă devastată: un lucru răvășit și pustiit pe care chiar și un școlar l-ar fi ascuns rușinat.

— Prețul, vezi tu, de a adăposti o inimă care bate. Ne descotorosim de micile lucruri pe care le posedăm în viață dintr-odată. Nu a mai rămas prea mult din asta, nu-i așa?

— Dar Ulster Avenger-ul! am zis. Trebuie să valoreze o avere!

— Într-adevăr, zise domnul Kissing, aruncând încă o dată o privire prin lupă la comoara sa. Citim în romane, zise el, de păsuirea care vine atunci când se întinde o capcană; despre calul a cărui inimă se oprește cu câțiva centimetri după linia de sosire.

El râse sec și pe înfundate, și scoase o batistă cu care își șterse ochii.

— Prea târziu! Prea târziu! A țipat fecioara” – și așa mai departe. „Stingerea nu se va da în seara asta!” Ce mult iubește Soarta o vorbă de duh, continuă el aproape în șoaptă. Cine a spus asta? Cyrano de Bergerac, nu-i așa?

Pentru o fracțiune de secundă, m-am gândit ce mult i-ar fi plăcut lui Daffy să vorbească cu acest bătrân domn. Însă doar pentru o fracțiune de secundă. Și apoi am ridicat din umeri.

Cu un zâmbet ușor amuzat, domnul Kissing își scoase țigara din gură și atinse cu vârful aprins al acesteia colțul Ulster Avenger-ului.

Am simțit de parcă o minge de foc îmi fusese aruncată în față; de parcă pieptul îmi fusese legat cu sârmă ghimpată. Am clipit și apoi, înghețată de groază, am privit cum timbrul începe să ardă încet, cum izbucnește apoi o flacăra micuță care se întinde încetișor și inexorabil peste chipul tineresc al Reginei Victoria.

Când flacăra îi atinse vârfurile degetelor, domnul Kissing deschise mâna și lăsă cenușa închisă la culoare să cadă pe podea. De sub tivul halatului său, un pantof negru și lustruit ieși la iveală și calcă grațios peste rămășițele acelea, apoi, cu câteva răsuciri, le îngropa sub vârful pantofului.

Într-o clipă, Ulster Avenger-ul nu fu altceva decât o pată neagră pe linoleumul de la Rock's End.

— Timbrul din buzunarul tău tocmai și-a dublat valoarea – zise domnul Kissing. Păstrează-l bine, Flavia. Acum e singurul lucru de felul acesta din lume.

DOUĂZECI ȘI DOI

Ori de câte ori mă aflu în aer liber și mă pomenesc că vreau să am parte de ceva de calitate, mă las pe spate, îmi întind brațele și picioarele, astfel încât să arăt ca un asterisc, și mă uit la cer. Pentru foarte scurt timp la început, sunt de obicei distrată de „chestiile plutitoare”, acele mici fire vermiforme de proteină care înoată încoace și încolo de-a lungul câmpului vizual al oricui ca niște mici

galaxii întunecate. Când nu mă grăbesc, închid ochii pentru a le stârni, apoi mă las pe spate pentru a urmări spectacolul, de parcă ar fi un film animat.

Cu toate astea, azi avusesem prea multe pe cap, așa că, după ce pedalasem nu mai mult de un kilometru și jumătate depărtare de Rook's End, m-am așezat pe malul cu iarbă deasă și am privit în sus la cerul vărat.

Nu-mi puteam scoate din minte ceva ce-mi spusese tata și anume, că amândoi, el și Horace Bonepenny, îl omorâseră pe domnul Twining; că erau personal răspunzători de moartea acestuia.

Dacă nu ar fi fost altceva decât una dintre ideile fantastice ale tatei, ar fi trebuit să o șterg imediat din minte, însă era mai mult de atât. Și domnișoara Mountjoy credea că ei îi omorâseră unchiul și îmi spusese clar acest lucru.

Era destul de ușor să-mi dau seama că tata avea un sentiment al vinei. La urma urmelor, se aflate printre cei care făcuseră presiuni pentru a vedea colecția de timbre a domnului Kissing, iar prietenia de odinioară cu Bonepenny, cu toate că se răcise, îl făcea complice mai pe ocolite. Cu toate astea...

Nu, trebuia să fie ceva mai mult în chestia asta, dar ce putea fi nu îmi dădeam seama.

Am stat întinsă în iarbă, privind în sus la bolta albastră a Raiului cu aceeași seriozitate cu care acei fachiri bătrâni din India obișnuiau să privească drept în soare, înainte de a veni noi și a-i civiliza, însă nu mă puteam gândi la nimic ca lumea. Chiar deasupra mea, soarele era un mare zero alb, trimițând raze fierbinți pe capul meu gol.

M-am văzut punându-mi pe cap boneta ce mă ajuta la gândire, îndesând-o în jurul urechilor așa cum singură învățasem să o fac. Era înaltă, un fel de coif de vrăjitor, acoperit cu ecuații chimice și formule: un corn al abundenței plin de idei.

Tot nimic. Dar ia stai! Da! Asta era! Tata nu făcuse nimic. Nimic! Știuse – sau cel puțin bănuise – din momentul în care se întâmplase ca Bonepenny să șterpească timbrul valoros al directorului... și cu toate astea nu spusese nimănui. Era un păcat de omisiune: unul dintre acele păcate din catalogul ecleziasat al păcatelor despre care Feely vorbea tot timpul și care părea să se aplice oricui cu excepția ei.

Însă vina tatei era o chestiune morală și, prin urmare, nu prea îmi plăcea.

Cu toate astea, nu poate fi tăgăduit un lucru: tata tăcuse și prin tăcerea lui îl determinase pe piosul și bătrânul domn Twining să ia vina pe umerii săi și să plătească cu viața pentru a-și spăla onoarea.

Cu siguranță trebuie să se fi vorbit mult despre acest lucru la momentul respectiv. Localnicii din această parte a Angliei nu au fost niciodată cunoscuți pentru reticența lor, erau departe de asta. În ultimul secol, Herbert Miles, poetul heleşteelor din Hinley, se referise la noi ca la „acel cârd de găște care bârfesc zgomotos pe pajiștea ce-ți încântă privirile”, și era o anumită cantitate de adevăr în vorbele sale. Oamenilor le place să vorbească – mai ales atunci când a vorbi implică a răspunde la întrebările altora – pentru că acest lucru îi face să se simtă doriți. În ciuda exemplarului pătat de sos al ghidului de întrebări și răspunsuri despre tot felul de lucruri pe care doamna Mullet îl ținea pe un raft în cămară, descoperisem demult că cea mai bună cale de a obține răspunsuri la orice problemă era de a te duce până la cea mai apropiată persoană și a o întreba. Să întreb în stradă.

Știam foarte bine că nu îl puteam chestiona pe tata în legătură cu tăcerea lui din vremea când fusese elev. Chiar dacă aș fi îndrăznit, lucru care nu era posibil, el era închis într-o celulă a poliției și probabil că acolo avea să rămână. Nu o puteam întreba pe domnișoara Mountjoy, care îmi trântise ușa în față pentru că mă vedea drept odrasla unui criminal cu sânge rece. Pe scurt, eram pe cont propriu.

Toată ziua, ceva îmi bântuise în minte ca un gramofon care se aude într-o cameră îndepărtată. Dacă aș fi putut să transform acel lucru într-o melodie.

Sentimentul acesta ciudat apăruse atunci când răsfoisem maldărele de ziare din șopronul din spatele bibliotecii. Era un lucru pe care îl spusese cineva... însă ce anume?

Uneori, atunci când încerci să prinzi un gând zburător, poate fi la fel cu a prinde o pasăre într-o casă. Te îndrepti tiptil, pe vârfurile degetelor spre ea, te repezi... și pasărea îți zboară, întotdeauna chiar printre degete, aripile ei...

Da! Aripile ei!

— Semăna exact cu un înger căzut, zisese unul dintre băieții de la Greyminster. Toby Lonsdale – acum îmi aminteam numele lui. Ce lucru ciudat pentru un băiat să spună asta despre un institutor care se aruncă în gol! Iar tata îl comparase pe domnul Twining, chiar înainte de a cădea, cu un sfânt cu nimb dintr-un manuscris cu anluminuri.

Problema era că nu căutasem suficient de mult în arhivă. Hinley Chronicle afirmase destul de clar că investigațiile poliției referitoare la moartea domnului Twining și la furtul timbrului domnului Kissing continuaseră. Dar necrologul lui? Chestia asta ar fi venit mai târziu, bineînțeles, însă ce se spunea acolo?

În doi timpi și trei mișcări eram călare pe Gladys, pedalând cu furie către Bishop's Lacey și Cow Lane.

Am văzut plăcuța cu „închis” abia când mă aflam la trei metri de ușa de la intrare a bibliotecii. Bineînțeles! Flavia, uneori ai tapioca în loc de creier; Felly avea dreptate în legătură cu asta. Azi era luni. Biblioteca nu avea să se deschidă până marți dimineață, la ora zece.

În timp ce o mânam încetișor pe Gladys spre râu și șopron, m-am gândit la acele povești savuroase care sunt spuse la Ora copiilor: acele mici povestiri morale și educative, cum ar fi cea despre Micuța Locomotivă („cred că pot... cred că pot...”) care era în stare să tragă după ea un tren plin de mărfuri în susul unui munte doar pentru că s-a gândit că poate, s-a gândit că poate. Și pentru că nu renunțase niciodată. Să nu renunți niciodată, aceasta era cheia succesului.

Cheia? îi înapoiasem cheia de la șopron domnișoarei Mountjoy: îmi aminteam perfect acest lucru. Însă, din întâmplare, exista o copie? O cheie de rezervă, ascunsă sub pervazul unei ferestre, pentru a fi folosită în cazul în care vreun personaj uituc ar fi plecat în vacanță la Blackpool cu originalul în buzunar? Și de vreme ce Bishop's Lacey nu era (cel puțin nu până acum câteva zile) un focar pentru infracțiuni notabile, o cheie ascunsă părea o posibilitate cât se poate de mare.

Mi-am trecut degetele de-a lungul pragului ușii, m-am uitat sub ghivecele mușcatelor care mărgineau aleea, chiar am ridicat vreo câteva pietre care arătau suspect.

Nimic.

Am căutat în crăpăturile zidului de piatră care mergea de-a lungul aleii până la ușă.

Tot nimic. Zero.

Mi-am făcut mâinile căuș la fereastră și m-am zgâit la mormanele de ziare ferfenițate ce dormeau în pătucurile lor. Eram atât de aproape și totuși atât de departe.

Eram atât de exasperată, că îmi venea să scui, și am făcut-o.

Ce ar fi făcut Mărie Anne Paulze Lavoisier? Mă întrebam. Ar fi stat aici fumegând ca unul din acele vulcane miniaturale ce rezultă atunci când o grămăjoară de dicromat de amoniu e aprinsă? Oarecum mă cam îndoiam. Mărie Anne ar uita de chimie și s-ar năpusti asupra ușii.

Am învățat cu furie de butonul ușii și am căzut pe burtă în cameră. Un neghiob fusese aici și lăsase idioata asta de ușă descuiată! Sper să nu fi văzut nimeni. Bine că mă gândisem la asta, cu toate că mi-am dat seama imediat că ar fi înțelept să o bag și pe Gladys înăuntru unde nu avea cum să fie zărită de băgăcioșii care puteau trece pe stradă.

Ocolind gura gropii acoperite cu scânduri, aflată chiar în mijlocul încăperii, mi-am croit încetișor drum pe lângă rafturile cu ziare îngălbenite de vreme.

Nu am avut probleme să găsesc numerele relevante din Hinley Chronicle. Da, aici era. Așa cum crezusem, necrologul domnului Twining apăruse în vinerea de după relatarea despre moartea sa:

Twining, Grenville, MA (Oxon.) A încetat din viață brusc, luna trecută, la Colegiul Greyminster, de lângă Hinley, la vârsta de șaptezeci și doi de ani. A murit după părinții săi, Marius și Dorothea Twining, din Winchester, Hants. I-a supraviețuit o nepoată, Matilda Mountjoy, din Bishop's Lacey. Domnul Twining a fost depus la capela din Greyminster, unde Reverendul Canon Blake-Soames, Paroh la biserica Sfântul Tancred, din Bishop's Lacey, și Capelanul din Greyminster au condus ceremonia. Jerbele au fost numeroase.

Însă unde îl înmormântaseră? Oare trupul lui se întorsese la Winchester și fusese lăsat să-și doarmă somnul de veci lângă părinții săi? Oare fusese înmormântat la Greyminster? într-un fel, mă îndoiam. Mi se părea mai probabil să-și fi aflat mormântul în cimitirul bisericii Sfântului Tancred, care era la nu mai mult de două minute distanță de locul unde mă aflam chiar în acel moment.

O să o las pe Gladys în șopron; nu avea sens să atrag atenția dacă nu era necesar. Dacă mă ghemuiam și rămâneam în spatele spalierului care mărginea cărăruia paralelă cu râul, puteam cu ușurință să trec de unde mă aflam în cimitir, fără a risca să fiu văzută.

Pe când deschideam ușa, un câine începu să latre. Doamna Fairweather, președinta Asociației Doamnelor Creștine, se afla la capătul aleii împreună cu câinele ei din rasa Corgi. Am închis ușor ușa, înainte ca ea sau câinele să mă zărească. M-am uitat pe furis printr-un colț al ferestrei și am privit cum câinele adulmeca trunchiul unui stejar, în timp ce doamna Fairweather privea meditativ în depărtare, prefăcându-se că nu știa ce se întâmpla la capătul celălalt al lesei.

La naiba! Va trebui să aștept până ce își face câinele treaba. M-am uitat în jurul meu în încăpere.

De o parte și de alta a ușii erau rafturi improvizate de cărți ale căror scânduri lăsate și tăiate grosolan arătau de parcă fuseseră puse laolaltă de un tâmplar amator și nepriceput, însă bine intenționat.

Pe partea dreaptă, generații întregi de îndreptare depășite – ani după ani din Crockford's Clerical Directory, Hazell's Annual, Whitaker's Almanack, Kelly's Directories, Brassey's Naval Annual – toate îngrămădite inconfortabil unele lângă altele pe rafturi din scânduri nefinisate, cu copertile lor, odinioară roșii, albastre și negre, acum decolorate în cafeniu de vreme și de lumina insinuantă a zilei, și mirosind toate a șoareci.

Rafturile din stânga erau pline cu șiruri de romane cenușii identice, având fiecare în relief același titlu scris cu foiță de aur pe cotor, cu niște litere gotice elaborate: Greyminsterian~ul. – și mi-am amintit că acestea erau anuarele de la vechea școală absolvită de tata. Chiar și noi aveam câteva la Buckshaw. Am tras unul de pe raft, fără să observ că avea marcat pe cotor 1942.

L-am pus la locul său și am mers cu degetul arătător înspre stânga, de-a lungul cotoarelor volumelor rămase: 1930-1925...

Uite-l! 1920. Îmi tremurau mâinile în timp ce am coborât cartea și am răsfoit repede de la spate către față. Paginile sale debordau de articole despre cricket, canotaj, atletism, burse școlare, rugby, fotografie și studiul naturii. După câte puteam vedea, nu era nici un cuvânt despre Cercul de Magie sau Societatea Filatelică. Împrăștiate peste tot erau fotografii în care șiruri întregi de băieți zâmbeau și uneori se strâmbau în obiectivul aparatului de fotografiat.

Pe partea opusă a paginii de titlu era un portret fotografic mărginit cu negru. În el, un domn distins, cu capă și robă era cocoțat neoficial pe marginea unui birou, cu o gramatică latină în mână, în timp ce privea înspre fotograf cu un aer ușor amuzat. Sub fotografie era un subtitlu: „Grenville Twining 1848-1920”.

Asta era tot. Nu se pomenea în nici un fel de împrejurările în care moartea sa survenise, nu era nici un fel de elogiu, nici un fel de amintire dragă referitoare la acel om. Oare fusese o conspirație a tăcerii?

Era mai mult în toată chestiunea asta decât se putea vedea cu ochiul liber.

Am început să întorc paginile încetîșor, scanând articolele și citind legende de fotografiilor ori de câte ori apărea vreuna.

După ce am răsfoit două treimi din carte, ochiul meu surprinse numele „de Luce”. Fotografia arăta trei băieți în cămăși și cu șepci pe cap, stînd pe o pajiște, lîngă un coș de răchită care se odihnea pe o pătură pe care era așternută ceea ce părea să fie mîncare pentru un picnic: o franzelă, un borcan cu gem, tarte, mere și recipiente pline cu bere de ghimbir.

Legenda explica: „Omar Khayyam Reînvîiat.

— Prăvălia de la Greyminster ne face să fim mîndri de ea. De la stînga la dreapta: Haviland de Luce, Horace Bonepenny și Bob Stanley, pozînd pentru o scenă din paginile poetului persan”.

Nu era nici o îndoială că băiatul din partea stîngă, cu picioarele încrucișate pe pătură, era tata, arătînd fericit, binedispus și lipsit de griji, așa cum nu îl știusem eu niciodată că ar putea fi. În centru, lunganul care se bălăbănea, prefăcîndu-se că era pe cale să muște dintr-un sandwich, era Horace Bonepenny. Îl recunoscusem chiar și fără legendă. În fotografie, bucele lui de un roșu aprins se înregistraseră pe film ca o aură albă și fantomatică în jurul capului.

Nu mi-am putut reprima un fior în timp ce mă gîndeam cum arătase mort.

Ușor separat de camarazii săi, un al treilea băiat, judecînd după unghiul nefiresc în care își ținea capul, părea să facă eforturi foarte mari ca să-și expună cel mai frumos profil al său. Era misterios, chipeș și mai mare decât ceilalți doi, sugerînd înfățișarea plăcută a unui actor de film mut.

Era ciudat, însă aveam sentimentul că mai văzusem acel chip înainte.

Brusc am simțit de parcă cineva îmi pusese o șopărlă pe ceafă. Bineînțeles că mai văzusem acel chip – și chiar de curînd! Al treilea băiat din fotografie era persoana care chiar ieri mi se prezentase drept Frank Pemberton; Frank Pemberton care stătuse cu mine în ploaie la monumentul de la Buckshaw; Frank Pemberton, care, chiar în dimineața asta, îmi spusese că se duce să vadă un mormînt în Nether Eaton.

Unul câte unul faptele se adunară și am văzut clar de parcă mi se luase un vîl de pe ochi la fel ca lui Saul.

Frank Pemberton era Bob Stanley, iar Bob Stanley era „Cel de-al treilea bărbat”, ca să spunem așa. El îl omorîse pe Horace Bonepenny în parcela de castraveți de la Buckshaw. Aș fi în stare să-mi pun capul pentru asta.

În timp ce totul prindea contur, inima îmi bătea de parcă era gata-gata să explodeze.

Fusese ceva putred în legătură cu Pemberton de la bun început, și din nou era ceva la care nu mă mai gîndisem de ieri de la monument. Ceva ce spusese el... însă ce anume?

Vorbisem despre vreme; ne spusese numele. El recunoscuse că știa deja cine eram, că ne căutase în Who's Who. De ce ar fi avut el nevoie să facă asta cînd îl știa pe tata de aproape o viață? Era oare posibil ca minciuna lui să-mi fi pus în mișcare antenele invizibile?

Fusese accentul lui, îmi amintesc. Un foarte ușor accent, însă cu toate astea...

Îmi spusese despre cartea lui: Casele grandioase ale lui Pemberton: O plimbare în timp. Destul de plauzibil, bănuiesc.

Ce altceva spusese? Nimic de foarte mare importanță, o trîncăneală despre faptul că eram amîndoi naufragiați pe o insulă pustie. Că ar trebui să fim prieteni.

Bucățița de iască care arsesese mocnit în mintea mea izbucni brusc în flăcări!

„Cred că vom deveni repede prieteni.”

Exact cuvintele lui! Însă unde le mai auzisem înainte?

Ca o minge pe o coardă de cauciuc, gândurile îmi zburară înapoi la o zi de iarnă. Cu toate că era devreme încă, frunzele copacilor care se vedeau de la fereastra salonului se transformaseră din galbene în portocalii și apoi în cenușii; cerul, din albastru-cobalt în negru.

Doamna Mullet adusese un platou cu chifle calde cu unt și trăsesse draperiile. Feely stătea pe canapea admirându-se într-o linguriță, iar Daffy era întinsă pe scaunul capitonat al tatei de lângă șemineu. Ne citea cu voce tare din Penrod, o carte pe care o rechiziționase de pe micul raft al cărților preferate ale copilăriei păstrată în vestiarul Harrietei.

Penrod Schofield avea doisprezece ani, era cu un an și câteva luni mai mare decât mine, însă destul de aproape de a-mi stârni un interes superficial. Pentru mine, Penrod părea să fie un Huckleberry Finn târât înainte în timp, până în perioada Primului Război Mondial și așezat într-un oraș imprecis din Vestul Mijlociu al Statelor Unite. Deși cartea era plină de grajduri, alei, garduri înalte de scânduri și furgonete care erau, în acele zile, încă trase de cai, toată treaba mi se părea la fel de străină, de parcă ar fi avut loc pe planeta Pluto. Feely și cu mine stătuserăm ca în transă când Daffy citise din Scaramouche, Comoara din insula* și Poveste despre două orașe, însă era ceva în legătură cu Penrod care făcea ca lumea lui să ni se pară la fel de îndepărtată în timp ca era glaciară. Feely, care gândea cărțile în termen de note muzicale, zicea că era scrisă în nota Do.

Cu toate astea, în timp ce Daffy îi parcurgea cu greutate paginile, am râs o dată sau de două ori, ici și colo, la sfidarea lui Penrod față de părinți și autoritate, însă mă întrebam la momentul respectiv ce anume, în legătură cu un băiat enervant, captase imaginația și poate și dragostea tinerei Harriet de Luce. Probabil acum puteam începe să ghicesc.

Cea mai amuzantă scenă, îmi aminteam, fusese aceea în care Penrod fusese prezentat evlaviosului reverend, domnul Kinosling, care îl mângâiasse pe cap și îi spusese: „Kreed ca fom de-feni rebede brieteni”. Acesta era felul de condescendență cu care eram tratată în viață și pesemne râsesem prea zgomotos.

Cu toate astea, ideea era că Penrod era o carte americană, scrisă de un autor american. Nu prea era la fel de cunoscută aici, în Anglia, așa ca în străinătate.

Se putea oare ca Pemberton – sau Bob Stanley, după cum știam acum că era – să fi dat peste cartea respectivă sau peste această frază, undeva, în Anglia? Era posibil, bineînțeles, însă improbabil. Și oare nu-mi spusese tata că Bob Stanley – același Bob Stanley care era complicele lui Horace Bonepenny – se dusese în America și pusese bazele unor tranzacții dubioase cu mărci poștale?

Ușorul accent al lui Pemberton era american! Un vechi greyminsterian cu o nuanță de Lume Nouă.

Ce imbecilă fusesem!

O altă otheadă furișă pe fereastră îmi arătă că doamna Fairweather plecase, iar Cow Lane era acum liberă. Am lăsat volumul deschis pe masă, m-am strecurat afară și mi-am croit drum prin spatele șopronului către râu.

Acum o sută de ani, râul Efon făcuse parte dintr-un sistem de canale, cu toate că acum mai rămăsese puțin din asta în afara micii poteci ce mergea în paralel cu râul. La începutul străzii, erau câteva resturi putrezite ale stâlpilor care odinioară mărginisera pontonul, însă, în timp ce curgeau liniștite înspre biserică, apele râului se umflaseră din hotarele lor dărăpănate și se largiseră în anumite locuri transformându-se în niște iazuri întinse, dintre care unul se afla în centrul terenului jos și mocirlos din spatele bisericii Sfântului Tancred.

M-am cățarat pe poarta putrezită de la intrarea în curtea cimitirului bisericii, unde vechile pietre funerare stăteau înclinate în mod cu totul și cu totul neobișnuit ca niște balize plutitoare într-un ocean de iarbă atât de înaltă, încât a trebuit să merg prin ea de parcă aș fi intrat în apă până la brâu.

Mormintele cele mai vechi și cele ale foștilor enoriași înstăriți erau cele mai apropiate de biserică, în timp ce aici, în spate, de-a lungul zidului din piatră de râu, erau cele ale celor înhumați mai de curând.

Era și o formațiune verticală. Cinci sute de ani de folosire constantă dăduseră cimitirului aspectul unei pâini crescute: o pâine verde și dolofană, coaptă de curând, umflată considerabil deasupra nivelului solului care o înconjura. M-a trecut un fior de groază la gândul rămășițelor ce fermentau sub picioarele mele.

Pentru o vreme am umblat fără nici o țință printre pietrele funerare, citind numele de familie pe care adeseori le auzai pomenite în Bishop's Lacey: Coombs, Nesbit, Barker, Hoare și Carmichael. Aici, cu un miel sculptat în piatră, era micuțul William, bebelușul lui Tully Stoker, care, dacă ar fi trăit, ar fi fost acum un bărbat de treizeci de ani și era fratele mai mare al lui Mary. Micul William murise la vârsta de cinci luni și patru zile „de anghina difterică”, se spunea, în primăvara lui 1919, cu un an înainte ca domnul Twining să sară din turnul cu ceas de la Greyminster. Atunci exista o șansă destul de mare ca și domnul Twining să fi fost înmormântat pe undeva prin apropiere.

Pentru o clipă, am crezut că îl găsisem: o piatră neagră cu un vârf ascuțit și piramidal avea numele Twining brut tăiat în ea. Însă acest Twining, la o inspecție mai amănunțită, se dovedi a fi un Adolphus care murise pe mare în 1809. Această piatră era atât de remarcabil conservată, încât nu am putut rezista impulsului de a-mi lăsa degetele să alunece peste suprafața sa rece și lustruită.

— Dormi cu bine, Adolphus, am zis. Oriunde te-ai afla.

Mormântul domnului Twining, știam – presupunând că ar fi avut unul, și îmi venea greu să cred altceva – nu ar fi fost unul dintre acele specimene din piatră erodate de intemperii care stăteau aplecate ca niște dinți negri și zimțați, și nu ar fi fost niciunul din acele monumente cu coloane și cu lanțuri atârănând și cu garduri funerare din fier forjat care marcau conspirația celor avuți din Bishop's Lacey și pe cele mai aristocrate familii (inclusiv un număr de răposăți din familia de Luce).

Mi-am pus mâinile în șolduri și am rămas până la brâu în buruienile din perimetrul cimitirului. De cealaltă parte a zidului de piatră, era cărarea paralelă cu râul și, după aceasta, râul. Undeva acolo în spate, domnișoara Mountjoy dispăruse după ce fugise din biserică, imediat după ce vicarul ne ceruse să ne rugăm pentru sufletul decedatului Horace Bonepenny. Însă unde se dusesese?

M-am cățarat din nou peste poarta de la intrarea în cimitir și am luat-o pe aleea paralelă cu râul.

Acum puteam vedea clar treptele care se zăreau printre fâșiile de ierburi de apă, chiar sub suprafața râului ce curgea liniștit la vale. Acestea se răsuceau de-a lungul iazului larg pentru a forma un mal nisipos undeva departe, peste și în spatele căruia se vedea un gard viu din muri ce mărgineau un câmp aparținând fermei Malplaquet.

Mi-am scos pantofii și ciorapii și am pășit pe prima piatră. Apa era mai rece decât mă așteptasem. Nasul îmi curgea puțin și ochii îmi lăcrimau, iar prin minte îmi trecu gândul că probabil o să mor de pneumonie într-o zi sau două, și o să devin rezidentă permanentă a cimitirului bisericii Sfântului Tancred.

Fluturându-mi mâinile de parcă erau niște indicatoare de circulație, mi-am croit cu grijă drum prin apă, cu picioarele goale, și prin noroiul de pe mal. Apucându-mă cu mâinile de niște buruieni mai înalte, m-am putut ridica sus pe ponton, un canal de pământ bătătorit care se ridica între râu și câmpul învecinat.

M-am așezat ca să-mi trag răsuflarea și ca să-mi șterg nămolul de pe picioare cu un mănunchi de iarbă care creștea înnodată de-a lungul gardului-viu. Pe undeva pe aproape, o presură cânta. Dintr-o dată încetă. Am ascultat, însă tot ce puteam auzi era zumzăitul îndepărtat al câmpului: zumzăitul de cimpoi al unui utilaj agricol îndepărtat.

Punându-mi iar șosetele și pantofii, m-am scuturat de praf și am început să merg de-a lungul spalierului, care, la început, păru să fie o încâlceală impenetrabilă de spini și muri. Apoi, chiar în momentul în care eram cât pe ce să mă întorc și să revin pe același drum, am găsit un spațiu de trecere îngust în acel hățiș – nu era altceva decât o fâșiuță foarte subțire, într-adevăr. M-am strecurat prin el și am ieșit pe partea cealaltă a gardului-viu.

Câțiva metri mai în spate, în direcția bisericii, ceva se ițea din iarbă. M-am apropiat de acel lucru cu precauție, cu părul de pe ceafă ridicat ca al unui neanderthalian în stare de alertă.

Era o piatră funerară care avea brut încrustată pe ea numele lui Grenville Twining.

Pe baza înclinată a pietrei, era un singur cuvânt: Vale! Vale! – cuvântul pe care domnul Twining îl strigase din vârful turnului! Cuvântul pe care Horace Bonepenny mi-l suflase în față când își dăduse duhul.

Înțelegerea acestui lucru trecu peste mine ca un val: mintea muribundă a lui Bonepenny dorise doar să mărturisească uciderea domnului Twining, iar soarta îi acordase singurul cuvânt cu care să facă acest lucru. Auzindu-i confesiunea, devenisem singura persoană în viață care putea face legătura între cele două morți. Cu excepția, probabil, a lui Bob Stanley. Domnul Pemberton al meu.

La acest gând, un fior rece îmi trecu pe șira spinării.

Pe piatra funerară a domnului Twining nu era nici o dată inscripționată, aproape ca și cum cel care îl înmormântase aici dorise să-i șteargă povestea. Daffy ne citise povestiri în care sinucigașii erau înmormântați în afara cimitirului sau la o răscruce de drumuri, însă nu prea credeam ca acestea să fie altceva decât niște povești ale unor casnice bătrâne și bisericose. Cu toate astea, nu mă puteam abține să nu mă întreb dacă, la fel ca Dracula, domnul Twining zăcea sub picioarele mele strâns înfășurat în pelerina sa de institutor.

Însă roba pe care eu o găsisem ascunsă pe acoperișul turnului clădirii Anston – și care acum se afla la poliție – nu îi aparținuse domnului Twining. Tata spusese clar că domnul Twining purta roba atunci când căzuse. Și la fel spusese și Toby Lonsdale când povestise acest lucru celor de la Hinley Chronicle.

Oare se putuseră ei amândoi înșela? Tata recunoscuse, la urma urmelor, că soarele îl orbise. Ce altceva îmi mai spusese?

Îmi aminteam exact cuvintele lui atunci când îl descriesese pe domnul Twining stând pe parapet:

— Tot capul lui părea să strălucească – zisese tata. Părul lui era ca un disc de cupru în soarele ce se înălța pe cer; ca un sfânt dintr-un manuscris cu anluminuri.

Apoi, restul adevărului mă năpădi ca un val de greață: Horace Bonepenny fusese acolo sus. Horace Bonepenny cu părul roșu ca focul; Horace Bonepenny imitatorul; Horace Bonepenny magicianul.

Toată treaba fusese o iluzie plănuită cu dibăcie!

Domnișoara Mountjoy avusese dreptate. El îi omorâse unchiul.

El și complicele său, Bob Stanley, trebuie să-l fi momit pe domnul Twining pe acoperișul turnului, cel mai probabil pretinzând că vor să-i returneze timbrul furat pe care îl ascunseseră acolo.

Tata îmi spusese de calculele matematice extravagante ale lui Bonepenny; pasiunea lui pentru arhitectură l-ar fi putut familiariza la fel de bine cu plăcile de țiglă după cum era familiarizat cu propriul său buzunar.

Și atunci când domnul Twining îi amenințase că îi va da în vileag, ei îl omorâseră, probabil lovindu-l în cap cu o cărămidă. Lovitura fatală ar fi fost imposibil de detectat după o cădere atât de îngrozitoare. Și apoi înscenaseră sinuciderea – fiecare clipă a acestui lucru fiind plănuită cu sânge rece. Probabil că ei chiar repetaseră acest lucru.

Domnul Twining fusese cel care căzuse pe piatra cubică, însă Bonepenny fusese cel care mersese pe parapet în soarele dimineții și tot Bonepenny, cu o tocă și o robă de împrumut, fusese cel care strigase „Vale!” înspre băieții din curtea interioară. „Vale!” – un cuvânt care putea sugera doar sinucidere.

După ce făcuse asta, se lăsase în jos în spatele parapetului, chiar în momentul în care Stanley lăsase să cadă trupul prin deschizătura de scurgere făcută în acoperiș. Pentru observatorul orbit de soare și aflat la sol, acest lucru ar fi părut de parcă bătrânul ar fi căzut drept de pe acoperiș. Nu era altceva decât învierea lui Tchang Fu interpretată pe o scenă mai mare: cu ochi orbiți de soare și toate celelalte.

Cât de extrem de convingător fusese acest spectacol!

Și în toți acești ani, tata crezuse că tăcerea lui îl făcuse pe domnul Twining să se sinucidă, că el era răspunzător de moartea bătrânului! Ce povară îngrozitoare trebuie că purtase și cât de oribilă!

În treizeci de ani, și până ce eu nu găsisem dovada între țiglele de pe Anson House, nimeni nu bănuise că fusese o crimă. Iar ei aproape că scăpaseră cu asta.

Am întins mâna și m-am sprijinit de piatra funerară a domnului Twining pentru a-mi regăsi echilibrul.

— Văd că l-ai găsit, zise cineva din spatele meu și, la sunetul vocii lui, sângele îmi îngheță.

M-am răsucit pe călcâie și m-am pomenit față în față cu Frank Pemberton.

DOUĂZECI ȘI TREI

Ori de câte ori într-un roman sau într-un film, un personaj se pomenește față în față cu un criminal, cuvintele lui de început sunt presărate de amenințare și, adeseori, din Shakespeare.

— Ei poftim, va zice el printre dinți în cea mai mare parte a cazurilor, „Cine se iubește se întâlnește”, sau „Cei cu prea multă minte mor de tineri”.

Însă Frank Pemberton nu zise nimic de acest fel; de fapt, dimpotrivă:

— Noroc, Flavia, zise el cu un rânjel într-o parte. Mă gândeam eu că mă întâlnesc cu tine aici.

Arterele îmi palpitau de furie și puteam deja simți cum mă înroșesc la față, care, în ciuda fiorilor reci, devenise la fel de înfierbântată ca un grătar încins.

Un singur gând îmi gonia prin minte: nu trebuie să mă dau de gol... nu trebuie să mă dau de gol. Nu trebuie să arăt că știu că el e Bob Stanley.

— Bună, am zis, sperând că vocea nu-mi tremura. Cum a fost la mormântul cu giulgiu?

Am știut imediat că mă păcăleam doar pe mine. El îmi urmărea atent chipul așa cum o pisică urmărește canarul din colivie, atunci când nu e nimeni acasă.

— Mormântul cu giulgiu? Ah! O construcție din marmură, zise el. Remarcabilă ca un tort de marțipan, însă mai mare, bineînțeles.

M-am hotărât să trag de timp, până ce încropeam un plan.

— Cred că editorul tău a fost încântat.

— Editorul meu? Oh, da! Bătrânul...

— Quarrington, am zis.

— Da. Exact. Quarrington. A fost în extaz.

Pemberton – încă mă gândeam la el ca fiind Pemberton – lăsă jos rucsacul și începu să slăbească curelele din piele ale agendei sale.

— Pfiu! zise el. Destul de cald, nu-i așa?

Își scoase jacheta, o aruncă nepăsător peste umăr și întinse un deget în direcția mormântului domnului Twining.

— Și de ce acest interes atât de sporit?

— A fost dascălul tatei, am zis.

— Ah!

El se tolăni la baza pietrei, atât de nepăsător de parcă ar fi fost Lewis Carol, iar eu Alice, la un picnic pe malul râului Isis.

Cât de multe știa? mă întrebam. Am așteptat ca el să redeschidă discuția. Puteam folosi acest răstimp ca să mă gândesc la ceva.

Deja îmi plănuiam fuga. Oare alergam mai repede decât el dacă o luam la sănătoasa? Dacă o luam spre râu, avea să mă ajungă din urmă înainte de a ajunge la jumătatea drumului. Dacă mă îndreptam spre câmp către ferma Malplaquet, era și mai puțin probabil să găsesc ajutor decât dacă aș fi luat-o la goană spre High Street.

— Înțeleg că tatăl tău e un fel de filatelist, zise el brusc, privind nepăsător în depărtare spre fermă.

— Colecționează timbre, da. De unde știi?

— Editorul meu – bătrânul Quarrington – s-a întâmplat să pomenească acest lucru în dimineața asta la Neather Eaton. Se gândea să-l roage pe tatăl tău să scrie povestea unei mărci poștale enigmatice, însă eu nu prea m-am gândit cum ar fi cel mai bine să-l abordez. Nu prea înțelegeam toată treaba asta... mă depășea... era o chestiune prea tehnică... am sugerat că probabil el ar trebui să vorbească cu tine.

Era o minciună, iar eu o detectasem imediat. Ca mincinoasă desăvârșită ce mă aflam, zărisem semnele trădătoare ale neadevărului înainte de fi rostite în totalitate: detaliile excesive, felul dezinvolt de a le spune și de a învălui totul într-o flecăreală nepăsătoare.

— Știi, chestia asta ar însemna ceva bănuți, adăugă el. Bătrânul Quarrington e destul de bogat de când a pus mâna pe milioanele familiei Norwood prin căsătorie, dar să nu mă dai de gol că eu ți-am spus asta. Cred că tatăl tău nu ar spune nu unor bănuți care i-ar permite să cumpere o proprietate foarte ieftină pe undeva prin Noua Guinee, nu-i așa? Trebuie să-l coste destul de mult întreținerea unei proprietăți ca Buckshaw.

Chestia asta pune sare peste rană. Probabil că bărbatul ăsta mă lua drept o proastă.

— Tata e cam ocupat zilele astea, am zis. Însă o să-i pomenesc de lucrul acesta.

— Ah da, incidentul acela neașteptat în legătură cu moartea cuiva despre care vorbeai... cu polițiști și chestii de genu; ăsta. Trebuie să fie o plictiseală îngrozitoare.

Avea oare de gând să facă vreo mișcare sau urma să stăm aici la bârfă până se întuneca? Probabil că ar fi cel mai bine să preiau eu inițiativa. În felul ăsta, cel puțin, aș avea avantajul că l-aș lua prin surprindere. Însă cum?

Mi-am amintit de un sfat ca de la soră la soră, pe care Feely ni-l dăduse odată lui Daffy și mie:

— Dacă sunteți vreodată acostate de un bărbat, spusese ea, dați-i un picior în bărbăție și fugiți mâncând pământul!

Deși mi se păruse la momentul respectiv o mișcare inteligentă, singura problemă era că nu știam unde era localizată bărbăția.

Va trebui să mă gândesc la altceva.

Mi-am vârât vârful pantofului în nisip; o să iau un pumn de nisip și o să i-l azvârl în față înainte ca el să-și dea seama ce anume se întâmplase. Am văzut că mă urmărea foarte atent.

El se ridică în picioare și își scutură de praf turul pantalonilor.

— Oamenii fac uneori lucruri în grabă și mai târziu ajung să regrete acest lucru, zise el pe un ton sfătos.

Oare se referea la Horace Bonepenny sau la el însuși? Sau oare mă prevenea să nu fac vreo mișcare prostească?

— Te-am văzut la Treisprezece Rățoi, știi. Erai înăuntru în fața ușii de la intrare și te uitai în registru când taxiul în care mă aflam a oprit în fața hanului.

La naiba! Fusesem reperată, după câte se pare.

— Am prieteni care lucrează acolo, am zis. Mary și Ned. Uneori trec pe acolo să îi salut.

— Și întotdeauna cotrobăi prin camerele oaspeților?

Îmi simțeam fața făcându-se stacojie chiar în momentul în care spunea acest lucru.

— După cum bănuiam, continuă el. Uite ce e, Flavia, o să fiu sincer cu tine. Un partener de afacere de-al meu avea ceva care nu-i aparținea. Acel lucru era al meu. Acum, știu sigur că altcineva, în afară de asociatul meu, tu și fiica proprietarului hanului, nu a fost în acea cameră. Și știu că Mary Stoker nu ar avea nici un motiv să ia acel obiect. Cine altcineva ar mai fi putut?

— Te referi la timbrul ăla vechi? am întrebat.

Chestia asta avea să fie ca un număr de echilibristică pe sârmă, iar eu deja îmi pusesem colanții. Pemberton se relaxa imediat.

— Recunoști asta? zise el. Ești o fată chiar mai deșteaptă decât credeam eu.

— Era pe podea sub geamantan, am zis. Trebuie să fi căzut. O ajutam pe Mary să facă ordine în cameră. Uitase să facă niște lucruri și tatăl ei, înțelege, poate fi...

— Înțeleg. Deci mi-ai furat timbrul și l-ai dus acasă la tine.

Mi-am mușcat buza, m-am încruntat puțin și m-am frecat la ochi.

— Nu l-am furat în adevăratul sens al cuvântului. M-am gândit că îl scăpase cineva. Nu, nu e pe de-a-ntregul adevărat: știam că Horace Bonepenny îl scăpase și, de vreme ce era mort, nu mai avea nevoie de el. M-am gândit să i-l fac cadou tatei și, în felul ăsta, el o să renunțe să mai fie supărat pe mine pentru că am spart vaza Tiffany. Gata. Acum știi.

Pemberton fluieră.

— O vază Tiffany?

— A fost un accident, am zis. Nu ar fi trebuit să joc tenis în casă.

— Păi, zise el, asta rezolvă problema, nu-i așa? Îmi înmânezi timbrul și cazul e închis. De acord? Am încuviințat fericită.

— Fug acasă să-l aduc.

Pemberton izbucni într-un râs nepolitic și se lovi cu mâinile peste picioare. Când își reveni, zise:

— Ești foarte bună, știi – pentru vârsta ta. Îmi amintești de mine. Fugi acasă și adu-l pe bune!

— În regulă atunci, am zis. O să-ți spun unde l-am ascuns și te poți duce să ți-l iei singur. Eu o să stau aici. Pe onoarea mea de cercetaș!

Am schițat cu trei degete salutul de cercetaș. Nu îi spuseseam că, de fapt, nu mai eram membră a acelei organizații și nu mai eram de când fusesem dată afară pentru că fabricasem hidroxid feric pentru a dobândi insigna de Fată în Casă. Nimănui nu păruse să-i pese că era antidotul otrăvirii cu arsenic.

Pemberton aruncă o privire la ceasul de la mână.

— Se face târziu, zise el. Nu mai avem timp de glume.

Ceva pe chipul său se schimbase, ca și cum o cortină fusese trasă. Se simți o răcoare bruscă în aer.

El se repezi la mine și mă apucă de încheietura mâinii. Am scos un scâncet de durere. În alte câteva secunde, am știut, avea să-mi răsucescă mâna la spate. M-am predat imediat.

— L-am ascuns în vestiarul tatei de la Buckshaw, am lăsat eu să-mi scape. Sunt două ceasuri în cameră: unul mare pe șemineu și unul mai mic pe măsuta de lângă pat. Timbrul e lipit în spatele pendulei ceasului de pe șemineu.

Și apoi ceva îngrozitor se întâmplă, îngrozitor și, după cum avea să se dovedească, minunat, două lucruri împreunate într-unui singur: am strănutat.

Guturaiul meu se aflase într-o stare de toropeală, aproape latentă, în cea mai mare parte a zilei. Observasem că, în același fel în care dau înapoi atunci când dormi, guturaiurile încetează

adeseori atunci când ești prea preocupat ca să le mai dai atenție. Al meu se întorsese brusc cu o răzbunare.

Uitând pentru o clipă că Ulster Avenger-ul era adăpostit în interiorul buzunarului, am băgat mâna după batistă. Pemberton, speriat, trebuie să fi crezut că mișcarea mea bruscă era preludiul fugii – sau probabil al unui atac îndreptat împotriva sa.

Orice o fi crezut, în timp ce-mi duceam batista la nas, înainte ca măcar să o desfac, el îmi apucă mâna cu o mișcare iute ca viteza luminii, mototoli bucata de bumbac într-un ghemotoc, și mi-o îndesă, cu tot cu timbru, în gură.

— Bun atunci, zise el. Vom vedea ceea ce e de văzut.

Își trase jacheta de pe umăr, o întinse ca pe o capă de matador și ultimul lucru pe care l-am văzut în timp ce îmi arunca chestia respectivă peste cap a fost mormântul domnului Twining, având cuvântul „Vale!” inscripționat la baza sa. Vă spun rămas bun.

Ceva se strânse în jurul tâmpelor mele și am bănuir că Pemberton folosea curelele agendei sale pentru a fixa jacheta strâns.

Mă ridică pe umăr și mă cară cu spatele peste râu la fel de ușor cum un măcelar cară o jumătate de carcasă de vită. Înainte de a mi se opri capul din învârteală, el îmi dăduse drumul cu greutate în picioare.

Apucându-mă cu o mână de ceafă, își folosi cealaltă mână ca să mă prindă strâns de antebraț ca într-o menghină, împingându-mă cu brutalitate în fața lui, de-a lungul potecii paralele cu râul.

— Continuă să pui un picior în fața celui alt până ce îți spun eu să te oprești.

Am încercat să strig după ajutor, însă gura îmi era blocată de o batistă udă. Nu am reușit să emit altceva decât un guițat. Nici măcar nu-i puteam spune că mă durea felul în care mă strângea mâna lui.

Brusc mi-am dat seama că nu îmi mai fusese niciodată în viața mea atât de frică.

În timp ce mergeam împleticit de-a lungul potecii, mă rugam să ne zărească cineva; dacă ar fi făcut-o, cu siguranță ar fi strigat, și chiar cu capul băgat în jacheta lui Pemberton, mai mult ca sigur i-aș fi auzit. Dacă i-aș auzi, m-aș smuci brusc din strânsoarea lui și m-aș repezi în direcția sunetului vocilor lor. Însă dacă făceam prematur acest lucru, știam asta, riscam să cad cu capul înainte în râu și să fiu lăsată de Pemberton să mă înec.

— Oprește-te aici, zise el brusc, după ce am fost târâtă cu forța pe ceea ce am judecat eu să fi fost vreo sută de metri. Stai nemișcată.

M-am supus.

L-am auzit zornăind ceva metalic și, o clipă mai târziu, ceea ce părea a fi o ușă cu grilaj se deschise. Șopronul!

— Ridică piciorul și fă un pas, zise el. Așa... acum trei pași înainte. Și acum, oprește-te.

În spatele nostru, o ușă se închise la fel ca un capac de coșciug, cu un geamăt lemnos.

— Golește-ți buzunarele – zise Pemberton.

Aveam doar unul singur. Cel de la jachetă. Nu aveam nimic în el în afară de cheia de la ușa bucătăriei de la Buckshaw. Tata insistase întotdeauna ca fiecare dintre noi să aibă tot timpul o cheie, în cazul vreunei urgențe ipotetice, și, pentru că el făcea din când în când o verificare prin sondaj, nu îmi lipsea niciodată acea cheie. În timp ce îmi întorceam buzunarul pe dos, am auzit cum cheia cade pe podeaua de lemn, cum sare și cum alunecă rapid pe suprafața de lemn. O secundă mai târziu, se auzi un clinchet slab când aceasta ateriza pe o suprafață de beton.

— La naiba, zise el.

Bun! Cheia căzuse în groapă, eram sigură de asta. Acum Pemberton va trebui să dea la o parte scândurile care o acopereau și să coboare în groapă. Măinile îmi erau libere: puteam să-mi smulg

jacheta de pe cap, să fug și să ies pe ușă, să-mi scot batista din gură și să țip ca din gură de șarpe, în timp ce fugeam spre High Street. Eram la mai puțin de un minut distanță de aceasta.

Avusesem dreptate. Aproape imediat am auzit sunetul sigur al scândurilor grele trase de-a lungul podelei. Pemberton icnea în timp ce le îndepărta de pe gura gropii. Va trebui să fiu atentă în ce parte fug: un singur pas greșit și aș cădea în groapa deschisă și mi-aș rupe gâtul.

Nu mă mișcasem de când ajunsesem în fața ușii, care, dacă nu mă înșelam, trebuie să se afle acum în spatele meu, iar groapa în față. Va trebui să estimez o întoarcere de o sută optzeci de grade legată la ochi.

Ori Pemberton avea o abilitate psihică foarte fin ajustată, ori îmi detectase o mișcare foarte subtilă a capului, înainte de a putea face ceva, el se afla deja lângă mine, răsucindu-mă de vreo șase ori ca și cum începeam să ne jucăm de-a Baba-Oarba, eu fiind cea legată la ochi. Când în cele din urmă se opri, eram atât de amețită, încât de-abia mă puteam ține pe picioare.

— Acum, zise el, coborâm. Fii atentă pe unde mergi.

Mi-am scuturat repede capul dintr-o parte într-alta, gândindu-mă, chiar în moment ce făceam asta, cât de ridicol trebuie să fi arătat înfășurată în jacheta lui de tweed.

— Ascultă, Flavia, fii fată cuminte. Nu am de gând să-ți fac rău atât timp cât te porți cum trebuie. De îndată ce am timbrul de la Buckshaw în mână, o să trimit pe cineva să te elibereze. Altfel... Altfel?

— ... voi fi obligat să fac ceva extrem de neplăcut.

Imaginea lui Horace Bonepenny dându-și ultima răsuflare în fața mea îmi pluti înaintea ochilor închiși și am știut că Pemberton era mai mult decât capabil să dea curs amenințării sale.

Mă trase de cot până într-un loc, unde am presupus că se afla marginea gropii.

— Opt trepte în jos – zise el. Le voi număra eu. Nu-ți face griji, te țin eu.

Am pășit în gol.

— Una, zise el în timp ce piciorul meu cobora pe ceva solid.

Am rămas acolo bălăbănindu-mă.

— Ușurel... două... trei, ai ajuns aproape la jumătate.

Am întins mâna dreaptă și am pipăit marginea gropii aproape la nivelul umărului. Când genunchii detectară aerul rece din groapă, brațul începu să-mi tremure ca o creangă desfrunzită în vântul iernii. Am simțit ca un fel de gheară în beregată.

— Bun... patru... cinci... mai sunt încă două.

Cobora treptele, câte una, pe rând, târșâindu-și picioarele în spatele meu. Mă întrebam dacă îl puteam apuca de braț și trage brusc în groapă. Cu puțin noroc și-ar sparge capul de suprafața de beton și atunci pășeam peste trupul lui și mă eliberam.

Îngheță brusc și își înfipse degetele în mușchiul antebrațului meu. Am scos un muget mut și el își mai slăbi puțin strânsoarea.

— Liniște! zise el cu un mârâit cu care nu era de joacă.

Afară, pe Cow Lane, un camion dădea cu spatele, vaitându-se din toate măduarele sale într-un hohot înăbușit. Venea cineva!

Pemberton rămase perfect nemișcat, iar răsuflarea lui precipitată zgâria tăcerea rece a gropii.

Cu capul înfășurat în jachetă, puteam auzi slab vocile de afară, urmate de zăngănitul unei remorci de oțel.

Și chestie destul de ciudată, gândul care îmi veni în minte fu la Feely. De ce, ar întreba ea, nu am țipat? De ce nu mi-am smuls jacheta de pe cap și nu mi-am înfipt dinții în brațul lui Pemberton? Ar vrea să știe toate detaliile și, indiferent ce i-aș spune, ar respinge orice argument de parcă ar fi Judecătorul Șef însuși.

Adevărul era că aveam și așa dificultăți doar ca să reușesc să respir. Batista – o bucată utilă și rezistentă din bumbac – îmi fusese vârată atât de bine în gură, încât maxilarul îmi era în agonie. Trebuia să respir pe nas și, chiar trăgând cu mare putere aer pe nas, abia puteam să aspir suficient oxigen cât să reușesc să supraviețuiesc.

Știam că dacă începeam să tușesc eram pierdută; cel mai mic efort făcea să mi se învârtă capul. Și, pe lângă asta, mi-am dat seama că cei câțiva bărbați, care se aflau afară lângă un camion cu motorul pornit, nu ar auzi nimic altceva decât zgomotul motorului. Dacă nu izbuteam să născocesc ceva asurzitor, n-o să reușesc niciodată să mă fac auzită. Între timp, cel mai bine era să rămân nemișcată și tăcută. În felul acesta aș economisi energie.

Cineva închise remorca camionului cu un zăngănit de oțel; două uși se trântiră cu zgomot, și chestia respectivă o porni greoi în viteză întâi. Eram din nou singuri.

— Acum, zise Pemberton,... Coboară. Încă două trepte.

Mă strânse viguros de braț, iar eu mi-am lăsat piciorul să alunece în față.

— Șapte, zise el.

M-am oprit, ezitând să cobor ultima treaptă care m-ar fi plasat pe fundul gropii.

— Încă una. Cu grijă.

Era ca și cum ar fi ajutat o doamnă bătrână să traverseze o stradă aglomerată.

Am coborât altă treaptă și m-am aflat în momentul imediat următor în mizerie până la glezne. Îl puteam auzi pe Pemberton înlăturând chestia respectivă cu piciorul, încă mă ținea aprig de braț, pe care îl slăbi doar pentru o clipă în momentul în care se aplecă să ridice ceva de jos. În mod evident era cheia. Dacă o putuse vedea, am gândit, înseamnă că trebuie să fi fost ceva lumină pe fundul gropii.

Lumina de pe fundul gropii! Dintr-un motiv greu de înțeles, gândul mă purtă înapoi la cuvintele inspectorului Hewitt, atunci când mă dusesese acasă cu mașina de la Secția de poliție din Hinley: Dacă nu ar fi dulce la sfârșit, cui i-ar păsa de faptul că plăcinta e crocantă?

Ce însemna toată chestia asta? Mintea îmi vâjâia.

— Îmi pare rău, Flavia, zise brusc Pemberton, întrerupându-mi gândurile, însă va trebui să te leg.

Și înainte ca eu să apuc să înregistrez cuvintele sale, îmi răsuci mâna la spate și îmi legă încheieturile laolaltă. Ce folosise? mă întrebam. Cravata?

În momentul în care strângea, mi-am amintit să-mi țin vârfurile degetelor împreunate, în așa fel încât să formeze o boltă, la fel cum făcusem când Feely și Daffy mă încuiaseră în dulap. Când fusese asta? Miercurea trecută? Părea să fi fost acum o mie de ani.

Însă Pemberton nu era prost. Văzu imediat ce puneam la cale și, fără un cuvânt, îmi strânse podurile palmelor între degetul lui mare și arătător și mica mea boltă de siguranță se prăbuși în mod dureros. Strânse bine legătura până ce încheieturile fură unite, apoi făcu un nod dublu și apoi unul triplu, smucind dur și strâns de fiecare dată.

Mi-am trecut degetul mare peste nod și i-am simțit netezimea lucioasă. Mătase. Da, folosise cravata. O șansă extrem de mică de a mă elibera din aceste legături!

Încheieturile îmi transpirau deja și știam că umezeala va face ca mătasea să intre în curând la apă. Ei bine, nu chiar: mătasea, la fel ca și părul, e o proteină, și nu intră ea la apă, ci felul în care e țesută o poate face să se strângă fără milă, atunci când e udată. După ceva vreme, circulația sângelui din mâini avea să fie întreruptă, și apoi...

— Stai jos, ordonă Pemberton, apăsându-mă pe umeri, iar eu m-am așezat.

Am auzit zornăitul cataramii curelei sale în momentul în care o scoase, o înfășură în jurul gleznelor mele și o strânse bine.

Nu mai spuse alt cuvânt. Pantofii lui se freacă de podea în momentul în care urcă treptele, apoi am auzit zgomotul scândurilor grele ce erau trase la loc deasupra gurii gropii.

Câteva clipe mai târziu, nu fu altceva decât tăcere. Plecase.

Eram singură în groapă, și nimeni în afară de Pemberdon nu știa unde mă aflam.

O să mor aici jos, iar când în cele din urmă îmi vor găsi trupul, mă vor scoate de aici într-un dric negru și strălucitor și mă vor duce într-o morgă rece unde mă vor așeza pe o masă din oțel inoxidabil.

Primul lucru pe care îl vor face o să fie să-mi deschidă gura și să extragă de acolo cocoloșul ud al batistei mele și, în momentul în care îl vor întinde pe masa de lângă rămășițele mele pământești albe, un timbru portocaliu – un timbru aparținându-i regelui – o să cadă pe podea: era ceva ieșit parcă de sub stiloul Agathe Christie. Cineva – probabil însăși domnișoara Christie – o să scrie un roman polițist despre treaba asta.

O să fiu moartă, însă o să apar pe toată pagina de titlu a News of the World. Dacă n-aș fi atât de speriată, atât de epuizată, cu respirația atât de întretăiată și cu niște dureri atât de mari, ar putea să mi se pară chiar amuzantă această întâmplare.

DOUĂZECI ȘI PATRU

Atunci când ești răpit sau răpită nu prea e niciodată așa cum îți închipui că va fi. În primul rând, nu îmi mușcasem sau zgâriasem răpitorul. Și nici nu țipasem: o pornisem în tăcere ca un miel la tăiere.

Singura scuză la care mă pot gândi este că toate puterile mele erau îndreptate către a-mi hrăni mintea care îmi gonia ca nebuna și că nu îmi mai rămăsese nimic care să-mi propulseze mușchii. Când ceva de felul ăsta chiar ți se întâmplă, aiurelile care îți vin în goană în cap pot fi de-a dreptul uimitoare.

Mi-am amintit, de exemplu, afirmația lui Maximilian că în insulele Channel puteai să dai alarma generală doar dacă strigai: „Haroo! Haroo, mori Prince! On me fait tort!”

Era ușor de spus, însă greu de făcut când gura îți era acoperită cu o bucată de bumbac și capul îți era înfășurat în jacheta de tweed a unui necunoscut care duhnea foarte tare a transpirație și pomadă.

Și, în afară de asta, am gândit, e o criză notabilă de prinți în Anglia în zilele noastre. Singurii la care mă puteam gândi în acest moment erau soțul prințesei Elisabeta, prințul Philip, și pruncul lor, prințul Charles.

Asta însemna că, din motive practice, eram pe cont propriu.

Ce ar fi făcut Mărie Anne Paulze Lavoisier? Mă întrebam. Sau, că tot veni vorba, soțul ei, Antoine?

Actuala mea situație neplăcută semăna tare mult cu situația fratelui lui Mărie Anne, înveșmântat în mătase lucioasă și lăsat să respire printr-un tub. Și era cam improbabil, știam asta, ca cineva să năvălească în șopron și să mă ducă cu de-a sila la judecată. În Bishop's Lacey nu exista ghilotină, însă nici miracole nu avuseseră loc.

Nu, să mă gândesc la Mărie Anne și la familia ei condamnată era pur și simplu prea deprimant. Va trebui să mă orientez spre alți mari chimiști pentru a găsi inspirația.

Atunci, ce ar fi făcut Robert Bunsen, de exemplu, sau Henry Cavendish, dacă s-ar fi pomenit legați și cu un căluș în gură, pe fundul unei gropi pline de unsoare?

Am fost surprinsă cât de repede mi-a venit răspunsul în minte: ar face inventarul situației respective.

Ei bine, am să fac și eu inventarul. Mă aflam pe fundul unei gropi de un metru optzeci, care era în mod de-a dreptul neplăcut apropiată de dimensiunile unui mormânt. Mâinile și picioarele îmi erau legate și nu va fi ușor să o iau pe dibuite. Cu capul înfășurat în jacheta lui Pemberdon – și fără îndoială strâns legat în aceeași poziție cu brațele – nu puteam vedea nimic. Auzul îmi era înăbușit de postavul greu; simțul gustativ atenuat de batista care îmi fusese băgată în gură.

Îmi era greu să respir și, cu nasul parțial acoperit, cel mai mic efort epuiza puținul oxigen care îmi ajungea în plămâni. Va trebui să rămân tăcută.

Simțul care părea să facă ore suplimentare era cel olfactiv și, în ciuda capului înfășurat, mirosul gropii mi se strecură cu toată puterea în nări. Pe fundul gropii era mirosul acru al solului care zăcuse mulți ani sub o locuință omenească: un miros amar de lucruri la care cel mai bine era să nu mă gândesc. Suprapus pe acel fundal, era mirosul dulce de ulei vechi de motor, izul înțepător și în vălurile de benzină veche, monoxid de carbon, cauciuc și probabil un iz slab de ozon de la bujiile de mult arse.

Și mai era și urma aceea de amoniac pe care o observasem înainte. Domnișoara Mountjoy pomenise de șobolani și nu aș fi surprinsă să descopăr că aceștia se propășiseră în aceste clădiri dărăpănate aflate de-a lungul malului râului.

Cel mai neliniștitor era mirosul de gaze de canal colector: un amestec dezgustător de metan, hidrogen sulfurat, bioxid de sulf și oxizi de azot – mirosul descompunerii și al putreziciunii: mirosul conductei deschise dinspre malul râului către groapa în care fusesem băgată.

M-am cutremurat la gândul lucrurilor care probabil chiar în acest moment puteau să-și croiască drum pe o astfel de conductă. Mai bine să-mi las imaginația să se odihnească, m-am gândit, și să continui observarea gropii.

Aproape uitasem că stăteam așezată pe ceva. Ordinul lui Pemberton de a mă așeza și felul în care mă împinsese în jos fuseseră atât de surprinzătoare, încât nu observasem pe ce anume stăteam așezată. Puteam simți acel lucru sub mine acum: o chestie plată, solidă și stabilă. Mișcându-mi posteriorul, puteam detecta o ușoară încovoiere a lucrului respectiv, cât și un scârțâit de lemn. Un cufăr mare de ceai, am gândit, sau ceva foarte asemănător. Oare Pemberton îl pusese aici dinainte de a mă acosta în cimitir?

Abia atunci mi-am dat seama că eram flămândă. Nu mâncasem nimic de la micul meu dejun frugal, care, acum că mă gândeam la asta, fusese întrerupt de apariția bruscă a lui Pemberton la fereastra noastră. În timp ce stomacul începu să trimită mici junghiuri de nemulțumire, am început să-mi doresc ca pe viitor să dau mai multă atenție pâinii prăjite și cerealelor de la micul dejun.

Și mai mult de atât, eram obosită. Mai mult decât obosită: eram total epuizată. Nu dormisem bine, iar efectele prelungite ale guturaiului îmi înăbușeau alimentarea cu oxigen.

Relaxează-te, Flave. Ține-ți capul limpede. Pemberton va sosi în curând de la Buckshaw.

Contam pe faptul că atunci când avea să intre în casă pentru a-și recupera Ulster Avenger-ul ar fi acostat de Dogger, care i-ar fi făcut felul în doi timpi și trei mișcări.

Bunul și bătrânul Dogger! Cât de tare îmi lipsea. Iată cum acest Mare Necunoscut trăia sub același acoperiș cu mine, iar eu nu mă gândisem niciodată să-l întreb, în fața, despre trecutul său. Dacă reușeam vreodată să ies din acest bucluc infernal, am jurat asta, o să-l duc la un picnic cu prima ocazie. O să-l duc la monument, unde o să-l asaltez cu marmită pe pâine și o să-l îndop ca nebuna ca să aflu toate detaliile sângeroase. El o să fie atât de ușurat că am reușit să scap din buclucul ăsta, că nu o să îndrăznească deloc să refuze să-mi spună tot.

Bietul om susținuse că el îl omorâse pe Horace Bonepenny, cu toate că accidental, în timpul uneia din crizele sale și că făcuse asta ca să-l apere pe tata. Eram sigură de asta. Oare nu fusese Dogger acolo, cu mine, pe coridorul din fața biroului tatei? Nu trăsesese el oare cu urechea, la fel ca și mine, la cearta care precedase moartea lui Bonepenny?

Da, orice se întâmplase, Dogger ar fi avut grijă. Dogger îi era teribil de loial tatei – și mie. Loial până la moarte.

Foarte bine, atunci. Dogger o să se năpustească asupra lui Pemberton și asta o să fie.

Sau nu?

Și dacă Pemberton chiar și-ar croi drum și ar intra în Buckshaw, fără a fi detectat și ar reuși să intre în biroul tatei? Și dacă ar opri ceasul de pe șemineu, ar băga mâna în spatele pendulei și nu ar găsi altceva acolo în afara timbrului Penny Black, cel străpuns de ciocul sitarului? Ce ar face atunci?

Răspunsul era unul simplu: s-ar întoarce în șopron și m-ar tortura.

Un lucru era clar: trebuia să scap înainte de a se întoarce el. Nu era timp de pierdut.

Genunchii îmi trosniră ca niște rămurele uscate, în momentul în care am făcut efortul de a mă ridica în picioare.

Primul lucru și cel mai important era să trec în revistă groapa: să-i schițez semnele distinctive și să descopăr ceva care ar putea să mă ajute să scap. Cu mâinile legate la spate, puteam doar să pipăi peretele de beton, mergând încetîșor în jurul perimetrului său, cu spatele lipit de el și folosindu-mi degetele pentru a atinge fiecare centimetru al suprafeței respective. Cu puțin noroc, era posibil să găsesc vreo proeminență ascuțită, pentru a o folosi drept unealtă ca să-mi eliberez mâinile.

Picioarele îmi erau legate atât de strâns, încât îmi simțeam gleznele frecându-se una de alta, și a trebuit să inventez mersul broaștei săltărețe. Fiece mișcare era însoțită de foșnetul de hârtii vechi de sub picioarele mele.

În locul în care am bănuir că s-ar afla capătul îndepărtat al gropii, puteam simți un curent de aer rece care îmi sufla în glezne, de parcă, undeva lângă podea, ar fi fost o ușă deschisă. M-am întors cu fața înspre perete, încercând să apuc ceva cu degetele de la picioare, dar legăturile îmi erau strânse prea tare. Orice mișcare amenința să mă facă să cad cu fața în jos.

Puteam simți că mâinile mi se acopereau repede cu unsoare rîncedă de pe pereți; doar simplul miros al chestiei respective făcea să-mi fie greață.

Și dacă, am gândit eu, m-aș cățăra pe lada respectivă? În felul ăsta, capul mi s-ar afla deasupra nivelului gropii, iar acolo s-ar putea să fie vreun cârlig undeva în susul zidului: ceva, probabil, care fusese odinioară folosit pentru a ține suspendată vreo cutie cu scule sau vreun bec.

Însă, mai întâi, trebuia să-mi croiesc drum înapoi până la ladă.

Legată fedeleș cum eram, chestia asta îmi luă mult mai mult decît mă așteptasem. Dar, mai devreme sau mai târziu, știam, picioarele aveau să mi se lovească de chestia respectivă și, după ce sfârșeam navigarea în jurul gropii, aveam să mă întorc iar de unde pornisem.

Zece minute mai târziu, gâfâiam precum un ogar etiopian și tot nu ajunsesem la ladă. Oare trecusem pe lângă ea? Oare ar trebui să continui sau să mă întorc de unde venisem?

Probabil lucrul respectiv era în mijlocul gropii, iar eu mă epuizasem ținînd în zigzag în jurul său. Însă ceea ce-mi puteam aminti despre groapă de la prima mea vizită – cu toate că fusese acoperită cu scânduri și eu nu mă uitasem în ea – era că eu credeam că nu avea cum să aibă o lungime mai mare de doi metri și jumătate și o lățime de un metru optzeci.

Cu gleznele bine legate, nu puteam țopa mai mult de cincisprezece centimetri o dată în orice direcție o apucam: să zicem, douăsprezece până la șaisprezece țopăieli. Era destul de ușor să trag concluzia că, fiind cu spatele la zid, centrul gropii ar fi ori la o distanță de șase țopăieli, ori la una de opt.

Oboseala începuse deja să mă doboare. Sărisem de colo-colo ca o lăcustă într-un borcan și nu ajunsesem nicăieri. Apoi, chiar cînd eram gata-gata să renunț, mi-am julit pielea de ladă. M-am așezat imediat pe ea pentru a-mi trage sufletul.

După o vreme, am început să-mi mișc umerii, puțin în spate și către dreapta. Cînd am făcut aceeași mișcare către stînga, umărul meu a atins o suprafață de beton. Chestia asta era încurajatoare! Lada era lipită de perete – sau destul aproape de el. Dacă reușeam într-un fel să mă cațăr pe chestia respectivă, era posibil să existe șansa să mă arunc peste marginea gropii ca un leu de mare la delfinariu. Odată ieșită din groapă, ar fi o probabilitate mult mai mare să găsesc vreun cârlig sau vreo proeminență care să mă ajute să sfîșii jacheta lui Pemberton și să o dau jos de pe cap. Apoi aș putea să văd ce făceam. Mi-aș elibera mâinile, apoi picioarele. Totul părea atât de simplu în teorie.

Cît de atent am putut, m-am întors nouăzeci de grade în așa fel încît spatele să-mi fie îndreptat înspre perete. Mi-am mutat posteriorul spre marginea lăzii și mi-am ridicat genunchii până ce aceștia au atins partea din jachetă care se afla sub bărbie.

În jurul părții superioare a lăzii era o margine foarte ușor săltată, iar eu am putut să-mi prind călcâiele de ea. Apoi ușor... cu foarte mare atenție... am început să-mi întind picioarele, lăsându-mi spatele să alunece, centimetru cu centimetru, în susul zidului.

Făceam un triunghi dreptunghic. Peretele și partea de sus a lăzii formau părțile opuse și adiacente, iar eu eram ipotenuza instabilă.

Un spasm brusc îmi trecu prin mușchii gambei și voiam să țip. Dacă lasam ca durerea să pună stăpânire pe mine, aveam să mă prăbușesc de pe cutie și era posibil să-mi rup vreun braț sau vreun picior. M-am călit și am așteptat ca durerea să treacă, mușcându-mi partea interioară a obrazului cu o așa ferocitate, încât am simțit aproape imediat gustul cald și sărat al propriului sânge.

Încetișor, Flave, mi-am spus: sunt lucruri și mai rele. Însă, pentru nimic în lume, nu mă puteam gândi la niciunul.

Nu știu cât de mult am stat acolo tremurând, dar mi se păru o eternitate. Eram udă până la piele de transpirație, cu toate că de undeva pătrundea aer rece; îi puteam simți răceala pe picioarele goale.

După o luptă destul de lungă, m-am pomenit în cele din urmă stând în picioare pe ladă. Mi-am trecut degetele peste suprafața zidului cât de mult am putut, însă aceasta era înnebunitor de netedă.

Cu neîndemânare, ca un elefant care face balet, m-am răsucit o sută optzeci de grade până am crezut că mă aflam față în față cu peretele. M-am aplecat în față și am simțit – am crezut că simt – marginea gropii sub bărbie. Dar, cu capul înfășat în jacheta lui Pemberton, nu putem fi siguri de acest lucru.

Pe aici nu puteam ieși: cel puțin, nu în această direcție. Eram ca un hamster care s-a cățarat pe scărița din cușca în care se afla și a descoperit că nu avea unde să se ducă în altă parte decât în jos. Însă cu siguranță hamsterii știau în inimile lor de hamsteri că scăparea era inutilă; doar noi oamenii eram incapabili să ne acceptăm propria neputință.

M-am lăsat încetișor în genunchi pe ladă. Coborârea, cel puțin, era mai ușoară decât urcarea, cu toate că lemnul brut tăiat și ceea ce se simțea în mod cu totul și cu totul dureros ca fiind o margine de metal ce mergea de jur împrejurul părții superioare a lăzii îmi făcure genunchii goi harcea-parcea. De aici, puteam să mă răsucesc dintr-o parte într-alta în poziție șezândă și să-mi balansez picioarele pe deasupra marginii până ce le simțeam atingând podeaua.

Dacă nu găseam deschizătura prin care aerul rece pătrundea în groapă, singura cale de ieșire de aici era în sus. Dacă ar fi, într-adevăr, o țeava sau o conductă care să ducă înspre râu, atunci aceasta ar avea un diametru suficient de mare ca eu să mă târăsc prin ea? Și chiar dacă era, ar fi oare neblocată sau m-aș târî și aș nimeri brusc – ca un vierme gigantic și orb – în cine știe ce lucru dezgustător, într-un întuneric complet și aș rămâne înțepenită în conductă, fără să pot nici să înaintez și nici să mă întorc?

Oare oasele îmi vor fi găsite într-o Anglie viitoare de vreun arheolog zăpăcit? Oare aș fi expusă într-un recipient de sticlă la British Museum, pentru ca oamenii să se zgâiască la mine? Mintea îmi goni repede peste argumentele pro și contra.

Dar, ia stai! Uitasem de scările de la căpătui gropii! O să mă așez pe treapta de jos și o să urc cu spatele, câte o scară. Când o să ajung în vârf, o să împing cu umerii și o să ridic scândurile care acoperă groapa. De ce nu mă gândisem la asta de la bun început, înainte de a mă epuiza atât de tare și de a ajunge în această stare care mă făcea să tremur din toate măduarele?

În acel moment, ceva mă cuprinse și îmi înăbuși conștiința ca o pernă. Înainte de a putea recunoaște epuizarea completă drept ceea ce era, înainte de a putea opune rezistență, am fost învinsă. Am simțit cum mă prăbușesc pe podea în mijlocul unor hârtii rupte: hârtii care, în ciuda aerului rece ce venea dinspre conductă, păreau acum surprinzător de calde.

M-am sucit puțin ca și cum mi-aș fi făcut culcuș în adâncimile lor și, trăgându-mi genunchii până la bărbie, am adormit pe loc.

Am visat că Daffy pune în scenă o pantomimă de Crăciun. Antreul cel mare de la Buckshaw fusese transformat într-o splendidă scenă de teatru vienez, cu o cortină din catifea roșie și un vast candelabru de cristal, în care flăcările a o sută de lumânări se legănau încoace și încolo și pâlpâiau.

Dogger, Feely, doamna Mullet și cu mine stăteam unii lângă alții pe un singur rând de scaune, în timp ce în apropiere, pe o masă de sculptor în lemn, tata își pierdea timpul cu timbrele lui.

Piesa era Romeo și Julieta, iar Daffy, cu o etalare remarcabilă de talent artistic, interpreta toate rolurile. Acum era Julieta la balcon (palierul din capătul scărilor de vest) și în clipa următoare, dispărând cam cât ți-ar lua să clipești, reapărea la mezanin drept Romeo.

Zbura în sus și în jos, în jos și în sus, torturându-ne inimile cu vorbe duioase de dragoste.

Din când în când, Dogger își ducea degetul arătător la buze și ieșea în liniște din încăpere, întorcându-se câteva clipe mai târziu cu o roabă vopsită ce dădea pe dinafară de mărci poștale pe care avea să le răstoarne la picioarele tatei. Tata, care tăia cu foarte mare preocupare timbrele în jumătate cu foarfecă de unghii a Harrietei, avea să mormăie fără ca măcar să ridice privirea și avea să-și vadă mai departe de treaba lui.

Doamna Mullet râdea întruna de doica bătrână a Julietei, înroșindu-se și aruncându-ne ochiade tuturor, de parcă ar fi fost cine știe ce mesaj codat în cuvintele acelea pe care doar ea le putea înțelege. Își ștergea fața roșie cu o batistă cu picouri, răsucind-o în mâini înainte de a o face ghemotoc și a și-o vârî în gură pentru a-și înăbuși râsul isteric.

Acum Daffy (drept Mercutio) descria cum Mab, Zâna, galopează:

Pe buzele frumoaselor ce-n taină, Visează sărutări și-ades le umple, De bube Mab cea rea, fiindcă-s unse, Cu dresuri ce le strică răsuflarea*

Am aruncat o privire pe furiș la Feely care, în ciuda faptului că buzele îi arătau ca ceva ce poți vedea în căruțul unui negustor de pește, atrăsese atenția lui Ned care stătea în spatele ei, aplecându-se peste umărul ei, cu buzele țuguiate, cerându-i o sărutare. Însă, de fiecare dată, Daffy zbura de la balcon la mezanin în rolul lui Romeo (semănând, cu mustăcioara lui subțire ca un creion, mai mult cu David Niven din O chestiune de viață și moarte, decât cu un nobil Montague), Ned sărea în picioare cu un ropot de aplauze punctate de niște fluierături aprige cu două degete în gură, în timp ce Feely, nemișcată, vâra întruna bomboane mentolate în gura deschisă, icnind brusc în timp ce Romeo năvălea în mormântul capitonat cu marmură al Julietei:

Căci Julieta zace

Aci și frumusețea ei preface

Această criptă-ntr-o măreață sală...

Mort zaci-aci, înmormântat de-un mort!

M-am trezit. La naiba! Ceva trecu repede peste picioarele mele: ceva ud și blănos.

— Dogger! am încercat să țip, însă gura îmi era plină de un șomoioș ud. Mă dureau fălcile și îmi simțeam capul de parcă tocmai fusese extras de pe tocătorul de carne.

Am dat din picioare și ceva o luă la goană cu un chițait înfuriat prin hârțiile împrăștiate.

Un șobolan de apă. Probabil că groapa colcăia de vietățile astea. Oare mă mușcaseră cât dormisem? Doar simplul gând că mi s-ar fi putut întâmpla așa ceva mă făcu să mă ghemuiesc de frică.

M-am ridicat și m-am sprijinit de perete, cu genunchii sub bărbie. Era prea mult să mă aștept ca șobolanii să-mi roadă legăturile, așa cum făceau în povești. Era mai posibil să-mi roadă articulațiile până la os, iar eu nu o să am puterea să-i opresc.

Ține-ți pliscul, Flave, am gândit. Nu lăsa ca imaginația să ți-o ia înainte.

Fuseseră câteva rânduri în trecut, atunci când lucram în laboratorul de chimie sau când stăteam noaptea în pat, când, în mod neașteptat, mă surprinsesem gândindu-mă: „Ești singură cu

Flavia de Luce”, lucru care uneori era un gând înfricoșător, iar alteori nu. Asta era una dintre cele mai înfiorătoare ocazii.

Acele fojgăituri printre hârtii erau destul de reale: ceva viu răscolea hârtiile undeva, într-un colț al gropii. Dacă îmi mișcăm picioarele sau capul, foșnetele aveau să înceteze pentru câteva clipe, apoi aveau să reînceapă.

Cât de mult dormisem? Ore sau minute? Oare afară era lumină, sau acum era întuneric?

Mi-am amintit că biblioteca avea să fie închisă până marți dimineață și că azi era abia luni. Era posibil să stau aici o perioadă destul de lungă.

Cineva o să raporteze dispariția mea, bineînțeles, iar acela va fi probabil Dogger. Era prea mult să sper că îl va prinde pe Pemberton în flagrant atunci când încerca să jefuiască Buckshawul? Însă, chiar dacă îl prindea, Pemberton va spune unde mă ascunsese?

Acum îmi amorțeau mâinile și picioarele, și m-am gândit la bătrânul Ernie Forbes, ai cărui nepoți trebuiau să-l care de-a lungul a High Street într-un mic căruț pe roți. Ernie își pierduse o mână și ambele picioare din cauza cangrenei, în timpul războiului, iar Feely îmi spusese odată că el trebuie să fi... încetează, Flave! încetează să fii o plângăcioasă așa de monstruoasă!

Gândește-te la altceva. Gândește-te la altceva.

Gândește-te, spre exemplu, la răzbunare!

DOUĂZECI ȘI CINCI

Sunt dați – mai ales atunci când sunt confuză – când gândurile mele au tendința, la fel ca ale bărbatului din povestea lui Stephen Leacock, să gonească nebunește în toate direcțiile.

Aproape că-mi e rușine să recunosc lucrurile care îmi trecură prin minte la început. Cea mai mare parte a lor implicau otrăvuri, puține implicau niște ustensile obișnuite din gospodărie și toate îl implicau pe Frank Pemberton.

Mintea îmi zbură înapoi la prima noastră întâlnire de la Treisprezece Rățoi. Cu toate că îi văzusem taxiul trăgând în fața ușii de la intrare și îl auzisem pe Tully Stoker strigând la Mary că domnul Pemberton sosise devreme, nu îmi aruncasem ochii asupra persoanei respective. Asta s-a întâmplat abia duminică, la Monument.

Deși fuseseră câteva lucruri ciudate în legătură cu apariția bruscă a lui Pemberton la Buckshaw, nu prea avusesem timp să mă gândesc la ele.

În primul rând, nu sosise în Bishop's Lacey decât la câteva ore bune de când Horace Bonepenny își dăduse duhul în fața mea. Sau nu era așa?

Când îmi ridicasem privirea și îl văzusem pe Pemberton în picioare, pe marginea lacului, fusesem luată prin surprindere. Dar, de ce? Buckshaw era casa mea: mă născusem și trăisem aici în fiecare minut al vieții mele. Ce era atât de surprinzător în faptul că un bărbat stătea în picioare pe marginea unui lac artificial?

Puteam simți cum un răspuns la această întrebare mușca din cârligul pe care îl scufundasem în subconștientul meu. Nu privi drept în el, am zis, gândește-te la altceva – sau, cel puțin, prefă-te că faci asta.

Plouase toată ziua sau tocmai începuse să plouă. Ridicasem privirea din locul de unde stăteam așezată pe treptele micului templu ruinat și l-am văzut pe el (iată-l), prin apa din partea de sud a lacului: partea de sud-est, ca să fiu mai precisă. De ce Dumnezeu își făcuse el apariția din acea direcție?

Asta era o întrebare la care știusem răspunsul de ceva vreme.

Bishop's Lacey se afla în partea de nord a Buckshaw-lui. Dinspre Mulford Gates, la intrarea către aleea noastră de castani, drumul șerpuia ușor, mai mult sau mai puțin drept către sat. Și, cu toate astea, Pemberton apăruse dinspre sud-est, din direcția localității Doddingsley, care se afla la

vreo șase kilometri peste câmp. Atunci, de ce dracului, mă întrebases eu, ar fi ales el să vină din acea direcție? Alegerile păruseră limitate, iar eu le-am însemnat repede în carnețelul meu din minte.

1. Dacă (așa cum bănuiam) Pemberton era asasinul lui Horace Bonepenny, ar fi putut fi oare el, așa cum se spune că sunt toți asinii, atras înapoi la locul crimei? Era posibil ca el să fi lăsat ceva în urma lui? Ceva ca, de exemplu, arma crimei? Oare se întorsese la Buckshaw ca să o recupereze?

2. Pentru că deja fusese la Buckshaw cu o noapte înainte, știa drumul peste câmp și voia să evite să fie văzut, (vezi punctul 1 de mai sus).

Și dacă vineri, în noaptea crimei, Pemberton, crezând că Bonepenny avea cu el timbrele Ulster Avenger, îl urmărise din Bishop's Lacey până la Buckshaw și îl omorâse acolo?

Dar, ia stai, Flave, am gândit. Șezi binișor. Nu mai galopa așa.

Și de ce nu și-ar fi pândit Pemberton, pur și simplu, victima dintr-unul din acele garduri-vii care mărginesc aproape fiecă alee în această zonă a Angliei?

Răspunsul îmi veni de parcă ar fi fost sculptat în tuburi roșii de neon ca cele de la Circul Piccadilly: pentru că el voia ca tata să fie acuzat de crimă!

Bonepenny trebuia să fie omorât la Buckshaw!

Bineînțeles! Cu tata un pustnic potențial, era de așteptat ca el să nu fie niciodată plecat de acasă. Crimele – cel puțin acelea în care criminalii se așteaptă să scape de justiție – trebuiau să fie plănuite dinainte și, adeseori, în cel mai amănunțit detaliu. Era evident că o crimă filatelică trebuia să aibă legătură cu un filatelist. Și, dacă nu prea era posibil ca tata să vină la locul crimei, va trebui ca locul crimei să vină la tata.

Și așa se și întâmplase.

Cu toate că formulasem la început acest lanț de evenimente – sau cel puțin unele dintre legăturile sale – cu câteva ore mai înainte, abia acum, când am fost în cele din urmă obligată să rămân singură cu Flavia de Luce, am putut să pun cap la cap toate piesele.

Flavia, sunt mândră de tine! Și Mărie Anne Paulze Lavoisier ar fi mândră de tine.

Acum: Pemberton, bineînțeles, îl urmărise pe Bonepenny până la Doddingsley; posibil chiar tot drumul de la Stavanger încoace. Tata îi văzuse pe amândoi la expoziția de la Londra acum câteva luni – dovadă vie că niciunul dintre ei nu locuia permanent în străinătate.

Probabil că plănuiseră asta împreună, acest șantaj față de tata. La fel cum plănuiseră și asasinarea domnului Twining. Însă Pemberton avea propriul lui plan.

Odată mulțumit că Bonepenny era în drum spre Bishop's Lacey (unde altundeva, într-adevăr, s-ar fi dus el?), Pemberton coborâse din tren la Doddingsley și se cazase la Vizitiul Vesel. Știam asta sigur. Apoi, în noaptea crimei, tot ce a trebuit să facă a fost să o ia peste câmp până în Bishop's Lacey.

Aici, așteptase până ce-l văzuse pe Bonepenny părăsind hanul și luând-o pe jos către Buckshaw. Cu Bonepenny ieșit din cameră și nebănuind că era urmărit, Pemberton scotocise prin camera acestuia de la Treisprezece Rățoi, și prin ceea ce conținea aceasta – inclusiv în bagajul lui Bonepenny – și nu găsisese nimic. Nu se gândise nici o clipă, bineînțeles, așa cum făcusem eu, să desfacă abțibildurile.

Cred că trebuie să fi fost furios deja din cauza asta.

Plecând pe furiș de la han (probabil pe acea scară abruptă din spate), își croise drum pe jos până la Buckshaw, unde trebuie să se fi certat cu Bonepenny în grădina noastră. Cum se făcuse, mă întrebam, că nu-i auzisem?

În jumătate de oră, îl lăsase pe Bonepenny aproape mort; cu buzunarele și portofelul bine scotocite. Însă timbrele Ulster Avenger nu erau acolo: pentru că Bonepenny nu avusese timbrele cu el.

Pemberton comisese crima și apoi plecase pur și simplu noaptea, luând-o peste câmp până la Vizitiul Vesel din Doddingsley. Dimineața următoare, își făcuse apariția cu mare tam-tam într-un taxi

la ușa de la intrarea în hanul Treisprezece Rățoi, pretinzând că tocmai venise de la Londra cu trenul. Avea din nou să cotrobăie prin cameră. Operațiune riscantă, însă necesară. Cu siguranță timbrele trebuie să fi fost încă acolo.

Părți din această succesiune a evenimentelor le bănuisem de ceva vreme și, cu toate că nu pusesem laolaltă restul faptelor, verificasem deja prezența lui Pemberton în Doddingsley prin telefonul pe care îl dădusem la domnul Cleavear, proprietarul hanului Vizitiul Vesel.

Privind în retrospectivă, totul părea foarte simplu.

M-am oprit din gândurile mele pentru câteva clipe pentru a-mi asculta respirația. Era înceată și regulată, de parcă aș fi stat acolo cu capul pe genunchi, care erau tot trași spre bărbie formând un V întors.

În acest moment, mă gândeam la ceva ce ne spusese tata odată: că Napoleon îi numise pe englezi „o nație de negustori”. Greșit, Napoleon!

Trecând printr-un război în care tone de trinitrotoluen ne fuseseră aruncate în cap pe întuneric, eram o nație de supraviețuitori, iar eu, Flavia Sabina de Luce, o puteam vedea chiar la mine însămi.

Și apoi am mormăit o parte din Psalmul al douăzeci și treilea cu scopul de a mă asigura. Nu poți fi niciodată prea sigur.

Acum: Crima.

Și din nou chipul muribund al lui Horace Bonepenny pluti în fața mea în întuneric, cu gura închizându-i-se și deschizându-i-se ca a unui pește eșuat în iarbă. Ultimul lui cuvânt și răsuflarea lui de muribund ieșiseră în același timp: „Vale”, spusese el, și plutise din gura lui direct în nările mele. Și ajunsese la mine sub forma unul val de tetraclorură de carbon.

Nu era nici un fel de îndoială că era tetraclorură de carbon, unul dintre cei mai fascinanți compuși chimici.

Pentru un chimist, mirosul său dulce, cu toate că foarte trecător, nu poate fi confundat. Nu este foarte îndepărtat în schema sa de cloroformul folosit de anesteziști în chirurgie.

La tetraclorură de carbon (unul dintre multele sale pseudonime), patru atomi de clor joacă hora cu un singur atom de carbon. Este un insecticid puternic, încă folosit din când în când în cazurile rebele de viermi tropicali, acei mici paraziți tăcuți care se hrănesc cu sângele supt pe întuneric atât din intestinale umane, cât și animale.

Însă mai important era că filateliștii foloseau tetraclorură de carbon pentru a scoate în evidență filigranele aproape invizibile ale unui timbru. Iar tata avea în biroul lui multe sticle ce conțineau substanța respectivă.

M-am gândit iar la camera lui Bonepenny de la Treisprezece Rățoi. Ce proastă fusesem să mă gândesc la o plăcintă otrăvită! Asta nu era o poveste de Frații Grimm: era povestea Flaviei de Luce.

Coca plăcintei nu era nimic altceva decât atât: doar o cocă. Înainte de a părăsi Norvegia, Bonepenny scosese umplutura și vârase înăuntru sitarul cu care plănuise să-l terorizeze pe tata. Așa introdusese el pasărea moartă în Anglia.

Nu era atât ceea ce găsisem în camera lui, cât ceea ce nu găsisem. Și asta, bineînțeles, era singurul element care lipsea din trusa de piele în care Bonepenny avea proviziile sale de diabetic: o seringă.

Pemberton dăduse peste seringă și o băgase în buzunar, atunci când cotrobăise în camera lui Bonepenny chiar înainte de asasinat. Eram sigură de asta.

Fuseseră parteneri în crimă și nimeni nu ar fi cunoscut mai bine decât Pemberton proviziile medicale esențiale pentru ca Bonepenny să supraviețuiască.

Chiar dacă Pemberton plănuise o modalitate diferită de a-și executa victima – o piatră în ceafă sau strangularea cu o nuia verde de salcie – seringă din bagajul lui Bonepenny trebuie să i se fi părut ca o mană cerească. Simplul gând cum anume fusese făcută m-a cutremurat.

Mi-i puteam imagina pe amândoi luptându-se acolo, în lumina lunii. Bonepenny era înalt, însă nu era musculos. Pemberton îl va fi doborât așa cum o puma doboară o căprioară.

A scos seringă și a introdus-o la baza cutiei craniene a lui Bonepenny. Pur și simplu așa. Nu a durat mai mult de o secundă și efectul a fost aproape instantaneu. Acesta, eram sigură, fusese felul în care Horace Bonepenny își aflate sfârșitul.

Dacă ar fi ingerat chestia respectivă – și ar fi fost aproape imposibil să-l forțeze să o înghită – ar fi fost necesară o cantitate cu mult mai mare de otravă: o cantitate pe care ar fi vomat-o imediat.

În timp ce cinci centimetri cubi injectați la baza cutiei craniene ar fi suficienți ca să doboare și un bou.

Vaporii inconfundabili de tetraclorură de carbon s-au transmis repede către gură și cavitățile nazale, așa cum detectasem și eu. Însă, când inspectorul Hewitt și detectivii săi sosiseră, se evaporase deja fără urmă.

Era aproape o crimă perfectă. De fapt, ar fi fost o crimă perfectă dacă nu aș fi coborât în grădină atunci când o făcusem.

Nu mă gândisem la asta înainte. Oare existența mea era tot ceea ce stătea între Frank Pemberton și libertate?

Se auzi un zgâriat.

Nu îmi puteam da seama din ce direcție venea. Mi-am răsucit capul și zgomotul s-a oprit imediat.

Pentru un minut și mai mult se lăsă tăcerea. Mi-am ciulit urechile, însă tot ce am auzit a fost sunetul propriei respirații, care, am observat, devenise mai rapidă – și mai neregulată.

Se auzea iar! Ca și cum o bucată de scândură era trasă, cu o încetineală agonizantă, pe o suprafață nisipoasă.

Am încercat să strig „Cine e acolo?”, însă șomoilogul dur din gura mea îmi redusese cuvintele la un behăit înăbușit. Din cauza efortului, mi-am simțit fălcile ca și cum cineva îmi băgase un piron dintr-o parte într-alta a capului.

Mai bine să ascult, am gândit. Șobolanii nu mișcă un butuc și, dacă nu cumva mă înșelam amarnic, nu mai eram singură în șopron.

Ca un șarpe, mi-am mișcat capul încet dintr-o parte într-alta, încercând să profit de simțul meu auditiv superior, însă tweed-ul greu în care îmi era înfășurat capul înăbușea tot, în afara sunetelor foarte puternice.

Dar râcăielile acelea nu erau nici pe jumătate la fel de enervante ca tăcerea dintre ele. Orice se afla în groapă încerca să-și păstreze prezența neștiută. Sau oare păstra tăcerea doar ca să mă enerveze?

Se auzi un chițait, apoi un ticăit slab, ca și cum o pietricică ar fi căzut pe o piatră mai mare.

La fel de încet ca o floare care se deschide, mi-am întins picioarele în față, însă, în momentul în care nu întâmpinamă nici o rezistență, le-am tras înapoi sub bărbie. Mai bine să stau ghemuită, am gândit; mai bine arăt că sunt o țintă mai mică.

Pentru o clipă, mi-am concentrat atenția asupra mâinilor, care erau tot legate la spate. Poate avusese loc un miracol: poate mătasea se întinsese și se slăbise, însă nu puteam avea un asemenea noroc. Chiar și degetele mele amorțite simțeau că legăturile erau la fel de strânse. Nu aveam nici o speranță să scap. Chiar aveam să mor aici, în văgăuna asta.

Și cine o să-mi simtă lipsa?

Nimeni.

După o perioadă corespunzătoare de doliu, tata s-ar întoarce din nou la timbrele sale, Daphne ar coborî o altă cutie de cărți din biblioteca de la Buckshaw, iar Ophelia ar descoperi o nouă nuanță de ruj. Și curând – mult prea dureros de curând – ar fi ca și cum n-aș fi existat niciodată.

Nimeni nu mă iubea și asta era adevărul. Probabil că Harriet mă iubise când eram bebeluș, dar acum ea era moartă.

Și apoi, spre oroarea mea, m-am pomenit că plâng.

Era groaznic. Ochii înlăcrimați erau ceva împotriva căroră luptasem de nici nu îmi mai aminteam când, cu toate astea, în ciuda ochilor legați, păream să văd plutind în fața mea un chip drag, unul pe care îl uitasem în suferința mea. Era, bineînțeles, chipul lui Dogger.

Dogger ar fi devastat dacă aș muri!

Vino-ți în fire, Flave... e doar o groapă. Care era povestea aia pe care ne-o citise Daffy despre o hrubă? Povestea aia a lui Edgar Allan Poe? Aia despre un pendul?

Nu! Nu o să mă gândesc la ea. Nu o să mă gândesc!

Apoi era Gaura Neagră din Calcutta în care Nawab din Bengal întemnițase o sută patruzeci și șase de soldați britanici, într-o celulă care era făcută să țină nu mai mult de trei.

Câți supraviețuiseră o singură noapte în acel cuptor înăbușitor? Douăzeci și trei, îmi aminteam și, până dimineață, înnebuniseră cu toții.

Nu! Nu Flavia!

Mintea îmi era precum un vârtej, se învârtea... se învârtea. Am tras cu putere aer în piept pentru a mă calma și nările mi se umplură cu miros de metan. Bineînțeles!

Țeava care ducea către râu era plină de chestie din asta. Era nevoie doar de o sursă de aprindere pentru a o declanșa și se va vorbi ani de zile despre explozia care ar avea loc.

O să găesc capătul țevii și o să-i dau un picior. Și dacă norocul era de partea mea, țintele din talpa pantofului or să provoace o scânteie, metanul va exploda și asta ar fi tot.

Singurul neajuns al acestui plan ar fi că mă voi afla la capătul țevii, atunci când chestia respectivă ar exploda. Ar fi ca și cum aș fi legată în fața gurii unui tun.

Ei bine, să-l ia naiba de tun! Nu aveam de gând să mor aici jos în această groapă împutită, fără ca măcar să lupt.

Adunându-mi și ultimele grame din puterea ce-mi mai rămăsese, mi-am înfipt picioarele în pământ și m-am împins în zid, până ce am fost în picioare. Mi-a luat mai mult decât mă așteptasem, însă, în cele din urmă, deși tremurând, m-am ridicat în picioare.

Nu mai era timp de gândire. Voi găsi sursa de gaz metan sau o să mor încercând să o găesc.

În timp ce făceam un salt de probă către locul unde credeam că era posibil să se afle conducta, o voce rece îmi șopti în ureche:

— Și acum să ne ocupăm de Flavia.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

Era Pemberton și, la sunetul vocii lui, mi se strânse inima. Ce-a vrut să spună? „Și acum să ne ocupăm de Flavia”? Oare deja le făcuse vreun lucru îngrozitor lui Daffy, sau lui Feely... sau lui Dogger?

Înainte de a putea măcar să încep să-mi imaginez, el mă apucase de antebraț într-o strânsoare paralizantă, vârându-și degetul mare în mușchi la fel cum făcuse și mai înainte. Am încercat să țip, dar nu a ieșit nimic. M-am gândit că aveam să vomit.

Mi-am scuturat capul cu violență dintr-o parte într-alta, însă numai după ceea ce mie mi se păru a fi o eternitate îmi dădu drumul.

— Mai întâi, Frank și Flavia or să aibă o mică discuție, zise el, pe un ton la fel de plăcut și comunicativ, de parcă făceam o plimbare în parc, iar eu mi-am dat seama în acel moment că eram singură cu un nebun în propria mea Calcutta.

— O să-ți scot învelitoarea de pe cap, înțelegeți?

Am rămas perfect nemișcată, înlemnită.

— Ascultă-mă Flavia și ascultă-mă cu atenție. Dacă nu faci exact cum spun eu, o să te omor. E foarte simplu. Înțelege?

Am încuviințat ușor din cap.

— Bun. Acum rămâi nemișcată.

Îl simțeam cum smucește cu brutalitate nodurile pe care le legase la jacheta lui și, aproape imediat, căptușeala lucioasă de mătase a acestuia începu să-mi alunece peste față, apoi fu în totalitate îndepărtată.

Raza lanternei sale mă izbi ca o lovitură de ciocan, orbindu-mă.

M-am tras înapoi în stare de șoc. Stele verzi și petice negre plutiră alternativ peste câmpul meu vizual. Fusesem atât de mult timp în întuneric, încât chiar și lumina unui singur chibrit ar fi fost torturantă, însă Pemberton îmi ținea o lanternă drept – și deliberat – în ochi.

Incapabilă de a ridica mâinile pentru a mă feri, am putut doar să-mi smucesc capul într-o parte, să strâng din ochi și să aștept ca greața să se potolească.

— Dureros, nu-i așa? zise el. Însă nu e nici pe jumătate la fel de dureros ca tot ce am de gând să-ți fac, dacă mă minți iar.

Am deschis ochii care mă usturau și am încercat să îi fixez într-un colț întunecat al gropii.

— Uită-te la mine! porunci el.

Mi-am întors capul și l-am privit cu ochii întredeschiși și cu ceea ce trebuie să fi fost într-adevăr o grimasă oribilă. Nu vedeam nimic din bărbatul care se afla în spatele lentilei rotunde a lanternei sale, a cărei rază cumplită îmi ardea creierul ca un soare gigantic în deșert.

Încet, fără să se grăbească în privința asta, el îndepărtă raza orbitoare și o îndreaptă înspre podea. Undeva, în spatele luminii, nu era altceva decât o voce în întuneric.

— M-ai mințit.

Am făcut un gest asemănător unei ridicări din umeri.

— M-ai mințit, repetă Pemberton mai tare și, de data asta, puteam auzi tensiunea din vocea sa. Nu era nimic ascuns în ceasul ăla, în afara unui timbru Penny Black.

Deci fusese la Buckshaw! Inima îmi fâlfâia ca o pasăre în colivie.

— Mngg, am zis.

Pemberton se gândi pentru câteva clipe, însă nu reuși să deducă nimic din asta.

— Am să-ți scot batista din gură, dar mai întâi dă-mi voie să-ți arăt ceva.

El își luă jacheta de pe marginea gropii și băgă mâna în buzunar. Când o scoase, ținea în ea un obiect lucios din sticlă și metal. Era seringă lui Bonepenny! O ținu în sus, ca eu să o pot vedea.

— Căutai asta, nu-i așa? La han și în grădină? Și uite că în tot acest timp era aici!

Râse pe nas ca un porc și se așeză pe treptele gropii. Cu lanterna între genunchi, el ținu seringă în sus în timp ce cotrobăi încă o dată în jachetă și scoase o sticluță maronie. Abia am avut timp să citesc eticheta, înainte ca el să îndepărteze dopul și, încetișor, să înceapă să umple seringă.

— Bănuiesc că știi ce e chestia asta, nu-i așa, domnișoară Știe-Tot?

I-am întâlnit privirea, dar nu am schițat nici un gest că îl auzisem.

— Și să nu crezi că nu știu exact cum și unde să o injectez. Nu mi-am petrecut atâtea ore în camera de disecție de la London Hospital degeaba. După ce l-am făcut knock-out pe bătrânul Bony, injecția propriu-zisă a fost aproape ridicol de simplă: un unghi mic într-o parte, prin splenius capitis și semispinalis capitis, am străpuns ligamentul atlano-axial și am strecurat acul pe deasupra boitei axei. Și zbang! S-a stins lumina. Fatal aproape instantaneu. Tetracolorura de carbon se evaporă în doi timpi și trei mișcări, fără să lase măcar o singură urmă. O crimă perfectă, dacă pot spune eu însumi chestia asta.

Exact cum dedusesem! Însă acum știam precis cum o făcuse! Bărbatul ăsta era nebun de legat.

— Acum ascultă – zise el. O să-ți scot batista din gură și tu o să-mi spui ce ai făcut cu timbrele Ulster Avenger. Un singur cuvânt greșit... o singură mișcare greșită și...

Ținând seringă cu acul în sus, aproape atingându-mi nasul, el apăsă ușor pistonul acesteia. Câțiva stropi de tetraclorura de carbon apărură pentru o clipă, ca niște picături de rouă, în vârful acului, apoi căzură pe podea. Nasul meu simți mirosul binecunoscut al substanței respective.

Pemberton lăsa lanterna pe trepte și îi aranja poziția în așa fel încât aceasta să-mi lumineze fața. Puse seringă lângă lanternă.

— Deschide gura, zise el. Iată ce îmi trecu repede prin minte: el o să-și bage degetul mare și arătătorul în gura mea, pentru a scoate batista. Iar eu am să-l mușc cu toată forța – o să-l mușc cât pot eu de tare!

Și apoi ce am să fac? Eram încă legată la mâini și la picioare și, chiar și dacă era mușcat rău, Pemberton tot mă putea omorî cu ușurință.

Mi-am deschis puțin fălcile care mă dureau.

— Mai larg, zise el, rămânând în spate.

Apoi repede, cât ai clipi se repezi și extrase batista udă leoarcă din gură. Pentru o clipă, lumina lanternei fu blocată de umbra mâinii sale, așa că el nu văzu, așa cum am văzut eu, slaba scânteiere de portocaliu în momentul în care șomoilogul ud căzu în întuneric, pe podea.

— Îți mulțumesc, am șoptit cu glas răgușit, făcând prima mișcare din cea de-a doua parte a jocului.

Pemberton păru să fie luat prin surprindere.

— Cineva trebuie să le fi găsit, am zis eu cu vocea răgușită. Timbrele vreau să spun. Le-am pus în ceas – jur.

Am știut imediat că mersesem prea departe. Dacă i-aș spune adevărul, Pemberton nu ar mai avea nici un motiv să mă țină în viață. Eram singura care știa că era un criminal.

— Doar dacă... am adăugat în grabă.

— Doar dacă? Doar dacă ce?

Se agăța de cuvintele mele ca un șacal de o antilopă căzută la pământ.

— Picioarele – m-am smiorcăit eu. Durerea. Nu pot gândi. Nu pot... te rog, cel puțin slăbește-le – doar puțin.

— În regulă, zise el în mod surprinzător, fără să stea prea mult pe gânduri. Dar îți las mâinile legate. În felul ăsta nu poți fugi nicăieri.

Am încuviințat cu înflăcărare.

Pemberton înghenunche și slăbi catarama curelei. În momentul în care cureaua fu îndepărtată de pe glezne, mi-am adunat puterile și l-am lovit în dinți.

El se dădu pe spate, capul i se lovi de beton și am auzit sunetul unui obiect de metal izbindu-se de podea și sărind într-un colț al gropii. Pemberton alunecă cu greutate în josul zidului și căzu în fund, în momentul în care alergam șchiopătând către trepte.

Am început să urc... una... două... picioarele mele stângace loviră lanterna, care se rostogoli pe trepte și pe terasamentul gropii, unde se opri, iar raza sa lumină talpa unuia din pantofii lui Pemberton.

Trei... patru... îmi simțeam picioarele ca niște cioturi tăiate de la glezne.

Cinci...

Cu siguranță, capul meu deja se afla deasupra nivelului gropii, dar, dacă era așa, încăperea era în întuneric. Nu era nimic altceva în afara unui licăr sângeriu slab, provenind de la geamurile ușii cu două canaturi. Trebuie să fie întuneric afară; probabil că dormisem câteva ore bune.

În timp ce încercam să-mi amintesc în ce direcție era ușa, am auzit niște târșâieli dinspre groapă. Raza lanternei zvâcni cu furie de-a lungul tavanului și brusc, Pemberton începu să urce treptele luându-se după mine.

Își aruncă brațele în jurul meu și mă strânse, până ce nu am mai putut respira. Îmi puteam auzi oasele de la umeri și coate pârâind.

Am încercat să-l izbesc în fluierul piciorului, însă mă doborî repede.

Ne-am zbatut înainte și înapoi, prin încăpere, ca niște pendule giroscopice.

— Nu! strigă el, pierzându-și echilibrul, și căzu pe spate în groapă, trăgându-mă după el.

Atinse fundul gropii cu un bufnet îngrozitor și în aceeași clipă eu am aterizat deasupra lui. L-am auzit gâfâind în întuneric. Oare își rupsese spinarea? Sau curând o să fie din nou în picioare, zgâlțâindu-mă ca pe o păpușă de cârpă?

Cu o izbucnire bruscă de forță, Pemberton mă aruncă într-o parte, iar eu am zburat, cu fața în jos, într-un colț al gropii. Ca un viermișor, m-am ridicat în genunchi, dar era prea târziu: Pemberton mă înșfăcase cu brutalitate de braț și mă trăgea înspre trepte.

Era aproape prea ușor: el se lăsă pe vine și apucă lanterna din locul unde căzuse, apoi întinse mâna înspre scară. Am crezut că seringă căzuse pe podea, însă trebuie să fi fost sticla, pentru că, o clipă mai târziu, am zărit în fugă acul din mâna lui – apoi l-am simțit străpungându-mi ceafa.

Singurul meu gând era să trag de timp.

— L-ați omorât pe profesorul Twining, nu-i așa? am zis eu, cu răsuflarea întretăiată. Tu și cu Bonepenny.

Chestia asta păru să-l ia prin surprindere. L-am simțit strânsoarea, slăbindu-se foarte ușor.

— Ce te face să crezi asta? îmi suflă el în ureche.

— Bonepenny a fost pe acoperiș, am zis. Bonepenny a fost cel care a strigat „Vale!”. A imitat vocea domnului Twining. Iar tu ai aruncat trupul prin deschizătură.

Pemberton trase aer pe nas.

— Bonepenny ți-a spus asta?

— Am găsit toca și roba, am zis. Sub țigle. Și mi-am dat singură seama.

— Ești o fată foarte deșteaptă, zise el, aproape cu regret în glas.

— Și acum, că l-ai omorât pe Bonepenny, timbrele sunt ale tale. Cel puțin, ar fi dacă ai ști unde sunt.

Chestia asta păru să-l înfurie. Intensifică strânsoarea pe brațul meu, vârandu-și iar buricul degetului mare în mușchii gâtului. Am țipat de durere.

— Cinci cuvinte, Flavia, șuieră el printre dinți. Unde sunt afurisitele de timbre?

În lunga tăcere care urmă, în durerea năucitoare, mintea mea o luă razna.

Oare acesta avea să fie sfârșitul Flaviei? mă întrebam.

Dacă era așa, oare Harriet veghea asupra mea? Stătea ea oare chiar în acest moment pe un nor, cu picioarele atârinate în jos, zicând: „Oh, nu, Flavia! Nu face asta; nu spune asta! Pericol, Flavia! Pericol!”

Și chiar dacă spunea asta, nu o puteam auzi; probabil, eu eram mai departe de Harriet decât erau Feely și Daffy. Probabil că pe mine mă iubise mai puțin.

Era un lucru trist că, dintre cei trei copii ai Harrietei, eram singura care nu aveam amintiri reale cu ea. Feely, ca o zgârcită, trăise și adunase opt ani din dragostea mamei sale. Iar Daffy insista că, deși avea abia trei ani când Harriet dispăruse, avea amintirea perfect de clară a unei femei tinere, suple și surzătoare, care o împopoțona cu rochiță scrobită și bonețică, o așeza pe o pătură pe peluza scăldată de soare și îi făcea fotografii cu un aparat de fotografiat, înainte de a-i da un castraveci murat.

O altă lovitură mă aduse înapoi la realitate – acul se afla la baza creierului.

— Timbrele Ulster Avenger. Unde sunt?

Am îndreptat un deget către colțul gropii, acolo unde căzuse batista învăluită în întuneric. Și, în timp ce raza lanternei lui Pemberton se îndreptă înspre acel loc, mi-am îndepărtat privirea și apoi m-am uitat în sus, așa cum se spune că făceau sfinții din vremurile de demult, atunci când căutau mântuirea.

Am auzit, înainte de a vedea, un zbârnâit înăbușit, ca și cum un gigantic pterodactil mecanic dădea din aripi, afară, în fața șopronului. Câteva clipe mai târziu, se auzi cea mai înspăimântătoare izbitură și o ploaie de sticlă ce cădea.

Încăperea de deasupra noastră, de dincolo de gura gropii, fu inundată de o lumină galbenă și strălucitoare și prin ea nori de aburi se ridicară la fel ca sufletele celor morți.

Încă ținută pe loc, am rămas privind în aer la apariția neobișnuit de familiară care stătea tremurând deasupra gropii.

Am luat-o razna, am gândit. Am înnebunit.

Chiar deasupra capului meu, tremurând ca un obiect însuflețit, se vedea șasiul Rolls-Royce-ului Harrietei.

Înainte de a clipi, am auzit ușile acestuia deschizându-se și zgomotul unor picioare ce atingeau podeaua de deasupra mea.

Pemberton făcu un salt către scară, cățărându-se pe ea ca un șobolan prins în cursă. Ajuns la capătul scării se opri, încercând cu sălbăticie să-și croiască drum printre marginea gropii și bara Phantom-ului.

O mână își făcu apariția și-l înșfacă de guler, trăgându-l afară din groapă ca pe un pește dintr-un heleșteu.

Pantofii îi dispărură în lumina de deasupra mea, iar eu am auzit o voce – vocea lui Dogger – zicând: „Scuză-mi cotul”.

Se auzi un pocnet dezgustător și ceva lovi podeaua de deasupra mea ca un sac de napi aruncat pe jos.

Eram încă uluită de acea apariție. Era toată albă, strecurându-se cu ușurință prin deschizătura îngustă dintre bara de crom și beton, înainte de a coborî repede și plutind parcă în groapă.

În momentul în care mă cuprinse cu brațele și începu să plângă în hohote pe umărul meu, puteam simți trupul subțire tremurând ca o frunză în vânt.

— Prostuță mică! Prostuță mică! striga întruna, turtindu-și de gâtul meu buzele roșii și jupuite.

— Feely! am zis, rămânând ca prostită din cauza surprizei. O să-ți murdărești de unsoare rochia ta cea mai bună!

Afară, în fața șopronului, pe Cow Lane, era o iluzie: Feely era în genunchi plângând în hohote, cu brațele înfășurate cu sălbăticie în jurul taliei mele. În timp ce eu stăteam acolo nemișcată; era ca și cum totul se dizolvase între noi și, pentru o clipă, Feely și cu mine eram o singură creatură, scăldată în lumina lunii pe aleea umbrită.

Apoi, toată lumea din Bishop's Lacey păru că se materializează, ieșind încetișor din întuneric, apărând în lumina lanternei ca niște consilieri la o ședință, în fața găurii căscate unde fusese ușa șopronului, spunându-și ce făceau atunci când izbitura răsunase în tot satul. Era ca o scenă din piesa aceea Brigadoon, în care satul revine la viață încetișor pentru o singură zi, o dată la o sută de ani.

Phantom-ul Harrietei, cu radiatorul spart, pentru că fusese folosit pe post de berbece, scotea acum, încet, aburi în fața șopronului și apa se scurgea ușor din el, în colbul străzii. Câțiva din sătenii mai musculoși – unul dintre ei Tully Stoker, am observat – împinsese vehiculul greu cu spatele pentru a-i permite lui Feely să mă scoată din groapă și din lumina intensă, feroce și orbitoare a farurilor sale mari și rotunde.

Feely se ridicase în picioare, dar stătea tot agățată de mine ca un melc de un cuirasat.

— L-am urmărit, vezi tu. Dogger știa că nu veniseși acasă și, când a văzut pe cineva dând târcoale casei...

Aceasta era cea mai lungă succesiune de cuvinte pe care mi-o adresase în toată viața mea, iar eu am rămas acolo savurându-le puțin.

— El a sunat la poliție, bineînțeles; apoi a zis că dacă-l urmăream... dacă țineam farurile stinse și rămâneam în spate... Oh, Dumnezeu! Ar fi trebuit să ne vezi cum am zburat pe alei!

Bunul și bătrânul Roller, am gândit. Cu toate că tata avea să se înfurie când o să vadă stricăciunile.

Domnișoara Mountjoy stătea într-o parte, ținându-și strâns un șal de lână peste umeri și privind încruntată la despicătura unde fusese ușa șopronului, ca și cum o asemenea pângărire absolută a proprietății bibliotecii era ultima picătură. Am încercat să-i surprind privirea, însă ea și-o îndepărtă cu nervozitate în direcția căsuței ei, ca și cum ar fi avut parte de prea multă emoție pentru o singură seară și trebuia să se întoarcă acasă.

Doamna Mullet era și ea acolo, cu o gogoasă de bărbat grăsuț și mărunțel care, în mod vizibil, o reținea. Acesta trebuie să fie soțul ei, Alf, am gândit eu: nu era deloc Jack Spratt, cel pe care mi-l imaginasem. Dacă ar fi fost singură, doamna Mullet ar fi năvălit înăuntru și m-ar fi luat în brațe și ar fi plâns, însă Alf părea să fie mai conștient de faptul că afișarea în public a familiarității nu era chiar în regulă. Când i-am zâmbit vag, ea își șterse unul din ochi cu un deget.

În acel moment, doctorul Darby apărui pe scenă la fel de nepăsător de parcă ar fi ieșit să-și facă plimbarea de seară. În ciuda manierei sale relaxate, nu m-am putut abține să nu observ că își adusese cu el trusa medicală neagră. Cabinetul lui era chiar după colț, pe High Street, și trebuie să fi auzit bufnitura însoțită de sticlă spartă și lemn. Mă examina atent, din cap până-n picioare.

— Ești bine, Flavia? Întrebă el în momentul în care se aplecă să se uite mai aproape la ochii mei.

— Perfect, vă mulțumesc, domnule doctor, am zis pe un ton amabil. Și dumneavoastră?

El băgă mâna în buzunar după bomboanele lui mentolate. Înainte ca punga de hârtie să se ivească pe jumătate din buzunar, salivam ca un câine; orele de captivitate și călușul făcuseră ca interiorul gurii mele să aibă gust de flotor victorian.

Doctorul Darby scotoci câteva clipe printre bomboanele mentolate, o alese cu foarte mare atenție pe cea care părea cea mai dezirabilă și și-o vârî în gură. Alte câteva clipe mai târziu se îndreptă spre casă.

Mica mulțime se dădu în lături în momentul în care un automobil își făcu apariția pe Cow Lane, venind dinspre High Street. Când se opri, lângă zidul de piatră, farurile acestuia luminară două siluete care stăteau împreună sub un stejar: Mary și Ned. Ei nu înaintară, ci rămaseră zâmbindu-mi sfioși din întuneric.

Oare Feely îi văzuse împreună? Nu cred că îi văzuse, pentru că sporovăia cu ochii în lacrimi despre felul cum fusesem salvată. Dacă i-ar fi zărit, era posibil ca foarte repede să mă pomenesc arbitră într-o încăierare rustică și până la genunchi, în păr smuls de pe cap. Daffy îmi spusese odată că, atunci când e vorba de un scandal, în general, fata moșierului dă primul pumn și nimeni nu știe mai bine decât mine că Feely îi poartă sâmbetele lui Mary. Totuși, sunt mândră să spun că am avut prezența de spirit — și curajul — să-i fac rapid un semn de felicitare lui Ned ținând degetul mare îndreptat în sus.

Ușa din spate a Vauxhall-ului se deschise și inspectorul Hewitt coborî. În același timp, detectivii Graves și Woolmer se desprinseră de pe locurile din față și ieșiră cu o gingășie surprinzătoare în Cow Lane.

Sergentul Woolmer merse repede către locul unde Dogger îl ținea pe Pemberton într-un fel de strânsoare dureroasă și contorsionată, care îl făcea să stea aplecat în față precum statuia lui Atlas cu globul pământesc pe umerii săi.

— Îl preluăm noi acum, domnule, zise sergentul Woolmer și o clipă mai târziu am crezut că aud clinchetul unor cătușe placate cu nichel.

Dogger privi cum Pemberton merse cocârjat către mașina poliției, apoi se întoarse și veni încet înspre mine. În momentul în care se apropie, Feely îmi șopti cu însuflețire în ureche:

— Dogger s-a gândit să folosească bateria tractorului ca să pornim Royce-ul. Ai grijă să-l feliciți. Și cu asta îmi dădu drumu' la mână și se îndepărtă.

Dogger rămase în fața mea, cu mâinile atârându-i de-o parte și de alta. Dacă ar fi avut o pălărie, ar fi răsucit-o în mâini. Am rămas acolo, uitându-ne unul la altul.

Nu aveam de gând să încep să-i mulțumesc, pălăvrăgind despre baterii. Voiam, mai degrabă, să spun doar lucrul potrivit: niște cuvinte frumoase despre care cei din Bishop's Lacey își vor reaminti în anii care vor urma.

O siluetă întunecată ce trecu prin fața farurilor Vauxhall-ului îmi atrase atenția în timp ce, pentru o clipă, ne trimise pe Dogger și pe mine în întuneric. O figură familiară își făcu apariția în alb și negru, detașându-se ca un decupaj de hârtie în fața unei lumini orbitoare: era tata.

El începu să se îndrepte încet către mine, târșându-și picioarele. Dar, când îl observă pe Dogger lângă mine, se opri și, de parcă tocmai s-ar fi gândit la ceva extrem de important, se abătu din drumul său și se duse să schimbe câteva cuvinte în șoaptă cu inspectorul Hewitt.

Domnișoara Cool, diriginta de poștă, încuviință amabil spre mine, însă rămase bine de tot în spate, ca și cum eram într-un fel o altă Flavia decât cea care – oare trecuseră doar două zile? – cumpărase dulciuri în valoare de un șiling și șase peni din prăvălia ei.

— Feely, am zis, întorcându-mă către ea. Fă-mi un serviciu: coboară în groapă și adu-mi batista – și asigură-te că-mi aduci și ce e înfășurat în ea. Rochia ta e deja murdară, așa că nu o să fie cine știe ce diferență. Ce fată bună ești tu.

Falca lui Feely îi căzu aproape până în pământ și am crezut, pentru o clipă, că avea să mă pocnească între dinți. Apoi se răsuci brusc pe călcâie și dispăru în întunericul din șopron.

M-am întors spre Dogger pentru a-i transmite remarca mea care avea să devină clasică în curând, însă el mi-o luă înainte.

— Dumnezeule, domnișoară Flavia, zise el încet. Până la urmă se dovedește a fi o seară încântătoare, nu-i așa?

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Inspectorul Hewitt stătea în centrul laboratorului meu de chimie, răsucindu-se încetișor, studiind cu privirea aparatura științifică și dulapurile cu chimicale, ca raza unui far. După ce făcu un cerc complet, el se opri, apoi făcu altul în direcția opusă.

— Extraordinar! zise el, trăgându-l cuvântul. Pur și simplu, extraordinar!

O rază delicios de caldă de soare străluci prin oberlihturile înalte, pătrunzând printr-un pahar de laborator, plin cu un lichid roșu care tocmai începuse să clocotească. Am decantat jumătate din chestia respectivă și i-am înmânat-o inspectorului. El se uită la ea cu suspiciune.

— E ceai, am zis, Assam de la Fortnum și Mason. Sper că nu vă deranjează că a fost reîncălzit.

— Și la secție bem tot chestii reîncălzite, zise el. Decât nimic, mă mulțumesc și cu atât.

În timp ce își sorbea ceaiul, merse încetișor prin încăpere, examinând aparatura chimică cu interes profesional. Luă un borcan sau două de pe rafturi și le ținu pe fiecare în sus în lumină, apoi se aplecă să se zgâiască prin ocularul microscopului meu Leitz. Puteam vedea că îi era greu să treacă la subiect.

— Ce piesă frumoasă de porțelan, zise el în cele din urmă, ridicând ceașca deasupra capului pentru a citi, de pe fundul acesteia, numele producătorului.

— E un Spode destul de timpuriu, am zis. Albert Einstein și George Bernard Shaw au băut ceai chiar din acea ceașcă, atunci când l-au vizitat pe unchiul Tarquin – nu amândoi în același timp, bineînțeles.

— Ne întrebăm ce ar fi crezut ei unul despre altul? zise inspectorul Hewitt, aruncându-mi o privire.

— Ne întrebăm, am zis, și l-am privit la rândul meu.

Inspectorul sorbi din nou din ceai. Părea oarecum neliniștit, ca și cum ar fi fost ceva ce ar fi vrut să spună, însă nu putea găsi o cale de a începe.

— A fost un caz dificil, zise el. Bizar, într-adevăr. Bărbatul al cărui trup l-ai găsit în grădină era un necunoscut – sau așa părea să fie. Tot ce știam era că venea din Norvegia.

— Sitarul, am zis.

— Pardon?

— Sitarul mort de pe pragul ușii de la bucătărie. Sitarii nu sunt niciodată de găsit în Anglia până toamna. Trebuie să fi fost adus din Norvegia – într-o plăcintă. Așa v-ați dat seama, nu-i așa?

Inspectorul părea buimăcit.

— Nu, zise el. Bonepenny purta o pereche nouă de pantofi stanțați cu numele unui producător de pantofi din Stavanger.

— Ah, am zis.

— De la asta, am putut să-i luăm urma destul de ușor.

În timp ce vorbea, mâinile inspectorului Hewitt traseră o hartă în aer.

— Investigațiile noastre de aici și din străinătate ne-au spus că luase vaporul de la Stavanger la Newcastle-upontyne și călătorise de acolo cu trenul până la York, apoi continuase până la Doddingsley. De la Doddingsley luase un taxi până în Bishop's Lacey.

Aha! Exact așa cum bănuisem și eu.

— Exact, am zis. Iar Pemberton – sau ar trebui să spun, Bob Stanley? – l-a urmărit, însă s-a oprit brusc la Doddingsley. A stat la Vizitiul Vesel.

Una din sprâncenele inspectorului Hewitt se arcui în sus ca o cobră.

— Oh? zise el, mult prea neoficial. De unde știi asta?

— Am sunat la Vizitiul Vesel și am vorbit cu domnul Cleaver.

— Asta-i tot?

— Au fost băgați împreună în treaba asta, la fel cum au fost băgați și în asasinarea domnului Twining.

— Stanley neagă asta, zise el. Pretinde că nu a avut nici o legătură. E curat ca lacrima și chestii de genul ăsta.

— Dar mi-a spus în șopron că el l-a omorât pe Bonepenny. În plus, a recunoscut, mai mult sau mai puțin, că teoria mea a fost corectă: sinuciderea domnului Twining a fost o iluzie pusă în scenă.

— Ei bine, asta rămâne de văzut. O să cercetăm, însă o să ne ia ceva timp, deși trebuie să spun că tatăl tău ne-a fost de foarte mare ajutor. Ne-a spus acum toată povestea a ceea ce l-a împins pe bietul Twining la moarte. Doar că îmi doream ca el să se fi hotărât mai devreme să fie atât de cooperant. Am fi evitat... Scuză-mă, zise el. Făceam speculații.

— Răpirea mea, am zis.

Trebuia să admir cât de repede schimba inspectorul Hewitt subiectul.

— Întorcându-ne înapoi în prezent, zise el, dă-mi voie să văd dacă am înțeles bine un lucru: tu crezi că Bonepenny și Bob Stanley au fost complici?

— Au fost întotdeauna complici, am zis. Bonepenny fura timbre și Stanley le vindea în străinătate la niște colecționari lipsiți de scrupule. Însă, într-un fel, nu au reușit niciodată să fie stăpâni pe cele două timbre Ulster Avenger: acelea erau, pur și simplu, mult prea cunoscute. Și cu unul dintre ele furate chiar de la rege, ar fi fost mult prea riscant pentru orice colecționar să fie prins cu așa ceva în colecția sa.

— Interesant, zise inspectorul. Și?

— Plănuiau să-l șantajeze pe tata, însă undeva pe parcurs, trebuie să o fi apucat-o pe căi separate. Bonepenny venea de la Stavanger ca să facă ce avea de făcut și, la un moment dat, Stanley și-a dat seama că îl putea urmări, îl putea omorî la Buckshaw, îi putea lua timbrele și părăsi țara după aceea. Foarte simplu. Și toată vina ar fi fost pusă pe seama tatei. Și așa a și fost, am adăugat, cu o privire plină de reproș.

Urmă o tăcere stânjenitoare.

— Uite ce e, Flavia, zise el în cele din urmă, nu prea am avut de ales, știi. Nu erau alți suspecți viabili.

— Dar eu, am zis. Eu am fost la locul crimei.

Am fluturat din mână înspre sticlele cu chimicale care acopereau pereții.

— La urma urmelor, știu o grămadă de lucruri despre otrăvuri. Aș putea fi considerată o persoană foarte periculoasă.

— Hmmm, zise inspectorul. Un punct de vedere foarte interesant. Și ai fost chiar în locul acela la momentul crimei. Dacă lucrurile nu s-ar fi petrecut așa cum s-au petrecut, ar putea foarte bine să fie gâtul tău în ștreang.

Nu mă gândisem la asta. Mi se făcu pielea de găină și mă trecură niște fiori reci pe șira spinării. Inspectorul continuă.

— Totuși, ceea ce contrazice acest lucru sunt dimesiunile tale fizice, lipsa ta de motiv real și faptul că nu te-ai făcut nevăzută. Asasinul obișnuit se ține cât poate el de departe de poliție, în timp ce tu... ei bine, erai omniprezentă, ăsta e cuvântul care îmi vine în minte. Deci, ce spuneai?

— Stanley l-a atacat prin surprindere pe Bonepenny în grădina noastră. Bonepenny era diabetic și...

— Ah, zise inspectorul, aproape pentru el. Insulina! Nu ne-am gândit să facem testul pentru chestia asta.

— Nu, am zis. Nu insulina: tetraclorură de carbon. Bonepenny a murit pentru că i s-a injectat tetraclorură de carbon la baza creierului. Stanley a cumpărat o sticlă ce conținea chestia asta de la John, farmacistul, din Doddingsley. Am văzut eticheta lor pe sticlă, atunci când a umplut seringă în șopron. Probabil că ați găsit-o deja sub toată mizeria aia.

Îmi puteam da seama după chipul lui că nu o găsiseră.

— Atunci trebuie să fi alunecat în jos pe țeava, am zis. E o veche scurgere care coboară către râu. Cineva va trebui să o pescuiască de acolo.

Bietul sergent Graves! Am gândit eu.

— Stanley a furat seringă din trusa care se afla în camera lui Bonepenny de la Treisprezece Rățoi, am adăugat, fără să mă gândesc.

La naiba!

Inspectorul se agăță de asta.

— De unde știi ce era în camera lui Bonepenny? Întrebă el pe un ton tăios.

— Oh... ajung și la asta, am zis. În câteva minute.

Stanley credea că nu o să detectați niciodată vreo urmă posibilă de tetraclorură de carbon în creierul lui Bonepenny. Și foarte bine că nu ați făcut asta. Ați fi presupus că provenea de la una din sticlele tatei. Are galoane întregi pline cu chestia asta în biroul lui.

Inspectorul Hewitt își scoase carnețelul și mângâli vreo trei cuvinte care am presupus că erau „tetraclorură de carbon”.

— Știu că era tetraclorură de carbon pentru că ultima răsuflare a lui Bonepenny pe care mi-a expirat-o în față duhnea a chestie de-asta, am zis strâmbând din nas și făcând o mutră corespunzătoare.

Dacă despre tenul unui inspector se poate spune că se albește, atunci tenul inspectorului Hewitt se albi.

— Ești sigură de asta?

— Sunt destul de competentă în materie de hidrocarburi clorinate, mulțumesc foarte mult.

— Vrei să spui că Bonepenny era încă în viață atunci când l-ai găsit?

— Doar că, am zis. El a... ăă... încetat din viață aproape imediat.

Fu încă una din acele tăceri lungi și mormântale.

— Uitați, am zis. Am să vă arăt cum a făcut asta.

Am luat un creion galben, l-am învățit de câteva ori în ascuțitoare, și m-am dus în colțul unde scheletul articulat atârna de capătul sârmei sale.

— Acesta i-a fost dăruit unchiului meu de-al doilea, Tarquin, de către naturalistul Frank Buckland, am zis eu, mângâind scheletul cu afecțiune. Eu îi zic Yorick.

Nu i-am spus inspectorului că Buckland, la vârsta lui înaintată, îi dăduse acest dar ca recunoaștere a marilor perspective ale tânărului Tarquin. „Pentru viitorul strălucitor al științei”, scrisese Buckland pe cartonașul de felicitare.

Am dus vârful ascuțit al creionului în spatele coloanei vertebrale, vârându-l încetișor sub cutia craniană, în timp ce repetam cuvintele lui Pemberton din șopron:

— Am înclinat puțin acul într-o parte... și l-am introdus în splenius capitis și semispinalis capitis, am perforat ligamentul atlanto-axial și am lăsat acul să alunece peste...”

— Îți mulțumesc, Flavia, zise inspectorul brusc. E suficient. Ești foarte sigură că asta e ceea ce a spus el?

— Exact cuvintele lui, am zis. A trebuit să le caut în Anatomia lui Gray. Enciclopedia copiilor are multe ilustrații, însă nu are suficiente detalii.

Inspectorul Hewitt își frecă bărbia.

— Sunt sigur că doctorul Darby ar putea găsi urma acului pe ceafa lui Bonepenny, am adăugat eu în mod util,... Dacă ar ști unde să se uite. Ar putea inspecta și sinusurile. Tetraclorura de carbon e stabilă în aer și e posibil să fi rămas încă acolo, de vreme ce bărbatul respectiv nu mai respira. Și, am adăugat, i-ați putea aminti că Bonepenny a băut ceva la Treisprezece Rățoi, chiar înainte să o pornească spre Buckshaw.

Inspectorul părea încă nedumerit.

— Efectele tetraclorurii de carbon sunt intensificate de alcool, am explicat eu.

— Și, întrebă el cu un zâmbet nepăsător, ai vreo teorie personală despre cum ar putea afla dacă respectiva chestie mai e încă în sinusurile lui? Nu sunt chimist, dar cred că tetraclorura de carbon se evaporă foarte rapid.

Chiar aveam o logică, însă nu una pe care eram dispusă să o împart cu oricine și, mai ales, nu cu poliția. Bonepenny suferea de un guturai destul de neplăcut: un guturai pe care, atunci când mi-a suflat în față cuvântul „Vale”, mi l-a transmis. Mii de mulțumiri, Horace! am gândit.

Bănuiam, de asemenea, că fosele nazale înfundate ale lui Bonepenny puteau foarte bine să fi păstrat tetraclorura de carbon injectată, care e insolubilă în apă – sau în mucozități, de fapt – care ar fi blocat și aspirarea aerului din exterior.

— Nu, am zis. Însă ați putea propune ca laboratorul din Londra să efectueze testul sugerat de Pharmacopoeia Britanică.

— Nu pot spune că-mi amintesc asta pe nepregătite – zise inspectorul Hewitt.

— Este o procedură foarte simplă – am zis. Una care verifică toleranța clorului liber atunci când iodul e eliberat din iodura de cadmiu. Sunt sigură că sunt foarte familiarizați cu asta. M-aș oferi să fac chiar eu lucrul acesta, însă nu cred că Scotland Yard-ul s-ar simți foarte confortabil dacă ar trebui să-i înmâneze unei fetișcane de unsprezece ani niște bucățele din creierul lui Bonepenny.

Inspectorul Hewitt se zgâi la mine câteva clipe care păreau să nu se mai sfârșească.

— În regulă, zise el în cele din urmă. Hai să aruncăm o privire.

— La ce? am zis, luând masca inocenței rănite.

— La ce ai făcut tu. Hai să ne uităm la treaba asta.

— Dar n-am făcut nimic, am zis. Eu...

— Nu mă lua drept fraier, Flavia. Nimeni din cei care au avut plăcerea să te cunoască nu ar crede nici măcar o clipă că nu ți-ai făcut temele.

Am zâmbit cu timiditate.

— E acolo, am zis, îndreptându-mă către măsuța de colț pe care stătea un recipient de metal acoperit cu o cârpă umezită.

Am îndepărtat cârpa.

— Doamne, Dumnezeule! zise inspectorul. Ce Dumnezeu ai...?

El căscă ușor gura la vederea obiectului roz-cenușiu care plutea liniștit în recipient.

— E o frumoasă bucată de creier, am zis. Am șutit-o din cămară. Doamna Mullet a cumpărat-o de la Carnforth ieri, pentru cina din seara asta. O să fie foarte furioasă.

— Și tu ai...? zise el, fluturând din mână.

— Da, exact. Am injectat-o cu doi centimetri cubi și jumătate de tetraclorură de carbon. Atât putea reține seringă lui Bonepenny.

— Creierul uman obișnuit cântărește un kilogram și vreo patru sute de grame, am continuat, iar creierul unui bărbat, probabil ceva mai mult. Am tăiat câteva grame în plus pentru a ține cont de acest lucru.

— Cum ai descoperit asta? întrebă inspectorul.

— E într-unui din volumele cărții lui Arthur Mee. Tot Enciclopedia copiilor, cred.

— Și ai testat acest... creier, pentru a verifica prezența tetraclorurii de carbon?

— Da, am zis, însă după cincisprezece ore de la injectare. Atât timp cât am considerat eu că s-a scurs de când a fost injectată chestia asta în creierul lui Bonepenny și de la autopsie.

— Și?

— E încă ușor de detectat, am zis. E o joacă de copii. Bineînțeles am folosit p-amino-dimetilanilina. Acesta e un test destul de nou, însă unul elegant. A apărut în The Analyst acum vreo cinci ani. Trageți-vă un scaun și o să vă arăt.

— Știi, chestia asta nu o să funcționeze, chicoti inspectorul Hewitt.

— N-o să funcționeze? am zis. Bineînțeles că o să funcționeze. Am făcut-o deja o dată.

— Vreau să spun că nu o să mă zăpăcești cu teste de laborator, iar, apoi, eu să trec repede și în mod cu totul și cu totul convenabil pentru tine peste treaba cu timbrul. La urma urmelor, despre asta e vorba în toată chestia asta, nu-i așa?

Mă băgase la colț. Plănuisem să nu spun nimic despre timbrul Ulster Avenger și apoi, pe furiș, să i-l înmânez tatei. Nu era oare un plan înțelept?

— Uite ce e, știu că-l ai, zise el. I-am făcut o vizită domnului Kissing la Rook's End. Am încercat să par plină de îndoieli.

— Iar Bob Stanley, domnul Pemberton ăsta al tău, ne-a spus că l-ai furat de la el.

L-am furat de la el? Ce mai idee! Cât tupeu!

— Îi aparține regelui, am protestat eu, Bonepenny l-a șterpelit de la o expoziție de la Londra.

— Ei bine, oricui i-ar aparține, e o proprietate furată, iar datoria mea e să am grijă să fie returnată. Tot ce trebuie să știu este cum a ajuns în posesia ta.

Să-l ia dracu' pe Pemberton! Nu mai puteam ascunde asta. Va trebui să mărturisesc cum intrasem pe furiș la Treisprezece Rățoi.

— Hai să facem un târg, am zis.

Inspectorul Hewitt izbucni în râs.

— Sunt dați, domnișoară de Luce, zise el, când meriți o medalie. Și sunt alte dați când meriți să fii trimisă într-o cameră numai cu pâine și apă.

— Și care din aceste dați este aceasta? am întrebat.

Hooo! Mai bine ai grijă pe unde calci, Flave!

El clătină din degetul arătător înspre mine.

— Te ascult, zise el.

— Ei bine, m-am gândit, i-am spus. Viața tatei nu a fost chiar plăcută în ultimul timp. În primul rând, ați venit la Buckshaw și, înainte de a ne da seama, l-ați și acuzat de crimă.

— Ia stai... ia stai, zise inspectorul. Am trecut deja prin chestia asta. A fost acuzat de crimă pentru că a mărturisit-o.

A făcut el asta? Asta era o chestie nouă.

— Și de îndată ce a făcut asta, a apărut și Flavia. Am avut parte de mai multe mărturisiri într-o singură zi decât are Fecioara de la Lourdes într-o seară de sâmbătă.

— Eu încercam doar să-l protejez, am spus. La acel moment, am crezut că era posibil ca el să fi făcut asta.

— Și el pe cine încerca să protejeze? întreabă inspectorul Hewitt, urmărindu-mă cu atenție.

Răspunsul, bineînțeles, era Dogger. La asta se referise tata când spusese „Și mie îmi era la fel de teamă”, după ce i-am spus că și Dogger auzise scena cu Horace Bonepenny din biroul lui.

Tata crezuse că Dogger îl omorâse pe acel bărbat; asta măcar era clar. Însă de ce? Oare Dogger ar fi făcut-o din loialitate – sau în timpul vreuneia din crizele lui ciudate?

Nu – cel mai bine era să-l nu-l implic pe Dogger în asta. Era puținul pe care îl puteam face.

— Probabil pe mine, am mințit. Tata a crezut că eu l-am omorât pe Bonepenny. La urma urmelor, oare nu eu am fost cea găsită, ca să zicem așa, la locul crimei? El încerca să mă protejeze pe mine.

— Crezi cu adevărat asta? întreabă inspectorul.

— Ar fi încântător să cred asta, am zis.

— Sunt sigur că asta făcea, zise inspectorul. Sunt foarte sigur că asta a făcut. Acum, înapoi la timbru. Nu am uitat de el, să știi.

— Ei bine, după cum spuneam, aș vrea să fac ceva pentru tata; ceva care îl va face fericit, chiar dacă doar pentru câteva ore. Aș vrea să-i dau lui Ulster Avenger-ul, chiar dacă e doar pentru o zi sau două. Lăsați-mă să fac asta și o să vă spun tot ce știu. Promit.

Inspectorul merse până la raftul de cărți, luă un volum legat din Lucrările Societății Chimice din 1907 și suflă un nor de praf de pe cotor. Îl frunzări în doru' lelii, ca și cum ar fi căutat ce urma să spună.

— Știi, zise el, soția mea, Antigone, nu urăște nimic mai mult pe lumea asta decât să meargă la cumpărături. Mi-a zis odată că mai degrabă preferă să-și plombeze o măsea decât să-și petreacă o jumătate de oră ca să cumpere o ciozvârtă de oaie. Însă trebuie să meargă la cumpărături; fie că-i place sau nu. Asta e soarta ei, zice ea. Pentru a mai micșora din această experiență neplăcută, ea cumpără uneori o cărțuie galbenă intitulată Tu și astrele tale.

Trebuie să recunosc că, până acum, am luat în râs unele din lucrurile pe care mi le citește cu voce tare la micul dejun, însă în dimineața asta horoscopul meu zicea – și citez: „Răbdarea vă va fi pusă la încercare până la extrem”. Crezi că aş putea să fi judecat greșit aceste lucruri, Flavia?

— Vă rog! am zis, răsucind cuvintele ca pe un burghiu.

— Douăzeci și patru de ore, zise el, și nici un minut în plus.

Și brusc totul ieși ca un torent și m-am pomenit trăncănind despre sitarul mort, plăcinta cu cremă, într-adevăr foarte nevinovată (deși necomestibilă) a doamnei Mullet, cotrobăitul meu prin camera de la han a lui Bonepenny, felul în care găsisem timbrele, vizitele mele la domnișoara Mountjoy și domnul Kissing, întâlnirile mele cu Pemberton, la monument și în cimitir, și captivitatea mea din atelierul auto.

Singura parte pe care am lăsat-o deoparte a fost în legătură cu otrăvirea rujului lui Feely cu un extras din iedera otrăvitoare. De ce să-l buimăcesc pe inspector cu detalii nefolositoare?

În timp ce vorbeam, el mâzgălea din când în când într-un carnețel negru, ale cărui pagini, am observat, erau pline de săgeți și semne criptice care ar fi putut inspira un formular alchimic din Evul Mediu.

— Sunt și eu acolo? am întrebat, arătând cu degetul.

— Da, ești, zise el.

— Pot să arunc o privire? Doar una scurtă?

Inspectorul Hewitt închise carnețelul.

— Nu, zise el. E un document confidențial al poliției.

— Dumneavoastră chiar îmi scrieți numele acolo sau sunt reprezentată de unul din acele simboluri.

— Ai propriul tău simbol, zise el, vârând carnețelul în buzunar. Ei bine, e timpul să o șterg.

Întinse o mână și mi-o strânse cu hotărâre pe a mea.

— La revedere, Flavia, zise el. A fost... o adevărată experiență.

Se duse la ușă și o deschise.

— Domnule inspector.

Se opri și se întoarse către mine.

— Ce este? Simbolul meu, vreau să spun?

— E un P – zise el. Un P cu majusculă.

— Un „P”? am întrebat, surprinsă. De la ce vine P?

— Ah, zise el, chestia asta cel mai bine e să o lăsăm imaginației.

Daffy era în salon, întinsă cât era de lungă pe covor, citind Prizonierul din Zenda.

— Ești conștientă de faptul că-ți miști buzele atunci când citești? am întrebat-o.

Ea mă ignoră. M-am decis să-mi risc viața.

— Și că veni vorba de buze, am zis. Unde-i Feely?

— La doctor, zise ea. A avut un fel de erupție alergică. O chestie cu care a venit în contact.

Aha! Experimentul meu reușise cu brio! Nimeni nu va ști niciodată. De îndată ce o să am câteva clipe doar pentru mine, o să înregistrez asta în carnetul meu.

Marți, 6 iunie 1950, la ora 13:20. Succes! Erupția așa cum a fost postulată. S-a făcut dreptate.

Am slobozit un furnăit încet. Daffy probabil că l-a auzit, pentru că se răsuci și își încrucișa picioarele.

— Să nu crezi nici o clipă că o să scapi cu asta, zise ea încetișor.

— Cum? am zis.

Uimirea inocentă era specialitatea mea.

— Ce fel de fiertură de vrăjitoare i-ai pus în ruj?

— Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești – am zis.

— la aruncă o privire la tine însăși în oglindă, zise Daffy. Și ai grijă să nu o spargi.

M-am întors și m-am dus încetîșor către șemineu, unde o rămășiță încetoșată din perioada Regenței atârna ursuză și reflecta încăperea.

M-am dat mai aproape de ea, zgâindu-mă la imaginea mea. La început, nu am văzut altceva decât propria mea persoană obișnuită și radioasă, ochii mei violeți, tenul meu palid: însă pe când mă uitam, am început să observ mai multe detalii în reflecția distrusă.

Aveam o pată pe gât. O pată roșie și inflamată! Acolo unde Feely mă sărutase!

Am scos un țipăt de suferință.

— Feely a zis înainte de a coborî cinci secunde în groapă că ți-a plătit-o cu vârf și îndesat!

Chiar înainte ca Daffy să se întoarcă pe burtă și la povestea ei idioată de capă și spadă, pusesem la cale un plan.

Odată, când aveam vreo nouă ani, ținusem un jurnal despre cum era să fii un de Luce, sau cel puțin cum era să fii în special un astfel de de Luce. M-am gândit mult la ceea ce simțeam și, în cele din urmă, am ajuns la concluzia că a fi Flavia de Luce era ca și cum ai fi fost un sublimat: ca sedimentul de cristal negru care e depus pe sticla rece a unei eprubete de vaporii de culoare violetă ai iodului. În acel moment, m-am gândit că aceea era descrierea perfectă și nimic nu se întâmplase în ultimii doi ani care să mă facă să mă răzgândesc.

După cum am spus, pe toți cei din familia de Luce îi caracterizează ceva: o legătură chimică ce le paralizează limbile ori de câte ori sunt amenințați de afecțiune. E la fel de greu de crezut ca un de Luce să-i spună vreodată altuia că îl iubește, la fel cum e greu de crezut ca un pisc din munții Himalaya să se aplece și să îi șoptească dulci nimicuri unui pisc învecinat.

Acest punct de vedere a fost demonstrat atunci când Feely mi-a furat jurnalul, a desfăcut încuietorea de alamă cu un deschizător de cositor luat din bucătărie și a citit cu voce tare din el în timp ce stătea în capătul scării mari, îmbrăcată în niște haine pe care le furase de la o sperietoare de ciori din vecini.

Aceste gânduri le aveam în minte în timp ce mă apropiam de ușa biroului tatei. M-am oprit... nesigură pe mine. Oare chiar voiam să fac asta?

Am ciocănit nesigură la ușă. Fu o lungă tăcere înainte ca vocea tatei să spună:

— Intră.

Am răsucit butonul ușii și am pășit în cameră. La o masă de lângă fereastră, tata ridică privirea de la lentilele lui de mărit și apoi continuă cu examinarea unui timbru de culoare purpurie.

— Pot vorbi? am întrebat, conștientă, chiar în momentul în care ziceam asta, că spuneam un lucru ciudat, dar, cu toate astea, părea exact alegerea potrivită a cuvintelor.

Tata puse lupa jos, își scoase ochelarii și se frecă la ochi. Arăta obosit.

Am băgat mâna în buzunar și am scos bucata de hârtie albastră de scris în care împăturisem Ulster Avenger-ul. Am înaintat ca un petiționar, am pus hârtia pe biroul lui și m-am tras iar înapoi.

Tata o deschise.

— Doamne Dumnezeule! zise el. E timbrul AA.

Își puse din nou ochelarii și ridică lupa lui de bijutier pentru a se uita atent la timbru.

Acum, am gândit eu, vine răsplata mea. M-am pomenit uitându-mă atent la buzele lui, așteptând ca acestea să se miște.

— De unde ai chestia asta? întrebă în cele din urmă, cu acea voce blândă a lui care îl fixează pe ascultătorul său ca pe un fluture într-un ac.

— Am găsit-o, am zis.

Uitătura lui tata era una militară – neînduplecată.

— Probabil că i-a căzut lui Bonepenny, am zis. E pentru tine.

Tata îmi studie chipul în felul în care un astronom studiază o supernovă.

— E foarte cuviincios din partea ta, Flavia, zise el în cele din urmă, cu un mare efort. Și îmi înmâna timbrul Ulster Avenger.

— Trebuie să i-l returnezi proprietarului de drept.

— Regelui George?

Tata încuviință, oarecum trist, am gândit eu.

— Nu știu cum ai ajuns să ai asta în posesia ta și nici nu vreau să știu. Ai ajuns atât de departe de una sigură și acum trebuie să ieși la liman.

— Inspectorul Hewitt vrea să i-l înmânez lui.

Tata scutură din cap.

— Foate amabil din partea lui, zise el, însă și foarte oficial. Nu, Flavia, vechiul timbru AA a trecut prin multe mâini în zilele lui de glorie, puține dintre ele nobile și multe josnice. Trebuie să ai grijă ca mâinile tale să fie cele mai vrednice dintre toate.

— Însă cum să procedez ca să-i scriu regelui?

— Sunt sigură că o să găsești tu o cale, zise tata. Te rog să închizi ușa în urma ta.

Ca și cum ar fi vrut să acopere trecutul, Dogger lua cu lopata bălegar dintr-o roabă și o puneă pe parcela cultivată cu castraveți.

— Domnișoară Flavia, zise el, scoțându-și pălăria și ștergându-și fruntea de mâneacă.

— Cum ar trebui cineva să adreseze o scrisoare regelui? am întrebat.

Dogger își sprijini cu grijă lopata de seră.

— Teoretic sau în practica actuală?

— În practica actuală.

— Hmmm, zise el. Cred că ar trebui să caut undeva.

— Ia stai, am zis. În Ghidul de întrebări și răspunsuri despre tot al doamnei Mullet. Îl ține în cămară.

— Ea e la cumpărături în sat, zise Dogger. Dacă ne mișcăm repede, s-ar putea să scăpăm cu viață.

Un minut mai târziu ne înghesuiam amândoi în cămară.

— Uite-l, am zis emoționată, în momentul în care cartea se deschise în mâinile mele. Da' ia stai – asta a fost publicată acum șaiszeci de ani. Oare o mai fi de actualitate?

— Mai mult ca sigur că e, zise Dogger. Lucrurile nu se schimbă așa de repede în cercurile regale, la fel cum o fac în ale tale sau ale mele, și nici ei nu ar trebui să se schimbe.

Salonul era gol. Daffy și Feely erau plecate pe undeva, mai mult ca sigur să-și plănuiască viitorul lor atac.

Am găsit o foaie adecvată de hârtie într-un sertar, apoi, înmuind penița în călimară, am copiat forma de adresare din cartea unsuroasă a doamnei Mullet, încercând să-mi fac scrisul cât mai îngrijit cu putință:

Mult Binevoitor Suveran;

Vă rog să binevoiască Maiestatea Voastră, Să găsească anexat un obiect de o valoare considerabilă aparținând Maiestății Voastre care a fost furat mai demult anul acesta. Cum a ajuns în mâinile mele (o nuanță frumoasă, am gândit) e lipsit de importanță, însă o pot asigura pe Maiestatea Voastră că infractorul a fost prins.

— Reținut, zise Dogger, citind peste umărul meu.

Am schimbat.

— Ce altceva?

— Nimic, zise Dogger. Doar semnează-o. Regii preferă exprimarea concisă.

Fiind atentă să nu pătez pagina, am copiat formula de încheiere din carte:

Rămân, cu cea mai profundă venerație, a Maiestății Voastre cea mai credincioasă supusă și slujitoare îndatorată.

Flavia de Luce (Domnișoară)

— Perfect! zise Dogger. Am împăturit cu grijă scrisoarea, făcând o îndoitură suplimentară cu degetul mare. Am strecurat-o într-unui din cele mai bune plicuri ale tatei și am scris adresa.

Alteței Sale Regale Regele George al Șaselea Palatul Buckingham, Londra, S. W.i.

Anglia

— Să scriu pe ea Personal?

— Bună idee, zise Dogger.

O săptămână mai târziu, îmi răcoream picioarele goale în apele lacului artificial, revăzându-mi notițele despre coniină, alcaloidul principal din cucuta otrăvitoare, când Dogger apăru brusc, fluturând ceva în mâna lui.

— Domnișoară Flavia! strigă el, apoi traversă lacul, încălțat cu cizmele.

Crăcii pantalonilor săi erau îmbibați în apă și, cu toate că rămase acolo cu apa șiroind din el precum Poseidon, zâmbetul era la fel de luminos ca și după-amiaza aceea de vară.

Îmi înmâna un plic care era moale și alb ca puful de gâscă.

— Să o deschid? am întrebat.

— Cred că îți e adresată.

Dogger se trase înapoi în momentul în care am rupt clapa plicului și am scos singura foaie de hârtie de culoare crem care era împăturită înăuntru:

Dragă Domnișoară de Luce, Vă sunt foarte recunoscător pentru comunicarea dumneavoastră și pentru restituirea splendidului obiect conținut, care, după cum trebuie că știți, a jucat un rol remarcabil, nu doar în istoria propriei mele familii, ci și în istoria Angliei.

Vă rog să-mi acceptați mulțumirile mele din toată inima.

Era semnată simplu „George”.

SFÂRȘIT